SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI BENEDICTI PAPÆ XIV. BULLARIUM.

TOMUS PRIMUS,

IN QUO CONTINENTUR

Constitutiones, Epistolæ, aliaque Edita ab Initio Pontificatus usque ad Annum MDCCXLVI.

Editio recentior auctior & emendatior.

VENETIIS, MDCCLXXVII.

Sumptibus BARTHOLOMÆI OCCHI,

SUPERIORUM PERMISSU.

BENEDICTUS PAPA XIV.

DOCTORIBUS ET SCHOLARIBUS UNIVERSIS

BONONIÆ COMMORANTIBUS,

ET JURI CANONICO ET CIVILI

STUDENTIBUS.

AM fere ſextus annus præteriit, ex quo Deus Optimus Maximus Nos licet immerentes, ad Summum Pontificatum evexit. Hoc temporis ſpatio omnem ſane operam pro tenuitate noſtrarum virium conferre haud prætermiſimus, ut Sacrum Fidei Depoſitum, & Eccleſiaſticam diſciplinam tueremur, corruptelis aditum intercluderemus, quæ ipſam labefactare poterant, ac rationes omnes, & conſilia adhiberemus, quibus in Urbe Roma, totaque Pontificia Ditione unicuique Juſtitia probe adminiſtraretur: Neque populorum, qui a Nobis remotiſſimi ſunt, & totius Orientalis Eccleſiæ (quantum in Domino potuimus) curam ſuſcipere neglexim us. Id autem conſpici poteſt ex hoc eodem Libro, quem Nos exemplo ducti Prædeceſſorum noſtrorum Typis committi permittimus. Nam etſi ipſorum Conſtitutiones, ac aliqua Brevia congeſta fuerint in Romanum Bullarium, quod quidem privata auctoritate confectum eſt: tamen Innocentii Duodecimi Diplomata alio privato Libro impreſſa continentur, quem Georgius Firmianus, dum Pontifex adhuc inter vivos ageret, evulgavit. Multa quoque præclara Volumina in omnium manibus verſantur, in quibus Clementis Undecimi Conſtitutiones, ac Brevia ſolum habentur, quos quidem Libros magnificenter adornatos, Annibal Cardinalis Albanus, & Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Camerarius, Nepos ejuſdem Pontificis, in lucem edi curavit. His exemplis permoti Typis emittimus hoc primum Volumen, quod noſtras Conſtitutiones, videlicet Bullas, & aliqua Brevia, Literas Encyclicas, & alia hujuſmodi complectitur, ex quibus non mediocrem utilitatem futuram putavimus: Nonnulla vero, quæ ad privata tantum negotia pertinebant, omiſimus. Etſi autem fere omnia, quæ in hunc Librum congeſſimus, publicam jam lucem adſpexerint; tamen experientia compertum eſt, has exiguas pagellas diuturnitate temporis concidere, ac penitus interire; cum perpauci eo ſtudio teneantur, ut ipſas colligant, & ſimul in volumen redigant. Quare Nos ipſi libenter has laboris partes ſubivimus, ut po-

steritatem hac molestia levaremus. Quam accurate hæc facta sint, vel inde cognosci poterit, quod nostras Constitutiones, ac cætera omnia describi in isto Codice, atque excudi eo prorsus modo jussimus, quo primum vulgata fuerunt: Ideo post singula fere Diplomata notantur illorum nomina, qui nihil præstiterunt aliud, quam ipsa referre in acta, vel ad fidem faciendam subscribere.

Illud quoque palam, ac manifestum facere haud prorsus inutile duximus, nihil omnino contineri in hoc Libro, quod a Nobis inter gravissimas Pastoralis officii curas vel confectum integre, vel primo excogitatum, & sermone Italico digestum, & postea latine redditum, ac deinde oculis nostris exhibitum accurato studio non inspexerimus, ne aliquid vel oscitantia omissum, vel errore immutatum esset ex iis, quæ Nobis antea in animo statuenda, edicendaque proposueramus. Porro harum nostrarum Constitutionum, ac Brevium exemplaria de more servantur in iisdem Archivis, ubi retineri solent aliorum Pontificum Diplomata, quæ vel Romano Bullario, vel privatis Libris consignata leguntur. Neque illud a Nobis prætereundum est Romanis Pontificibus morem perpetuo fuisse, ut Episcopos universos, vel alicujus tantum Provinciæ ad Catholicam Fidem custodiendam, morumque disciplinam aut servandam, aut restaurandam, Literis Encyclicis excitarent. Qua in re postremis hisce temporibus usi sunt opera Congregationum, vel Romanæ Inquisitionis, vel de Propaganda Fide, & frequentius Congregationum, quibus negotia Episcoporum, & Regularium examinandi cura, aut Tridentini Concilii explicandi, interpretandique munus demandatum est. Has Literas Præsules, qui erant a Secretis earum Congregationum, plerumque exarabant; deinde Cardinalis Præfecti manu obsignatæ ad Episcopos mittebantur: id tamen cautum semper fuit, ut ipsas Literas Pontificis auctoritate scriptas quisque intelligeret; earumque exemplaria referri solebant in acta ipsarum Congregationum, quemadmodum unicuique cognitum, perspectumque est. Id nos diligentissime exequuti sumus, cum adhuc in minoribus munus a Secretis Congregationis Concilii per decem, & amplius annos obivimus; quo temporis spatio tres Pontifices Sedem Apostolicam obtinuerunt. Postea vero Divinæ largitatis beneficio ad summum Pontificatum evecti Literas Encyclicas ad universos Episcopos, vel alicujus tantum Provinciæ, & nonnullas etiam privatim ad aliquos Episcopos dedimus, prout temporum ratio postulabat, quæ huic primo Volumini adjunguntur. In his autem conscribendis Epistolis veterem Prædecessorum nostrorum (si postrema tempora excipiantur) consuetudinem revocandam duximus, qua ipsi per se Literas Episcopis dabant, rati majorem vim id habiturum; cum ampliorem Pontificiæ benevolentiæ significationem ipsius Pontificis Epistolæ testari videantur Episcopis, quibuscum ille Fraternitatis vinculo conjungitur, quam quæ ab aliis, auctoritate licet Summi Pontificis, conscribuntur. Plura quidem nostrarum Literarum exemplaria reposita sunt in Archivis Congregationum, ad quas earum Literarum negotia, & argumenta pertinebant. Attamen quia contingere potest, ut ipsa aliquando temporum injuria intercidant; & quia fortasse non deest aliquis, aut etiam non defuit, qui acceptis nostris Literis, Romæ licet im-

pressis, nostroque Nomine inscriptis, dubius tamen incertusque hæreat; utrum Nos ipsarum Auctores essemus; (quasi vero temeritas hominum eo devenire possint, ut aliquis, Nobis vitam agentibus, Literas Encyclicas nostro Nomine falso inscribere, easque Romanis Typis committere audeat) ad omnem dubitationem tollendam reponi jussimus duo Codicis hujus exemplaria, quæ manu nostra subscripsimus, nostroque Signo obfirmavimus, unum in Archivo Castri S. Angeli, alterum in Archivo secreto Vaticano, ut hæc monumenta certa, ac perpetua faciamus, nec ullo unquam tempore Literis Encyclicis, aut aliis in hunc Codicem relatis, fides imminuatur. Neque sane novum, aut inauditum est id, quod paulo ante commemoravimus: Quippe Innocentius III. Prædecessor Noster plura decernere necesse duxit *Cap. Pastoralis, de Fide Instrumentorum*, ut multorum controversias in hac re componeret: Etenim nonnullas Pontificum Decretales Literas neque certa, neque firma auctoritate præditas aliqui dictitabant, quas tamen alii magno studio tuebantur.

Nemo, qui jus Pontificium primis, ut ajunt, labiis solum attigerit, ignorare potest quatuor antiquas Decretalium Collectiones, quæ superioribus sæculis ab Antonio Augustino, & quintam, quæ ab Innocentio Cironio in lucem emissæ fuerunt, confectas fuisse, antequam Gregorius IX. suam promulgaret, quæ vim, & auctoritatem ad hanc usque diem perpetuo retinuit. Duæ primæ privato solum judicio, sententiaque editæ sunt; cæteræ vero publica auctoritate: has autem Romani Pontifices Doctoribus & Scholaribus Universitatis Bononiensis nuncuparunt; quorum exemplum secutus est Gregorius IX., & Bonifacius VIII., cum Librum sextum Decretalium in publicum adspectum prodire jussit, ac postremo Joannes XXII., cum Decretales Clementis V. posteritati commendavit. De hac re copiosius verba fecimus in Præfatione nostri Commentarii: *De Festis diebus Domini Nostri Jesu Christi, ac Beatæ Virginis Mariæ*, quod Italica lingua a Nobis conscriptum, ac Bononiæ impressum fuit: Illud deinde latine redditum est, atque editum Patavii absque ea Præfatione, quam paulo ante memoravimus.

Hoc loco addendum superest, in Archivo Vaticano a Nobis repertum fuisse monumentum Innocentii IV., qui anno 1253. Decretales suas colligendas ob eam causam existimavit, quod aliæ plures ipsi tribuerentur, quas ille ne cogitatione quidem attigerat: Itaque Pontifex Epistolam scribit Bononiensi Archidiacono, in qua rationem consilii sui plane recenset, Decretales suas propriis sub titulis disponit, eique mandat; ut eædem Decretales publicentur, & præstantium in Bononiensi Academia Professorum notis illustrentur. Equidem ignoramus quam ob causam Pontificis jussa executioni minime mandata fuerint; omnibus tamen notissimum est, quod Bonifacius VIII. in sextum Librum Decretalium illas Innocentii IV. summa diligentia, ac fide congessit, eosdemque titulos retinuit, quos idem Innocentius præposuerat.

Nobis profecto, nostræque in Patriam benevolentiæ deesse videremur; nisi hoc tempore, tot illustrium Pontificum exemplis adducti, Doctoribus & Scholaribus Universitatis Bononiensis Collectionem hanc nostram inscriberemus

remus

remus; cum præsertim inter ejus Doctores Nos ipsi recensiti fuerimus, cum adhuc in minoribus versaremur. Quod si appellatione *Corporis* ut ajunt, *Juris Canonici* comprehendi tantum debeant congestæ a Gregorio IX., Bonifacio VIII, & Clemente V. Decretales, hoc Volumen nostrum isto sane nomine haud contineri, certum est; sin autem appellatione *Corporis Juris Canonici* intelligendum est quidquid ab Apostolica auctoritate promanat, (qua omnes Romani Pontifices æque præditi sunt) tum hujusmodi nuncupatione Librum quoque nostrum comprehendi, nemo inficiabitur; uti constat ex responso Nicolai Primi *Canon. Si Romanorum*, *distinct.* 19. Sed quæstionem omittamus, quæ solo nomine continetur. Illud postremum sit, quod operam nostram præcipue contulimus, ut viam facilem, ac planam sterneremus, cum vestris, tum aliorum studiis, qui hæc nostra monumenta pervolvent. Siquidem non modo Indices argumentorum, ac verborum diligenter addi jussimus, sed etiam eorum verborum, quibus singulæ nostræ Constitutiones inchoantur, tum certum ordinem, ita ut ad titulos ipsæ referantur aliarum Decretalium, quibus uti quotidie consuevistis. Hanc benevolentiæ nostræ significationem, ac testimonium gratissimum fore vobis non dubitamus, quibus etiam Benedictionem Apostolicam peramanter impertimur.

CON-

CONSTITUTIONES EPISTOLÆ &c. SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI BENEDICTI PAPÆ XIV.

Secundum Titulum.

LIBRORUM DECRETALIUM

DISPOSITÆ

LIBER PRIMUS.

De Summa Trinitate & Fide Catholica.
Tit. I.

De Constitutionibus.
Tit. II.

De Rescriptis.
Tit. III.

De Electione & Electi potestate.
Tit. VI.

De Translatione Episcopi.
Tit. VII.

De Temporibus Ordinationum, & qualitate Ordinandorum.
Tit. XI.

De Ætate, & qualitate, & ordine Præficiendorum.
Tit. XIV.

De Sacra Unctione.
Tit. XV.

De Officio & potestate Judicis Delegati.
Tit. XXIX.

De

LIBER SECUNDUS.

LIBER TERTIUS.

LIBER QUARTUS.

De

LIBER QUINTUS.

INDEX
INITIORUM
SINGULARUM CONSTITUTIONUM
QUÆ IN HOC TOMO CONTINENTUR.

INDEX ARGUMENTORUM EARUMDEM CONSTITUTIONUM

ANNO MDCCXL.

PONTIFICATUS ANNO I.

ANNO MDCCXLI.

PONTIF. ANNO II.

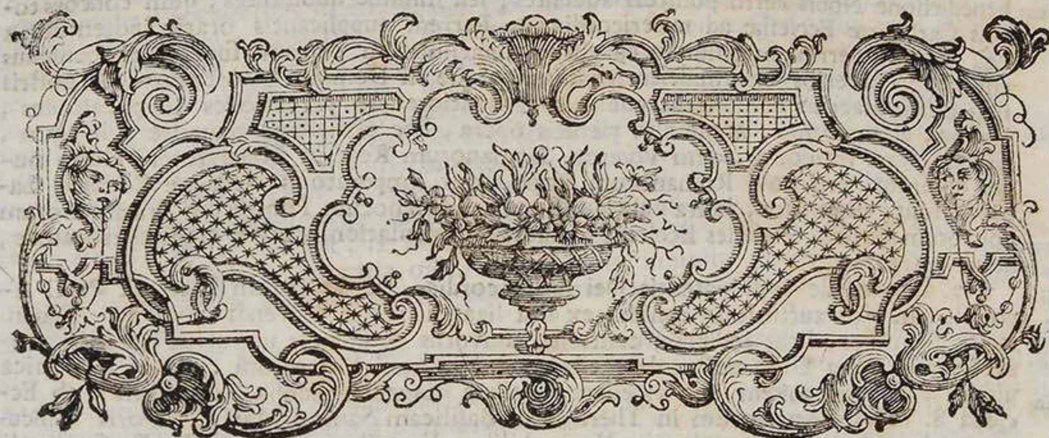
AN-

ANNO MDCCXLII.

PONTIF. ANN. III.

ANNO MDCCXLIII.

SAN-

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI
BENEDICTI PAPÆ XIV.
CONSTITUTIONES, EPISTOLÆ &c.

JUBILÆUM UNIVERSALE
initio Pontificatus indicitur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Universis Christifidelibus præsentes Literas inspecturis salutem, & Apostolicam benedictionem.

ÆTIORA Apostolicæ servitutis auspicia offerri Nobis minime poterant, quam ut, tanto onere per studiosissima & concordia Venerabilium Fratrum nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium suffragia tenuitati nostræ imposito, in Domino consideremus, omnia consilia, acta, & opera in Catholicæ Ecclesiæ procuratione a Nobis suscipienda conficiendaque, ad Divini nominis gloriam, ad Orthodoxæ Fidei præsidium, ad sacrosanctæ Religionis incrementum, & ad æternam animarum salutem semper fore redundatura. Postquam igitur debitas laudes gratiasque persolvimus bonorum omnium largitori Deo, qui, ut ostendat divitias gloriæ suæ in vasa misericordiæ, dispositione mirabili infirma eligit; eidem, cui aperta & nuda sunt omnia, in simplicitate cordis nostri revelavimus trepidationem nostram, & argumenta omnia solicitudinis ac timoris animo nostro ob ingentem Pontificiarum curarum molem sese undique ingerentia. Nec omisimus cum gemitibus & lacrymis prosternere preces nostras ante faciem Dei nostri, ut per merita Jesu Christi Filii sui Pastorum Principis, cujus supremas in terris vices gerimus, requiescere & faciat super Nos Spiritum Domini, Spiritum Sapientiæ & intellectus, Spiritum consilii & fortitudinis, Spiritum scientiæ & pietatis, & repleat Nos Spiritum timoris Domini; ut non secundum visionem oculorum judicemus, neque secundum auditum aurium arguamus; sed judicemus in justitia pauperes, & arguamus in æquitate pro mansuetis terræ.

I. Proemium Pontificis sensus in sua ad Pontificatum electione.

Fidelium orationibus juvari expetit.

§. 1. Verum infirmitatem nostram probe agnoscentes, nec de tam cælesti favore ac benedictione Nobis certo polliceri audentes; sed minime dubitantes, quin concors totius Catholicæ Ecclesiæ ad misericordiarum Patrem supplicantis oratio potentissima sit, ut ille uberrimam omnium cælestium Charismatum copiam super Nos benignus effundat; universos Christifideles rogamus, atque in Domino exhortamur, ut nostris suas etiam alacrius conjungant publicas ferventioresque precationes supplicationes, jejunia, eleemosynas, atque alia pietatis opera, hoc præsertim tempore, in quo, Carolo claræ memoriæ, dum viveret, Romanorum Rege in Imperatorem electo nuper defuncto, pro novi Romanorum Regis futuri Imperatoris electione Comitia habenda sunt; dum Nos, juxta antiquissimum Romanorum Pontificum Prædecessorum nostrorum morem, cælestes Ecclesiæ thesauros dispensationi nostræ creditos erogamus, atque elargimur.

Concessio Indulgentiæ Plenariæ Perficientibus opera injuncta.

§. 2. Itaque, de Omnipotentis Dei misericordia, ac Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus auctoritate confisi, ex illa ligandi atque solvendi potestate, quam Nobis Dominus, licet indignis, contulit, universis & singulis utriusque Sexus Christifidelibus in alma Urbe nostra degentibus, qui solemni Processioni, quam Dominica ultima post Pentecostem, die videlicet vigesima currentis mensis Novembris, ab Ecclesia S. Mariæ Angelorum in Thermis ad Basilicam Sanctæ Mariæ Majoris nuncupatam de eadem Urbe, una cum Venerabilibus Fratribus nostris S. R. E. Cardinalibus, necnon Patriarchis, Archiepiscopis & Episcopis, quos in Romana Curia adesse contingerit, ac Christianorum Regum, & Principum Oratoribus apud Nos existentibus, Prælatis quoque, & officialibus ejusdem Curiæ, universoque Clero, & Populo, benedicente Domino, agemus, devote interfuerint, vel Sancti Johannis in Laterano, Principis Apostolorum, & Sanctæ Mariæ Majoris præfatæ Ecclesias, seu Basilicas, vel earum aliquam intra spatium ejusdem, vel proxime subsequentis hebdomadæ, saltem semel visitaverint, ibique per aliquod temporis spatium devote, ut supra, Deum oraverint; ac quarta, & sexta feria, ac Sabbato alterius ex præfatis hebdomadis jejunaverint, & peccata sua confessi, Santissimum Eucharistiæ Sacramentum in Dominica die immediate sequenti, vel alia die intra eandem hebdomadam reverenter sumserint, ac pauperibus aliquam eleemosynam prout unicuique suggeret devotio, erogaverint, cæteris vero extra Urbem prædictam ubicumque degentibus, qui Ecclesias ab Ordinariis locorum, vel eorum Vicariis, seu Officialibus, aut de eorum mandato, & ipsis deficientibus, per eos, qui ibi curam animarum exercent, postquam ad eorum notitiam hæ nostræ pervenerint, designandas, vel Ecclesiarum hujusmodi aliquam, spatio duarum similiter hebdomadarum a publicatione designationis per Ordinarios, vel eorum Vicarios, seu Officiales, vel alios, ut præfertur, faciendæ decurrendarum, saltem semel visitaverint, ibique, ut supra, oraverint, ac quarta, & sexta feria, ac Sabbato alterius ex hebdomadis hujusmodi jejunaverint, pariterque peccata sua confessi, ac in die Dominica immediate sequenti, vel alia die intra eandem hebdomadam Sanctissima Communione refecti fuerint, & pauperibus aliquam eleemosynam, ut præmittitur, erogaverint, plenissimam omnium peccatorum suorum Indulgentiam, & remissionem, sicut in Anno Jubilæi visitantibus certas Ecclesias intra, & extra Urbem prædictam concedi consuevit, tenore præsentium concedimus, & elargimur.

Quoad existentes in Urbe.

Quoad existentes extra.

Quoad Navigantes & iter agentes.

§. 3. Navigantes vero & iter agentes, ut cum primum ad sua sese domicilia receperint, suprascriptis peractis, & visitata Ecclesia Cathedrali, vel Majori, aut Parochiali loci eorum domicilii, eandem indulgentiam consequi possint, & valeant; Regularibus autem personis utriusque sexus, etiam in claustris perpetuo degentibus, necnon aliis quibuscunque tam Laicis, quam Ecclesiasticis, Secularibus, vel Regularibus, etiam in carcere, aut captivitate existentibus, vel aliqua corporis infirmitate, seu alio quocumque impedimento detentis, qui supra expressa, vel eorum aliqua præstare nequiverint, ut illa Confessarius ex jam approbatis a locorum Ordinariis ante præsentium publicationem, seu approbandis, eis in alia pietatis opera commutare, vel in aliud proximum tempus prorogare possit, eaque injungere, quæ ipsi pœnitentes efficere poterunt, pariter concedimus & indulgemus.

Aliosque legitime impeditos.

Facultas eligendi Confessarium.

§. 4. Insuper omnibus, & singulis Christifidelibus utriusque sexus tam Laicis, quam Ecclesiasticis, Secularibus & Regularibus cujusvis Ordinis, Congregationis, & Instituti, tam in Urbe præfata, quam extra eam ubique locorum, ut præfertur, degentibus,

Pro absolutione a censuris.

Et peccatis reservatis.

Et pro commutatione votorum.

tibus, licentiam concedimus & facultatem, ut sibi ad hunc effectum eligere possint quemcumque Presbyterum Confessarium tam Secularem, quam cujusvis Ordinis, & Instituti Regularem ex approbatis, ut præmittitur, a locorum Ordinariis, qui eos ab Excommunicationis, Suspensionis, & aliis Ecclesiasticis sententiis, & censuris a Jure vel ab homine quavis causa latis, seu inflictis, necnon ab omnibus peccatis, excessibus, criminibus, & delictis quantumvis gravibus, & enormibus, etiam locorum Ordinariis, sive Nobis, & Sedi Apostolicæ, etiam in litteris die Cœnæ Domini legi solitis contentis, & alias per quascumque nostras, aut Romanorum Pontificum Prædecessorum nostrorum Constitutiones, quarum tenores præsentibus haberi volumus pro expressis, quomodocumque reservatis, in foro Conscientiæ, & hac vice tantum absolvere & liberare valeant, & insuper vota quæcumque (Religionis & Castitatis exceptis) in alia pia & salutaria opera commutare, injuncta tamen eis, & eorum cuilibet in supradictis omnibus pœnitentia salutari, aliisque ejusdem Confessarii arbitrio injungendis.

Præcipitur publicatio præsentium ubique locorum.

§. 5. Quapropter tenore præsentium in virtute Sanctæ obedientiæ districte præcipimus atque mandamus omnibus, & quibuscumque Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Archiepiscopis, Episcopis & aliis Ecclesiarum Prælatis, ac quibuscumque Ordinariis locorum ubicumque existentibus, eorumque Vicariis, & Officialibus, vel iis deficientibus, illis, qui curam Animarum exercent, ut cum præsentium literarum transumta, aut exempla etiam impressa acceperint, illa statim absque ulla mora, retardatione, vel impedimento, per suas Ecclesias & Diœceses, Provincias, Civitates, Oppida, Terras, & loca publicent, & publicari faciant, Ecclesiamque seu Ecclesias visitandas designent.

Casus excepti.

§. 6. Non intendimus autem per præsentes super aliqua irregularitate publica vel occulta, nota, defectu, incapacitate, seu inhabilitate quoquo modo contracta dispensare, vel aliquam facultatem tribuere dispensandi, seu habilitandi, & in pristinum statum restituendi, etiam in foro conscientiæ; neque etiam easdem præsentes iis, qui a Nobis, & Apostolica Sede, vel ab aliquo Prælato, seu Judice Ecclesiastico excommunicati, suspensi, interdicti, seu alias in Sententias, & Censuras, incidisse declarati, vel publice denuntiati fuerint, nisi intra tempus dictarum duarum hebdomadarum satisfecerint, aut cum partibus concordaverint, ullo modo suffragari posse, aut debere.

Clausulæ præservativæ, & derogatoriæ.

Transumtis fidem præstari jubetur.

Refractarii judiciis & Constitutionibus Sedis excluduntur.

Dat. Pont. A. 1. die 11. Nov. 1740.

§. 7. Non obstantibus Constitutionibus & Ordinationibus Apostolicis, præsertim quibus facultas absolvendi in certis tunc expressis casibus ita Romano Pontifici pro tempore existenti reservatur, ut nec etiam similes vel dissimiles Indulgentiarum, & facultatum hujusmodi concessiones, nisi de illis expressa mentio, aut specialis derogatio fiat, cuiquam suffragari queant; nec non Regula nostra de concedendis Indulgentiis ad instar, ac quorumcumque Ordinum & Congregationum, sive Institutorum, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis & consuetudinibus: Privilegiis quoque, Indultis, & literis Apostolicis eisdem Ordinibus, Congregationibus & Institutis, illorumque personis quomodolibet concessis, approbatis & innovatis. Quibus omnibus & singulis, etiam de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, expressa & individua, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, illorum tenores præsentibus pro sufficienter expressis, ac formam in eis traditam pro servata habentes, hac vice specialiter, nominatim & expresse ad effectum præmissorum derogamus; cæterisque contrariis quibuscumque. Ut autem præsentes nostræ, quæ ad singula loca deferri non possunt, ad omnium notitiam facilius deveniant, volumus, ut earundem præsentium transumtis vel exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personæ in dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, ubique locorum, & Gentium eadem prorsus fides habeatur, quæ haberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ vel ostensæ. Demum sciant omnes, qui vel palam, vel in corde adversantur Sedi Apostolicæ, Sanctæ Romanæ Ecclesiæ judiciis, & signanter Constitutioni *Unigenitus*, indignos esse, qui gratiam, & beneficium Jubilæi participent. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 11. mensis Nov. 1740. Pont. Nostri Anno I.

D. Card. Passioneus.

EPI-

EPISTOLA

Encyclica & Commonitoria ad omnes Episcopos.

Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis, & Episcopis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres salutem, & Apostolicam Benedictionem.

I I.
Proemium A debito Pastoralis Officii.

UBi primum placuit Deo, qui dives est in misericordia, humilitatem nostram in suprema Beati Petri Sede collocare, & Vicariam Domini nostri Jesu Christi potestatem Nobis, nullo quamvis meritorum suffragio suffultis, ad universæ Ecclesiæ suæ gubernationem committere; auribus insonare nostris visa est Divina illa vox: *Pasce agnos meos: pasce oves meas*: injuncta videlicet Romano Pontifici, ejusdem Petri Successori, cura regendi, non modo Gregis Dominici agnos, qui sunt populi per totum terrarum Orbem diffusi, sed etiam oves, nimirum Episcopos, qui veluti agnorum matres, populos in Christo Jesu generant, iterumque parturiunt. Pastoris igitur etiam vestri voces excipite, Fratres, per has nostras literas; & in partem solicitudinis, cujus plenitudo commissa Nobis Divinitus est, vocati, intelligite ex ipsis admonitionibus, & cohortationibus nostris, quanta Nos premat cura non prætermittendi ea, quæ officii nostri sunt, quantaque itidem sit vis paternæ nostræ in vos charitatis, qua ad maxime optandum adducimur, ut de profectu sanctarum ovium fiant gaudia æterna Pastorum.

Episcopis commendatur vigilantia in vitam & honestatem Clericorum. Item Ministrorum Ecclesiæ delectus.

§. 1. In primis vero date operam, omnique studio, atque ope satagite, ut morum integritas, & Divini cultus studium eluceat in Clero, utque Ecclesiastica Disciplina sarta tecta servetur, & ubi collapsa fuerit, redintegretur. Satis enim constat, nihil esse, quod omnem populum ad pietatem, religionem, & Christianæ vitæ institutionem efficacius instruat, excitet, inflammet, quam eorum exemplum, qui Divino se ministerio dedicarunt. Itaque in id mentis vestræ acies primum dirigenda est, ut cum acurato delectu ii Clericali militiæ adscribantur, a quibus merito possit expectari, ut iis in lege Domini ambulantibus, & de virtute in virtutem euntibus, eorum vita cunctis afferat venerationem, & eorum opera Ecclesiis vestris spiritualem afferat utilitatem. Melius enim profecto est pauciores habere Ministros, sed probos, sed idoneos, atque utiles, quam plures, qui in ædificationem Corporis Christi, quod est Ecclesia, nequicquam sint valituri. Quantam idcirco Episcoporum cautionem ea in re Sacri Canones requirant, non ignoratis Fratres; sed ab eorum norma, quæ omnino servari debet, ne patiamini vos abduci humano ullo respectu, vel importunis ambientium suggestionibus, vel fautorum precibus. Apostoli vero præceptum, ut ne manus cuiquam nimis propere imponantur, tunc potissimum servari necesse est, ubi de promovendis ad Sacros Ordines, & ad Sacratissima Mysteria, quibus nihil est divinius, agendum sit: Non enim sufficit ætas, quæ per sacras Ecclesiæ leges unicuique Ordini præscripta est, nec indiscriminatim omnibus, qui in inferiori aliquo Ordine jam sint constituti, suo quasi jure patere debet aditus ad sublimiorem, sed studiose, magnaque adhibita diligentia investigandum a vobis est, an eorum, qui priora susceperint ministeria, talis fuerit vivendi ratio, & in sacris scientiis progressio, ut vere judicandi sint, quibus dicatur: ascende superius: cum alioquin expediat in inferiori potius aliquos remanere gradu, quam cum suo majori periculo, & aliorum scandalo ad altiorem provehi.

Et cautio eorum promotio.

Seminaria Clericorum instituantur, vel augeantur, cum opus fuerit.

§. 2. Et quoniam supra quam dici possit, interest eos, qui in sortem Domini vocantur, ab ineunte ætate ad pietatem, morumque integritatem, & ad canonicam disciplinam, veluti novellas plantationes in juventute sua formari; cordi idcirco vobis esse debet, ut ubi forsan nondum instituta fuerint Clericorum Seminaria, quam citissime instituantur, vel jam instituta amplificentur, si majori Alumnorum numero pro Ecclesiarum conditione opus sit, adhibitis in eum finem mediis, quorum parandorum potestate Episcopi jam sunt instructi, & quibus alia etiam, si de eorum necessitate

edo-

edocti a vobis fuerimus, additurі & nos sumus. Eadem vero Collegia singulari vestra solicitudine foveantur, necesse est, videlicet ea sæpe invisendo, singulorum adolescentium vitam, indolem, & in studiis profectum explorando, Magistros idoneos, virosque Ecclesiastico spiritu præditos ad eorum culturam destinando, literarias ipsorum exercitationes, sive Ecclesiasticas functiones quandoque præsentia vestra decorando, aliqua demum Beneficia iis, qui virtutum suarum specimen clarius præstiterint, majoremque laudem retulerint, conferendo. Hujusmodi enim irrigationem arbusculis hisce, dum adolescunt, ministrasse non vos pœniteat, sed vestra opera lætissimum deinde vobis referet fructum in uberi bonorum operariorum copia. Consueverunt quippe Episcopi sæpius dolere messem quidem esse multam, operarios autem paucos: At fortasse eis quoque dolendum esset, non eam, quam debuissent, industriam ipsos adhibuisse, ut operarii ad messem pares, aptique formarentur: boni namque, & strenui operarii non nascuntur, sed fiunt; ut autem fiant, ad Episcoporum solertiam, industriamque maxime pertinet.

Et ab Episcopis sæpe visitentur.

§. 3. Sed & illud maximi momenti est, ut iis animarum cura committatur, qui doctrina, pietate, castis moribus, & illustribus bonorum operum exemplis ita aliis prælucere possint, ut vere lux, & sal populi sint, & habeantur. Hi nimirum præcipui adjutores vestri sunt in grege vobis credito informando, regendo, perpurgando, in viam salutis dirigendo, & ad Christianas virtutes incitando. Ex quo pronum est intelligere quanti vestra etiam referat, eos ad Parochiale officium obeundum eligi, qui ad fructuosam plebium gubernationem merito judicentur aptiores. In id vero potissimum quoque incumbite, ut quicumque animarum curam gerunt, diligenter, diebus saltem Dominicis, aliisque festis de præcepto, plebes sibi commissas, pro sua, & earum capacitate, pascant salutaribus verbis, docendo ea, quæ Christi fideles ad salutem scire oportet, ac explicando Divinæ legis capita, Fideique dogmata, & pueros ejusdem Fidei rudimentis imbuendo, quacunque prava in contrarium consuetudine, ubicumque esset, prorsus sublata. Quomodo enim audient sine prædicante? Aut quomodo recte credendi, recteque agendi normam assequi poterunt populi, si animarum curatores in ejusmodi officio segnes, remissi, ac desides fuerint? Quare non satis animo comprehendi, aut verbis explicari potest, quanta Christianæ Republicæ pernicies impendat ex eorum, quibus animarum cura demandata est, negligentia in puenis præsertim catechismo instruendis. Proderit autem plurimum, si studueritis, ut & qui curam animarum gerunt, & alii, qui ad pœnitentium confessiones excipiendas destinati sunt, per aliquot dies spiritualibus exercitiis, quotannis vacent: in eo quippe pio recessu renovabuntur spiritu mentis suæ, & induentur virtute ex alto, ad ea impensius, alacriusque peragenda, quæ suarum partium sunt pro Divini Numinis gloria, & spirituali proximiorum utilitate, & salute.

Qualitates eligendorum ad Curam Animarum.

Eorumdem Officium prædicandi, & cathechizandi.

Parochi & Confessarii exercitiis spiritualibus quotannis incumbant.

§. 4. Jam vero scitis, Fratres, Divino præcepto mandatum esse omnibus animarum Pastoribus, oves suas agnoscere, easque verbi Divini prædicatione, Sacramentorum administratione, ac bonorum omnium operum exemplo pascere; hisque, ac cæteris Pastoralis Officii muniis satisfacere, ut par est, minime posse eos, qui gregi suo non invigilent, neque assistant, vineamque Domini, in qua positi sunt custodes, non custodiant assidue. Itaque in statione vestra maneatis oportet, & personalem in Ecclesia vestra, vel Diœcesi, servetis residentiam, ad quam ex vi muneris vestri obligati estis, quemadmodum pluribus Generalium Conciliorum Decretis, & Prædecessorum nostrorum Constitutionibus luculenter declaratur, præscriptumque est. Cavete autem, ne existimetis fas esse Episcopis per tres Menses singulis annis pro libito, aut quacunque ex caussa abesse. Ut enim hoc vere liceat Episcopis, constat habendam esse rationem, ut absentiam hujusmodi æqua requirat causa, simulque consultum sit, ne gregi detrimentum obveniat. Mementote autem Judicem futurum esse eum, cujus oculis omnia nuda, & aperta sunt, adeoque videte, ut caussa talis vere sit, quæ probari jure possit supremo huic Pastorum Principi, a quo ovium vobis creditarum sanguinis est quantocius requirendus: in quo quidem judicio, frustra Pastor contenderet ea se excusatione tueri, quod lupus oves, absente se, ac inscio, abductas devoravirit: nam si res penitus inspiciatur, satis apparet nullum prope malum, aut scandalum in Diœcesi sic destituta contingere, quod non sit ei adscribendum, cujus erat, subditos a recta semita deflectentes revocare monitis, allicere exemplis, voce confirmare, auctoritate, & charitate continere. Porro quis etiam non intelligat, multo

Assidua Episcopis residentia in propriis Ecclesiis, vel Diœcesibus, inculcatur.

Reprobatis futilibus absentiæ caussis.

satius

ſatius eſſe negotia alibi per alios, ubi oportuerit, peragi, quam per ſe ipſum ab Epiſcopo extra Diœceſim ſuam morante; negotium vero omnium maximum cuſtodiendi, & gubernandi gregis ab eo per ſe non per adminiſtros curari? Sint enimvero quantumvis idonei, probatique Miniſtri, non tamen eorum vocem ſic ſolent audire oves, ut vocem veri ſui Paſtoris: non vicariam illorum operam ſupplere ſatis vigilantiam, atque operam ipſius Epiſcopi, cui peculiaris Sancti Spiritus gratia ad id opitulatur, experientia abunde compertum eſt.

Viſitatio quoque Eccleſiarum, & Diœceſum.

§. 8. Ad hæc, cum in omni etiam rei domeſticæ cura nihil ſit utilius, quam ſi ipſemet Paterfamilias omnia frequenter inſpiciat, ſuaque vigilantia ſuorum induſtriam, & diligentiam alat, propterea vos monemus, & hortamur, Fratres, atque etiam vobis injungimus, ut Eccleſias, & Diœceſes veſtras, (niſi gravis, ac legitima interveniat cauſa, quæ aliis id committi poſtulet) vos ipſi viſitetis, vos ipſi oves veſtras, & pecoris veſtri vultum agnoſcatis. Formidinis ſane, ac terroris plena eſt certiſſima illa ſententia, quam ſupra memoravimus, non admitti Paſtoris excuſationem, ſi lupus oves comedit, & Paſtor neſcit. Multa vero quidem ignorabit Epiſcopus, multa eum latebunt, vel ſaltem ſerius, quam oporteret, intelliget, niſi ad omnes ſuæ Diœceſeos partes ſe conferat, & niſi per ſe ipſum ubique videat, ubique audiat, ubique exploret, quibus malis medicina facienda ſit, & quænam fuerint eorum cauſæ, quave ratione occurri etiam providentes queat, ne ſublata reviviſcant. Præterea cum ea ſit humanæ imbecillitatis conditio, ut in agro Dominico, cujus cultura commiſſa Epiſcopo eſt, ſenſim vepres, & ſpinæ, ac noxiæ, inutileſque herbæ ſuccreſcant, certe niſi ad eas amputandas cultor crebro redeat, ille ipſe nitor vigiliis ejus, laboribuſque jam partus, progreſſu temporis defloreſcet. Sed neque etiam ſatis eſt luſtrari a vobis Diœceſes, & opportunis præceptionibus veſtris curationi earum eſſe proſpectum: reſtat & illud enixe perficiendum a vobis, ut quæ in viſitationibus conſtituta fuerunt, vere in effectum perducantur; nam legum etſi optimarum utilitas nulla erit, niſi quod ſancitum verbis eſt, re ipſa ab eis, ad quos pertinet, ſtudioſe præſtetur. Quapropter poſtquam ad animarum morbos expellendos, ſive avertendos, ſalutaria paraviſtis medicamenta, non ideo ſolicitudo veſtra conquieſcat oportet, ſed traditorum a vobis præceptorum executio omni virium contentione urgenda eſt; idque potiſſimum per iteratas viſitationes eſtis aſſecuturi.

Atque executio decretorum in Viſitationibus editorum.

Reliqua Epiſcoporum Officia enumerantur, & commendantur.

§. 9. Poſtremo, ut multa paucis complectamur, Fratres, in omni ſacra, & Eccleſiaſtica functione, & in omni Divini cultus, ac pietatis exercitio vos ipſos auctores, vos duces, vos magiſtros eſſe convenit, ut quaſi de veſtræ ſanctitatis ſplendore, tum Clerus, tum grex univerſus lumen hauriat, & charitatis veſtræ igne incaleſcat. Itaque in tremendi Sacrificii frequenti, & devota oblatione, in ſolemni Miſſarum celebratione, in Sacramentis adminiſtrandis, in Divinis Officiis obeundis, in cultu, & nitore Templorum, in diſciplina domus, & familiæ veſtræ, in pauperum amore, & ope eis ferenda, in ægrotis inviſendis, & ſublevandis, in peregrinis hoſpitio excipiendis, in omni denique Chriſtianæ virtutis opere eſtote vos forma gregis veſtri, ut omnes imitatores veſtri ſint, ſicut & vos Chriſti, quemadmodum decet Epiſcopos, quos Spiritus Sanctus poſuit regere Eccleſiam Dei, quam acquiſivit ſanguine ſuo. Apoſtolos identidem reſpicite, in quorum ſucceſſiſtis locum, ut eorum veſtigia ſectemini in laboribus, in vigiliis, in ærumnis tolerandis, in arcendis lupis ab ovilibus veſtris, in vitiorum radicibus extirpandis, in Evangelica lege exponenda, in eis, qui erraverint, ad ſalutarem pœnitentiam reducendis. Aderit profecto vobis omnipotens, & miſericors Deus, in quo nos confortante omnia poſſumus: Non deerit etiam vobis, ut plane confidimus, religioſorum Principum auxilium: Omnia inſuper adjumenta parata vobis erunt ab hac Sancta Sede, quotieſcumque noſtra Apoſtolica Auctoritate opus eſſe cenſueritis. Magno itaque animo, magnaque fiducia venite ad Nos, qui vos cunctos, ut Fratres, & adjutores noſtros, coronam noſtram amamus in viſceribus Jeſu Chriſti: Venite ad veſtram, & omnium Eccleſiarum Matrem, Caput, & Magiſtram, Sanctam Romanam Eccleſiam, unde Religionis origo manavit, ubi Fidei petra, ubi fons Sacerdotalis unitatis, ubi incorruptæ veritatis doctrina; nihil enim Nobis optatius, nihil jucundius eſſe poteſt, quam una vobiſcum Dei gloriæ inſervire, & Catholicæ Fidei cuſtodiæ, ac propagationi allaborare, atque animas ſalvas facere, pro quibus ipſum quoque ſanguinem, & vitam noſtram libentiſſime, ſi oportuerit, impenderemus. Excitet vos demum, ſtimuloſque currentibus vobis addat ingens, ac

Cum ſpe Divinæ opis. Et auxilii Principum Chriſtianorum. Et Pontificiæ Auctoritatis, cujus præſidium omnibus exhibetur.

Adhortatio.

cer-

certa, quæ vos manet, remuneratio; nam cum apparuerit Princeps Pastorum, percipietis immarcescibilem gloriæ coronam; coronam utique justitiæ, quæ reposita est fidelibus dispensatoribus Mysteriorum Dei, & strenuis, vigilibusque speculatoribus domus Israel, quæ est Sancta ipsius Dei Ecclesia. Ejus autem vices Nos, quamvis indigni, gerentes in terris, Fraternitatibus vestris peramanter benedicimus, necnon Clero, ac populo vestro fideli, eandem Apostolicam Benedictionem nostram paterno affectu impertimur. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem die 3. Decemb. 1740. Pontificatus Nostri Anno I. Dat. Pont. A. 3. die 3. Dec. 1740.

ABBREVIATORIBUS

De Parco Majori conceditur usus Redimiculi galeri, vulgo *Cordone*, coloris violacei, etiam dimisso Officio.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

III. Exordium a Pontificia munificentia.

MAXIMO ad labores alacriter subeundos, constanter perferendos, ac fideliter absolvendos incitamento semper fore eximiis viris meritos conferre honores, ipsa rerum magistra experientia edocti sapientissimi Principes, familiarium potissimum Ministrorumque suorum optimum quemque in honore habere, ac præclaris honorum insignibus decorare studuerunt, intelligentes etiam id & sibi decus magnum, & maximam in rebus agendis afferre securitatem. Nec minori sane providentia Romani Pontifices Prædecessores Nostri sese cum iis gesserunt, qui ad publicam Catholicæ Ecclesiæ utilitatem, & Apostolicæ Sedis dignitatem summa cum fidei, industriæ, prudentiæ, ac dexteritatis laude assidue adlaborarent, ut alacrius sua eidem Sedi impenderent obsequia; & demandata munera studiosius obire satagerent.

Varia Privilegia Abbreviatoribus a Summis Pontificibus concessa.

§. 1. Hinc est quod Nos quoque ad egregia dilectorum Filiorum Majoris Præsidentiæ in Cancellaria nostra Apostolica Abbreviatorum, quos fel. rec. Sixtus IV., Leo X., Paulus V. Urbanus VIII. Clemens X. & Benedictus XIII. Prædecessores Nostri variis prærogativis & privilegiis cumularunt, in Nos, & dictam Sedem fidei, & devotionis, aliaque multiplicia merita paternæ dirigentes considerationis intuitum, eorumque virtutem aliqua honoris prærogativa condecorare volentes, & eorum singulares personas a quibusvis Excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis censuris & pœnis a jure vel ab homine quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatæ existant, ad effectum præsentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes, & absolutas fore censentes, motu proprio, & ex certa scientia, & mera liberalitate Nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, eisdem Majoris Præsidentiæ in Cancellaria Nostra Apostolica prædicta Abbreviatoribus præsentibus & futuris, ut ipsi omnes, & singuli Redimiculum galeri, *Cordone* vulgariter nuncupatum, coloris violacei, in quibusvis functionibus, & actibus publicis, ac privatis, ubique, etiam dimisso Officio hujusmodi, deferre, & gestare libere & licite possint, & valeant, tenore præsentium concedimus & indulgemus.

Eisdem conceditur Redimiculum Galeri violaceum. Etiam dimisso Officio.

Clausulæ præservativæ, & derogatoriæ.

§. 2. Decernentes easdem præsentes Literas semper firmas, validas, & efficaces existere & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri & obtinere, ac illis, ad quos spectat, & pro tempore spectabit, in omnibus & per omnia plenissime suffragari, sicque in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, & alios quoslibet quacumque præeminentia & potestate fugentes & functuros, sublata eis & eorum cuilibet quavis aliter judicandi & interpretandi facultate, judicari & definiri debere, ac irritum & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari. Nos obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, cæterisque contrariis quibuscumque. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annullo Piscatoris 13. Septembris 1740. Pont. Nostri Anno I. Dat. die 13. Sept. 1740.

D. Cardinalis Passioneus.

C ON-

IV.

CONGREGATIONI

Pro Gubernio Civitatis Firmanæ eiusque Comitatus, ab Innocentio XII. erectæ, nova forma constituitur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Proemium. NEMO est, qui non intelligat, quam solicite advigilare debeant Romani Pontifices, ut ea omnia, quæ Prædecessores sui pro saluberrimo, non solum totius Status nostri Ecclesiastici, sed uniuscujusque etiam Provinciæ, Civitatis, & Oppidi, tam Spirituali, quam Temporali regimine, post adhibitam omnem diligentiam, & maturam deliberationem, statuenda esse censuerunt, integerrime serventur, & si aliqua ex parte tractu temporis per desuetudinem, aut quamcumque contrariam consuetudinem, non sine detrimento, immutata esse constiterit, ut ad pristinum reducantur, novisque sanctionibus confirmentur: Ea propter Nos quoque præcipuum munus nostrum esse ducimus, ut nostra in hoc potissimum studia desiderari minime patientes, Apostolicæ etiam auctoritatis nostræ partes collocemus.

Eugenius IV. Gubernium Civitatis Firmanæ Cardinali pro tempore Patrono privative concessit. Innoc. XII. pro ejusdem Civitatis & Comitatus negotiis specialem Congregationem instituit.

§. 1. Exponi siquidem Nobis nuper fecerunt dilecti Filii Communitas, & Homines Civitatis Nostræ Firmanæ, quod inter cætera Indulta, & Privilegia, quibus, ut asseritur, Civitas ipsa Firmana a fel. record. Eugenio PP. IV. Prædecessore Nostro decorata fuit, illud etiam continebatur, ut Gubernatoris, & Judicis privativi Civitatis prædictæ munus a Cardinali pro tempore Summi Pontificis Nepote, vulgo Cardinalis Patrono nuncupato, obiretur, quemadmodum usque ad tempora rec. mem. Innocentii PP. XII. Prædecessoris itidem Nostri factum fuerit. Postquam autem ipse Innocentius Prædecessor Cardinalis Patroni titulum, & auctoritatem sustulit, & pro rebus, negotiisque ejusdem Civitatis Firmanæ, illiusque Comitatus peragendis, Congregationem, quæ ex Cardinali a Secretis Status Ecclesiastici Prædicti, & aliquot Romanæ Curiæ Prælatis constabat, instituit, cum facultatibus eisdem, quibus Congregatio Venarabilium Fratrum Nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium super Consultationibus Civitatum, Terrarum, & Locorum ejusdem Status Nostri Ecclesiastici deputatorum erecta fuit, ut ex particula Apostolicarum ipsius Innocentii Prædecessoris in simili forma Brevis literarum in forma Motus Proprii die 3. Januarii MDCXCIII. expeditarum uberius colligitur, quæ particula est tenoris sequentis: *Cum itaque Nos alias, nempe ipsis Pontificatus Nostri primordiis, justis ex causis Animum Nostrum moventibus adducti, pro dictæ Civitatis Firmanæ gubernio Dilectum Filium Nostrum Fabritium Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalem Spada nuncupatum Secretarium Nostrum Status, ac nonnullos Romanæ Curiæ Prælatos, prudentia, doctrina, integritate, & rerum usu eximie præditos deputaverimus; Hi vero subinde, prout rerum, & negotiorum momenta postulabant, insimul convenientes, demandatam sibi a Nobis Provinciam recte, & fideliter, atque ex animi Nostri Sententia hactenus administraverint: Idcirco sperantes in Domino sub earum prudenti, ac salubri directione Civitatem Firmanam prædictam in futurum quoque optatos, Pacis, Tranquillitatis, & justitiæ fructus suscepturam esse; Motu Proprio, ac ex certa scientia, & matura deliberatione Nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine Congregationem memoratorum Fabritii Cardinalis, ac Prælatorum a Nobis, ut præfertur, deputatorum, aliorumque in futurum deputandorum, pro Civitatis Firmanæ hujusmodi, ac Civium, & Incolarum, nec non Territorii, & districtus totius Comitatus, ac Castrorum, Terrarum, & Locorum ejusdem, gubernio, tenore præsentium, ad Nostrum, & Sedis Apostolicæ beneplacitum, erigimus, & instituimus. Ac ipsi Congregationi sic erectæ, & institutæ, ut quoad gubernium hujusmodi, omnibus, & singulis, facultatibus, jurisdictionibus, & indultis, quæ quoad universum Statum nostrum Ecclesiasticum tam per fel. record. Sixtum PP. V. quam alios quoscumque Romanos Pontifices Prædecessores nostros, Congregationi Veneralilium Fratrum nostrorum ejusdem S. R. E. Cardinalium super consultationibus negotiorum Status Ecclesiastici hujusmodi deputatæ quomodolibet, & qualitercumque concessa, & attributa fuerunt, pari modo, & absque ulla prorsus differentia uti, frui*

frui & gaudere libere, & licite possit, & valeat, harum serie concedimus, & indulgemus.

§. 2. Quoniam autem, præinserta sanctione, per hoc temporis spatium fere neglecta Congregatio Firmana hujusmodi, præter Cardinalem Secretarium Status prædicti, alios etiam Prælatos, nempe Auditorem Romani Pontificis pro tempore existentem, Secretarium cum duobus Ponentibus secundo dictæ Congregationis, & Secretarium Congregationis Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Bono Regimini Communitatum, & Universitatum ejusdem Status nostri Ecclesiastici deputatæ, atque etiam Procuratorem Fiscalem hujus Almæ Urbis nostræ, cum Voto, ac suffragio habere cœpit, factum est, ut, veluti experientia patuit, in Causis contentiosis, & articulos Juris continentibus, non mediocris confusio inde orta sit, quod ob facilem Prælatorum Ponentium secundodictæ Congregationis mutationem, eædem Causæ jam decisæ, ac terminatæ, iterum atque iterum, non sine gravi Civitatis prædictæ dispendio, in Judicium adductæ fuerint. Hoc autem non aliam ob causam fieri compertum est, quam quod Prælati secundodictæ Congregationis Consultationibus præpositæ, propter plurima negotia totius Status prædicti bis in hebdomada haberi solitæ, eo, quo par est, ordine aliis rebus interesse non possunt. Propterea ipsi Exponentes Nobis humiliter supplicari fecerunt, ut Congregationem Firmanam hujusmodi de novo, juxta Innocentianæ Sanctionis præinsertam particulam, ad instar Congregationum Lauretanæ, & Avenionensis, quæ Congregationes Prælatos stabiles, ac fixos habent, erigere, & confirmare, cum facultatibus prædictis, de benignitate Apostolica dignaremur. Causæ præsentis innovationis.

§. 3. Nos igitur ipsos Exponentes specialibus favoribus, & gratiis prosequi volentes, & eorum singulares Personas a quibusvis Excommunicationis, Suspensionis, & Interdicti, aliisque Ecclesiasticis Sententiis, Censuris, & pœnis a Jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatæ existunt, ad effectum præsentium tantum consequendum, harum serie absolventes, & absolutas fore censentes, Motu proprio, ac ex certa scientia, & matura deliberatione Nostris, deque Apostolicæ Potestatis plenitudine, nominationem, seu deputationem quorumcumque Romanæ Curiæ Prælatorum Congregationem Firmanam ad hoc usque tempus constituentium, a Romanis Pontificibus Prædecessoribus Nostris quomodolibet factam, annullantes, & revocantes, motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus eandem Congregationem pro Civitatis Firmanæ hujusmodi, ac Civium, & Incolarum, necnon Territorii, & districtus, totiusque Comitatus, & Castrorum, & locorum ejusdem, gubernio, de novo, quatenus opus sit, juxta primævam ejusdem Congregationis erectionem ab Innocentio Prædecessore, cum omnibus, & singulis facultatibus, Jurisdictionibus, & Indultis, sicut præmittitur, concessis, & attributis, & quibus hactenus eadem Congregatio usa, & potitia est, factam, erigimus, & instituimus; Ac dilectum filium nostrum Silvium S. R. E. prædictæ Presbyterum Cardinalem Valenti Gonzaga nuncupatum, modernum, ac pro tempore existentem Secretarium Status Nostri prædicti, uti Præfectum, necnon dilectos filios Magistros Ludovicum Merlinum modernum Pro-Auditorem, ac pro tempore existentem Romani Pontificis Auditorem, & in locum aliorum Prælatorum tenore præsentium a Nobis amatorum, Marium Millinum Cappellanum Nostrum, & Causarum Palatii Apostolici Auditorem, Joannem Baptistam Mesmerum Cameræ Nostræ Apostolicæ prædictæ Clericum Præsidentem, necnon Franciscum Felicem Amadeum Signaturæ nostræ Justitiæ Votantem, cui etiam munus Secretarii hujus Congregationis adjungimus cum Voto, firmis pariter remanentibus moderno, & pro tempore existente Promotore Fiscali generali dictæ Urbis cum Voto consultivo tantum, ac uno Relatore Causarum Civitatis, & Comitatus hujusmodi per eumdem Congregationis prædictæ Secretarium nominando, constituimus, & deputamus. In casu vero sive obitus, sive absentiæ, sive Promotionis dictorum Prælatorum, sive alicujus eorum, Nobis, & pro tempore existentibus Romanis Pontificibus Successoribus Nostris in cujuslibet eorum locum, alium, sive alios eligendi, & subrogandi facultatem reservamus. Incipit dispositiva. Revocatis antea ctis prælatorum deputationibus. Eadem Congregatio de novo erigitur. Composita e Card. Secr. Status; Auditore Rotæ; uno Clerico Cameræ; uno Votante Signaturæ Justitiæ, Secretario, Fiscali generali; & uno Causarum Relatore.

§. 4. Decernentes easdem præsentes literas semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, nec de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu Intentionis Nostræ, aut interesse habentium consensu, aliove quolibet etiam substantiali, & formali, ac incogitato Clausulæ præservativæ.

Aliter judicari prohibetur. tato, & inexcogitabili, necessariamque expressionem requirente defectu notari, impugnari, infringi, retractari, aut in controversiam vocari, aut ad terminos Juris reduci ullo modo unquam posse; sicque, & non aliter in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. prædictæ Cardinales etiam de Latere Legatos, & alios quoslibet quacumque præeminentia, & potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere, ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstante quatenus opus sit, Nostra, & Cancellariæ Apostolicæ regula de Jure quæsito non tollendo, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibusque, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus, necnon, quatenus opus sit, dictæ Civitatis Firmanæ, aliisve quibusvis, etiam Juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, Statutis, & Consuetudinibus, etiam immemorabilibus, Privilegiis quoque, Indultis, & Literis Apostolicis quibusvis Personis, & locis sub quibuscumque verborum tenoribus, & formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, & insolitis clausulis, irritantibusque, & aliis decretis in genere, vel in specie, seu alias quomodolibet in contrarium præmissorum concessis, confirmatis, & pluries innovatis: Quibus omnibus, & singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus ommisso, & forma in illis tradita observata exprimerentur, & insererentur, præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 20. Septembris 1740. Pontificatus Nostri Anno I.

Contrariis derogatur.

Dat. die 20. Sept. 1740.

D. Cardinalis Passioneus.

ERECTIO

Congregationis Particularis super promovendis ad Archiepiscopatus & Episcopatus.

BENEDICTUS EPISCOPUS SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Solicitudo Pontificis pro delectu Episcoporum, juxta mentem Concilii Tridentini.

AD Apostolicæ servitutis onus, nullis licet nostris opitulantibus meritis, clementissimo Divinæ mentis consilio nuper provecti, statim cogitare cœpimus, quam vere, meritoque Tridentini Concilii Patres edixerint, nihil magis Ecclesiæ Dei esse necessarium, quam ut Romanus Pontifex solicitudinem ex sui muneris officio universæ Ecclesiæ debitam, potissimum in id impendat, ut bonos maxime, atque idoneos Pastores singulis Ecclesiis præficiat, neque erretur in electione eorum, qui tamquam lucernæ super candelabrum positæ lucere debent omnibus, qui in Domo Dei sunt, ne alioquin totius Familiæ Domini statum, & ordinem luctuose nutare contingat, si quod requiritur in corpore, non inveniatur in Capite. Urgebat Nos quoque, angebatque plurimum ejusdem Sacri Generalis Concilii gravissima Romano Pontifici proposita consideratio, videlicet, Dominum Nostrum Jesum Christum de ejus manibus requisiturum sanguinem ovium suarum, quæ ex malo negligentium, & officii sui immemorum Pastorum regimine perierint.

Erectio Congregationis Particularis, cujus consilio hæc in re nti statuit.

§. 1. Cupientes itaque tanto huic negotio, quod ad Episcoporum creationem spectat, quantum fieri possit, tutius, salubriusque consulere, præter ea, quæ jam circa id, tum per memorati Concilii Decreta, tum per Prædecessorum Nostrorum Constitutiones sapienter statuta sunt, Congregationem Particularem tenore præsentium erigimus,

gimus, instituimus, & specialiter deputamus, cujus consilio hac in re & Nos uti volumus, & Romanos Pontifices Successores Nostros usuros itidem esse in Domino confidimus. Huic autem Congregationi quinque, (neque enim pauciores, aut plures censuimus expedire) ex Venerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus, pietate, doctrina, prudentia, rerumque usu præstantes, nuper a Nobis nominatos, adscribimus, ejusdemque Congregationis Secretarium dilectum filium Auditorem Nostrum deputamus.

§. 2. Porro hujus Congregationis partes erunt, omni studio, atque opera adhibita, & quovis humano respectu posthabito, Nobis assistere, ut, juxta eximum desiderium Nostrum, ad Patriarchales, Primatiales, Archiepiscopales, & Cathedrales Ecclesias regendas assumantur Viri, morum integritate, sacra doctrina, rerum Ecclesiasticarum peritia, zelo Domus Dei, & vero salutis animarum studio prædìti, quique non ad propria commoda, sed ad labores, & solicitudines pro Dei gloria sese vocari intelligentes, nec quæ sua sunt, sed quæ Christi quærentes, ministerium suum, juxta Venerabiles Beatorum Patrum, & Sacrorum Canonum sanctiones, laudabiliter sint impleturi; ita ut, pro vacantium Ecclesiarum qualitate, & conditione, omnino digniores, & ad eas fructuose gubernandas eligantur aptiores, quales semper, adjuvante Domino, a Nobis electum iri intendimus, & speramus. Quocirca cum eadem Congregatione communicaturi sumus de quibus Viris ad Episcopatum promovendis mentem Nostram subierit cogitatio, necnon de documentis ad eorum qualitates, & merita spectantibus. Onus Congregationis probandi digniores & aptiores, qui ad Episcopatus promoveri possint.

§. 3. Et ne diutius Pastoribus careant Ecclesiæ, si post earum vacationem quærantur, qui ad eas promoveri merito possint; volumus, & mandamus, ut statim quidem post editam hanc Nostram Constitutionem, ac deinde unoquoque biennio, per Cardinalem præfatæ Congregationis Præfectum scribatur diversorum locorum Episcopis juxta a Nobis traditam designationem, præcipiendo eis nomine Nostro, ut sub secreti lege, & eorum conscientias districte onerando, fideliter referant, diligenti investigatione præmissa, an, & qui, sive Seculares, sive Regulares Sacerdotes in eorum Diœcesi, vel in propinquis locis existant, quos Episcopali muneri idoneos secundum Deum existiment, explicando singulorum originem, natalia, ætatem, anteactæ vitæ institutionem, Ecclesiasticarum functionum exercitium, gradus, quos obtinuerint, officia, quæ obierint, doctrinam, pietatem, prudentiam, ceterasque animi dotes, quibus quisque valeat. Epistolæ vero, quas hac de re Episcopi rescripserint, secreto asservabuntur, ut quotiescumque alicui Ecclesiæ de novo Pastore providendum fuerit, absque mora resumi valeant, indeque facile, & expeditum sit recognoscere, quinam Viri digniores, ac vacanti Ecclesiæ congruentiores judicari possint a Nobis. Et quoniam ii, qui in aliqua Regulari Familia vitam ducunt, cognosci penitus possunt, & solent ab eorum Superioribus, tam Generalibus, quam Provincialibus, ipsos quoque sub eodem secreti vinculo interrogari ad præmissum effectum volumus. Et requirendi secreto ab Episcopis, & Superioribus Regularibus, an & qui Episcopatu digni habeantur.

§. 4. Præterea cum primum alicujus Ecclesiæ vacatio innotuerit, Auditor Noster certiores de ea faciet memoratos quinque Cardinales, ut & ipsi de Viris tali Ecclesiæ utilius præficiendis, nobisque suggerendis, cogitare specialiter possint, peculiaremque investigationem pro eorum prudentia adhibere: quod quidem præcipue, & a Nobis ipsis fiet. Deinde vero, quanto citius fieri poterit, habenda erit Congregatio, cui antedicti quinque Cardinales una cum Auditore Nostro intererunt, ibique perpensis omnibus qualitatibus, & meritis Virorum, quorum notitia, vel a Nobis ipsis, vel per antedictas Episcoporum epistolas, vel per investigationem a dictis Cardinalibus factam, accepta fuerit, deliberandum erit quid consilii dandum Nobis sit, ut Auditor Noster referre deinde ad Nos possit quicquid prædicti Cardinales in eum finem Nobis duxerint significandum. Quod si alicujus Viri conditiones nondum satis exploratæ visæ fuerint in una Congregatione, differenda in alteram erit consultatio, ut interea per opportuna media accuratior indagatio fieri valeat. Tum suggerendi Sanctissimo, occurrentibus.

§. 5. In hac etiam Congregatione a Nobis, ut præfertur, deputata, agendum deinceps esse decernimus de Episcopis ab una ad alteram Ecclesiam auctoritate Nostra transferendis; debita nimirum maturitate examinando, num graves, legitimæ, Sacrisque Canonibus probatæ interveniant causæ, quæ hujusmodi translationem suadeant, inspecta dumtaxat Ecclesiarum necessitate, vel utilitate, ad quam profecto causæ omnes illæ reducuntur; ne alioquin, ob inconsultam facilitatem, cupiditas, & am- Item examinandi causas translationum.

& ambitio eorum, qui forsan ad ampliores Ecclesias aspirarent, aut ditiores, foveretur, simulque via aperiretur spiritualibus incommodis, quæ Gregibus obvenire ex crebra Pastorum mutatione consueverunt. Ejusdem vero Congregationis consilium postea itidem ad Nos per eumdem Nostrum Auditorem erit referendum, ut determinari a Nobis possit quicquid magis expedire judicabimus.

Indicitur secreti custodia.

§. 6. Utque hæc omnia in antedicta Congregatione liberius, perfectiusque adimpleantur, secretum ad instar illius, quod pro negotiis ad Sanctam Inquisitionem pertinentibus servatur, singulis prædictis Cardinalibus, nec non Auditori Nostro injungimus; cum facultate tamen communicandi de rebus ad ipsam Congregationem spectantibus, sub simili secreti lege, cum uno cujusque ipsorum Auditore, sive Studiorum adjutore, & uno Amanuensi, nec non cum iis, quos iisdem de rebus interrogandos, vel consulendos censuerint, ad assequendas notitias in eum scopum conducentes, quousque eidem pariter secreto obnoxios esse debere statuimus.

Commonitio ad eos qui aliquod jus habent, vel operam præstant, in promotionibus Episcoporum.

§. 7. Confidimus vero etiam omnes eos, qui ad promotionem præficiendorum quodcunque jus quacunque ratione a Sede Apostolica habent, aut alioquin operam suam præstant, (nihil in iis pro præsenti temporum ratione innovando,) ob oculos assidue habituros, in eorumque animo semper hæsuram (prout & hactenus factum, pro ipsorum pietate, ac Religione, putamus) commonitionem illam adeo ponderosam, quam prædictum Concilium Tridentinum censuit inculcandam, videlicet, nihil se ad Dei gloriam, & Populorum salutem utilius posse facere, quam si bonos Pastores, & Ecclesiæ gubernandæ idoneos promoveri studeant; eosque, alienis peccatis communicantes, mortaliter peccare, nisi quos digniores, & Ecclesiæ magis utiles ipsi judicaverint, non quidem precibus, vel humano affectu, aut ambientium suggestionibus, sed eorum exigentibus meritis, præfici diligenter curaverint.

Sanctio Constitutionis.

§. 8. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostræ voluntatis, Constitutionis, Decreti, Statuti, Hortationis infringere, vel ei ausu temerario contraire: Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo, sexto decimo Kalendas Novembris Pont. Nostri Anno I.

Dat. Die 17. Octobris 1740.

P. Card. Prod. D. Card. Passioneus.

VISA DE CURIA

N. Antonellus.

J. B. Eugenius.

Loco ✠ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

IV.

PROHIBETUR.

Omnibus Regularibus, exceptis Hospitalariis S. Joannis de Deo, exercitium artis Aromatariæ pro Sæcularibus, & venditio pharmacorum & medicamentorum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Motu proprio &c.

Refertur resolutio Congregationis particularis anni 1722.

Essendo Noi appieno informati, che fino dall' Anno 1722. in una Particolare Congregazione composta della fel. mem. di Clemente Papa Duodecimo Nostro Predecessore allora Cardinal Corsini, del fu Cardinal Paolucci, e del Reverendissimo Cardinal Annibale Albani Camarlengo della Santa Romana Chiesa, e di alcuni Prelati, specialmente deputata dalla fel. mem. d' Innocenzo Papa XIII. altro Nostro Predecessore, tenutasi li 25. Gennaro detto Anno, inerendo al Decreto precedentemente emanato dalla Congregazione della Visita delli 29. Agosto 1637., e della Risoluzione presa li 9. Decembre 1720, fu stabilito, che niuno de' Regolari di qualunque sorta, anche Cassinensi, dell' Ordine de' Predicatori, Compagnia di Gesù, e Minimi, potesse per sè, nè per altri, nè anche a nome della Religione esercitare l' Arte dello Speziale, fuori che per servizio de' loro

Re-

Religiosi, e che dalli medesimi non si potessero vendere Medicamenti preparati, o non preparati, di qualunque genere, ai Secolari, o anche donarli, sotto pretesto di amicizia, o di familiarità, siccome fu approvato dal detto Nostro Predecessore Innocenzo XIII., a riserva della Teriaca, e Balsamo Apopletico, che permise potersi vendere dalli medesimi Regolari, ottenutane la licenza dal Reverendissimo Nostro Cardinal Vicario, E che in oltre il Nostro detto Predecessore Clemente XII. si degnò confermare il suddetto stabilimento, e Decreto della medesima Congregazione con un suo Breve in data li 20. Luglio 1733. del tenore seguente.

§. I. CLEMENS Papa XII. *Ad futuram rei memoriam*. Alias a Congregatione Particulari tunc existentium S. R. E. Cardinalium, de quorum numero tunc in minoribus constituti eramus, ac Romanæ Curiæ Prælatorum, ac Medicorum, a fel. record. Innocentio Papa XIII. Prædecessore Nostro specialiter deputata, ad favorem dilectorum filiorum Aromatariorum de Urbe emanavit Decretum tenoris, qui sequitur, videlicet. Breve Clementis Papæ XII.

§. 2. Die 25. Januarii 1722. Sacra Congregatio Deputata, in qua interfuerunt Emin. & Rev. Domini Cardinales Paulutius Almæ Urbis Vicarius, Corsinus, & Annibal Albanus S. R. E. Camerarius, ac Reverendi Patres Domini Collicola Thesaurarius Generalis Cameræ Apostolicæ, Maresuscus Auditor Sanctissimi Domini Nostri Papæ, Pallavicinus Secretarius Sacræ Congregationis Visitationis Apostolicæ, & Ego Vicesgerens, & Secretarius, necnon Illustrissimus D. Nicolaus de Michelangelis Medicus a Secretis Sanctissimi Domini Nostri Papæ, & D. Pasculus unus de Collegio Medicorum, inhærendo Decreto Sacræ Congregationis Visitationis Apostolicæ edito die 19. Augusti 1637., & resolutioni, seu voto emanato a Congregatione præcedenti in hac Causa habita die 9. Decembris 1720. juxta majorum suffragiorum calculum, stetit in decisis, seu in resolutis, juxta modum, nempe censuit insinuandum, & consulendum esse Sanctissimo Domino Nostro Papæ Innocentio XIII. feliciter regnanti, ut omnino prohibeantur omnes, & singulis Regulares utriusque sexus in hac Alma Urbe, ejusque Districtu degentes, etiam Cassinenses, Fratres Prædicatores, Societatis Jesu, Minimi, aliique omnes quorumcumque Ordinum, & Congregationum, ne per se, neque per alios, nec etiam Religionis nomine, Artem Aromatariam, præterquam suorum Religiosorum, aut Alumnorum usibus, exerceant, ac insuper ne ullo modo Secularibus, aut aliis Religiosis, & Ecclesiasticis, Pharmaca, aut Medicamenta, sive composita, sive non composita, sive præparata, sive non præparata, nec etiam Theriacam, Mitridatum, Hyacinthum, Balsamum, Chinam, Rhabarbarum, atque res ullas chimicas cujusvis generis, aut speciei, neque sub prætextu amicitiæ, aut familiaritatis, aut alio quovis titulo, causa, vel colore vendant, permutent, aut donent, prævia etiam revocatione omnium, & singulorum Decretorum, seu Rescriptorum cujuslibet Sacræ Congregationis quocumque tempore latorum, etiamsi fuerint cum Brevibus Apostolicis, Clausula sublata, & Decreto irritanti communitis, approbata, seu confirmata, ullo modo concedentium Regularibus, seu Monialibus licentiam vendendi Theriacam, Hyacinthum, Balsamum, Medicamenta chimica, aut alia quæcumque cujusvis generis, & speciei, sub pœnis Superioribus utriusque sexus Religiosorum contra contravenientibus, consulentibus, aut quoquo modo tolerantibus, suspensionis a Divinis ipso facto irremissibiliter incurrendæ, privationis vocis activæ, & passivæ, prohibitionis in posterum exercendi, aut exercere faciendi Aromatariam in eorum Domibus, Monasteriis, atque Conventibus, etiam pro eorum usu, ac alterius confiscationis ejusdem Aromatariæ per R. P. D. Thesaurarium Generalem faciendæ, cum facultate procedendi etiam per solam inquisitionem, & applicandi tertiam partem illius secreto Denonciatori. Tenor prædictæ resolutionis.

Et facta relatione Sanctissimo Domino Nostro, Sanctitas Sua præfata insinuationem seu resolutionem laudavit, & approbavit, cum his tamen declarationibus, & limitationibus, nempe, ut in præfata generali prohibitione non intelligatur comprehensi Fratres Hospitalarii S. Joannis de Deo Urbis, & Districtus, etiam vota nonnullorum RR. PP., sed eis licitum sit non solum Aromatarias in eorum Conventibus, & Hospitalibus pro Infirmorum, Religiosorum, atque Allumnorum usibus habere, sed etiam de eis vendere Pharmaca, & Medicamenta Secularibus, Religiosis, & Ecclesiasticis quibuscumque, dummodo præfatæ Aromatariæ quolibet anno per Medicos, & Pharmacopolas deputandos ab Eminentissimo Cardinali Vicario visitentur, ac insimul Quæ confirmatur ab Innocent. XIII. cum exceptione, quoad Fratres S. Joannis de Deo.

totum

totum lucrum, quod ex ejusmodi venditione retrahetur, pro manutentione Aromatarum, & sustentatione, & augmento Hospitalium in eorum Conventibus, seu Domibus existentium, ac Infirmorum inibi degentium, seu in beneficium Ecclesiarum, & Sacristiarum uniuscujusque Domus, aut Conventus, integre, & fideliter erogetur, cujus cognitionem eidem Eminentissimo Cardinal Vicario remisit. Respectu vere aliorum Regularium, voluit, & declaravit Sanctitas Sua, posse eis indulgeri, ac permitti venditionem Theriacæ, & Balsami Apopletici tantum, pro majori publico Bono, dummodo obtineant ab eodem Cardinali Vicario licentiam in scriptis, ad tempus ejus arbitrio duraturam, & lucra exinde retrahenda in beneficium Ecclesiarum, & Sacristiarum uniuscujusque eorum Domus, Monasterii, aut Conventus simili modo erogent. Et ita prohiberi, servari, & respective exequi omnino mandavit, sub pœnis ut supra expressis. Non obstantibus, quoad supradicta omnia, & singula in præsente Decreto contenta, Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis in favorem quarumcumque Personarum, atque Ordinum, sive Cogregationis Cassinensis, Fratrum Prædicatorum, Societatis Jesu, Minimorum, aut aliorum quorumcumque tam Mendicantium, quam non Mendicantium, Congregationum, Societatum, ac cujuslibet alterius Instituti etiam necessario, & individue exprimendi, Ecclesiarum, Monasteriorum, Conventuum, Collegiorum, & aliorum quorumcumque Regularium Locorum, necnon illorum, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus etiam immemorabilibus, Privilegiis quoque, Indultis, & literis Apostolicis, quibus, quoad ea, quæ præsentibus adversantur, illis alias in suo robore permansuris, Sacra Congregatio Sanctitatis Suæ auctoritate, specialiter, & expresse derogat, cæterisque contrariis quibuscumque. Et ne præmissorum ignorantia a quoquam prætendi possit, voluit eadem Sacra Congregatio, ut præsentes Ordinationes in Valvis Basilicarum S. Joannis Lateranen., & Principis Apostolorum de Urbe, & in Acie Campi Floræ, ut moris est, affixæ, omnes, ad quos pertinet, ita arctent, & afficiant, ac si unicuique personaliter intimatæ fuissent: utque earumdem præsentium transumptis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & Sigillo Personæ in Dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quæ præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Datum Romæ die 11. Martii 1722. N. Episcopus Bojanen. Vicesgerens præfatæ Congreg. Particularis Secretarius. Joseph Cianetti Secretarius.

Et pro aliis, quoad venditionem theriacæ, & balsami apopletici.

Cum clausulis opportunis.

Loco † Sigilli.

Sequitur confirmatio Clementis XII. in forma specifica

§. 3. Cum autem, sicut pro parte dictorum Aromatariorum Nobis nuper expositum fuit, ipsi Decretum hujusmodi, quo firmius subsistat, & servetur exactius, Apostolicæ confirmationis nostræ patrocinio communiri summopere desiderent: Nos specialem ipsis Exponentibus gratiam facere volentes, & eorum singulares Personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis Sententiis, Censuris, & pœnis a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatæ existunt, ad effectum præsentium tantum consequendum, harum serie absolventes, & absolutas fore censentes, supplicationibus eorum nomine Nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, Decretum præinsertum auctoritate Apostolica tenore præsentium approbamus, & confirmamus. Decernentes easdem præsentes litteras semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac illis, ad quos spectat, & pro tempore spectabit, plenissime suffragari, & ab eis respective inviolabiliter observari: Sicque in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, judicari, & definiri debere, ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, cæterisque contrariis quibuscumque. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 20. Julii 1733. Pontificatus Nostri Anno IV.

F. Cardinalis Oliverius.

Editum Cardinalis Vicarii refertur.

§. 4. *E che in esecuzione di esso Breve fu pubblicato sotto li* 11. *Ottobre* 1735. *un Editto del Reverendissimo Cardinal Vicario, con cui rivocandosi ogni, e qualunque Privilegio, sotto pena della sospensione a Divinis ai Superiori delle Religioni, ed altre pene ivi contenute, si proibisce di esercitare la Speziaria nelle loro Case, Monasterii, e Conventi,*

venti, e di vendere li suddetti Medicamenti, eccettuata la detta Teriaca, e Balsamo Apopletico, come dalli medesimi Breve, ed Editto a Noi similmente esibiti, non ostante, che per parte de' medesimi Regolari fossero giuridicamente dedotte le loro ragioni, ed avessero in scritto rilevati la suddetta Congregazione i motivi della loro libertà di vendere li medesimi Medicamenti, quali furono riconosciuti insussistenti, e pregiudiziali al ben pubblico, ed economia del Principato, per non essere sottoposte le loro Speziarie alla visita de' Protomedici, e Consoli de' Speziali: ad ogni modo hanno sempre cercato li sunnominati Regolari di eludere in qualche maniera il detto Breve, e risoluzione della prenominata Congregazione. E perchè dopo il maturo esame, ne fu fatto, anzi doppo di esser state ridotte con Decreto approvato della fel. mem. di Clemente XI. similmente nostro Predecessore delli 8. Gennaro 1721 le Speziarie pubbliche de' Secolari al numero di sessanta, per non esservi il sufficiente mantenimento delle medesime in numero maggiore, merita pur troppo la conferma da Noi tanto il suddetto Breve del defonto Sommo Pontefice, quanto la precedente Risoluzione della prefata Congregazione, tanto più che a norma delle suddette provisioni, anche dagli altri Prencipi d' Italia n' è stato abbracciato consimile sistema. E Noi mossi da puro zelo di Giustizia, e dall' amore verso li nostri Sudditi di questa nostra Città di Roma, abbiamo determinato di confermare, ed approvare non tanto il suddetto Breve, quanto anche l' Editto come sopra fatto pubblicare dal Reverendissimo Cardinal Vicario, e la Risoluzione precedentemente presa dalla suddetta Congregazione sopra la riduzione del numero delle Speziarie, e rimovere perciò ogni ostacolo, e pretesto, con ordinare la perpetua osservanza, ed esecuzione, come in appresso. Causæ præsentis confirmationis.

§. 5. Avendo pertanto nella presente Cedola di nostro moto proprio per espresso, e di parola in parola come sopra registrato l' intero tenore dal suddetto Breve promulgato, delle condizioni, e dichiarazioni in esso espresse, come anche il tenore dell' Editto come sopra fatto pubblicare dal Reverendissimo Cardinal Vicario, e della sunnominata Congregazione per la riduzione del numero delle Speziarie, ed ogni altra cosa necessaria d' esprimersi. Di nostro moto proprio, certa scienza, e pienezza della nostra Suprema Potestà confermiamo, ed in tutto, e per tutto, ed in tutte le sue parti, e circostanze approviamo, ed autorizziamo il sovraccennato Breve, e l' Editto del Reverendissimo Cardinale Vicario, e la precedente Risoluzione presa dalla suddetta Congregazione perticolare sopra la riduzione delle Speziarie di questa nostra Alma Città di Roma, e perciò vogliamo, ed ordiniamo, ed espressamente comandiamo, che quelli, e quella, e tutte le cose ivi contenute, ed espresse debbano sempre, ed in perpetuo avere il loro pieno effetto, ed esecuzione, e che debbansi in ogni futuro tempo inviolabilmente osservare da ogni, e qualunque Persona quantosivoglia privilegiata, e privilegiatissima, anche Ecclesiastica, e Luogo Pio, de' quali dovesse farsi special menzione, nè che sotto qualsisia pretesto, e causa, benchè incognita, ed inopinata, si possa mai impugnare, nè controvertere la piena, e total osservanza, ed esecuzione delli medesimi Breve, Editto, e Risoluzione della suddetta Congregazione, anzi che per il suddetto effetto della di loro totale, e pienissima osservanza, ed esecuzione irritiamo, rivochiamo, e cassiamo ogni, e qualunque licenza, e permesso di poter vendere qualunque specie di cose, e da qualsivoglia Persona anche in Dignità constituita fosse stato, e respettivamente concesso tacitamente, o espressamente a qualunque Ecclesiastico Regolare dell' uno, e l' altro sesso, di qualunque Ordine, Congregazione, ed Istituto, e Luogo Pio, contro la forma del suddetto Breve, ed Editto del Reverendissimo Cardinal Vicario, e così irritati, rivocati, e cassati restino ora, e perpetuamente di niuna forza, e valore, perchè così è mente, e volontà nostra precisa, ed espressa. Pontifex denuo confirmat omnia supra dicta.

§. 6. Volendo, e decretando, che alla presente Cedola di nostro moto proprio, benchè non esibita, nè registrata in Camera, e ne' suoi libri, non possa mai darsi, nè opporsi surrezione, di orrezione, nè d' alcun altro vizio, o difetto della nostra volontà, ed intenzione, nè che mai sotto tali, o altri qualunque pretesti, benchè validi, e validissimi, e quantosivoglia sostanziali, anche di Jus quæsito, e pregiudizio del Terzo, possa essere impugnato, moderato, o rivocato, o ridotto ad viam Juris, o concedersi verso di esso l' aperizione Oris, e che così, e non altrimenti debba sempre giudicarsi, definirsi, ed interpretarsi da qualunque Giudice, e Tribunale, benchè Collegiale, Congregazione anche di Reverendissimi Cardinali Camerlengo di Santa Chiesa, Segnatura di Grazia, e di Giustizia, Tesoriere, Presidenti, Rota, Camera, e qualsisia altro, togliendo loro ogni Clausulæ præservativæ. Sublata aliter judicandi facultate.

ogni facoltà, e giurisdizione di definire, ed interpretare diversamente; Dichiarando Noi fin d' adesso preventivamente nullo, ed irrito, ed invalido tutto ciò, che da ciascuno d' essi con qualsivoglia autorità, scientemente, o ignorantemente fosse in qualunque tempo giudicato, o si tentasse di giudicare contra la forma, e disposizione del presente nostro moto proprio, siccome fin d' adesso, e preventivamente dichiariamo nullo, irrito, ed invalido ogni contrario uso, consuetudine, prescrizione anche longissimi temporis, *centenaria, e tutto altro, che fosse atto ad impedire, o fare ostacolo all' osservanza del medesimo, quale vogliamo, che vaglia, e debba avere sempre il suo pieno effetto, esecuzione, e vigore colla semplice nostra sottoscrizione, benchè non vi sian stati chiamati, sentiti, nè citati li Superiori delle sunnominate Religioni, e qualsisiano altre Persone, ancorche privilegiate privilegiatissime, che vi avessero, o pretendessero avervi qualunque interesse: non ostanti la Bolla di Pio IV. nostro Predecessore* de registrandis, *la Regola della nostra Cancellaria* de Jure quæsito non tollendo, *e qualsisiano* Contrariis derogatur. *altre Costituzioni, ed Ordinazioni Appostoliche nostre, e de' nostri Predecessori, Leggi, Statuti, Riforme, Stili, Usi, Consuetudini, e qualunque altra cosa, che facesse, o potesse fare in contrario, benchè fosse tale, che meritasse speciale, specialissima, ed individua menzione, e nella quale vi fossero clausule derogatorie delle derogatorie, alle quali tutte, e singole, avendone il tenore qui per espresso, e di parola in parola, inserito, e registrato, e supplendo Noi con la pienezza della nostra Potestà Pontificia ad ogni vizio, e difetto quantunque sostanziale, e formale, che vi potesse essere intervenuto per la totale piena esecuzione, ad effetto di quanto si esprime nel presente nostro Moto proprio, ampiamente, ed espressamente deroghiamo. Dato dal nostro Palazzo Appostolico di* Dat. die 14. Nov. 1740. *Monte Cavallo questo di 14. Novembre 1740.*

BENEDICTUS PAPA XIV.

VII. DE SACRIS LIMINIBUS

Beatorum Apostolorum visitandis. Confirmatur Constitutio Sixti Papæ V. eaque extenditur ad Abbates aliosque habentes Monasteria seu Ecclesias cum jurisdictione quasi Episcopali, & Territorio separato.

BENEDICTUS EPISCOPUS SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium a verbis Concilii Sardicensis de Relationibus Apostolicæ Sedi faciendis.

QUOD Sancta Sardicensis Synodus Divino edocta magisterio edixit, optimum, & valde congruentissimum esse, si ad caput, idest ad Petri Apostoli Sedem, de singulis quibusque Provinciis Domini referant Sacerdotes, attenta animi consideratione revolventes; ubi primum Nos, licet immeritos, Dominus gratiæ suæ præcipuo munere in eadem Sede collocavit, ea subiit cogitatio, ut cunctarum totius Orbis Ecclesiarum ad parvitatem nostram status, & negotia referrentur, quibus necessitatem de omnibus tractandi Christus in S. Petro Apostolo, cum illi claves aperiendi, claudendique daret, indulsit. Siquidem in Speculis a Deo constituti, & vigilantiæ Nostræ diligentiam pro comissi officii munere coram eo comprobare cupientes, noctes diesque soliciti sumus, ut circa quamvis longinqua spiritualis cura non deficiat, sed se per omnia, qua nomen Dei prædicatur, extendat, memores illius objurgationis Dominicæ: *quod infirmum fuit, non consolidastis; & quod ægrotum, non sanastis; quod confractum est, non alligastis; & quod objectum est, non reduxistis; & quod perierat, non quæsistis; & dispersæ sunt oves meæ, eo quod non esset pastor; & facta sunt in devorationem omnium bestiarum agri, & dispersæ sunt; erraverunt greges mei in cunctis montibus, & non erat qui requireret, ecce ego ipse super pastores requiram gregem meum de manu eorum.* Cum ergo pastoribus talibus, per quos Dominicæ oves negliguntur, & pereunt, sic Dominus comminetur, quid nos aliud facere oportet, quam colligendis, & refovendis Christi ovibus exhibere diligentiam plenam, & curandis lapsorum vulneribus paternæ pietatis adhibere medicinam? Nulla est enim major, aut me-

melior cura Præpositorum, quam diligenti solicitudine, & medela salubri, fovendis, & conservandis ovibus providere.

Summarium Causarum Constitutionis a Sixto V. editæ.

§. 1. Dudum quidem fel. rec. Sixtus Papa V. serio animadvertens veterem, & laudabilem morem, gravissimis ex causis, & non sine Spiritus Sancti instinctu a Summis Pontificibus Prædecessoribus nostris antiquitus institutum, & per multas ætates magno Ecclesiæ Dei commodo observatum, ut singuli Patriarchæ, Primates, Archiepiscopi, & Episcopi certis præscriptis temporibus per se ipsos, vel per certum eorum Nuntium, Beatissimorum Apostolorum Petri, & Pauli, qui hanc Almam Urbem suo sanguine consecrarunt, Limina se visitaturos jurejurando pollicerentur, ut Episcoporum Romam venientium opera, & adjumento Romanus Pontifex, cui omnium Ecclesiarum solicitudo concredita est, ubique locorum gregis sibi commissi vultum agnosceret, & spiritualium ovium morbos intelligeret, curationesque opportunas adhiberet, nec quicquam omnino illum lateret earum rerum, quas ad Dei gloriam augendam, ad Christianam Religionem propagandam, ad animarum procurandam salutem, necessario eundem scire, atque intelligere oportet, partim hominum culpa, partim antiqui humani generis hostis astutia, variis etiam insurgentibus temporum calamitatibus, & plurimis, in grave animarum suarum periculum, & quibus præerant, Ecclesiarum detrimentum, negligenter observari; ex intimis animi sensibus indoluit, & statim gravi malo quotidie magis ingravescenti occurrere, & congrua adhibere remedia cogitavit.

Et ejusdem dispositivæ.

§. 2. Itaque per suas Apostolicas Literas, quarum initium est: *Romanus Pontifex*, constituit, ut omnes Patriarchæ, Primates, Archiepiscopi, Episcopi per universum terrarum Orbem constituti, & deinceps ordinandi, etiamsi Cardinalatus dignitate præfulgerent, seu eis consecratis Pallium de Beati Petri corpore sumptum traderetur, aut ad aliam Ecclesiam transferentur, antequam illius regimini, & administrationi se immiscerent, si quidem præsentes in Curia, in manibus Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Diaconi Cardinalis ordine Prioris, si vero absentes, in manibus Antistis ad impendendum munus prædictum, aut ad tradendum Pallium hujusmodi a Sede Apostolica delegati, juramento se obstringerent, se Beatorum Apostolorum Petri, & Pauli Limina, statutis in iisdem literis temporibus, personaliter, ac per se ipsos visitaturos, ac Romanis Pontificibus pro tempore existentibus rationem reddituros de toto eorum Pastorali officio, deque rebus omnibus ad ipsarum, quas regerent, Ecclesiarum statum, ad Cleri, & Populi disciplinam, animarum denique, quæ illorum fidei creditæ sunt, saltem quovis modo pertinentibus, & vicissim mandata Apostolica recepturos, & quam diligentissime executuros, prout latius in iisdem literis continetur.

In qua nulla mentio Abbatum Priorum &c.

§. 3. Cum autem Abbatum, Priorum, aliorumque, qui spirituali jurisdictione quasi Episcopali in suis Monasteriis, & Ecclesiis, eorumque Territoriis ab omni alia Episcoporum Diœcesi omnimode separatis potiuntur, nulla mentio in præfatis literis Sixti facta fuerit, hinc est quod Abbates, aliique, quihujusmodi Ecclesiis, & Monasteriis præerant cum jurisdictione spirituali, & Territorio separato, nunquam Beatorum Apostolorum Limina visitantes, de iisdem Ecclesiis, & Monasteriis, & grege curæ suæ commisso ad Romanos Pontifices referrent, adeo ut hujusmodi Monasteriorum, & Ecclesiarum, quæ Nullius dicuntur, status & conditio Sedi Apostolicæ incognita esset, & sæpe ignorarentur mala, quibus medendum esset, & laterent bona, quæ Apostolica cura, & studio essent fovenda, & amplificanda.

Pontifex confirmat, & innovat Constitutionem Sixtinam.

§. 4. Nos igitur cupientes omnium Ecclesiarum utilitati, & animarum saluti, quantum in Domino possumus, consulere, ac providere, cum de omnibus, &, quod tremendum est, etiam de unius anima ante tribunal Dei rationem reddituri simus, tum etiam volentes ea, quæ salubriter a Prædecessoribus nostris instituta sunt, exactius, diligentiusque observari, ideo easdem literas Sixti V. Prædecessoris, & in eis contenta quæcumque, ex certa scientia, & Apostolica Auctoritate tenore præsentium approbamus, & confirmamus, ac etiam innovamus, omnibusque Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis, & Episcopis mandamus, & præcipimus, ut eas sedulo, ac diligenter, & omnia in eis præscripta observare, ac custodire studeant, & Apostolicæ Sedis monitis, ac præceptis in re tanti momenti ea reverentia, atque animi cura & promptitudine, qua par est, pareant, atque obsequantur, & antiquæ traditionis exempla servantes, & Ecclesiasticæ memores disciplinæ, Sacerdotalis Religionis vigorem non minus in judicando, quam in consulendo retineant, scientes quid Apostolicæ Sedi, cum

Eamque extendit ad inferiores Prælatos, juriſdictionem quaſi Epiſcopalem habentes.

cum omnes hoc loco poſiti ipſum ſequi deſideremus Apoſtolorum, debeatur, a quo ipſe Epiſcopatus, & tota auctoritas nominis hujus emerſit.

Qui jurare debebunt ſe perſonaliter viſitaturos Limina Apoſtolorum.

Et relationem Status Eccleſiarum facturos.

§. 5. Præterea ſcientia, & auctoritate prædicta, hac noſtra in perpetuum valitura conſtitutione ſancimus, decernimus, & mandamus, ut omnes, & quicumque Abbates, Priores, Præpoſiti, aliique quocumque nomine, ac titulo nuncupati, & quacumque dignitate etiam Cardinalatus honore inſigniti, ſæculares, & quorumvis ordinum Regulares, ad Monaſteriorum, ſeu Eccleſiarum particulare, & ſeparatum Territorium habentium regimina jam promoti, & impoſterum pro tempore, etiam per viam electionis, poſtulationis, aut aliter quovis modo promovendi, & Monaſteria, ſeu Eccleſias hujuſmodi in titulum, commendam, adminiſtrationem, aut aliter quomodolibet, obtinentes, vel impoſterum aſſecuturi, qui videlicet ſpiritualem juriſdictionem quaſi Epiſcopalem cum temporali etiam, vel ſine, in Monaſteriis, & Eccleſiis prædictis, eorumque Territoriis, Diſtrictibus, & quaſi Diœceſibus ab omni alia Epiſcoporum Diœceſi omnino ſejunctis, & ſeparatis, quocumque jure, & titulo, vel ex origine, vel præſcriptione, vel ex indulto, & privilegio Apoſtolico exercent, antequam eorumdem Monaſteriorum, ſeu Eccleſiarum poſſeſſionem adipiſcantur, & in eorum regimine, & adminiſtratione ſe de aliquo immiſceant; Si quidem præſentes in Curia fuerint, in manibus S. R. E. Diaconi Cardinalis ordine Prioris, ſi vero abſentes in manibus Nuncii, aut Legati Sedis Apoſtolicæ, ſi præſens fuerit, ſin minus in manibus alicujus Epiſcopi, aut Archiepiſcopi eorum arbitrio eligendi, cum Romana tamen Eccleſia Eccleſiaſticam communionem habentis, tamquam ejuſdem Apoſtolicæ Sedis Delegati, jurent, juxta formulam inferius deſcribendam, ſe Sacras Beatorum Apoſtolorum Petri, & Pauli memorias perſonaliter, ac per ſe ipſos viſitaturos, ac inſuper Nobis, & Succeſſoribus Noſtris pro tempore exiſtentibus Romanis Pontificibus, ſtatutis hac noſtra Conſtitutione temporibus, rationem reddituros de commiſſa ſibi Monaſteriorum, & Eccleſiarum procuratione; in notitiam noſtram, noſtrorumque Succeſſorum perferentes quæcumque ad ipſorum Monaſteriorum, & Eccleſiarum ſtatum, & Eccleſiaſticæ diſciplinæ in Clero, & Populo obſervantiam, ad animarum ſalutem, quæ illorum fidei creditæ ſunt, & ad Divinum Cultum, & gloriam pertinent; viciſſim recepturos a Sede Apoſtolica monita, & mandata, quorum cenſura, & quæ coercenda ſunt, reſecentur, & quæ obſervanda ſunt, ſanciantur, & quæ benecœpta, atque inſtituta, approbatione, & confirmatione noſtra, noſtrorumque Succeſſorum ad debitum finem perducantur.

Vel per ſuum Nuncium, ſi ipſi legitime impediti fuerint.

§. 6. Quod ſi legitimo impedimento detenti fuerint, jurent, ſe prædicta omnia adimpleturos per certum Nuncium ad id ſpeciale mandatum habentem, & de gremio ſuorum Monaſteriorum, & Eccleſiarum, in dignitate Eccleſiaſtica Sæculari, vel Regulari, conſtitutum, aut omnino per aliquem Sacerdotem Sæcularem vel Regularem ſpectatæ probitatis, & religionis, de ſupradictis omnibus plene inſtructum: per quem etiam de hujuſmodi impedimento docere debeant legitimis probationibus ad Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalem Præfectum Congregationis Sacri Concilii tranſmittendis.

Itali & inſ. adjac. tertio quoque anno.

Reliqui quinto quoque anno, a tempore captæ poſſeſſionis computando.

§. 7. Ad hoc autem debitum viſitationis, & relationis ſuorum Monaſteriorum, & Eccleſiarum officium opportune explendum ſupradicti omnes Abbates, Præpoſiti, Priores, & quocumque alio dignitatis, vel officii nomine nuncupati, tam Regulares, quam Sæculares, Itali videlicet, vel ex Italicis Inſulis veluti Siculi, Sardi, Corſi, & alii adjacentium Provinciarum Italiæ, tertio anno; Reliqui vero in aliis Provinciis, Regnis, & Terrarum Orbis partibus, & Regionibus exiſtentes, tam qui nunc ſunt, quam qui impoſterum erunt, quinto anno teneantur, diligenterque pro viribus adimplere, Nobiſque, & noſtris Succeſſoribus exhibere ſtudeant, ac curent, idemque inſtitutum tertio quoque, & quinto anno repetant, & obſervant. Hæc autem annorum ſpatia a tempore captæ poſſeſſionis, & ſuſcepti Monaſteriorum, & Eccleſiarum regiminis, & curæ incipiant.

Quid de iis, qui jam proviſi exiſtunt.

§. 8. Ii vero, qui de Eccleſiis, & Monaſteriis hujuſmodi jam proviſi, in earum pacifica poſſeſſione a biennio, & amplius reperiuntur, vel quibus præfinitum a Nobis ſuperius tempus a die habitæ poſſeſſionis jam effluxit, intra annum, ſi in Italia, & Inſulis adjacentibus, intra vero biennium, ſi extra ſint, a die publicationis præſentis Conſtitutionis, ad nos præfatam ſuarum Eccleſiarum relationem, & deinde ſingulis trienniis, aut aliis præſtitutis temporibus pro locorum conditione, & diſtantia,

ad

ad nos transmittere, & Sacras Apostolorum Basilicas visitare, & nostro conspectui, dummodo impediti legitime non fuerint, se præsentes sistere debeant, ut S. R. E. Matris suæ complexu recreati, & paterno humilitatis nostræ colloquio confirmati, ad Monasteria, & Ecclesias suas regendas alacriores, & instructiores revertantur.

§. 9. Jubemus igitur in virtute sanctæ obedientiæ supradictis omnibus Abbatibus, Prioribus, Præpositis, aliisque quocumque titulo, vel nomine nuncupatis, vel quacumque dignitate præfulgentibus, tam Regularibus, quam Secularibus Præsentibus, & futuris, ut visitationem Prædictam, & insuper relationem: statutis a nobis temporibus faciendam, sibi, suisque Monasteriis, & respective Ecclesiis ad eo utilem, ac necessariam, juxta præscriptam alias Episcopis formam, omnino conficiant; Si vero, quod absit, a Nobis præcepta, & constituta prompte exequi neglexerint, eos ab ingressu Ecclesiæ, ac etiam administratione tam Spiritualium, quam temporalium, nec non a perceptionem fructuum suorum Monasteriorum, & respective Ecclesiarum ab Episcopo, vel Archiepiscopo, Monasterio, aut Ecclesiæ Nullius viciniori, omni exceptione, & mora cessante, interim libere exigendorum, & in opus fabricæ, seu ornamentorum, Ecclesiæ emptionem, prout major exegerit necessitas, insumendorum; ipso facto tamdiu suspensos esse volumus, donec a contumacia resipiscentes, relationem suspensionis hujusmodi a Sede prædicta meruerint obtinere. Præceptum Pontificis sub pœna, suspensionis.

§. 10. Non obstantibus privilegiis, absolutionibus, indulgentiis, & aliis concessionibus de non visitandis liminibus ejusmodi, aliisque peragendis, quibuscumque Ecclesiarum, & Monasteriorum Rectoribus, & per quoscumque Romanos Pontifices, ac etiam Nos, & dictam Sedem ex quibusvis causis perpetuo, vel ad tempus concessis, extensis, & innovatis, quæ omnia contra præmissa cuiquam nolumus suffragari, aliisque contrariis quibuscumque. Clausulæ derogatoriæ. Quia vero difficile nimis esset, præsentes literas, quocumque illis opus fuerit, perferri, volumus quoque, ut earum exemplis etiam impressis, manu Notarii publici, & sigillo personæ in dignitate Ecclesiastica constitutæ obsignatis, eadem prorsus adhibeatur fides, quæ eisdem præsentibus haberetur, si essent exhibitæ, vel ostensæ. Fides transumptis habenda.

§. 11. Formula autem juramenti præstandi ab Abbatibus, aliisque Monasteria, seu Ecclesias habentibus cum jurisdictione quasi Episcopali, & Territorio separato, talis est. Formula juramenti ab Abbatibus aliisque præstandi.

*Ego N. in hac hora in antea fidelis, & obediens ero B. Petro Apostolo, Sanctæque Romanæ Ecclesiæ, & Domino Nostro Domino Benedicto Papæ XIV. suisque Successoribus canonice intrantibus. Non ero in consilio, aut consensu, vel facto, ut vitam perdant, aut membrum, seu capiantur mala captione, aut in eos violenter manus quomodolibet ingerantur, vel injuriæ aliquæ inferantur quovis quæsito colore. Concilium vero, quod mihi credituri sunt, per se, aut Nuntios suos, seu literas, ad eorum damnum, me sciente, nemini pandam. Papatum Romanum, & Regalia S. Petri adjutor eis ero ad retinendum, & defendendum, salvo meo ordine, contra omnem hominem. Legatum Apostolicæ Sedis in eundo, & redeundo honorifice tractabo, & in suis necessitatibus adjuvabo, Jura, honores, Privilegia, & anctoritatem S. R. E. Domini Nostri Papæ, & successorum prædictorum conservare, defendere, augere, & promovere curabo. Neque ero in consilio, vel facto, seu tractatu, in quibus contra ipsum Dominum Nostrum, vel eamdem Romanam Ecclesiam aliqua sinistra, vel præjudicialia personarum, juris, honoris, status, & potestatis eorum machinentur. Et si talia a quibuscumque tractari, vel procurari novero, impediam hoc pro posse: Et quanto citius potero, significabo eidem Domino nostro, vel alteri, per quem possit ad ipsius notitiam pervenire. Regulas Sanctorum Patrum, decreta, ordinationes, seu dispositiones, reservationes, provisiones, & mandata Apostolica totis viribus observabo, & faciam ab aliis observari. Hæreticos, Schismaticos, & Rebelles eidem Domino Nostro, vel Successoribus prædictis pro posse persequar, & impugnabo, Sacras BB. Apstolorum memorias singulis trieniis * personaliter, ac per me ipsum visitabo, & Domino Nostro, successoribusque præfatis rationem reddam de commisso mihi munere, deque rebus omnibus ad mei Monasterii, seu Ecclesiæ statum, ad Cleri, & Populi disciplinam, animarum denique, quæ meæ fidei creditæ sunt, salutem quovis modo pertinentibus, & vicissim Mandata Apostolica humiliter recipiam, & quam diligentissime exequar: Quod si legitimo impedimeuto detentus fuero, prædicta omnia adimplebo per certum Nucium ad hoc speciale Mandatum habentem de gremio Conventus Monasterii mei, * aur alium indignitate Ecclesiastica consti-*

* seu quinquennis.

* seu Capituli Ecclesiæ meæ.

ſtitutum, ſeu alias Perſonarum habentem, aut, his mihi deficientibus, per aliquem alium Presbyterum Sæcularem, vel Regularem ſpectatæ probitatis, & Religionis, de ſupradictis omnibus plene inſtructum. De hujuſmodi autem impedimento docebo per legitimas probationes ad S. R. E. Cardinalem Congregationis Sac. Concilii Præfectum per dictum Nuncium tranſmittendas. Profeſſiones vero ad Monaſterium meum pertinentes non vendam, nec donabo, neque impignorabo, nec de novo infeudabo, vel aliquo modo alienabo, etiam cum conſenſu Conventus Monaſterii mei, inconſulto Romano Pontifice. Et ſi ad aliquam alienationem devenero, pœnas in quadam ſuper hoc edita Conſtitutione contentas, eos ipſo incurrere volo. Sic me Deus adjuvet, & hæc Sancta Dei Evangelia.

Sanctio pœnalis. §. 12. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam noſtræ voluntatis, Conſtitutionis, Decreti, Statuti, Hortationis, & Monitionis infringere, vel ei auſu temerario contraire; ſi quis autem hoc attentare præſumpſerit; indignationem Omnipotentis Dei, ac BB. Petri, & Pauli Apoſtolorum ejus ſe noverit incurſurum. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ milleſimo ſeptingenteſimo quadrageſimo, IX. Kalendas Decembris, Pontificatus Noſtri Anno Primo.

Datum die 23. Novemb. 1740.

P. Card. Prod. D. Card. Paſſioneus.

Viſa de Curia.

N. Antonellus.

J. B. Eugenius.

Regiſtrata in Secretaria Brevium.

Datum die 21. Decem. ejuſdem anni. *Anno a Nativitate Domini Noſtri Jeſu Chriſti milleſimo ſeptingenteſimo quadrageſimo, Indictione Tertia, die vero decimaquinta Decembris Pontificatus Santiſſimi in Chriſto Patris, & Domini Noſtri Domini Benedicti Divina Providentia Papæ XIV. Anno Primo, ſupradicta Conſtitutio affixa, & publicata fuit ad valvas Baſilicæ Principis Apoſtolorum, Cancellariæ Apoſtolicæ, Curiæ generalis in monte Citatorio, in Acie Campi Floræ, ac in aliis Locis ſolitis, & conſuetis Urbis per me Antonium Pelliciam Apoſt. Curſ.*

Paulus Biancini Magiſt. Curſ.

Inſtructio circa modum conficiendi Relationem Status Eccleſiarum dabitur in Appendice ad Calcem hujus Tomi.

VIII

E R E C T I O

Congregationis Particularis nonnullorum Romanæ Curiæ Prælatorum, Congregationi Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum adjectæ, pro excipiendis, examinandiſque Relationibus Epiſcoporum, Abbatum &c. ſuper ſtatibus eorumdem Eccleſiarum.

BENEDICTUS EPISCOPUS SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium a procuranda executione recte conſtitutorum. Conſtitutio Sixti V. ſuper viſitationem Liminum Apoſtolorum, & relatione ſtatus Eccleſiarum, ab Epiſcopis facienda.

DECET Romanum Pontificem, pro Divinitus credita ſibi Dominici gregis cura, non ſolum quæ Catholicæ Eccleſiæ utilia, ac ſalubria ſunt, & Sacris Canonibus, & Apoſtolicis Conſtitutionibus conſona, conſtituere; ſed Evangelici Patrisfamilias exemplo, pro cujuſque ingenii, & facultatum viribus talenta diſtribuendo, celeri etiam eorum, quæ decreta ſunt, executioni proſpicere.

§. 1. Alias quidem fel. rec. Sixtus PP. V. Prædeceſſor Noſter per ſuas Apoſtolicas literas, quarum initium eſt: *Romanus Pontifex*: decrevit, ut omnes Patriarchæ, Primates, Archiepiſcopi, Epiſcopi juramento promitterent, ſe certis ſtatutis temporibus BB. Apoſtolorum Petri, & Pauli Limina perſonaliter, ac per ſe ipſos viſitaturos; legitimo autem impedimento detentos, per certum Nuntium id adimpleturos, rationemque reddituros Romanis Pontificibus pro tempore exiſtentibus de toto eorum Paſtorali officio, deque rebus omnibus ad ipſarum, quibus præeſſent, Eccleſiarum ſtatum

tum quovis modo pertinentibus, & idem Sixtus Prædecessor deinde per consimiles literas, quæ incipiunt: *Immensa*: Congregationis S. R. E. Cardinalium super interpretatione, & executione Concilii Tridentini, demandavit, ut Patriarcharum, Primatum, Archiepiscoporum, Episcoporum eorumdem postulata audirent, & quæ per se possent, ex caritatis, & justitiæ norma expedirent; majora ad se, suosque Successores referrent. Nos vero necessariis, ac legitimis de causis animum nostrum moventibus, per literas nostras nuper emanatas, præfati Sixti Prædecessoris literas de Sacris visitandis BB. Apostolorum Liminibus, & omnia in eis contenta confirmavimus, atque innovavimus; Præcipientes præterea, & mandantes omnibus Abbatibus, Prioribus, Præpositis, aliisque quacumque dignitate etiam Cardinalatus honore insignitis, tam Regularibus, quam Sæcularibus, qui Monasteriis, seu Ecclesiis, quæ *Nullius* nuncupantur, cum jurisdictione spirituali, & Territorio separato, quocumque jure, & titulo præficiuntur, ut antequam suorum Monasteriorum, & respective Ecclesiarum possessionem adipiscantur, ut in manibus S. R. E. Diaconi Cardinalis ordine Prioris, si præsentes Romæ fuerint, si autem absentes, in manibus Nuncii, vel Legati Sedis Apostolicæ, seu alicujus Catholici Antistis eorum arbitrio eligendi, se juramento obstringant, Sacras BB. Apostolorum Petri, & Pauli memorias personaliter, ac per se ipsos, vel legitime impeditos, per certum eorum Nuncium visitaturos; & insuper certis præscriptis temporibus rationem reddituros de commissa sibi Monasteriorum, seu Ecclesiarum procuratione, aliisque omnibus, quæ ad ipsarum Ecclesiarum, & Monasteriorum statum, Ecclesiasticam Cleri, & Populi disciplinam, ad Animarum salutem, & ad Divinum cultum, & gloriam pertinent, prout in singulis ejusdem Sixti Prædecessoris, ac Nostris respective literis prædictis, quarum integros tenores hic pro plene, & sufficienter expressis, & insertis haberi volumus, plenius continetur.

Aliaque ejusdem, qua demandatur Congr. Concilii eorumdem postulatorum cognitio.

Pontifex extendit prædictam Legem ad Prælatos Inferiores jura quasi Episcopalia habentes.

§. 2. Cum autem, sicut Nobis, dum adhuc in minoribus versaremur, innotuit, Venerabiles Fratres Nostri S. R. E. Cardinales Decretorum ejusdem Concilii Tridentini Interpretes tantis negotiorum curis, causarum multitudine, & gravissimarum occupationum mole distineantur, ut serius quam optarent, non sine aliquo Ecclesiarum detrimento, & nonnullorum querela, postulata, quæ occasione visitationis Sacrorum Liminum fieri solent, audire, & responsa præbere cogantur literis Patriarcharum, Primatum, Archiepiscoporum, & Episcoporum, qui legitimis impedimentis detenti, quo minus se in hanc Urbem conferre possint, absentes, vel Romæ præsentes, debitæ suarum Ecclesiarum relationis officium in scriptis, ut moris est, adimplent: Nos hujusmodi incommodo congruum remedium adhibere, eidemque Congregationi S. R. E. Cardinalium Decretorum prædictorum interpretum opportunum levamen afferre satagentes, necnon Venerabilium Fratrum Patriarcharum, Primatum, Archiepiscoporum, & Episcoporum, quos in visceribus caritatis gerimus, votis ac desideriis, quantum in Domino possumus, satisfacere, & solicitæ literarum, & responsorum hujusmodi expeditioni providere cupientes, inhærentes etiam exemplis SS. Nostrorum Prædecessorum, e quibus B. Damasum Prædecessorem nostrum in chartis Ecclesiasticis juvisse, & Orientis, Occidentisque consultationibus respondisse de se B. Hieronymus affirmat, ex certa scientia, & Apostolicæ potestatis Nostræ plenitudine tenore præsentium perpetuo erigimus, instituimus, & decernimus Particularem Congregationem nonnullorum Romanæ Curiæ Prælatorum a Nobis, & Romanis Pontificibus Successoribus Nostris pro tempore deputandorum, quorum munus, & officium illud dumtaxat esse volumus, ut eorumdem Venerabilium Fratrum Patriarcharum, Primatum, Archiepiscoporum, & Episcoporum, nec non dilectorum filiorum Abbatum, Priorum, Præpositorum, aliorumque tam Secularium, quam Regularium separatum Territorium habentium, & jurisdictionem quasi Episcopalem in locis sibi subjectis exercentium, postulata, quæ in scriptis exhibita fuerint, & literas eidem Congregationi Cardinalium Decretorum prædictorum interpretum, vel Nobis directas, & a Nobis ad præfatam Congregationem remissas, diligenter inspicere, omniaque in eis contenta in eorum Conventibus, & Particularibus Congregationibus, quarum prima coram Nobis habenda erit, accurate exponere, ut communi consilio omnibus consideratis, & perpensis, quæ majoris momenti videbuntur, ad ipsos S. R. E. Cardinales interpretes prædictos, & deinde per ejusdem Congregationis Secretarium ad Nos, quoties coram Nobis prædicta Particularis Congregatio habita non fuerit, & Roma-

Causæ præsentis Constitutionis.

Erigitur Congr. Particularis.

Cujus munia designantur.

num

num Pontificem pro tempore existentem, referantur; ut, votis eorumdem Cardinalium, & Prælatorum auditis, de rebus gravioribus ex omnibus Provinciis, & Terrarum Orbis partibus ad Sedem Apostolicam a primis Ecclesiæ temporibus referri solitis, prout in Domino videbitur expedire, statuere, & Episcoporum, aliorumque Præsulum postulatis, & desideriis obsequi, quantum ex alto conceditur, valeamus.

Nomina Prælatorum, primo loco deputatorum.

§. 3. Et quoniam in optatis Nobis est, ut ad hujusmodi munus obeundum Viri eligantur idonei; ideo Nos Venerabilem fratrem Josephum de Saporitis Archiepiscopum Anazarbensem, & dilectos filios Magistros in utraque nostra Signatura Referendarios Antonium Mariam Erbam, Bartholomæum Olivatium, Josephum Mariam Castellum, Nicolaum Antonellum, in prædictæ Particularis Congregationis a Nobis, ut præfertur, erectæ, & institutæ Prælatos earumdem tenore præsentium deputamus, nominamus, & constituimus; eosdem autem Prælatos a Nobis, ut supra, deputatos, & a Romano Pontifice pro tempore deputandos, præfatæ Congregationi S. R. E. Cardinalium ejusdem Tridentinæ Synodi Decretorum interpretum Apostolica Auctoritate prædicta ita adjungimus, & subjective aggregamus, ut eidem Congregationi tamquam membra capiti in præmissis obsequantur, & in commisso sibi munere suffragentur; Propereaque Nos eorumdem Prælatorum Particulari Congregationi Præfectorum dilectum filium Nostrum Antonium Xaverium Tituli S. Stephani in Monte Cœlio ejusdem S. R. E. Presbyterum Cardinalem de Gentilibus nuncupatum, modernum Congregationis prædictæ Cardinalium Decretorum Concilii interpretum pariter Præfectum, Secretarium vero Venerabilem Fratrem Carolum Albertum Guidobonum Cavalchini Archiepiscopum Philippensem etiam modernum ejusdem Congregationis Secretarium eorumque in Præfecturæ, & Secretarii respective munere Successores itidem perpetuo constituimus, & deputamus. Insuper quia opportunum, & congruum arbitramur, ut is, qui eidem Congregationi S. R. E. Cardinalium Decretorum Concilii interpretum in latinis literis Episcopis rescribendis operam præbet, de rerum tractationibus in particularibus prædictorum Prælatorum Conventibus, seu Congregationibus habendis plene sit instructus, ad hoc, ut per eum prædictæ Congregationis Cardinalis Præfectus eisdem Fratribus Episcopis, aliisque Præsulibus supradictis, eorumque potissimum postulatis diligentius, ac commodius possit satisfacere, volumus, & eadem Apostolica auctoritate statuimus, ut dilectus quoque filius Magister Æneas Silvius Picolomineus, qui nunc est, & qui fuerit deinceps, eidem Congregationi latinarum Epistolarum hujusmodi a Secretis, in eorumdem Prælatorum Conventibus, seu Congregationibus locum habere, & personaliter interesse, non tamen in eis votum ferre, possit, & valeat.

Cardinalis præfecti. Secretarii. Et illius, qui Congregationis nomine ad Episcopos, aliosque præsules rescriberet.

Clausulæ salutares.

§. 4. Non obstantibus quacumque contraria consuetudine, quam ad præmissorum effectum, quatenus opus sit, abrogamus, & abolemus, & abrogatam, & abolitam esse volumus, nec non quibusvis Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, cæterisque contrariis quibuscumque. Ut autem hæc omnibus innotescere possunt, volumus, & mandamus, ut præsentium exempla etiam impressa, & manu Cardinalis Præfecti supradicti subscripta, ejusque Sigillo munita eamdem ubique locorum fidem faciant, quam præsentes facerent, si in medium exhibitæ essent, vel ostensæ. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostræ voluntatis, Constitutionis, Ordinationis, Decreti, Statuti, Erectionis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, & BB. Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo, Nono Kalendas Decembris, Pontificatus Nostri Anno Primo.

Fides transumptis habenda. Sanctio. Dat. die 23. Novembris 1740.

P. Card. Prod. D. Card. Passioneus.

Visa de Curia.

N. Antonellus.

Loco ✠ Plumbi. I. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die xv. Decembris ejusdem anni.

IN-

INDULGENTIÆ,

Seu Relaxationes centum dierum de injunctis, seu debitis Pœnitentiis, pro recitantibus flexis genibus singulis Feriis Sextis quinquies Orationem Dominicam, & toties Salutationem Angelicam, ad sonum Campanæ, hora Tertia post meridiem, in memoriam Passionis, & Agoniæ Domini Nostri Jesu Christi.

BENEDICTUS PAPA XIV. IX.

Ad perpetuam rei memoriam.

AD Passionis & Agoniæ Redemptoris, & Domini Nostri Jesu Christi, unde nobis vita, & salus, & resurrectio manavit, memoriam in omnium Christifidelium animis excitandam atque fovendam Cœlestibus Ecclesiæ Thesauris, quorum dispensationem Nobis credidit Altissimus, omnibus & singulis Christifidelibus, qui singulis Feriis Sextis totius anni, hora tertia post meridiem, ad sonum Campanæ Ecclesiarum Metropolitanarum, Cathedralium, & Parochialium (quarum Parochis, Rectoribus, aliisque quocumque nomine appellatis Superioribus, ut Campanam uniuscujusque Ecclesiæ hujusmodi pulsari faciant, injungimus, & in virtute sanctæ obedientiæ mandamus) flexis genibus quinquies Orationem Dominicam, & toties Salutationem Angelicam devote recitaverint, & oraverint, ac pro Christianorum Principum concordia, hæresum extirpatione, ac Sanctæ Matris Ecclesiæ exaltatione, necnon salutari perditorum hominum emendatione pias ad Deum preces effuderint, centum dies de injunctis eis, seu alias quomodolibet debitis pœnitentiis in forma Ecclesiæ consueta relaxamus, præsentibus perpetuis futuris temporibus valituris. Volumus autem, ut earumdem præsentium literarum transumptis, seu exemplis etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis eadem prorsus fides habeatur, quæ haberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 13. Decembris 1740. Pontificatus Nostri Anno Primo. Dat. die 13. Decembris 1740.

D. Cardinalis Passioneus.

CONCEDITUR

P. Guardiano Sancti Sepulchri Ordinis Minorum de Observantia, ut absentibus Episcopis Latini Ritus valeat conferre Sacramentum Confirmationis cum Oleo, & Chrismate a Catholico Antistite benedictis.

BENEDICTUS PAPA XIV. X.

Ad futuram rei memoriam.

CUm ad infrascriptam Cardinalium congregationem delatum fuerit dubium: *An Custos & Guardianus Sancti Sepulchri Domini Nostri Jesu Christi, ex speciali hujus Sanctæ Sedis delegatione, & vigore nonnullorum privilegiorum per dilectos filios Superiores Ordinis Fratrum Minorum S. Francisci de Observantia nuncupatorum exhibitorum, necessarias facultates habeant conferendi Sacramentum Confirmationis*: Nos pro commissa Nobis cœlitus Pastoralis Officii cura, omnes difficultates, ac in posterum dubitandi hac in re occasionem tollere cupientes, ac dilectum filium Paulum a Laurino Fratrem expresse professum dicti Ordinis, ac Custodem, & Guardianum dicti Sancti Sepulchri, specialibus favoribus & gratiis prosequi volentes, & a quibusvis Excommunicationis, Suspensionis, & Interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & pœnis a jure vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum præsentium tantum consequendum, harum serie absolventes, & absolutum fore censentes, auditis votis Venerabilium Fratrum Dubium super facultatem conferendi Sacramentum Confirmationis, delatum ad Congregationem S. Officii.

No-

Pontifex, cum illius Voto facultatem controversam concedit cum conditionibus opportunis.

Non obstantibus quibuscumque. Dat. die 9. Jan. 1740.

Noſtrorum S. R. E. Cardinalium in tota Republica Chriſtiana adverſus hæreticam pravitatem Generalium Inquiſitorum auctoritate Apoſtolica deputatorum, eidem Paulo Cuſtodi, & Guardiano ejuſdem Sancti Sepulchri, durante ejus Officio, & pro Locis Terræ Sanctæ hujuſmodi, ubi non erunt Epiſcopi Ritus Latini in propria Diœceſi reſidentes, poteſtatem, & facultatem conferendi Sacramentum Confirmationis hujuſmodi Oleo, & Chriſmate etiam antiquis, ſi nova haberi non poſſint, per Catholicum Antiſtitem gratiam, & communionem Sedis Apoſtolicæ habentem benedictis, dicta auctoritate, tenore præſentium concedimus, & delegamus; ſalva tamen ſemper in præmiſſis auctoritate memoratæ Congregationis Cardinalium. Non obſtantibus præmiſſis, ac Apoſtolicis, & in Univerſalibus Conciliis editis generalibus, vel ſpecialibus Conſtitutionibus, & Ordinationibus, cæteriſque contrariis quibuſcumque. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die 9. Januarii 1740. Pontificatus Noſtri Anno Primo.

CONSECRATIO

Joannis Petri Meindarts intruſi in Archiepiſcopatum Ultrajectenſem damnatur, atque excommunicationis & ſuſpenſionis cenſura in ipſum edicitur.

Dilectis Filiis Catholicis in Fœderato Belgio commorantibus

XI.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecti Filii ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Oſtenditur pervicacia Joannis Petri Meindarts nulliter electi, & cenſuris, irretiti.

AUGET Paſtoralem noſtram ſolicitudinem filius iniquitatis Joannes Petrus Meindarts, qui nec Paternis monitis delinitus, nec anathemate perculſus ullum ſibi facit furendi modum. Cum enim undique admonitus, & publicis monumentis edoctus ignorare non poſſet, ſibi detractam fuiſſe a fel. rec. Clemente XII. ludricam illam Ultrajectenſis Archiepiſcopatus larvam, quam induere inaniter conabatur; Ac propterea vigore literarum in ſimili forma Brevis die VI. Octobris MDCCXXXIX. ſuper nullitate Electionis ſeveriſſimis Cenſuris illigatus fuiſſet; tamen non abſtinuit falſum illud nomen uſurpare, ſed, ut abyſſus abyſſum invocat, patratum ſcelus novo ſcelere cumulavit.

Qui tamen Conſecrationem ſuſcepit.

§. 1. Siquidem non ſine horrore, & in amaritudine animæ noſtræ intelleximus eo temeritatis perveniſſe, ut Sacra omnia polluens, ſolemnibus cæremoniis initiari, conſecrariſque voluerit. Quid fieri debeat Filio tam degeneri, non audienti amantiſſimi Patris vocem, & ad Eccleſiaſticæ diſtrictionis plagas obdureſcenti, jamdiu conſulimus Dominum, atque utinam auribus noſtris non reſonet horribilis vox illa: *Curavimus Babylonem, & non eſt ſanata, derelinquamus eam;* quo diro fulmine nullum profecto majus.

Adhortatio ad Fideles in Fœderato Belgio commorantes.

§. 2. Quare ad Vos, Dilecti Filii, gaudium & corona noſtra, omnem convertimus curam; & quo magis in proximo objecti eſtis lupo huic inſidioſo, atque implacabili, eo Vos diligentius hortamur & commonemus, ut reſiſtatis fortes in fide, quam ab Apoſtolica Sede omnium Eccleſiarum Matre & Magiſtra a primis uſque temporibus accepiſtis. Nolite a ſemita juſtitiæ abduci ſubdolis, ac venenatis illius vocibus, quas infundere conatus eſt ſua illa captioſa, & in ſimplicium ſubverſionem, & ſchiſma aperte tendente Epiſtola Paſtorali, data die 1. Decembris elapſi anni 1739. ad Gregem ex iis fortaſſe collectum, qui ſecum ambulant in tenebris, non alio ſane animo conſcripta, quam ut inconſutilem Chriſti Veſtem ſcindat. Scimus, & in Domino gaudemus, Vos ab hac vera fide non aberrare; Noſtra tamen Paterna charitas, & commiſſi Nobis licet imparibus Apoſtolici Miniſterii ratio poſtulant, ut ſoliciti vigilemus ad veſtram cuſtodiam, nec a Vobis dejiciamus oculos, quos vaferrimus ille ſeductor disjungere ſtudeat ad vero Chriſti Ovili, ut ſecum per vias non bonas errantes pereatis. Nam, utcumque blandiatur ſibi, nemini ſuadebit ſe in Eccleſia manere, quam dilacerat pertinaci ſchiſmate.

§. 3. Ad

§. 3. Ad quam profecto Ecclesiam, ut aliquando intelligat pertinere se nullo modo posse, nisi resipiscat; Nos, Prædecessorum Nostrorum, Sacrarumque Legum morem, atque exempla sequuti, tradita Nobis a Cœlo potestate, primum hujusmodi nefariam Consecrationem illicitam, illegitimam, sacrilegam, ac contra Supremæ Sedis mandata, & Sacrorum Canonum sanctionem factam declaramus. Prædicta Consecratio illicita, & illegitima declaratur.

§. 4. Deinde eundem Joannem Petrum, & quotquot huic execrabili facinori operam, Consilium, consensum præstiterunt, auctoritate Omnipotentis Dei excommunicamus, anathematizamus, atque ab Ecclesiæ communione segregatos, ac prorsus Schismaticos habendos, & evitandos esse iterum constituimus. Jo: Petrus cum fautoribus excommunicatur, & Schismaticus pronunciatur.

§. 5. Sciat autem idem Joannes Petrus non solum ab iis, quæ sunt jurisdictionis, exercendis esse suspensum, prout vigore earumdem literarum Prædecessoris Nostri fuit suspensus, sed etiam ab iis, quæ sunt Ordinis. Mandamus illi propterea, districteque interdicimus, sub pœna Excommunicationis ipso facto, & sine alia declaratione incurrendæ, ut nullo pacto, aut Chrisma conficere, aut Clericos ordinare, aut Virgines consecrare, aut alia Episcopalis Ordinis exercere audeat: Decernentes insuper vacuos, inanes, nulliusque prorsus roboris, ac momenti omnes, & singulos alios actus, quos attentare præsumpserit. Ac proinde, qui ab ipso Ecclesiasticis Ordinibus initiati fuerint, noverint suspensionis vinculo se se obstrictos, atque irregularitati propterea obnoxios, si susceptos Ordines exercuerint. Suspenditur ab exercitio tam jurisdictionis, quam Ordinis. Idem statuitur de his, qui ab illo ordinati fuerint.

§. 6. Hanc ad sanandum prope desperatum hominis furorem, extremam medicinam adhibemus, acrem illam quidem, sed certe necessariam: cujus profecto vim si non intelligit, miser; multo vero miserior, si intelligit, & contemnit. Reliquum est, ut, quoniam vehementer soliciti sumus, ne propinquitas morbi saniores partes trahat Christianæ Reipublicæ. Vos, Dilecti in Christo Filii, iterum, atque iterum moneamus, ut ab eo quam diligentissime caveatis. Quod quidem facilius promptiusque perficietis, si illud sæpius cogitetis, quod certum omnino est, atque exploratum: Neminem vere in Christi Ecclesia esse posse, nisi ejus Capiti Visibili atque Divi Petri Cathedræ communione consocietur. Atque Apostolicam Benedictionem Vobis, Dilecti Filii, peramanter impertimur. Cavendum ab eodem monetur.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXIV. Januarii MDCCXLI. Pontificatus Nostri Anno Primo. 24. Januarii 1741.

Jo: Vincentius Lucchesinius.

DECLARATUR,

Quod omnes, qui provisi fuerint a S. R. E. Cardinalibus Ordinariis Collatoribus, sive vigore exceptuationis Regulæ IX. Cancellariæ, sive vigore Indulti Apostolici, de Beneficiis Ecclesiasticis vacatis in mensibus Sanctæ Sedi reservatis, & valorem vigintiquatuor Ducatorum excedentibus; semper teneantur ad reportandum infra certum tempus novam provisionem a Sede Apostolica.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Motu proprio &c.

CUM, sicut accepimus, nonnulli Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, qui Metropolitanas, Patriarcales, Episcopales, aut etiam Abbatiales Ecclesias ex Concessione, & Dispensatione Apostolicis obtinent, quamvis Indulta conferendi Beneficia Ecclesiastica Sedi Apostolicæ affecta, & reservata, etiam ratione mensium Apostolicorum nuncupatorum, acceptaverint, in quibus literaliter injungitur, quod ab eisdem Cardinalibus pro tempore provisi teneantur, infra certum in eisdem Indultis præfixum tempus, novam Beneficiorum hujusmodi provisionem a Sede Apostolica præfata impetrare, & Jura Cameræ Apostolicæ, aliisque propterea debita persolvere; nihilominus sub prætextu exceptuationis eorumdem Cardinalium in Regula nona Cancellariæ appositæ, autumant, quod ubi vacatio contigit in octo mensibus Apostolicis, provisi ab ipsis Cardinalibus novam hujusmodi provisionem capere non tenean- Obligatio impetrandi novam provisionem a Sede Apostolica oritur ex tenore Indultorum Cardinalibus concessorum. Prætextus in contrarium allegari soliti.

neantur, quod plurium Doctorum sententiæ repugnare comperitur. Nos, cui tanquam Romano Pontifici spectat lites, ac controversias declarationis Oraculo terminare, prout, negotiorum qualitate, & temporum conditione inspectis, conspicimus in Domino salubriter expedire, Motu simili &c. & de Apostolicæ potestatis plenitudine declaramus, statuimus, atque decernimus, quod deinceps pro tempore provisi a prædictæ S. R. E. Cardinalibus ordinariis Collatoribus, sive Cardinales ipsi tanquam Ordinarii vigore exceptuationis prædictæ regulæ, sive tanquam Indultarii, Beneficia vacantia in mensibus Apostolicis prædictis contulerint, semper, & quandocumque novam provisionem eorumdem Beneficiorum a prædicta Sede Apostolica impetrare, ac Annatam, & Taxas Datariæ, Cancellariæ, & Cameræ nostrarum Apostolicarum, aliaque Jura, & emolumenta Officialibus debita persolvere omnino teneantur, dummodo tamen Beneficia sic vacantia, etiam nullius deductis eorum oneribus, valorem annuum vigintiquatuor ducatorum auri de Camera excedant. Decernentes etiam Motu pari &c. ut nemo deinceps ab eisdem Cardinalibus Ordinariis Collatoribus provisus de Beneficio in aliquo ex mensibus Apostolicis præfatis vacato, possit se quocumque prætextu eximere ab Expeditione literarum Apostolicarum in forma novæ Apostolicæ provisionis, juxta formam in Indultis Cardinalibus concedi solitis præscriptam, alias, elapso tempore ibidem præfixo, possit idem beneficium a Sede Apostolica prædicta impetrari: Præsentes quoque, & desuper, si videbitur, expediendas literas, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, vel intentionis nostræ, aut alio quantumvis substantiali defectu notari, impugnari, invalidari, aut adversus eas quodcumque Juris, vel facti, aut gratiæ remedium impetrari posse, sed illas semper validas, & efficaces fore, & esse, suosque plenarios & integros effectus sortiri, & obtinere, & ab omnibus ad quos quomodolibet spectat, & spectabit in futurum, inviolabiliter observari. Sicque, & non alias per quoscumque Judices &c. etiam causarum Palatii Apostolici Auditores, ac prædictæ Sanctæ Romanæ Ecclesiæ, Cardinales, etiam de Latere Legatos, Vice Legatos, dictæque Sedis Nuncios, sublata &c. judicari &c. debere, irritumque &c. attentari. Non obstantibus, quatenus opus sit Cancellariæ præfatæ regula de jure quæsito non tollendo, ac Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis quibusvis Personis, etiam quavis auctoritate fungentibus, ac qualibet præeminentia, & dignitate fulgentibus, ac specialem, & specialissimam mentionem requirentibus, sub quibuscumque tenoribus, & formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, & insolitis Clausulis, nec non irritantibus, & aliis decretis in genere, vel in specie per quoscumque Romanos Pontifices Prædecessores Nostros, ac Nos, & Sedem Apostolicam præfatam, etiam Motu pari &c. ac alias quomodolibet, etiam Consistorialiter, ac iteratis vicibus concessis, & quantocumque tempore etiam pacifice observatis. Quibus omnibus &c. etiam si de illis &c. eorum tenores &c. illis alias &c. permansuris, latissime, & plenissime, ac specialiter, & expresse Motu pari &c. harum serie derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque, cum clausulis opportunis.

Quibus rejectis, Pontifex declarat, dictam obligationem semper procedere, & implendam esse.

Sub pœna admittendi impetrationem contra provisos. Clausulæ salutares.

Sublata aliter judicandi facultate. Cum derogationibus necessariis, & opportunis.

Fiat Motu proprio P.

ET quod dictæ Regulæ, necnon Indultorum, & Privilegiorum præfatorum quomodolibet, ut præfertur, concessorum tenores etiam veriores, ac Datæ habeantur pro expressis, seu in toto, vel in parte exprimi possint in literis, ac de perpetuis declaratione, statuto, decreto, derogatione, aliisque premissis, ut in literis latissime extendendis. Volumus autem, quod sola præsentis Nostri Motus proprii signatura sufficiat, & ubique fidem faciat supra in Judicio, & extra illud, regula quacumque contraria non obstante, seu si videbitur literæ desuper etiam per via de Curia quandocumque expediri possint.

Decretum pro valore solius signaturæ, & expeditione Literarum per viam de Curia.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem VIII. Kalendas Februarii Anno Primo.

Dat. 25. Januarii 1741.

CLE-

CLERICIS

Interdicitur quælibet negotiatio, etiam ſub alieno Laici nomine, exceptis caſibus, & circumſtantiis in Conſtitutione expreſſis, ſub pœnis alias contra Clericos negotiatores emanatis: & extenditur pœna ſpolii ad eos etiam, qui ab illo exempti ſunt per Indulta perſonalia, aut generalia, ad effectum teſtandi, vel tranſmittendi.

BENEDICTUS EPISCOPUS SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

APOSTOLICÆ ſervitutis commiſſum Nobis divinitus officium aſſidue vigilare Nos admonet, ut ex prava hominum cupiditate ſuborientia mala, quantum in Nobis eſt, provida ſolicitudine coercentes, Dominici ovilis gregem, ſuperna opitulante gratia, ad æternam patriam dirigamus. Sed præcipua cura conſtringit de iis, qui Eccleſiaſtico Ordini adſcripti, & ad ſanctioris vitæ genus electi, aliis in via ſalutis actuum ſuorum claritate prælucere debent. Vehementer enim timidi, ac ſoliciti ſumus, ne cæteros Chriſtifideles, quos pro gradus ſui Sanctitate verbis & exemplo ædificare debent, morum ſuorum pravitate, a cœleſtium rerum amore ad terrena deſideria avertant. Exordium a debito dirigendi mores Populi, & Cleri.

§. 1. Cum itaque, ut non ſine gravi animi Noſtri mœrore accepimus, veſana humanarum rerum cupiditas ita nonnullorum Clericorum invaſerit animos, ut illicitam Eccleſiaſticis negotiationem, ad evitandas Pœnas adverſus illam exercentes a Sacris Canonibus, & Apoſtolicis Romanorum Pontificum Prædeceſſorum Noſtrorum Conſtitutionibus ſancitas, ſub alieni nominis velamine, Dei timore, Eccleſiaſtici nominis decore, & æterno ſuarum animarum periculo poſthabitis, temere, nulliterque exercere non dubitent; &, quod palam temporalium pœnarum metu aggredi non audent, quæſitis deinde coloribus, & vanis inanium rationum prætextibus clam efficere non timeant; quaſi vel Dei oculos, qui & illuminabit abſcondita tenebrarum, & manifeſtabit conſilia cordium, latere, vel Supremi Judicis, qui non fallitur, examen effugere poſſint. Nos attendentes, quod Clericus, qui tantopere mundanis divitiis parandis inhiat, cœleſtia deſpicere, & pro nihilo putare convincitur, & quod Clericus negotiator ex inope dives, & ex ignobili glorioſus, tanquam peſtis, ut Beatus Hieronymus docet, fugiendus eſt; ad exitioſam hujuſmodi labem ab Eccleſiaſtico Cœtu eliminandam, & ut Sancto Eccleſiæ Dei famulatui addicti, ab omni turpis lucri cupiditate abhorrentes, ſtudeant bene agere, & divites fieri in bonis operibus, theſaurizantes ſibi fundamentum bonum in futurum; omnes & ſingulas Romanorum Pontificum Prædeceſſorum Noſtrorum prædictorum Conſtitutiones, illarumque quamlibet contra quoſcumque Clericos illicitos negotiatores deſuper quomodolibet reſpective, cum omnibus, & ſingulis pœnis, contra eoſdem Clericos illicite negotiantes, editas, quas Conſtitutiones hujuſmodi, ac earum quamlibet præſentibus de verbo ad verbum, nihilo penitus omiſſo, pro inſertis haberi volumus, Motu proprio, & ex certa ſcientia, maturaque deliberatione, ac de Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine Noſtris innovamus, confirmamus, & approbamus, eiſque, & earum cuilibet novum Apoſtolicæ firmitatis, & inviolabilis obſervantiæ robur adjicimus, illaſque ſic innovatas, confirmatas, & approbatas, cum omnibus, & ſingulis pœnis in eis, & earum qualibet adverſus Clericos illicitos negotiatores hujuſmodi contentis, ad Clericos illicite ſub alieno laici nomine quomodolibet negotiantes, perinde ac ſi per ſe ipſos, ac proprio eorum nomine negotia ipſa illicita exercerent, omneſque, & ſingulæ Conſtitutiones, earumque quælibet adverſus eos deſuper editæ fuiſſent, & in eis, & earum qualibet expreſſis, & denominati reperirentur, motu & poteſtatis plenitudine præfatis perpetuo extendimus, & ampliamus; illorumque omnia, & ſingula bona ſic ab eis alieno nomine illicite acquiſita, ſub inevitabili ſpolii pœna, ad formam Conſtitutionis fel. recor. Pii Papæ IV. ſimiliter Prædeceſſoris Noſtri, quæ incipit: *Decens eſſe*: ſubjicimus, & ſubjecta eſſe volumus, & declaramus. Clericorum negotiatio ſub alieno Laici nomine improbatur. Diſpoſitiones Conſtitutionum Apoſtolicarum contra illos innovantur. Et ad eos expreſſe extenduntur. Eorumque bona Spolio ſubjiciuntur

§. 2. Inſuper, ut in ſortem Domini vocati, depoſitis quocumque mundanarum curarum onere, & humanarum cupiditatum impedimentis, Chriſtum Dominum, qui Negotia a Laicis inchoata, & ad Clericos delata, ſtatim dimittantur

propter Nos egenus factus est, cum esset dives, ut illius inopia Nos divites essemus, per calcatas mundi opes liberius, & expeditius sequantur, memores salutaris illius Beati Apostoli moniti, qui clamat, & dicit: *nemo militans Deo implicat se negotiis saecularibus, ut ei placeat, cui se probavit*, per easdem Nostras præsentes perpetuo valituras, motu, & potestatis plenitudine præfatis decernimus, ac pariter declaramus, quod si aliquod negotium Ecclesiasticis illicitum personis, licet ab eis minime institutum, sed a laica persona inchoatum, & ad eosdem Clericos, sive hæreditario jure, aut quocumque alio titulo, sive singulariter, sive communiter, sive separatim, sive conjunctim cum aliis bonis, & aliis cohæredibus, vel sociis laicis existentibus delatum fuerit, vel per se ipsos, eorumque nomine proprio, vel per alios, aut alieno nomine etiam per suos cohæredes, aut socios prosequuti sint, illud statim dimittere teneantur. Si vero negotium hujusmodi sine ipsius Clerici temporali detrimento statim dimitti nequeat, tunc, si intra Italiam, Insulasque adjacentes existat Clericus, a Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium Decretorum Concilii Tridentini interpretum Congregatione, si vero extra Italiam, ab eadem Congregatione, vel ab Ordinario Loci licentiam illud ad aliquod tempus retinendi, proviso interim, quod negotium hujusmodi a laico administretur, impetrare teneatur; dictaque Congregatio, aut Ordinarius Loci, perpensis singulorum casuum circumstantiis, licentiam impertiatur, tempusque in eo ad idem negotium dimittendum præscribat; & si Clericus negotium præfatum, licet a Laico, ut præfertur, institutum, absque licentia hujusmodi gratis semper sibi impertienda, aut illud ultra tempus sibi permissum retinuerit, vel etiam intra tempus prædictum negotium per se ipsum administraverit, pro negotiatore illicito haberi, illumque omnibus, & singulis etiam spolii pœnis præfatis subjectum esse, motu, & potestatis plenitudine dictis perpetuo volumus, & definimus.

Nec nisi necessitate urgente continuari possint, de licentia tamen Congregationis Concilii, aut etiam Ordinarii extra Italiam.

Et ad tempus dumtaxat, ac per interpositam laici personam.

Pœnæ in contraventores.

§. 3. Ac demum, eo quod fel. rec. Prædecessor Noster Pius Papa IV. per suas literas, quarum initium est: *Romanus Pontifex*: declaravit, præfata Constitutione super spoliis Clericorum ob illicitam negotiationem a se edita, Prælatos, Officiales, ac alios Sæculares, & cujusvis Ordinis Regulares Clericos, aliosque cujuscumque status, gradus, ordinis, conditionis; & præeminentiæ in Urbe, & Curia, ejusque Districtu decedentes, testandi tamen, codicillandi, & alias de bonis suis quibuscumque quomodolibet disponendi, vel ad ipsorum proximiores, decedentibus illis ab intestato, transmittendi facultatem ex speciali Sedis Apostolicæ indulto, vel suorum officiorum privilegio, vel alio quovis titulo obtinentes, nullatenus comprehendi, & quod Paulus Papa V. pariter Prædecessor Noster suas Literas, quæ incipiunt: *In eminenti*: Clericos Cives, & Curiales, sive Incolas hujus Nostræ Almæ Urbis, tunc suæ, exemit a spolio, quoad bona in eadem Urbe, ejusque Districtu intra decem milliaria consistentia, etiam ex redditibus Ecclesiasticis per eos acquisita, unde dubitari contigit, an suffragetur quoque ad evitandum Spolium Cameræ Nostræ Apostolicæ competens pro bonis ex illicita negotiatione provenientibus: Nos Constitutiones Pii, & Pauli Prædecessorum Nostrorum præfatas, quoad bona ex illicita negotiatione hujusmodi a Civibus, & Curialibus, sive Incolis Clericis cujuscumque Ordinis, ac dignitatis, quibuscumque indultis, ac privilegiis munitis, comparata, & in Urbe, ejusque Districtu præfatis, & ubicumque existentia, minime ad præmissorum effectum suffragari, sed illa sic provenientia Cameræ Nostræ Apostolicæ vero jure spolii deberi, perinde ac si Constitutiones Pii, & Pauli Prædecessorum hujusmodi ad præmissorum omnium, & singulorum effectum impediendum nomine emanatæ fuissent, Motu simili pariter declaramus, & statuimus, dictasque Pii, & Pauli Prædecessorum Constitutiones, quoad præmissorum effectum sortiendum, plenarie abrogamus, & abolemus.

Exempti a Spolio ad effectum testandi, aut transmittendi, non intelligantur exempti quoad bona per interdictam negotiationem acquisita.

§. 4. Decernentes sic in præmissis omnibus, & singulis per quoscumque Judices, & Commissarios quavis auctoritate fungentes, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere, ac irritum, & inane quidquid secus super his a quovis quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Quocirca Venerabili Fratri Nostro Annibali S. R. E. Cardinali Episcopo Sabinen. Albani nuncupato Camerario Nostro, & ejus in Camerariatus officio successoribus, per Apostolica scripta mandamus, quatenus spolia ipsa ex bonis ex illicita negotiatione provenientia, uti vere spolia, prout alia ipsius Cameræ jura, exigi, & recuperari, ac præsentes Nostras Literas inviolabiliter obser-

Clausula sublata & Decretum irritans.

Camerarii pro tempore executores deputantur.

servari faciat, nec permittat, Cameram ipsam, vel pro ea agentes desuper modo aliquo molestari, perturbari, aut inquietari, Contradictores quoslibet, & Rebelles per censuras, & pœnas Ecclesiasticas, & appellatione postposita compescendo, nec non legitimis super his habendis servatis processibus, censuras, & pœnas ipsas etiam iteratis vicibus aggravando, invocato etiam ad hoc, si opus fuerit, auxilio brachii sæcularis. Non obstantibus prædicti Pii, & Pauli Prædecessorum, aliisque Apostolicis, ac in Provincialibus, & Sinodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus, ac quibusvis facultatibus testandi, aliisque privilegiis, indultis, & literis Apostolicis quibusvis concessis, approbatis, & innovatis, etiam si de illis, eorumque totis tenoribus specialis, & expressa mentio facienda esset, illorum tenores pro sufficienter expressis habentes, illis in reliquis in suo robore permanentibus, cæterisque contrariis quibuscumque; etiam si aliquibus communiter, vel divisim ab Apostolica sit Sede indultum, quod interdici, suspendi, vel excommunicari non possint, per Literas Apostolicas non facientes plenam, & expressam de indulto hujusmodi mentionem. Et quia difficile foret præsentes Nostras Literas ad singula quæque loca deferri, volumus, & declaramus, quod earum transumptis etiam impressis, manu Notarii publici subscriptis, & alicujus Prælati sigillo munitis, eadem prorsus fides in judicio, & extra adhibeatur, quæ præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostri decreti, approbationis, confirmationis, innovationis, declarationis, statuti, ordinationis, concessionis, derogationis, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire: Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo, V. Kalenda sMartii, Pontificatus Nostri Anno Primo.

Contrariis derogatur.

Fidem transumptis haberi jubetur.

Sanctio pœnalis.

Dat. die 25. Febr. 1741.

D. Cardinalis Passioneus.

X. Sub-Datarius.

Visa de Curia.

N. Antonellus.

J. B. Eugenius.

Loco ✠ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicata die viij. Martii ejusdem anni.

XIV.

LITERÆ PROCESSUS

Publicatæ die Cœne Domini Anno MDCCXLI.

BENEDICTUS EPICOPUS SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

PASTORALIS Romani Pontificis vigilantia, & solicitudo, cum in omni Christianæ Reipublicæ pace, & tranquillitate procuranda, pro sui muneris officio, assidue versatur, tum potissimum in Catholicæ fidei, sine qua impossibile est placere Deo, unitate, atque integritate retinenda, & conservanda, maxime elucet; nimirum, ut fideles Christi non sint parvuli fluctuantes, neque circumferantur omni vento doctrinæ in nequitia hominum, ad circumventionem erroris, sed omnes occurrant in unitatem Fidei, & agnitionis Filii Dei in virum perfectum, neque se in hujus vitæ societate, & communione lædant, aut inter se alter alteri offensionem præbeat, sed potius in vinculo charitatis conjuncti, tamquam unius corporis membra sub Christo capite, ejusque in terris Vicario Romano Pontifice, Beatissimi Petri Successore, a quo totius Ecclesiæ unitas dimanat, augeantur in ædificationem, atque ita divina gratia adjutrice, sic præsentis vitæ quiete gaudeant, ut futura quoque beatitudine perfruantur. Ob quas sane causas Romani Pontifices Prædecessores Nostri, hodierna die

Exorditur ab obligatione Romani Pontificis conservandi sartam tectam Fidem Catholicam.

die, quæ anniversaria Dominicæ Cœnæ commemoratione solemnis est, spiritualem Ecclesiasticæ disciplinæ gladium, & salutaria justitiæ arma, per ministerium Summi Apostolatus, ad Dei gloriam, & animarum salutem solemniter exercere consueverunt. Nos igitur, quibus nihil optabilius est, quam Fidei inviolatam integritatem, publicam pacem, & justitiam, Deo auctore, tueri, vetustum, & solemnem hunc morem sequentes.

Excommunicat Hæreticos cujuscumque Sectæ, eorum Fautores, necnon legentes & imprimentes eorum libros, & demum Schismaticos.

§. 1. Excommunicamus, & anathematizamus ex parte Dei Omnipotentis Patris, & Filii, & Spiritus Sancti, auctoritate quoque Beatorum Apostolorum Petri, & Pauli, ac Nostra, quoscumque Hussitas, Wiclefistas, Lutheranos, Zuinglianos, Calvinistas, Ugonotos, Anabatistas, Trinitarios, & a Christiana Fide Apostatas, ac omnes, & singulos alios Hæreticos cujuscunque Sectæ existant, ac eis credentes, eorumque receptores, fautores, & generaliter quoslibet illorum defensores, ac eorumdem libros hæresim continentes, vel de Religione tractantes, sine auctoritate nostra, & Sedis Apostolicæ scienter legentes, aut retinentes, imprimentes, seu quomodolibet defendentes ex quavis causa, publice, vel occulte, quovis ingenio, vel colore, nec non Schismaticos, & eos, qui se a Nostra, & Romani Pontificis pro tempore existentis obedientia pertinaciter subtrahunt, vel recedunt.

Excomunicat, ac respective interdicto supponit quascumque personas & Universitates a Rom. Pontifice ad futurum Concilium appellantes.

§. 2. Item excommunicamus, & anathematizamus omnes, & singulos cujuscumque status, gradus, seu conditionis fuerint; Universitates vero, Collegia, & Capitula quocunque nomine nuncupentur, interdicimus, ab ordinationibus, seu mandatis Nostris, ut Romanorum Pontificum pro tempore existentium ad universale futurum Concilium appellantes: nec non eos, quorum auxilio, concilio, vel favore appellatum fuerit.

Excommunicat Piratas Mare Sedis Apostolicæ infestantes, eorumque fautores,

§. 3. Item excommunicamus, & anathematizamus omnes Piratas, Cursarios, ac Latrunculos maritimos, discurrentes Mare Nostrum, præcipue a Monte Argentario usque ad Terracinam, ac omnes eorum fautores, receptatores, & defensores.

Naufragorum Christianorum in quacumque maris regione bona surripientes.

§. 4. Item excommunicamus, & anathematizamus omnes, & singulos, qui Christianorum quorumcumque Navibus, tempestate, seu in transversum (ut dici solet) jactatis, vel quomodo naufragium passis, sive in ipsis Navibus, sive ex eisdem ejecta in mari, vel in litore inventa, cujuscumque generis bona, tam in Nostris Tyrrheni, & Adriatici, quam in cæteris cujuscumque Maris Regionibus, & littoribus, surripuerint; itaut nec ob quodcunque privilegium, consuetudinem, aut longissimi, & immemorabilis temporis possessionem, seu alium quemcumque prætextum excusari possint.

Imponentes nova Pedagia, & Gabellas, vel ea augentes.

§. 5. Item excommunicamus, & anathematizamus omnes, qui in Terris suis nova Pedagia, seu Gabellas, præterquam in casibus a jure, seu ex speciali Sedis Apostolicæ licentia permissis, imponunt vel augent, seu imponi, vel augeri prohibita exigunt.

Falsificantes literas Apostolicas, supplicationes signatas, necnon falso publicantes literas Apostolicas.

§. 6. Item excommunicamus, & anathematizamus omnes falsarios Literarum Apostolicarum, etiam in forma Brevis, ac supplicationum, gratiam, vel justitiam concernentium, per Romanum Pontificem, vel S. R. E. Vicecancellarios, seu gerentes vices eorum, aut de mandato ejusdem Romani Pontificis signatarum, necnon falso publicantes Literas Apostolicas, etiam in forma Brevis, & etiam falso signantes supplicationes hujusmodi sub nomine Romani Pontificis, seu Vicescancellarii, aut gerentium prædictorum.

Deferentes ad Christiani nominis hostes, & hæreticos arma, & alia usui bellico apta nec non nunciantes ad statum Reipublicæ Christianæ pertinentia in Christianorum damnum.

§. 7. Item excommunicamus, & anathematizamus omnes illos, qui ad Saracenos, Turcas, & alio Christiani nominis hostes, & inimicos, vel hæreticos per Nostras, sive hujus Sanctæ Sedis sententia expresse, & nominatim declaratos, deferunt, seu transmittunt, equos, arma, ferrum, filum ferri, stamnum, chalybem, omniaque alia metallorum genera, atque bellica instrumenta, lignamina, canapem, funes, tam ex ipso canape, quam alia quacumque materia, & ipsam materiam, aliaque hujusmodi quibus Christianos, & Catholicos impugnant, necnon illos, qui per se, vel alios, de rebus statum Christianæ Reipublicæ concernentibus, in Christianorum perniciem, & damnum ipsos Turcas, & Christianæ Religionis inimicos, necnon Hæreticos in damnum Catholicæ Religionis, certiores faciunt, illisque ad id auxilium, consilium, vel favorem quomodolibet præstant, non obstantibus quibuscunque privilegiis, quibusvis personis, Principibus, & Rebuspublicis per Nos, & Sedem prædictan hactenus concessis, de hujusmodi prohibitione expressam mentionem non facientibus.

§. 8.

Impedientes eos, qui victualia, & alia necessaria ad Urbem deferunt.

§. 8. Item excommunicamus, & anathematizamus omnes impedientes, seu invadentes eos, qui victualia, seu alia ad usum Romanæ Curiæ necessaria adducunt, ac etiam eos, qui, ne ad Romanam Curiam adducantur, vel afferantur, prohibent, impediunt, seu perturbant, seu hæc facientes defendunt per se, vel alios, cujuscumque fuerint ordinis, præeminentiæ, conditionis, & status, etiamsi Pontificali, seu Regali, aut alia quavis Ecclesiastica, vel mundana præfulgeant dignitate.

Offendentes sua, vel aliorum opera eos, qui ad Sedem Apostolicam veniunt, & ab ea recedunt: & sine Jurisd. vexantes qui Romæ commorantur.

§. 9. Item excommunicamus, & anathematizamus, illos, qui ad Sedem Apostolicam venientes, & recedentes ab eadem, sua, vel aliorum opera interficiunt, mutilant, spoliant, capiunt, detinent, necnon illos omnes, qui jurisdictionem Ordinariam, vel delegatam a Nobis, vel Nostris judicibus non habentes, illam sibi temere vendicantes, similia contra morantes in eadem Curia audent perpetrare.

Offendentes eos, qui ad Urbem devotionis causa peregrinantur, vel ibi degunt, ac recedunt.

§. 10. Item excommunicamus, & anathematizamus omnes interficientes, mutilantes, vulnerantes, detinentes, capientes, seu deprædantes Romipetas, seu Peregrinos, ad Urbem, causa devotionis, seu peregrinationis, accedentes, & in ea morantes, vel ab ipsa recedentes, & in eis dantes auxilium, consilium, vel favorem.

Offendentes S. R. E. Cardinales, aliosque Ecclesiarum Prælatos necnon Legatos, & Nuncios Sedis Apostol.

§. 11. Item excommunicamus, & anathematizamus omnes interficientes, mutilantes, vulnerantes, percutientes, capientes, carcerantes, detinentes, vel hostiliter insequentes S. R. E. Cardinales, Patriarcas, Archiepiscopos, Episcopos, Sedisque Apostolicæ Legatos, vel Nuncios, aut eos a suis Diœcesibus, Territoriis, Terris, seu Dominiis ejicientes; necnon ea mandantes, vel rata hebentes; seu præstantes in eis auxilium, consilium, vel favorem.

Offendentes eos, qui pro suis negotiis ad Rom. Curiam recurrunt, ac eorum Procuratores, & Judices ex causa dd. negotiorum.

§. 12. Item excommunicamus, & anathematizamus omnes illos, qui per se, vel alios, personas Ecclesiasticas quascumque, vel sæculares, ad Romanam Curiam super eorum causis, & negotiis recurrentes, ac illa in eadem Curia prosequentes, aut procurantes, negotiorumque gestores, Advocatos, Procuratores & Agentes, seu etiam Auditores, vel Judices super dictis causis, vel negotiis deputatos, occasione causarum, vel negotiorum hujusmodi, occidunt, seu quoquomodo percutiunt, & bonis spoliant: seu qui per se, vel per alios directe, vel indirecte delicta hujusmodi committere, exequi, vel procurare, aut in eisdem auxilium, consilium, vel favorem præstare non verentur, cujuscumque præeminentiæ, & dignitatis fuerint.

Appellantes a gravamine vel futura executione Literarum Apost. ad Sæcularem potestatem. Impedientes editionem actorum executionis literarum Apo necnon vexantes quomodolibet Patres, Notarios, aliosque Officiales ex causa hujus executionis.

§. 13. Item excommunicamus, & anathematizamus omnes tam Ecclesiasticos, quam Sæculares cujuscumque dignitatis, qui prætexentes frivolam quandam appellationem a gravamine, vel futura executione Literarum Apostolicarum, etiam in forma Brevis, tam gratiam, quam justitiam concernentium, necnon citationum, inhibitionum, sequestrorum, monitoriorum, processuum, executorialium, & aliorum decretorum, a Nobis, & a Sede prædicta, seu Legatis, Nunciis, Præsidentibus, Palatii Nostri, & Cameræ Apostolicæ Auditoribus, Commissariis, aliisque Judicibus, & Delegatis Apostolicis emanatorum, & quæ pro tempore emanaverint, aut alias ad Curias sæculares, & laicalem potestatem recurrunt, & ab ea, instante etiam Fisci Procuratore, vel Advocato, appellationes hujusmodi admitti, ac literas, citationes, inhibitiones, sequestra, monitoria, & alia prædicta, capi, & retineri faciunt, quive illa simpliciter, vel sine eorum beneplacito, & consensu, vel examine exequutioni demandari, aut ne Cabelliones, & Notarii, super hujusmodi literarum, & processuum exequutione, instrumenta, vel acta conficere, aut confecta, parti, cujus interest, tradere debeant, impediunt, vel prohibent: ac etiam partes, seu eorum Agentes, Consanguineos, Affines, Familiares, Notarios, Exequutores, & subexequutores literarum, citationum, Monitoriorum, & aliorum prædictorum, capiunt, percutiunt, vulnerant, carcerant, detinent, ex Civitatibus, Locis, & Regnis ejiciunt, bonis spoliant, perterrefaciunt, concutiunt, & comminantur per se, vel alium, seu alios, publice, vel occulte, quive alias quibuscumque personis in genere, vel in specie, ne pro quibusvis eorum negotiis prosequendis, seu gratiis, vel literis impetrandis, ad Romanam Curiam accedant, aut recursum habeant, seu gratias ipsas, vel literas a dicta Sede impetrent, seu impetratis utantur, directe, vel indirecte prohibere, statuere, seu mandare, vel alias apud se, aut Notarios, seu Tabelliones, vel alias quomodolibet retinere præsumunt.

Temere avocantes a De-

§. 14. Item excommunicamus, & anathematizamus omnes, & quoscumque, qui per se, vel alios, auctoritate propria, ac de facto, quarumcumque exemptionum, vel aliarum Gratiarum, & Literarum Apostolicarum prætextu, beneficiales, & decimarum,

legatis Sedis Apost. aliisque Judicibus Ecclesiasticis causas Beneficiales & spirituales.

Impedientes executionem Literarum Apostolicarum, aliarumque expeditionum supradictorum Judicum.

rum, ac alias causas spirituales, & spiritualibus annexas ab Auditoribus, & Commissariis nostris, aliisque Judicibus Ecclesiasticis, avocant, illorumque cursum, & audientiam, ac personas, Capitula, Conventus, Collegia, causas ipsas prosequi volentes, impediunt, ac se de illarum cognitione tanquam Judices interponunt; quive partes actrices, quæ illas committi fecerunt, & faciunt, ad revocandum, & revocari faciendum citationes, vel inhibitiones, aut alias literas in eis decretas, ad faciendum, vel consentiendum, eos, contra quos tales inhibitiones emanarunt, a censuris, & pœnis in illis contentis absolvi, per statutum, vel alias compellunt, vel exequutionem Literarum Apostolicarum, seu exequutorialium, processuum, ac decretorum prædictorum, quomodolibet, impediunt, vel suum ad id favorem, consilium, aut assensum præstant, etiam prætextu violentiæ prohibendæ, vel aliarum prætensionum, seu etiam donec ipsi ad Nos informandos, ut dicunt, supplicaverint, aut supplicari fecerint, nisi supplicationes hujusmodi coram Nobis & Sede Apostolica legitime prosequantur; etiamsi talia committentes fuerint Præsidentes Cancellariarum, Consiliorum, Parlamentorum, Cancellarii, Vicecancellarii, Consiliarii ordinarii, vel extraordinarii, quorumcumque Principum sæcularium, etiam Imperiali, Regali, Ducali, vel alia quacumque præfulgeant Dignitate, aut Archiepiscopi, Episcopi, Abbates Commendatarii, seu Vicarii fuerint.

Judices Sæculares, qui Ecclesiasticas personas trahunt ad sua Tribunalia.

Publicantes Statuta Ecclesiasticæ libertati præjudicialia, iisque utentes.

§. 15. Quive ex eorum prætenso officio, vel ad instantiam partis, aut aliorum quorumcumque, personas Ecclesiasticas, Capitula, Conventus, Collegia Ecclesiarum quarumcumque, coram se ad suum Tribunal, Audientiam, Cancellariam, Consilium, vel Parlamentum, præter Juris Canonici dispositionem trahunt, vel trahi faciunt, vel procurant directe, vel indirecte, quovis quæsito colore, necnon qui statuta, ordinationes, constitutiones, pragmaticas, seu quævis alia decreta in genere, vel in specie, ex quavis causa, & quovis quæsito colore, ac etiam cujusvis consuetudinis, aut privilegii, vel alias quomodolibet fecerint, ordinaverint, & publicaverint, vel factis, & ordinatis usi fuerint, unde libertas Ecclesiastica tollitur, seu in aliquo læditur, vel deprimitur, aut alias quovis modo restringitur, seu Nostris, & dictæ Sedis, ac quarumcumque Ecclesiarum juribus quomodolibet directe, vel indirecte, tacite, vel expresse præjudicatur.

Impedientes Ecclesiarum Prælatos, aliosque Judices Ecclesiasticos, ne sua jurisdictione utantur.

Recurrentes ad Curias Sæculares ad eludenda Judicia Fori Ecclesiastici, & qui in his decreta edunt vel præstant auxilium.

§. 16. Nec non qui Archiepiscopos, Episcopos, aliosque Superiores, & inferiores Prælatos, & omnes alios quoscumque Judices Ecclesiasticos ordinarios quomodolibet hac de causa directe, vel indirecte carcerando, vel molestando eorum Agentes, Procuratores, Familiares, necnon consanguineos, & affines, aut alias impediunt, quo minus sua jurisdictione Ecclesiastica contra quoscumque utantur, secundum quod Canones, & Sacræ Constitutiones Ecclesiasticæ, & Decreta Conciliorum generalium, & præsertim Tridentini, statuunt; ac etiam eos, qui post ipsorum Ordinariorum, vel etiam ab eis Delegatorum quorumcumque sententias, & Decreta, aut alias fori Ecclesiastici judicium eludentes, ad Cancellarias, & alias Curias sæculares recurrunt, & ab illis prohibitiones, & mandata, etiam pœnalia, Ordinariis, & delegatis prædictis decerni, & contra illos exequi procurant, eos quoque, qui hæc decernunt, & exequuntur, seu dant auxilium, consilium, patrocinium, & favorem eisdem.

Usurpantes, & sequestrantes Jurisdictionem & fructus spectantes ad Sedem Apostol. & personas Ecclesiasticas.

§. 17. Quive jurisdictiones, seu fructus, redditus, & proventus ad Nos, & Sedem Apostolicam, & quascumque Ecclesiasticas personas, ratione Ecclesiarum, Monasteriorum, & aliorum Beneficiorum Ecclesiasticorum pertinentes usurpant, vel etiam quavis occasione, vel causa, sine Romani Pontificis, vel aliorum ad id legitimam facultatem habentium expressa licentia, sequestrant.

Imponentes collectas, & alia onera personis Ecclesiasticis, eorumque bonis.

§. 18. Quive collectas, decimas, talleas, præstantias, & alia onera Clericis, Prælatis, & aliis personis Ecclesiasticis, ac eorum, & Ecclesiarum, Monasteriorum, & aliorum Beneficiorum Ecclesiasticorum bonis, illorumque fructibsu, redditibus, & proventibus hujusmodi, absque simili Romani Pontificis speciali, & expressa licentia imponunt, & diversis etiam exquisitis modis exigunt, aut sic imposita, etiam a sponte dantibus, & concedentibus recipiunt: necnon qui per se, vel alios directe, vel indirecte prædicta facere, exequi, vel procurare, aut in eisdem auxilium, consilium, vel favorem præstare non verentur, cujuscumque sint præeminentiæ, dignitatis, ordinis, conditionis, aut status, etiamsi Imperiali, aut Regali præfulgeant dignitate, seu Principes, Duces, Comites, Barones, & alii Potentatus quicunque, etiam Regnis, Provinciis, Civitatibus, & Terris quoquomodo Præsidentes, Consiliarii, & Senato-

-natores, aut quavis etiam Pontificali dignitate insigniti: innovantes decreta super his per Sacros Canones, tam in Lateranensi novissime celebrato, quam aliis Conciliis generalibus edita, cum censuris, & pœnis in eis contentis.

§. 19. Item excommunicamus, & anathematizamus omnes, & quoscumque Magistratus, & Judices, Notarios, Scribas, Executores, Sub-Executores quomodolibet se interponentes in causis capitalibus, seu criminalibus contra personas Ecclesiasticas, illas processando, banniendo, capiendo, seu sententias contra illas proferendo, vel exequendo, sine speciali, specifica, & expressa hujus Sanctæ Sedis Apostolicæ licentia: quique hujusmodi licentiam ad personas, & casus non expressos extendunt, vel alias illa perperam abutuntur, etiamsi talia committentes fuerint Consiliarii, Senatores, Præsidentes, Cancellarii, Vice-Cancellarii, aut quovis alio nomine nuncupati.

Judices Sæculares, qui se interponunt in causis criminalibus contra Personas Ecclesiasticas.

§. 20. Item excommunicamus, & anathematizamus omnes illos, qui per se, seu alios directe, vel indirecte sub quocumque titulo, vel colore invadere, destruere, occupare, & detinere præsumpserint, in totum, vel in partem, Almam Urbem, Regnum Siciliæ, Insulas Sardiniæ, & Corsicæ, Terras citra Pharum, Patrimonium Beati Petri in Tuscia, Ducatum Spoletanum, Comitatum Venaisinum, Sabinensem, Marchiæ Anconitanæ; Massæ Trebariæ, Romandiolæ, Campaniæ, & Maritimas Provincias, illarumque terras, & loca, ac terras specialis commissionis Arnulforum, Civitatesque Nostras, Bononiam, Cæsenam, Ariminum, Beneventum, Perusium, Avenionem, Civitatem Castelli, Tudertum, Ferrariam, Comacium, & alias Civitates, terras, & loca, vel jura ad ipsam Romanam Ecclesiam pertinentia, dictæque Romanæ Ecclesiæ mediate, vel immediate subjecta; necnon supremam jurisdictionem in illis Nobis, & eidem Romanæ Ecclesiæ competentem de facto usurpare, perturbare, retinere, & vexare variis modis præsumunt: necnon adhærentes, fautores, & defensores eorum, seu illis auxilium, consilium, vel favorem quomodolibet præstantes.

Occupantes almam Urbem, aliasque Civitates, & Provincias Ecclesiæ Romanæ, illiusque jurisdictionem usurpantes.

Volentes, præsentes Nostros Processus, ac omnia, & quæcumque his literis contenta, quousque alii hujusmodi Processus a Nobis, aut Romano Pontifice pro tempore existente fiant, aut publicentur, durare, suosque effectus omnino sortiri.

Cæterum a prædictis sententiis nullus per alium, quam per Romanum Pontificem, nisi in mortis articulo constitutus, nec etiam tunc, nisi de stando Ecclesiæ mandatis, & satisfaciendo, cautione præstita, absolvi possint; etiam prætextu quarumvis facultatum, & indultorum, quibuscumque Personis Ecclesiasticis, Sæcularibus, & quorumvis Ordinum, etiam Mendicantium, ac Militiarum Regularibus, etiam Episcopali, vel alia majori dignitate præditis, ipsisque Ordinibus, & eorum Monasteriis, Conventibus, & Domibus, ac Capitulis, Collegiis, Confraternitatibus, Congregationibus, Hospitalibus, & Locis Piis, necnon Laicis, etiam Imperiali, Regali, & alia mundana excellentia fulgentibus, per Nos, & dictam Sedem, ac cujusvis Concilii decreta, verbo, literis, aut alia quacumque scriptura in genere, vel in specie concessorum, & innovatorum, aut concedendorum, & innovandorum.

Absolutionem a censuris, ut supra latis, Rom. Pontifici reservat.

Quod si forte aliqui contra tenorem præsentium talibus excommunicatione, & anathemate laqueatis, vel eorum alicui, absolutionis beneficium impendere de facto præsumpserint, eos excommunicationis sententia innodamus, gravius contra eos spiritualiter, & temporaliter, prout expedire noverimus, processuri.

Excommunicat absolvere præsumentes contra tenorem Præsentium.

Declarantes, ac protestantes, quamcumque absolutionem, etiam solemniter per Nos faciendam, prædictos excommunicatos sub præsentibus comprehensos, nisi prius a præmissis cum vero proposito ulterius similia non committendi, destiterint, ac quoad eos, qui contra Ecclesiasticam libertatem, ut præfertur, statuta fecerint, nisi prius statuta, ordinationes, constitutiones, pragmaticas, & decreta hujusmodi publice revocaverint; & ex Archiviis, seu Capitularibus Locis, aut Libris, in quibus annotata reperiuntur, deleri, & cassari, ac Nos de revocatione hujusmodi certiores fecerint, eos non comprehendere, nec eis aliter suffragari, quin etiam per hujusmodi absolutionem, aut quoscumque alios actus contrarios, tacitos, vel expressos, ac etiam per patientiam, & tolerantiam nostram, vel Successorum Nostrorum quantocumque tempore continuatam, in præmissis omnibus, & singulis, ac quibuscumque juribus Sedi Apostolicæ, ac Sanctæ Romanæ Ecclesiæ undecumque, & quandocumque quæsitis, vel quærendis, nullatenus præjudicari posse, aut debere.

Pontificis absolutio eos tantum comprehendit, qui a præmissis destiterint.

Non obstantibus privilegiis, indulgentiis, indultis, & literis Apostolicis generalibus,

Derogat contrariis.

vel specialibus, supradictis, vel eorum alicui, seu aliquibus aliis, cujuscunque ordinis, status, vel conditionis, dignitatis, & praeeminentiae fuerint, etiamsi, ut praefertur, Pontificali, Imperiali, Regali, seu quavis Ecclesiastica, & mundana praefulgeant dignitate, vel eorum Regnis, Provinciis, Civitatibus, seu locis a praedicta Sede, ex quavis causa, etiam per viam contractus, aut remunerationis, & sub quavis alia forma, & tenore, ac cum quibusvis clausulis etiam derogatoriarum derogatoriis concessis, etiam continentibus, quod excommunicari, anathematizari, vel interdici non possint per Literas Apostolicas non facientes plenam, & expressam, ac de verbo ad verbum de privilegiis, indulgentiis, & indultis hujusmodi, ac de Ordinibus, locis, nominibus propriis, cognominibus, & dignitatibus eorum mentionem, necnon consuetudinibus, etiam immemorabilibus, ac praescriptionibus quantumcumque longissimis, & aliis quibuslibet observantiis, scriptis, vel non scriptis, per quae contra hos nostros Processus, ac sententias, quominus includantur in eis, se juvare valeant, vel tueri, quae omnia, quoad hoc, eorum omnium tenores, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, insererentur, praesentibus pro expressis habentes, penitus tollimus, & omnino revocamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Etiam Indulto, quod quis excommunicari non possit, nisi facta ejusdem Indulti mentione.

Ut vero praesentes nostri Processus ad publicam omnium notitiam facilius deducantur, chartas, seu membranas Processus ipsos continentes, valvis Basilicae S. Joannis Lateranensis, & Basilicae Principis Apostolorum de Urbe appendi faciemus, ut ii, quos Processus hujusmodi concernunt, quod ad ipsos non pervenerint, aut quod ipsos ignoraverint, nullam possint excusationem praetendere, aut ignorantiam allegare, cum non sit verisimile, id remanere incognitum, quod tam patenter omnibus publicatur. Insuper, ut Processus ipsi, & praesentes literae, ac omnia, & singula in eis contenta eo fiant notoria, quo in plerisque Civitatibus, universis, & singulis Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis, Episcopis, & locorum Ordinariis, & Praelatis ubilibet constitutis, haec scripta committimus, & in virtute sanctae obedientiae directe praecipiendo mandamus, ut per se, vel alium, seu alios, praesentes literas, postquam eas receperint, seu earum habuerint notitiam, semel in anno, aut si expedire viderint, etiam pluries in Ecclesiis suis, dum in eis major Populi multitudo ad divina convenerit, solemniter publicent, & ad Christifidelium mentes reducant, nuncient, & declarent.

Affixio praesentium in Urbe vim habet personalis praesentationis.

Mandat praesentes annuatim publicari per quoslibet Praelatos in propriis Ecclesiis.

Caeterum Patriarchae, Archiepiscopi, Episcopi, aliique locorum Ordinarii, & Ecclesiarum Praelati necnon Rectores, caeterique curam animarum exercentes, ac Presbyteri saeculares, & quorumvis Ordinum Regulares ad audiendas peccatorum confessiones quavis auctoritate deputati, transumptum praesentium literarum penes se habeant, easque diligenter legere, & percipere studeant. Volentes earumdem praesentium transumptis, etiam impressis, Notarii publici manu subscriptis, & sigillo Judicis ordinarii Romanae Curiae, vel alterius personae in dignitate Ecclesiastica constitutae munitis, eamdem prorsus fidem in judicio, & extra illud ubique locorum adhiberi, quae ipsis praesentibus adhiberetur, si essent exhibitae, vel ostensae. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrae excommunicationis, anathematizationis, interdictis, innovationis, innodationis, declarationis, protestationis, sublationis, revocationis, commissionis, mandati, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac BB. Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Singuli Praelati, & animarum curam habentes, ac simplices Confessarii has literas penes se retinere debeant.

Fides habenda Transumptis.

Sanctio poenalis.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo primo, III. Kalendas Aprilis. Pontificatus Nostri Anno I.

Dat. die 30. Martii 1741.

P. Card. Prod. D. Card. Passioneus.

VISA DE CURIA

N. Antonellus.

Loco ✠ Plumbi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

C A-

CANONICI, ET MONIALES XV.

Ordinis Hoſpitalarii S. Spiritus, in Hiſpaniarum, & Poloniæ Regnis commorantes, a juriſdictione Præceptoris Generalis S. Spiritus in Saxia de Urbe eximuntur, & Locorum Ordinariis ſubjiciuntur.

BENEDICTUS EPISCOPUS SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

SÆPE Romanorum Pontificum animos vehementer angit, ac ſolicitat ea cura, & cogitatio, ne gratiæ, favores, & privilegia ex prudenti Apoſtolici regiminis diſpenſatione in animarum ſalutem, & ſpiritualem Chriſtifidelium profectum, & ædificationem, eorum præſertim, qui ſub ſuavi Religionis jugo Domino famulantur, benigne liberaliterque impertita, in eorum perniciem, ac detrimentum, vel Hominum culpa, vel infernalis Hoſtis aſtutia, vel ipſa mutabili, ac fluxa rerum humanarum natura vertantur. Itaque nonnunquam, quæ juſtis impellentibus cauſis conceſſa ſunt, rerum ſubinde experientia ſuadente, Romana Sedes ſolum Deum præ oculis habens, revocat, atque immutat, & providæ ſolicitudinis ſtudium prudenter interponit, prout, perſonarum, & rerum, temporumque qualitatibus mature penſatis, conſpicit in Domino ſalubriter expedire. Privilegia Apoſtolica nonnunquam juxta temporum circumſtantias moderanda.

§. 1. Alias ſiquidem Romani Pontifices, & præſertim fel. rec. Innocentius III. in ſua, quæ incipit: *Inter opera*; ac Nicolaus IV. in ſua, quæ ſimiliter incipit: *Inter opera pietatis*; & Sixtus IV. Prædeceſſores noſtri in una, quæ incipit: *Et ſi univerſis*: necnon in altera, quæ incipit: *Religionis zelus*: ſuis reſpective Conſtitutionibus, Regularem, & Hoſpitalarium Ordinem Sancti Spiritus in Saxia, ob varia, & laudabilia Chriſtianæ charitatis opera, quæ ab Ordine ipſo erga debiles, ſaucios, atque ægrotos exercentur, plurimis gratiis, indultis, & privilegiis diverſis eorumdem Prædeceſſorum temporibus cumulaverunt; Inter quæ privilegia illud exiſtit, per quod omnes eumdem Ordinem expreſſe profeſſi, una cum eorum Conventibus, Domibus, & Bonis, ſub Sedis Apoſtolicæ protectione, eique immediate ſubjecti, ac ab omnimoda ſuperioritate, juriſdictione, viſitatione, correctione, & poteſtate Ordinariorum perpetuo exempti declarantur, & juriſdictioni, ſuperioritati, & auctoritati Præceptoris Generalis Ordinis prædicti, in hac noſtra Alma Urbe apud Archihoſpitale Sancti Spiritus reſidentis, plenarie ſubjiciuntur. Quorum plura Ordini S. Spiritus olim indulta. Et præcipue exemptio a juriſdictione Ordinariorum cum ſubjectione Præceptori Generali S. Spiritus de Urbe.

§. 2. Cum autem, ſicut accepimus, & diuturna experientia compertum eſt, non ſatis per ipſius Generalis Præceptoris curam, operam, & auctoritatem, debitæ integritati diſciplinæ eorum, qui prædicto Hoſpitalario Ordini adſcripti reperiuntur, & procul in remotis præſertim Regionibus degunt, conſuli valeat; Non igitur, qui ad ſalubriorem dicti Ordinis, illumque profitentium ſtatum præcipuas Apoſtolicæ noſtræ ſolicitudinis, & Paternæ providentiæ dirigimus partes, & ut eorum charitas per debitum cæterarum virtutum cultum uberior efflorefcat in dies coram Domino, & bonum exhibeat ſanctæ converſationis odorem, de nonnullorum Venerabilium Fratrum noſtrorum Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalium conſilio, omnes, & ſingulos Hoſpitalarios Ordinis Sancti Spiritus prædicti intra Hiſpaniarum Regna, ac intra Poloniæ Regnum nunc exiſtentes, & pro tempore extituros, etiamſi Priores, vel Præpoſiti, aut Canonici nuncupati dicti Ordinis, & ſive in Conventibus, aut Hoſpitalibus, aut Prioratibus, & Præceptoriis, ſive extra Conventus, Hoſpitalia, Prioratus, & Præceptorias nunc commorantur, vel pro tempore commoraturi fuerint, ab omnimoda juriſdictione, & obedientia Magiſtri, ſeu præceptoris Generalis Archihoſpitalis Sancti Spiritus in Saxia de Urbe, non tamen quoad ſolutionem annui Canonis a Conventibus prædicti Ordinis dicto Archihoſpitali Sancti Spiritus, tanquam Capiti Ordinis Hoſpitalarii hujuſmodi, perſolvi conſuetam, quam ſemper firmam & illæſam eſſe, & perinde ac ſi præſentes a nobis minime emanaſſent, perſolvi volumus, motu proprio, ex certa ſcientia, natura deliberatione noſtris, deque Apoſtolicæ noſtræ poteſtatis plenitudine tenore præſentium eximimus, & liberamus, eoſque ſic exemptos, & liberatos viſitationi, correctioni, & omnimodæ juriſdictioni Ordinariorum Locorum, in qui- Cauſæ præſentis Conſtitutionis. Hoſpitalarii dicti Ordinis in Regnis Hiſpaniarum & Poloniæ exiſtentis eximuntur a juriſdictione Præceptoris Generalis. Salva præſtatione annui Canonis Archihoſpitalis S. Spiritus de urbe facienda.

Et ſubjiciuntur omnimmodæ juriſdictioni Ordinariorum. Delegata Ordinariis facultate eoſdem compellendi.

quibus Ordinem Hoſpitalarium profeſſi nunc exiſtunt, & pro tempore extiterint, eadem Apoſtolica Auctoritate etiam perpetuo per eaſdem præſentes ſubjicimus, eiſque ſubjacere volumus, ac ſemper ſubjectos eſſe decernimus, ſtatuimus, & mandamus. Necnon Ordinariis prædictis, & eorum cuilibet, ut ipſi, tanquam a Sede Apoſtolica delegati, rebelles, & eis ſubjacere renuentes, per Cenſura Eccleſiaſticas ad ſe ſubjiciendos compellere libere, & licite valeant, facultatem concedimus, & impertimur.

Moniales item Ordinariorum regimini ſubjiciuntur. Et eximuntur a regimine Fratrum Hoſpitalariorum. Cum inhibitione ne iſti amplius in earum gubernio ſe immiſceant:

§. 3. Inſuper Moniales ejuſdem Ordinis Sancti Spiritus in prædictis Hiſpaniarum Regnis, & Poloniæ Regno exiſtentes, tam in ſpiritualibus, quam temporalibus, curæ, & regimini, & omnimodæ Ordinariorum prædictorum, in quorum Diœceſi ipſarum Monaſteria ſita reperiuntur, juriſdictioni pariter perpetuo eadem Apoſtolica Auctoritate ſubiicimus, & ſubjectas eſſe volumus; eaſque propterea a quacumque Fratrum Hoſpitalariorum Ordinis prædicti ſubjectione, & regimine penitus, & omnino dicta auctoritate ſimiliter perpetuo tenore earundem præſentium eximimus, & liberamus eiſdemque Fratribus, ne ipſis in iis, quæ Monaſteriorum prædictorum gubernium, & regimen quomodolibet pertinent, in poſterum, ſub excommunicationis, ac privationis utriuſque vocis, aliiſque arbitrio noſtro imponendis pœnis, ſe ullatenus ingerere audeant, Apoſtolica Auctoritate prædicta, earundem præſentium tenore etiam perpetuo inhibemus, penituſque prohibemus.

Et præcepto obediendi Ordinariis tamquam Sedis Apoſtolicæ delegatis. Quibus prædicti Ordinis Profeſſores eorumque jura enixe commendantur:

§. 4. Omnes autem, & ſingulos ordinem Hoſpitalarium prædictum profeſſos, in Hiſpaniarum Regnis, & in Poloniæ Regno nunc, & pro tempore exiſtentes, & in eiſdem Regnis pro tempore commorantes, in virtute ſanctæ obedientiæ monemus, ut eoſdem Ordinarios, tamquam Sedis Apoſtolicæ Delegatos, pro debita Nobis, & Apoſtolicæ Sedi reverentia, congruo honore, & convenienti obſervantia, promptaque obedientia venerentur; ipſos quoque Ordinarios hortamur in Domino, ac per Viſcera Miſericordiæ Dei noſtri requirimus, ut Ordinem Hoſpitalarium hujuſmodi profitentes paterno amore proſequentes, benevole tractent, ac benigne foveant, ſeque illis pia munificentia liberales exhibeant, ac in omnibus prædictis tanquam in Agro Dominico cooperatores, & laboris participes, congrua benignitate recipiant, eorumque jura omni ſtudio, & cura cuſtodiant, atque tueantur, ut ipſi Ordinem Hoſpitalarium hujuſmodi profitentes, quorum opera, veluti lucernæ ardentes in conſpicuo loco poſitæ, omnibus Chriſtifidelibus erga miſeros, & afflictos vulneribus, morbis, variiſque ægritudinibus corporis, & nonnunquam ſimul etiam animi, languentes, charitatis lumen præbere debent, ad Dei laudem, & Fidei Catholicæ exaltationem, & animarum ſalutem, in tam ſublimi, excellentique virtute de die in diem proficientes, exinde a largiſſimo bonorum omnium retributore Domino perennis vitæ præmium conſequi mereantur.

Conſtitutio Bened. XIII. ſuper tranſitu ab aliis Ordinibus Regularibus ad Ordines Hoſpitalarios, innovantur, & ad Ordinem S. Spiritus expreſſe extenditur.

§. 5. Ac demum Conſtitutioni piæ memoriæ Benedicti Papæ XIII. ſimiliter Prædeceſſoris noſtri editæ ſub datum Idibus Februarii Anno Incarnationis Dominicæ milleſimo ſeptingenteſimo viceſimoſexto, Pontificatus ſui Anno ſecundo, & quæ incipit, *Sacra*: inhærentes, tranſitum prohibemus a quocumque Regulari, & Clauſtrali Ordine ad prædictum Hoſpitalarium Sancti Spiritus in Saxia nuncupatum Ordinem, niſi ſervata in omnibus, & per omnia, & quoad omnia, forma, & tenore dictæ Conſtitutionis prædicti Benedicti Prædeceſſoris, quam potiori pro cautela etiam quoad prædictum Ordinem Hoſpitalarium Sancti Spiritus in Saxia nuncupatum extendimus per præſentes, & ampliamus, eamque omnino ſervandam eſſe, auctoritate, motuque noſtris prædictis, earundem tenore præſentium declaramus, & ſtatuimus.

Clauſulæ ſalutares.

§. 6. Præſentes quoque noſtras literas, nullo unquam tempore, etiam ex eo, quod Præceptorias, Prioratus, & alia Beneficia dicti Ordinis Hoſpitalarii in Hiſpaniarum, & Poloniæ Regnis prædictis obtinentes, & in dictis Regnis exiſtentes, vel quicumque alii in præmiſſis intereſſe quomodolibet habentes, eiſdem præmiſſis expreſſe non conſenſerint, nec ad id vocati, aut requiſiti, ac omnes cauſæ, propter quas eadem præmiſſa emanaverint, examinatæ, verificatæ, & approbatæ fuerint, ſeu etiam enormis, vel enormiſſimæ, & totalis læſionis, aut alio quovis prætextu, & ex quocumque capite, aut quavis cauſa, vel occaſione quantumcunque notabili, & juridica, etiam neceſſario exprimenda, intentionis noſtræ, vel alio quocumque defectu, notari, impugnari, in toto, vel parte reſcindi, retractari, annullari, invalidari, in jus, vel controverſiam vocari, ad terminos juris reduci, ſeu adverſus illas quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium impetrari poſſe, minuſque ſub quibuſvis ſimilium,

vel

vel dissimilium gratiarum revocationibus, suspensionibus, limitationibus, modificationibus, derogationibus, & aliis contrariis dispositionibus a Nobis, seu quibusvis aliis Romanis Pontificibus Successoribus nostris, ac dicta Sede etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine similibus, ac Consistorialiter pro tempore emanatis, nullatenus comprehendi, nec comprehensas censeri, sed semper ab illis exceptas, & contra quascumque alias exceptiones quantumvis graves, omnino, & semper validas, & efficaces fore, & esse, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & perpetuo suffragari in omnibus, & per omnia, ac si vocatis omnibus, & singulis, quorum interest, de illorum consensu emanassent; neque Locorum Ordinarios prædictos, nunc, & pro tempore existentes, vel alios quoscumque, ad præmissa in toto, vel in parte verificanda, seu probanda ullo unquam tempore teneri, nec ad id quavis necessitate cogi, aut compelli posse; sed solam earundem præsentium narrationem absque alia verificatione, vel probatione sufficere, eisque in judicio, & extra illud stari, nec aliquam probationem, seu exceptionem, cujusvis naturæ, & speciei illa sit, vel fuerit, in contrarium adduci, vel admitti. Sicque, & non alias, per quoscumque Judices Ordinarios, & extraordinarios, quacumque facultate fungentes, etiam Causarum Palatii nostri Apostolici Auditores, necnon Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales etiam de Latere Legatos, Vice Legatos, dictæque Sedis Nuncios, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, definiendi, & interpretandi auctoritate, in quavis causa, & instantia judicari, & definiri debere, ac quidquid secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari, irritum, & inane decernimus. Non obstantibus, Nostra, & Cancellariæ Apostolicæ regula *de jure quæsito non tollendo*, necnon prædictis Innocentii, Nicolai, & Sixti Prædecessorum nostrorum quoad præmissa dumtaxat aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, & Synodalibus Conciliis editis specialibus, vel generalibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, necnon Ordinis Hospitalarii Sancti Spiritus in Saxia, illiusque Præceptoriarum, Prioratuum, & Conventuum, ac Monalium Monasteriorum in Hispaniarum, & Poloniæ Regnis prædictis existentium, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia respective roboratis statutis, consuetudinibus, stabilimentis, usibus, naturis, erectionibus, institutionibus, & exemptionibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apostolicis, illis, eorumque Præceptoribus, Prioribus, & Fratribus, ac Abbatissis Monasteriorum prædictorum, illorumque Monialibus, & respective personis, sub quibuscumque tenoribus, & formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, & insolitis clausulis, necnon irritantibus, & aliis decretis per prædictos, & quoscumque alios Romanos Pontifices similiter Prædecessores, motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus, ac ex certis tunc expressis, etiam Consistorialiter propositis, & diligenter examinatis causis, concessis, approbatis, & innovatis, quibus omnibus, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione alias de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, & forma in illis tradita observata, inserta essent, præsentibus pro sufficienter expressis, & insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat specialiter, & expresse, ac latissime derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Sublata aliter judicandi facultate.

Derogationes generales & particulares.

§. 7. Cæterum, quia difficile foret præsentes nostras Literas ad singula loca, ubi opus esset, deferri, volumus, ut earum exemplis, etiam impressis, manu tamen Notarii publici, subscriptis, vel alicujus Personæ in dignitate Ecclesiastica constitutæ Sigillo munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quæ præsentibus adhiberetur si forent exhibitæ, vel ostensæ. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostri Decreti, Constitutionis, derogationis, subjectionis, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo, quadragesimo primo, Nonis Aprilis, Pontificatus Nostri Anno Primo.

De præsentium exemplis, sive transumptis.

Sanctio.

Dat. die 5. Apr. 1741.

D. Cardinalis Passioneus.

X. Sub-

X. *Sub-Datarius.*

Visa de Curia.

N. Antonellus.

A. S. Sisti.

Loco ✠ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

ADMONITIO

Ad Episcopos in Poloniæ Regno constitutos, ut cautius procedant in admittendis conjugiorum dissolutionibus.

Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis, & Episcopis Regni Poloniæ.

XVI. BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Matrimonium jure naturali, Divino & Canonico indissolubile.

MAtrimonii perpetuum indissolubilemque nexum, cujus firmitatem ab Adamo tanto ante pronunciatam Christus Dominus, & his verbis, *quod Deus conjunxit, homo non separet*, confirmare, & Evangelica gratia, unde magnum in Ecclesia Sacramentum est, augere dignatus fuit, tanta facilitate, perinde ac si neque lege naturæ, neque Divino Jure, neque Evangelicis præceptis, & Canonicis Sanctionibus initium esset Connubium, in aliquot Catholici Orbis partibus, atque in isto præsertim florentissimo Poloniæ Regno in dies dissolvi audientes; neque lacrymis, neque verbis explicare possumus allatam inde Nobis incredibilem sollicitudinem, conceptamque in Pontificio animo Nostro ingentem molestiam. Etsi autem plurimum dolentes, facile adducimur, ut credamus hujusmodi dissolvendorum Conjugiorum licentiam, propter quam, non sine gravi bonorum offensione, sive vir unus, sive mulier una pluribus vicissim adhuc viventibus sibi antea copulatis Conjugibus, tertium, aut quartum matrimonium contrahere cernitur a nimia Curiarum vestrarum libertate, quemadmodum alibi evenire accepimus, ortum ducere; tamen facere non possumus, quin justissimas ad vos, Venerabiles Fratres, querelas nostras deferamus; atque insimul tantæ licentiæ refrænandæ, & intra præscriptos a Catholica Ecclesia fines coercendæ, salutares Leges modumque meditemur.

Ejusdem dissolvendi facilitas improbatur.

Episcoporum zelus adversus hoc malum Divini judicii intermitatione, excitatur.

§. 1. Ad Sacerdotalem igitur virtutem vestram, vestrumque pro Ecclesiastica disciplina zelum, magna cum Pontificii animi fiducia, pastorales curas conferimus, ut inde opportunum huic malo ab inclyta Polonia Natione avertendo propulsandoque, & abstergendæ nomini vestro inustæ notæ, subsidium interea repetamus. Eapropter Fraternitates Vestras in Domino rogamus, & hortamur, ut memores rationum Cœlesti Catholicæ Ecclesiæ Sponso Jesu Christo Judici reddendarum, Apostolicis vocibus Nostris obtemperantes, ministerium vestrum ea, qua decet, vigilantia adimplere satagatis. Ac, dum pares muneri, pietati, & religioni vestræ de hisce rebus successus præstolamur, Fraternitatibus Vestris Apostolicam benedictionem peramanter impertimur.

Præsentium transumptis fidem haberi præcipitur. Dat. die 11. Apr. 1741.

§. 2. Volumus autem, ut earumdem præsentium literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & Sigillo personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides habeatur, quæ haberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die undecima mensis Aprilis millesimo septingentesimo quadragesimo primo, Pontificatus Nostri Anno I.

D. Card. Passioneus.

BEATIFICATIO

XVII.

Beati Alexandri Saulii, ex Clericis Sæcularibus Sancti Pauli Barnabitis nuncupatis, primum Aleriæ, deinde Papiæ Episcopi.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Glorificatio B. Viri ad laudem Dei & Fidelium utilitatem cessura dicitur, cum mentione perturbationum Regni Corsicæ.

Benignitatem Dei nostri & divitias bonitatis ejus in Servi Dei Alexandri Saulii, primum Aleriæ, deinde Papiæ Antistitis virtutibus, ac meritis, extollere, & prædicare, non religionis modo debitum esse ducimus officium, sed nihil etiam intelligimus in hac temporum conditione esse opportunius, quam, ut universis Christifidelibus, & animarum maxime Pastoribus, uberiora suppetant ad imitationem exempla, atque in ejusdem patrocinio, factisque admirandis, præsidia ad pacem, tranquillitatem, & salutem, tuam inter Christianos omnes, quem inter eos potissimum populos procurandam, quos ab illo per viginti, & amplius annos, non tanquam solius Aleriæ Episcopo, sed totius Corsicæ Apostolo, olim salutaribus monitis, ac legibus instructos, & moribus correctis, extinctis odiis, conciliatis animis, reformatisque Clericis, viam mandatorum Dei currere edoctos, ipsa rerum humanarum divinarumque perturbatio jamdudum inibi exorta, a tradita sanctissima disciplina alienos tenet. Eapropter inter præcipuas partes Apostolici muneris, quod altissimo Divinæ Sapientiæ consilio infirmitati Nostræ impositum est, illam ministerio Nostro rite sancteque obeundo magis congruentem reputamus, ut, ad cœlestem Nobis promerendam opem, studeamus, quantum Nobis ex alto conceditur, ad Omnipotentis Dei gloriam, Catholicæ Ecclesiæ decus, bonumque Christiani populi exemplum promovere cultum, & venerationem ejusdem Servi Dei, qui, pueritiæ curriculo summa cum pietatis, & doctrinarum laude confecto, severioris disciplinæ institutum in Congregatione Clericorum Regularium S. Pauli, Barnabitarum nuncupata, amplexus, omnium religiosarum virtutum splendore longe lateque præfulsit, ad Pastorales Ovium sibi commendatarum curas evocatus, ita se gessit, ut optimi Pastoris officio perfunctum, a Pastorum Principe Jesu Christo æterna mercede donatum fuisse non dubitemus.

Beati vita strictim attingitur.

Item ordo in causa servatus.

§. 1. Cum itaque, mature, diligenterque discussis, atque perpensis per Congregationem Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium Sacri Ritibus præpositorum processibus de Apostolicæ Sedis licentia confectis super vitæ sanctitate, & virtutibus tam theologicis, quam moralibus in gradu heroico, quibus idem Servus Dei Alexander Saulius multipliciter claruisse, necnon miraculis, quæ ad ejus intercessionem, & ad manifestandam hominibus ipsius Sanctitatem, a Deo parata fuisse asserebantur, eadem Congregatio coram Nobis constituta, auditis etiam Consultorum suffragiis, uno spiritu, unaque voce censuerit, posse, quandocumque Nobis videretur, prædictum Servum Dei Beatum declarari, cum consuetis Indultis.

Et supplicationes a Præsulibus & Principibus porrectæ.

§. 2. Hinc est, quod Nos, piis atque enixis quamplurimum Venerabilium Fratrum Archiepiscoporum, & Episcoporum, necnon dilectorum filiorum Magistratuum, Procerum, & Populorum Italiæ præsertim, ac totius insuper antedictæ Congregationis, Clericorum Regularium S. Pauli, supplicationibus (quas olim etiam humiliter datas fel. rec. Prædecessoribus Nostris Innocentio PP. X., cl. mem. Ferdinandus Romanorum Rex in Imperatorem electus Clementi PP. X. bo: me: Emmanuel Sabaudiæ Dux, & Innocentio PP. XI., Cosmus itidem bo: me: Etruriæ sibi subjectæ Magnus Dux, piarum suarum precum accessione roboraverant, & fel: pariter rec. Clementi PP. XII. itidem Prædecessori Nostro, Charissima in Christo filia Nostra Maria Amalia utriusque Siciliæ & Hierusalem Regina Illustris, ac Nobis ipsis nuper Dilecti filii Nobiles Viri Dux, & Republica Januensis renovarunt) Nobis super hoc humiliter porrectis benigne inclinati, de supradictæ Congregationis consilio, & assensu, auctoritate Apostolica, tenore præsentium indulgemus, ut idem Dei Servus Alexander, Saulius in posterum Beati nomine nuncupetur, ejusque Corpus, & Reliquiæ venerationi Fidelium (non tamen in processionibus circumferendæ) exponantur, Imagines quoque Radiis, seu Splendoribus exornentur, ac de eo quotannis die xxiii. mensis Aprilis recite-

Beati nomen Corporis Veneratio, Imaginum ornatus, Officii, & Missarum recitatio conceduntur.

citetur Officium, & Missa de communi Confessoris Pontificis, cum Oratione a Nobis approbata, juxta Rubricas Breviarii, & Missalis Romani. Porro recitationem Officii, & Missæ celebrationem hujusmodi fieri concedimus dumtaxat in universa Congregatione eorundem Clericorum Regularium S. Pauli Barnabitarum, in Civitate Mediolanensi, ubi natus, & Regularem emisit professionem, in Diœcesibus, tam Aleriensi, quam Ticinensi, quibus Episcopus præfuit, & in Civitate Januensi, unde originem duxit, & ubi adhuc ejus Nobilis Gens, & Familia perstat, ab omnibus utriusque sexus Christifidelibus, tam Secularibus, quam Regularibus, qui ad horas Canonicas tenentur, & quantum ad Missas attinet, etiam ab omnibus Sacerdotibus ad Ecclesias, in quibus festum peragetur, confluentibus.

Nec non celebratio solemnium Beatificationis in Urbe, & alibi.

§. 3. Præterea primo dumtaxat anno, a datis hisce literis, & quoad Indias, a die quo eædem literæ illuc pervenerint, inchoando, in Ecclesiis Congregationi Civitatum, & Diœcesum antedictarum solemnia Beatificationis ipsius Servi Dei, cum officio, & Missa sub ritu duplici majori, die ab Ordinariis respective constituta, postquam in Basilica nostra S. P. in Vaticano de Urbe celebrata fuerint eadem solemnia ipsa die xxiii. currentis Mensis Aprilis pariter celebrandi facimus potestatem.

Cum derogationibus opportunis. Fides transumptis haberi jubetur.

§. 4. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, ac decretis de non cultu editis, cæterisque contariis quibuscumque. Volumus autem, ut earumdem præsentium literarum transumptis, seu exemplis etiam impressis, manu Secretarii dictæ Congregationis Cardinalium subscriptis, & sigilo Præfecti ejusdem Congregationis munitis, eadem prorsus fides ab omnibus, & ubique tam in judicio, quam extra illud habeatur, quæ ipsis præsentibus haberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXIII. Aprilis MDCCXLI. Pontificatus Nostri Anno I.

D. Cardinalis Passioneus.

APPROBANTUR,

Decreta a Congregatione Cæremoniali particulari edita pro Archiepiscopis, sive Episcopis, & Præsidibus, Gubernatoribus, ac Vice-Legatis per Ditionem Ecclesiasticam constitutis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Honores ab Antistitibus, & præsulibus, & invicem deferendi a Romanis Pontificibus præscripti. Abusus ea in re oborti.

QUOD Apostolus universis Christifidelibus consulebat, ut inter cætera Officia sibi pariter exhibenda, honore etiam sese invicem prævenirent, & honorem tamquam debitum, cui deferendus esset honor, redderent; id maxime ab Antistitibus, & Præsulibus vicissim inter sese, in mutua tam civilium, quam sacrorum Officiorum exhibitione, præstandum esse intelligentes Romani Pontifices Prædecessores Nostri, per Cæremoniales Episcoporum, juxta uniuscujusque Ordinis, gradus, & dignitatis conditionem, Leges, & Statuta, quibus integerrime servatis, & unicuique ratio habetur, & nemini inferretur præjudicium, sapientissime præscripserunt.

Quos Pontifex tollere intendit.

§. 1. Quoniam autem quosdam abusus in honoribus sibi invicem deferendis inter Venerabiles Fratres Archiepiscopos, & Episcopos ex una, & inter Dilectos Filios Provinciarum Status Nostri Ecclesiastici Præsides Gubernatores, Prælatos, & Apostolicos Vice-Legatos ex altera parte, quocumque pacto, ac tempore etiam immemorabili irrepsisse jamdudum, etiam dum in minoribus essemus, noveramus, ut eosdem penitus adimeremus, ne ullus unquam in posterum querelis, ac dissidiis inter utrosque forsan oborientibus pateat aditus, nonnullis ex Venerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus, qui Congregationibus Sacrorum Rituum, & Cæremoniarum præpositi sunt, negotium dedimus, ut Leges, & Instituta Cæremonialia pro corrigendis, & auferendis iisdem abusibus opportuna, & salutaria conderent.

Decreta a Congregatione particulari super eo edita, approbantur, & confirmantur.

§. 2. Hujusmodi vero Leges, & Instituta Cæremonialia ab iisdem Cardinalibus præscripta, & Nobis inspecta cum probassemus, quo firmius subsistant, & serventur exactius,

ctius, tenore præsentium, Apostolica auctotitate approbamus, & confirmamus, atque ab omnibus, & singulis, ad quos spectat, & in futurum spectabit, perpetuo observanda esse statuimus, præcipimus, & mandamus.

§. 3. Decernentes easdem præsentes Literas semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac illis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit in omnibus, & per omnia plenissime suffragari. Sicque in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & delegatos etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, judicari, & definiri debere, ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari: Non obstantibus quibuscumque in contrarium præmissorum quomodolibet facientibus. Clausulæ salutares. Decretum irritans. Derogatio contrariis.

§. 4. Volumus autem, ut earumdem præsentium Literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides tam in judicio, quam extra illud adhibeatur, quæ ipsis præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem, sub Annulo Piscatoris die XV. Maji MDCCXLI. Pontificatus Nostri Anno I. Exemplorum fides. Dat. die 15. Maji 1741.

D. Card. Passioneus.

Decreta ipsa dantur infra in Appendice.

PROVIDETUR. XIX.

Abusibus adversus Jejunii Quadragesimalis observantiam invectis.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Primatibus, Metropolitanis, Archiepiscopis, & Episcopis universis, gratiam, & communionem Sedis Apostolicæ habentibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres salutem, & Apostolicam Benedictionem.

NON ambigimus, Venerabiles Fratres, quin universis Catholicæ Religionis Cultoribus notum sit, a tota per Christianum Orbem Ecclesia inter præcipua Orthodoxæ disciplinæ capita perpetuo adnumeratum retineri Quadragesimale Jejunium; quod olim in Lege, & Prophetis primitus adumbratum, ipsius Domini Nostri Jesu Christi exemplo veluti consecratum, ab Apostolis traditum, a Sacris Canonibus ubique præscriptum, & ab universali Ecclesia ab ipso sui primordio retentum, & observatum est. Hoc nimirum, ut veteres tradidere Patres, nobis quotidie peccantibus communis pœnitentiæ constituto remedio, per consortium Crucis Christi, nos etiam aliquid in eo, quod ipse propter nos præstitit, agimus; simulque ad recolenda sacratiora Redemptionis nostræ mysteria, quæ per Dominicæ Passionis, ac Resurrectionis memoriam, quadragesimali potissimum tempore solemnius celebrantur, purificatis Jejunio corporibus, & animis, dignius paramur. Hoc, veluti nostræ militiæ tessera, ab inimicis Crucis Christi secernimur, flagella Divinæ ultionis avertimus, & cœlesti præsidio in die adversus principes tenebrarum munimur. Hoc despectui habito, non contemnendum divinæ gloriæ detrimentum, non leve Catholicæ Religioni decus, nec dubium animabus Christifidelium periculum oboritur: nec aliunde populis calamitates, rebusque publicis, & privatis cladem exitiumque importatum esse constat. Jejunii Quadragesimalis origo, utilitas, & scopus.

§. 1. Ab hac vero insita inhærentique in omnium Catholicorum hominum animis de sacratissima Quadragesima, aliisque diebus jejunio consecratis persuasione, & reverentia, quam aliena, quam discors, quam absona sit hodierna Jejunantium consuetudo, quantum ab ipsa Jejuniorum institutione, & servata semper, ubique, & ab omnibus disciplina quam longissime distet; Vos, Venerabiles Fratres, qui populorum curæ vestræ commissorum mores, & usus probe nostis, pro singulari sapientia vestra, præ cæteris clarius intelligitis. Nos sane, quibus in hac sublimi Apostolicæ pro- Pravæ consuetudines inter Fideles inductæ.

procurationis specula constitutis undique gentium nuntii afferuntur, lacrymis satis deplorare non possumus, augustissimam Quadragesimalis Jejunii observantiam ob nimiam, nullis legitimis urgentibus causis, ubique indiscriminatim dispensandi facilitatem, plane sublatam esse; ita ut Orthodoxæ quidem Religionis Cultores merito queruntur; hæresum vero sectatores illudant, & exultent. Perniciosæ huic corruptelæ plurimorum insuper licentiam adjunctum esse graviter dolemus; quæ usque adeo invaluit, ut nulla Apostolici Instituti, sacratissimique præcepti habita ratione, Jejuniorum tempore, palam, & impune ab iisdem agitentur convivia, & epulæ interdictæ promiscue inferantur.

Excitantur Episcopi ad eas evellendas. §. 2. Eapropter, quemadmodum quibus curis, solicitudinibus, & angoribus urgeamur, cum Fraternitatibus Vestris communicamus; ita facere non possumus, quin pro injuncto Nobis supremo sacrosancti Apostolatus officio, & ardentissimum Fraternitatum Vestrarum zelum ad opportunum hisce malis adhibendum remedium existemus, & ad congruentes hujusmodi abusibus penitus extirpandis leges præscribendas meditemur. Interea, Venerabiles Fratres, gaudium, & bona nostra, nobiscum considerantes, nihil Deo aptius, nihil Pastorali ministerio nostro dignius, nihil gregibus curæ nostræ commissis utilius, quam ut verbo, & exemplo præeuntes, Christifideles ad tam salutarem Christianæ pœnitentiæ, & pietatis exercitationem alacrius suscipiendam, costantissime retinendam, & ea, qua instituta fuit, disciplina peragendam vehementius inflammemus; omni opera atque industria studeamus, ut fideles populi in conspectu Dei, per austeriorem Jejuniorum observantiam, tales permaneant, quales in ipso Paschali festo dignum est inveniri.

Dispensatio nemini concedatur sine legitima causa, nec Universitatibus, sine urgente necessitate. §. 3. Debitum igitur paternæ uniuscujusque vestrum sedulitatis, & caritatis officium jure postulat, ut omnibus notum faciatis, & annuntietis, nemini quidem sine legitima causa, & de utriusque Medici consilio: multitudini vero, veluti populo, aut civitati, aut genti indiscriminatim integræ, nonnisi gravissima, & urgente necessitate, & in casibus per sacra Canonum statuta præscriptis, cum debita Apostolicæ hujus Sanctæ Sedis reverentia, a Quadragesimali Jejunio dispensationem, toties, quoties opus fuerit, concedendam, nec audacter fidenterque usurpandam, nec superbe, & arroganter ab Ecclesia, sicut alicubi in more positum esse accepimus, esse postulandam.

Unica comestio semper servetur. §. 4. Gravissimam vero urgentemque necessitatem etsi non est cur Vobis explicemus: Nolumus tamen Vos ignorare, cum hujusmodi necessitate, & servandam esse potissimum Unicam Comestionem, sicut alias hic Romæ, ac Nos ipsi hoc anno urgentibus causis dispensantes, expresse præscripsimus; & licitas atque interdictas Epulas promiscue minime apponendas esse.

Epulæ vetitæ cum licitis non apponantur. Pontifex onerat conscientiam Episcoporum. Dispensator moneri jubet, ut alia pia opera jejunii loco substituant. §. 5. Porro quemadmodum de ejusmodi indulgentia tam caute impertienda, si secus fieret, Nos persuasum habemus, districtam supremo Divino Judici redditum iri rationem, ita conscientiam uniuscujusque Vestrum onerandam esse ducimus. Insimul Fraternitates Vestras rogamus, & in Domino exhortantes, obsecramus, ut populos, qui communem omnium Christifidelium pœnitentiam, ac disciplinam servare nequeant, commonere satagatis, ne per alia pietatis opera, ut sua cuique devotio suggeret, peccata sua expiare, & Deo satisfacere negligant; quinimmo sanandis vulneribus, quibus humana infirmitas sauciatur, diligentem adhibere studeant curationem, ut culpas de mundano pulvere contractas, dum casta jejunia decoquere non possunt, pia opera, orationum suffragia, & eleemosynæ munera redimat. Interim solatium, & levamen non leve mœrori nostro a Pastorali vigilantia, & caritate vestra præstolantes, ac certo Nobis pollicentes; Apostolicam benedictionem, cum uberi cælestium charismatum copia conjunctam, in eosdem populos vestros redundaturam, Vobis, Venerabiles Fratres, peramanter impertimur.

Præsentium transumptis fidem tribuit. Dat. die 30. Maji 1741. §. 6. Volumus autem, ut præsentium transumptis, sive exemplis etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & Sigillo personæ in dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem prorsus ubique fides adhibeatur, quæ præsentibus adhiberetur, & adhiberi posset, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die trigesima mensis Maji Anno millesimo septingentesimo quadragesimo, primo, Pontificatus Nostri Anno Primo.

D. Card. Passioneus.

I N-

INNOVANTUR

Pœnæ adversus Confessarios, qui pœnitentes ad turpia solicitant; cum præcepto hujusmodi denunciandi, & reservationem absolutionis quoad Calumniatores. Adimitur præterea Sacerdotibus facultas Sacramentum Pœnitentiæ administrandi complicibus in peccato contra castitatem, cum pœnis &c.

BENEDICTUS EPISCOPUS SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

SACRAMENTUM Pœnitentiæ, quam secundam, post naufragium deperditæ gratiæ, tabulam Sancti Patres apte nuncuparunt, Nos licet immerentes ad universi Dominici Græcis curam superna dispositione vocati, omne studium, & Pastoralem solicitudinem adhibere tenemur, ne quod post amissam Baptismi innocentiam datum est Divina benignitate perfugium, per Dœmonum fraudem, & hominum Dei beneficiis perverse utentium malitiam, naufragis, ac miseris peccatoribus luctuosum evadat exitium; & quod in salutem, & curationem Animarum, a Deo, qui dives est in misericordia, institutum est, execrabili scelestorum quorumdam Sacerdotum improbitate, in earum perniciem, atque interitum vertatur. Exordium a fine instituti a Deo Pœnitentiæ Sacramenti.

§. 1. Dudum quidem a fel. recor. Gregorio Papa XV. Prædecessore Nostro per suas literas in forma Brevium sub datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem die xxx. Augusti MDCXXII. Pontificatus sui anno secundo, sapienter provisum fuit contra quoscumque Sacerdotes audiendis Confessionibus deputatos, ad turpia, & inhonesta solicitantes; Et deinceps successivis temporibus, ad earum literarum interpretationem, ac declarationem, plura subinde a Congregatione Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium adversus hæreticam pravitatem generalium Inquisitorum sub die XI. mensis Februarii Anno Domini MDCLXI. prodierunt decreta, & a rec. mem. Alexandro PP. VII. pariter Prædecessore Nostro in Congregatione Generali Sanctæ Romanæ Universalis Inquisitionis die XXIV. Septembris MDCLXV. coram eo habita, inter alias ab Evangelica veritate, & Sanctorum Patrum doctrina alienas, & dissonas propositiones, sexta videlicet, & septima, huc revocandæ, damnatæ, & prohibitæ fuerunt; Nos itaque mature perpendentes quanti momenti sit ad æternam animarum salutem ea ubique exacte observari, & quanti ad infirmas oves curandas, & decorem Sanctæ Ecclesiæ Dei retinendum, intersit, ne aliqui Sacerdotes Pœnitentiæ Sacramento nefarie abutentes, Pœnitentibus pro curatione vulnus, pro pane lapidem, pro pisce serpentem, pro medicina venenum porrigant, sed animo secum recolentes, se a Christo Domino Præsides, & Judices animarum constitutos, ea sanctitate, quæ sublimitati, ac dignitati muneris convenit, tam venerandum Sacramentum administrent: Motu proprio, & ex certa scientia, ac matura deliberatione Nostra, præfatas literas hujusmodi, ac omnia, & singula decreta prædicta ad illarum interpretationem, & declarationem emanata, Apostolica Auctoritate tenore præsentium approbamus & confirmamus, illisque omnibus, & singulis inviolabilis Apostolicæ firmitatis robur adjicimus; Atque etiam, quatenus opus sit, denuo committimus, & mandamus omnibus hæreticæ pravitatis Inquisitoribus, & Locorum Ordinariis omnium Regnorum, Provinciarum, Civitatum, Dominiorum, & Locorum universi Orbis Christiani, in suis respective Diœcesibus, ut diligenter, omnique humano respectu postposito, inquirant, & procedant contra omnes, & singulos Sacerdotes tam Sæculares, quam Regulares quomodolibet exemptos, ac Sedi Apostolicæ immediate subjectos, quorumcumque Ordinum, Institutorum, Societatum, & Congregationum, & cujuscumque Dignitatis, & Præeminentiæ, aut quovis Privilegio, & Indulto munitos, qui aliquem Pœnitentem, quæcumque persona illa sit, vel in actu Sacramentalis Confessionis, vel ante, vel immediate post Confessionem, vel occasione, aut prætextu Confessionis, vel etiam extra occasionem Confessionis in Confessionali, sive in alio loco ad Confessiones audiendas destinato, aut electo, cum simulatione audiendi ibidem Confessionem, ad inhonesta, & turpia solicitare, vel provocare, sive verbis, sive signis, sive nutibus, sive tactu, sive per scripturam, aut tunc, aut post legen-

Constitutio Gregor. XV. contra Confessarios solicitantes ad turpia. Declarationes Congregationis Sancti Officii. Propositiones in hac materia damnatæ ab Alexandro VII. Prædicta omnia confirmantur.

Cum præcepto Inquisitoribus, & Ordinariis exequendi omnia, & singula in eisdem contenta.

legendam, tentaverint, aut cum eis illicitos, & inhonestos sermones, vel tractatus temerario ausu habuerint; Et quos in aliquo ex hujusmodi nefariis excessibus culpabiles repererint, in eos pro criminum qualitate, & circumstantiis, severe animadvertant, per condignas pœnas, juxta memoratam Gregorii Prædecessoris Nostri Constitutionem, quam hic de verbo ad verbum pro inserta haberi volumus. Dantes etiam, si opus sit, & rursus concedentes facultatem, ne delictum tam enorme, & Ecclesiæ Dei injuriosum, remaneat, ob probationum defectum, impunitum, jam alias in præfata Constitutione tributam, procedendi cum Testibus etiam singularibus, dummodo præsumptiones, indicia, & alia adminicula concurrant.

Confessarii injungant Pœnitentibus ab aliis solicitatis, ut solicitantes denuntient.

§. 2. Meminerint præterea omnes, & singuli Sacerdotes ad Confessiones audiendas constituti, teneri se, ac obligari, suos Pœnitentes, quos noverint fuisse ab aliis, ut supra, solicitatos, sedulo monere, juxta occurrentium casuum circumstantias, de obligatione denunciandi Inquisitoribus, sive Locorum Ordinariis prædictis, Personam, quæ solicitationem commiserit, etiamsi Sacerdos sit, qui jurisdictione ad absolutionem valide impertiendam careat, aut solicitatio inter Confessarium, & Pœnitentem mutua fuerit, sive solicitationi Pœnitens consenserit, sive consensum minime præstiterit, vel longum tempus post ipsam solicitationem jam effluxerit, aut solicitatio a Confessario, non pro se ipso, sed pro alia persona peracta fuerit. Caveant insuper diligenter Confessarii, ne Pœnitentibus, quos noverint jam ab alio solicitatos, sacramentalem absolutionem impertiant, nisi prius denunciationem prædictam ad effectum perducentes, delinquentem indicaverint competenti Judici, vel saltem se, cum primum poterunt, delaturos spondeant, ac promittant.

Denegando absolutionem, nisi paruerint, aut parere promiserint.

Calumniatores extra mortis articulum privantur beneficio absolutionis, quæ Summo Pontifici reservatur.

§. 3. Et quoniam improbi quidam homines reperiuntur, qui vel odio, vel ira, vel alia indigna causa commoti, vel aliorum impiis suasionibus, aut promissis, aut blanditiis, aut minis, aut alio quovis modo incitati, tremendo Dei judicio posthabito, & Ecclesiæ auctoritate contempta, innoxios Sacerdotes apud Ecclesiasticos Judices falso solicitationis insimulant: Ut igitur tam nefaria audacia, & tam detestabile facinus metu magnitudinis pœnæ coerceatur, quæcumque persona, quæ execrabili hujusmodi flagitio se inquinaverit, vel per se ipsam innocentes Confessarios impie calumniando, vel scelesle procurando, ut id ab aliis fiat, a quocumque Sacerdote quovis privilegio, auctoritate, & dignitate munito, præterquam a Nobis, Nostrisque Successoribus, nisi in fine vitæ, & excepto mortis articulo, spe absolutionis obtinendæ, quam Nobis, & Successoribus prædictis reservamus, perpetuo careat.

Providentia Pontificis ulterius extenditur.

§. 4. Demum magnopere cupientes a Sacerdotalis Judicii, & Sacri Tribunalis sanctitate omnem turpitudinis occasionem, & Sacramentorum contemptum, & Ecclesiæ injuriam longe submovere, & tam exitiosa hujusmodi mala prorsus eliminare, & quantum in Domino possumus, animarum periculis occurrere, quas sacrilegi quidam, Dæmonis potius, quam Dei Ministri, loco eas per Sacramentum Creatori suo, ac nostro reconciliandi, majori peccatorum mole onerantes, in profundum iniquitatis barathrum nefarie submergunt, nonnullorum Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium, & aliquorum in Theologia Magistrorum consilio desuper adhibito, accedentibus quoque iteratis plurium Episcoporum supplicationibus, hac Nostra in perpetuum valitura sanctione, quemadmodum a pluribus Episcopis per Synodales suas Constitutiones jam factum esse novimus, omnibus, & singulis Sacerdotibus, tam Sæcularibus, quam Regularibus cujuscumque Ordinis, ac Dignitatis, tametsi alioquin ad Confessiones excipiendas approbatis, & quovis Privilegio, & Indulto, etiam speciali expressione, & specialissima nota, & mentione digno suffultis, Auctoritate Apostolica, & Nostræ Potestatis plenitudine interdicimus, & prohibemus, ne aliquis eorum, extra casum extremæ necessitatis, nimirum in ipsius mortis articulo, & deficiente tunc quocumque alio Sacerdote, qui Confessarii munus obire possit, Confessionem Sacramentalem personæ complicis in peccato turpi, atque inhonesto, contra sextum Decalogi Præceptum commisso, excipere audeat, sublata propterea illi ipso jure quacumque auctoritate, & jurisdictione ad qualecumque personam ab hujusmodi culpa absolvendam; adeo quidem, ut absolutio, siquam impertierit, nulla, atque irrita omnino sit, tanquam impertita a Sacerdote, qui jurisdictione, ac facultate ad valide absolvendum necessaria privatus existit, quam ei per præsentes has nostras adimere intendimus; Et nihilominus, si quis Confessarius secus facere ausus

Adimit Sacerdotibus facultatem excipiendi Confessiones complicum in peccato turpi, extra casum extremæ necessitatis.

Sub pœna nullitatis absolutionis.

Et excommunicationis ipso facto incurrendæ, & Summo Pontifici reservatæ.

sus fuerit, majoris quoque excommunicationis pœnam, a qua absolvendi potestatem Nobis solis, Nostrisque Successoribus dumtaxat reservamus, ipso facto incurrat.

Etiam tempore Jubilæi &c.

§. 5. Declarantes etiam, & decernentes, quod nec etiam in vim cujuscumque Jubilæi, aut etiam Bullæ, quæ appellatur Cruciatæ Sanctæ, aut alterius cujuslibet Indulti, Confessionem dicti complicis hujusmodi quisquam valeat excipere, eique sacramentalem absolutionem elargiri; cum ad hunc effectum, & in hoc casu, nullus Confessarius, utpote qui in hujusmodi peccati, & Pœnitentis genere, jurisdictione, ut præfertur, careat, & absolvendi facultate a Nobis privatus existat, habendus sit pro Confessario legitimo, & approbato. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, præsertim, quæ nuncupantur Cruciatæ Sanctæ, vel Jubilæi Universalis, & plenarii, necnon quibusvis Ecclesiarum, & Monasteriorum, & Ordinum quorumlibet, quorum ipsi Sacerdotes fuerint, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, Statutis, & Consuetudinibus, Privilegiis quoque, Indultis, & Literis Apostolicis sub quibuscumque tenoribus, & formis, ac cum quibusvis clausulis, & decretis, etiam motu proprio, aut alias quomodolibet concessis, etiam iteratis vicibus approbatis, & innovatis; Quibus omnibus, eorum tenores præsentibus pro expressis habentes, ac vice dumtaxat specialiter, & espresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Cum derogationibus necessariis, & opportunis.

Dispositio præsentium Confessariis inculcanda.

§. 6. Volumus demum, ac præcipimus, ut omnes Locorum Ordinarii, tam præsentes, quam futuri pro tempore existentes, in approbatione Confessariorum, tam prædictam Constitutionem Grægorii Prædecessoris, quam præsentem hanc Nostram, ab omnibus Sacerdotibus approbandis attente legi, & accurate observari curent, moneantque eos in Domino, atque hortentur, ut Sacrum Ministerium ipsorum fidei commissum summa animi innocentia, morum puritate, judicii integritate peragant, exhibeantque semetipsos, ut Ministros Christi, & Dispensatores Mysteriorum Dei; Memores præterea sint, se locum tenere, ac vices obire Summi, atque æterni Sacerdotis, qui Sanctus, innocens, impollutus, per Spiritum Sanctum semetipsum obtulit immaculatum Deo, ut emundaret conscientiam nostram ab operibus mortuis, ad serviendum Deo viventi: Sedulo igitur studeant, diligenterque caveant, ne quærentibus, & pulsantibus eorum culpa Cœlum claudatur; ne deperditæ Oves ad Ovile Dominicum redire properantes, eorum manibus ferarum dentibus dilaniandæ tradantur; ne prodigi Filii egentes, & saucii, ad cœlestem Patrem revertentes, nefaria eorum improbitate, gravioribus peccatorum vulneribus, dum adhuc in via sunt, confodiantur.

Earumdem publicationi in Urbe factæ vis personalis intimationis transumptis, vero fides in judicio, & extra, tribuitur.

§. 7. Ut autem præsentes Literæ ad omnium notitiam facilius deveniant, & nemo illarum ignorantiam allegare valeat, volumus illas, seu earum exempla ad valvas Ecclesiæ Lateranensis, & Basilicæ Principis Apostolorum, necnon Cancellariæ Apostolicæ, Curiæque Generalis in Monte Citatorio, ac in Acie Campi Flore de Urbe, ut moris est, affigi, & publicari, sicque publicatas, & affixas, omnes, & singulos, quo illæ concernunt, perinde arctare, & afficere, ac si unicuique eorum nominatim, & personaliter intimatæ fuissent: utque ipsarum præsentium Literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo alicujus Personæ in Ecclesiastica Dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides, tam in judicio, quam extra illud, ubique adhibeatur, quæ ipsis præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Sanctio.

§. 8. Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc Nostræ voluntatis sanctionis, præcepti, mandati, & derogationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac BB. Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo primo. Kalendis Junii Pontificatus Nostri Anno I.

Dat. die 1. Jun. 1741.

X. Sub-Datarius.
Pro D. Card. Passioneo.
Cajetanus Amatus.

Visa de Curia.

N. Antonellus. J. B. Eugenius.

Loco ✠ Plumbi. *Registrata in Secretaria Brevium.*

Publicata die xvij. ejusdem Mensis, & Anni.

MO-

MONIALIBUS

In Portogalliæ, & Algarbiorum Monasteriis rigorosam Clausuram professis, & extra illi degentibus, injungitur reditus ad Claustra, & egressus in posterum prohibetur.

Venerabilibus Fratribus, Antistibus Regnorum Portugalliæ, & Algarbiorum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem & Apostolicam Benedictionem.

Exordium a cura servandarum Virginum Deo sacrarum.

CUM Sacrarum Virginum, quæ se Christo intra claustra dicaverunt, & tam carne, quam mente se Deo voverunt, ut consummet opus suum magno præmio destinatum, quo sublimior gloria est, eo major & cura esse debeat; inter præcipuas Apostolicæ nostræ solicitudinis partes, illam non ultimam reputamus, ut, ceteris inter Apostolicam hanc Sanctam Sedem, & Portugalliæ, Algarbiorumque Regna jamdiu exortis dissidiis, benedicentes Domino, compositis, salutarem quoque nostram, ad majorem Monialium in iisdem Regnis degentium progressum in via mandatorum Dei, & vocationis suæ semita faciendum, operam conferamus.

Abusus inter Moniales Regnorum Portugalliæ, & Algarbiæ invecti, quoad exitum extra Claustra.

§. 1. Quoniam autem, sicut accepimus, quamplurimæ Moniales variarum Diœcesum Regnorum hujusmodi, quæ Regularem in Monasteriis quorumcumque Ordinum rigorosæ, & perfectæ clausuræ emiserunt Professionem, variis, & in speciem quæsitis coloribus, & simulationibus, ac prælertim prætensis curandarum infirmitatum caussis, non solum e Monasteriis exeunt, nec ad breve tempus, nec ad Civitates, & Oppida, ubi cujuslibet Monialis Monasterium reperitur, divertunt, verum etiam per integrum unius, ac plurium annorum spatium, & in locis a proprio uniuscujusque Monasterio longissime dissitis, moram ducunt: Eapropter fit, ut quamplurima inde scandala, & abusus incredibiles, ac Regularis perfectionis detrimenta, non sine gravi bonorum hominum offensione, oriantur: Conspiciuntur enim nonnullæ earumdem Monialium per plateam incedere, ad publica Spectacula, & Theatra, Comœdias, Tragedias, & Dramata, audiendi, spectandique caussa, convolare; & ad alia loca nullo pacto religiosis Virginibus convenientia pergere; His accedit, quod non religiosæ consuetudinis, sed licentiosæ vitæ exemplo, iis, quibuscum in eorumdem Domibus commorantur, sint offensioni, & scandalo.

Præcipitur Ordinariis earum prompta ad Clausuram revocatio, sub pœnis contra violantes Clausuram, ipso facto incurrentibus.

§. 2. Hinc est quod Nos, non quod, humilitatis nostræ admodum conscii, aliquid ad censuram licentiæ vindicemus, sed quod, ad solicitudinem magis, cauti, plus de Diaboli infestatione timeamus, opportunum hisce malis remedium afferre, &, quantum cum Domino possumus, debitæ earundem Sacrarum Virginum custodiæ, decori, atque honestati providere cupientes, motu proprio, & ex certa scientia, & matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine vobis omnibus, & singulis, Venerabiles Fratres, injungimus, & mandamus, ut statim ac ad Fraternitates Vestras præsentes nostræ in forma Brevis literæ, aut earumdem transumpta, sive exempla, etiam typis impressa, & manu alicujus publici Notarii subscripta, & sigillo Personæ in Ecclesiastica Dignitate constitutæ munita pervenerit, illico notum faciatis, & nuntietis omnibus, & singulis Monialibus Monasteriorum, sive vestrarum respective, sive aliarum Diœcesum in uniuscujusque vestrum Diœcesi, quacumque auctoritate, facultate, licentia, Indultis, ac privilegiis, sive per hanc Sanctam Sedem, sive per Congregationem Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium negotiis Episcoporum, & Regularium præpositam, sive per Vos ipsos, aut Prædecessores vestros Antistites, sive per ordinarios Nostros, & ejusdem Sanctæ Sedis pro tempore Nuntios quomodolibet concessis, extra claustra suorum Monasteriorum quacumque etiam infirmitatis causa commorantibus, in virtute sanctæ obedientiæ præcipiatis, ut intra quindecim, aut viginti dies, & non amplius, ab earundem præsentium nostrarum literarum publicatione, & affixione, ad proprium Monasterium, in quo regularem Professionem emiserunt, redeant, ibique permaneant, aliter ipso facto pœnas a Sacris Canonibus contra violantes clausuram Monialium inflictas, præter alias vestro arbitrio irrogandas, incurrere, & incurrisse sciant,

sciant, quibus sane pœnis, aliisque vestro etiam arbitrio imponendis, obnoxios, & ipso facto subjectos esse decernimus, & declaramus omnes, & singulos consilium, auxilium, commodum, aliaque hujusmodi dantes, aut præstantes, ne eædem præsentes suum sortiantur effectum.

§. 3. Cæterum, Venerabiles Fratres, rogamus Vos, & in Domino hortamur, ut pro eximia pietate vestra, religionis zelo, Ecclesiasticæ disciplinæ amore, & æterna Sacrarum Virginum salute Fraternitatibus Vestris potissimum credita, statim hisce nostris acceptis, omnia & singula in ipsis contenta debitæ executioni mandanda curetis, super quibus vestras conscientias oneramus, ac significamus districtam Supremo Divino Judici Jesu Christo Cœlesti Sacrarum Virginum Sponso reddendam esse rationem. Contendite igitur omni ope, consilio, prudentia, & auctoritate vestra, Sacerdotale Ministerium vestrum cumulate explere; Nos enim omnes opportunas, & necessarias ad ejusmodi effectum facultates, etiam auxilium Brachii Sæcularis, quatenus opus fuerit, invocandi, Apostolica auctoritate earum præsentium tenore impertimur.

Adhortatio ad eosdem pro præsentium exequutione.

Cum facultatibus opportunis.

§. 5. Verum, ne imposterum Indulta exeundi e Monasteriis, & extra Claustra permanendi, ob quamcumque causam, tanta facilitate Monialibus in iisdem Portugalliæ, Algarbiorumque Regnis concedantur, tum Fraternitatibus Vestris, vestrisque successoribus, tum ordinariis ejusdem Apostolicæ Sedis pro tempore isthic Nuntiis, tum denique ipsi Congregationi Cardinalium Episcoporum, & Regularium, quamcumque facultatem tribuendi, expediendique Indulta hujusmodi, quacumque auctoritate, potestate, privilegiis, & Indultis, quibus omnibus quoad hanc partem earumdem præsentium tenore derrogamus, attributam omnino inhibemus, & inhibitam esse volumus, & declaramus. Quibuscumque in contrarium facientibus non obstantibus. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die prima Junii anno millesimo septingentesimo quadragesimo primo, Pontificatus Nostri Anno I.

Sublata eisdem, atque etiam Congregationi Episcoporum & Regularium facultate in posterum indulgendi egressus e Monasteriis.

Dat. die 1. Junii 1741.

D. Cardin. Passioneus.

MERCIMONIA

XXII.

Super eleemosynis Missarum vetantur, sub pœna Censurarum, quarum absolutio Summo Pontifici reservatur.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Primatibus, Metropolitanis, Archiepiscopis, & Episcopis universis, gratiam, & communionem Sedis Apostolicæ habentibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

QUanta cura adhibenda sit, ut Sacrosanctum Missæ Sacrificium non solum omni Religionis cultu, ac veneratione celebretur; verum etiam ut a tanti Sacrificii dignitate cujusvis generis mercedum conditiones, pacta, & importunæ atque illiberales eleemosynarum exactiones potius, quam postulationes, aliaque hujusmodi, quæ a simoniaca labe, vel certe a turpi quæstu non longe absunt, e medio tollantur, nemo est ex Catholicæ Fidei cultoribus, qui ignoret.

A Missarum celebratione qualibet aviditatis species arcenda.

§. 1. Verum eousque tandem progressa est, sicut non sine ingenti cordis nostri mœrore undique accepimus, nonnullorum, sive Ecclesiasticorum, sive Laicorum Virorum avaritia, quæ est idolorum servitus, ut eleemosynas quidem seu stipendia propter Missarum celebrationem, juxta locorum consuetudines, vel Diœcesanarum Synodorum Sanctiones, in subsidium alimentorum uniuscujusque Sacerdotis duntaxat, pro regionum opportunitatibus præscripta, colligant; Missas vero celebrari curent alibi, ubi eleemosynæ, seu stipendia, vel consuetudine, vel Synodali lege, pro singulis Missis attributa sunt minoris pretii, quam illic, ubi accipiuntur, darentur.

Abusus in hac materia introducti.

Quibus frustratur offerentium voluntas.

§. 2. Id quam absonum sit, atque alienum ab ipsa, sive expressa, sive tacita pie offerentium voluntate, omnes plane intelligunt. Nec aliter existimandum est; in illa

illa enim potius Missas esse celebrandas quisque vult, ad quam, religionis, & pietatis stimulis ductus, eleemosynas confert, aut in qua quispiam fortasse tumulatus est, quam in alia Ecclesia sibi prorsus ignota. Quod sane, veluti mercaturis faciendis a turpis lucri cupiditate inductum, non solum ab avaritiæ suspicione, & vitio, verum etiam a furti crimine, unde restitutioni subjacet, haud immune, in causa est, ut bonorum quamplurimi, ad quorum notitiam mercatura hujusmodi venit, graviter offensi, ab eleemosynis ad celebrandas Missas amplius offerendis sese abstineant.

Idem alias a Summis Pontificibus damnati.

§. 3. Execrabilem hujusmodi abusum alicubi sensim irrepentem detestantes Romani Pontifices Prædecessores Nostri, de consilio tum Congregationis S. R. E. Cardinalium Universalis Inquisitionis contra hæreticam pravitatem, tum Congregationis Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, decretum voluerunt, nimirum a quolibet Sacerdote, stipendio, seu eleemosyna minoris pretii pro celebratione Missæ a quocumque accepta, non posse alteri Sacerdoti Missam hujusmodi celebraturo stipendium, seu eleemosynam minoris pretii erogari, etsi eidem Sacerdoti Missam celebranti, & consentienti, se majoris pretii stipendium, seu eleemosynam accepisse indicasset.

Adhortatio ad Episcopos pro extirpanda avatitiæ labe.

§. 4. Eapropter Vos, Venerabiles Fratres, in Apostolici Ministerii, & solicitudinis Nostræ partem adscitos, rogamus, & maximopere in Domino hortamur, ut custodientes vigilias super gregibus vestris, enitamini, ne ea pestis amplius pervagetur, sed ut penitus extinguatur. Ab avaritia enim, tamquam a radice, mala omnia germinant; quam quidam appetentes, erraverunt a Fide, & inseruerunt se doloribus multis. Avaritia quidem nulla potior contagio, quæ conceptam apud omnes Sacerdotalis dignitatis perfectionisque opinionem magis inficiat evellatque. Avaritia opibus Deum posthac, ac servire Mammonæ docens, efficit, ut avari hæreditatem non habeant in Regno Christi, & Dei. Quod si hæc in Laicis hominibus minime toleranda, atque adeo legibus coercenda, quid in Ecclesiasticis viris, qui terrenis rebus nuntium miserunt, qui in sortem Domini vocati, qui Deo mancipati sunt? Quid, quod non per mundana lucra, sed per Altaris ministerium, tam sordide, & cum sanctissimarum legum contemptu, & cum Sacerdotalis characteris dedecore, in avaritiam præcipiti animo rapiuntur? Contendite igitur, Venerabiles Fratres, quibus Christi ovium cura demandata est, non solum ut verbo, & exemplo præeuntes, Christi sitis bonus odor in omni loco, unde populi vestra sequantur; verum etiam ut Ecclesiasticos primum, deinde Laicos viros ab infectis vitiorum pascuis avertentes, per viam mandatorum Dei ad Cœleste Ovile currere doceatis.

Injungitur publicatio Edictorum contra illicitos quæstus.

§. 5. Quoniam autem ita comparatum est, ut præsentis pœnæ metu salutaribus monitis facilius obtemperetur; per Edictum in vestris Diœcesibus proponendum affigendumque, universis notum facite, quemcumque, qui eleemosynas, seu stipendia majoris pretii pro Missis celebrandis, quemadmodum locorum consuetudines, vel Synodalia Statuta exigunt, colligens, Missas, retenta sibi parte earumdem elemosynarum, seu stipendiorum acceptorum, sive ibidem, sibi alibi, ubi pro Missis celebrandis minora stipendia, seu eleemosynæ tribuuntur, celebrari fecerit, Laicum quidem, seu Sæcularem, præter alias arbitrio vestro pœnas, Excommunicationis pœnam, Clericum vero, sive quemcumque Sacerdotem, pœnam Suspensionis ipso facto incurrere; a quibus nullus per alium, quam per Nos ipsos, seu Romanum Pontificem pro tempore existentem, nisi in mortis articulo constitutus, absolvi possit. Fore autem in Domino confidimus, ut unusquisque memor conditionis suæ, posthac bene consultum velit animæ suæ, nec tam salutares leges censurasque Ecclesiasticas parvipendat. Interea Fraternitatibus Vestris Apostolicam Benedictionem, in populos etiam curæ vestræ commissos redundaturam, peramanter impertimur.

Cum pœna Excommunicationis a Laicis, & suspensionis a Sacerdotibus ipso facto incurrens, & Summo Pontifici reservatæ.

§. 6. Volumus autem, ut præsentium literarum transumptis, sive exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & Sigillo personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in judicio, & extra adhibeatur, quæ adhiberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die xxx. mensis Junii, anno millesimo quadragesimo primo, Pontificatus Nostri Anno I.

Præsentium transumptis fidem præstari sancitur.

Dat. die 30. Junii 1741.

D. Card. Passioneus.

DE EODEM ARGUMENTO XXIII.

Breve encyclicum ad Episcopos Provinciæ Pedemontanæ.

Venerabili Fratri, Archiepiscopo Taurinensi

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

PRo eximia tua pietate observantiaque, quam canonicæ disciplinæ præstare debes, Venerabilis Frater, quem pastoralis creditarum Tibi ovium cura jamdiu laudabiliter impensa commendat, plane non dubitamus, quin permolestum quoque Fraternitati tuæ accidat, quod Nos per alias nostras in simili forma Brevis literas ad universos Catholici Orbis Antistites, hac ipsa die datas, ac typis impressas Tibique cum hisce insimul reddendas, non sine effusis lacrymis communicamus. Etsi autem detestabilem in Missarum celebratione mercaturam, de qua tantopere querimur, alibi etiam fieri accepissemus, non ea tamen, nec tanta cum turpis lucri aviditate exerceri noveramus, quam a nonnullis Pedemontii Ecclesiasticis, & Laicis viris frequentari recentibus nuntiis certiores facti fuimus, ut salutare, ad tam sordidæ negotiationis, & criminis notam a Diœcesibus Pedemontii penitus delendam, remedium adhibere satageremus. Verum Nos, ne opinionem, quam omnes de Ecclesiasticæ disciplinæ decore, & observantia in Pedemontii Diœcesibus vigente habent, minuere videremur, & ut debitis Apostolicæ solicitudinis officiis faceremus satis, id scribendi inivimus consilium. Abusus super Missarum eleemosynas in Diœcesibus Pedemontii tunc temporis vigentes.

§. 1. Itaque quemadmodum facile hinc perspicis, Venerabilis Frater, non obscurum hac in re peculiaris nostræ erga unumquemque Pedemontii Antistitem caritatis testimonium, ita vehementer enitaris oportet, ut omnem tam pro negotii gravitate, quam pro nostræ providentiæ ratione operam colloces, ut de contagione mercaturæ hujusmodi penitus extincta Tecum gratulemur. Episcoporum zelus excitatur ad eos evellendos.

§. 2. Verum si malorum hominum pervicacia tanta fuerit, ut pœnis per easdem literas nostras irrogandis arroganter despectis, ad eam confringendam Brachii sæcularis auxilio Tibi opus sit, illud invocare ne omittas, minime dubitans, quin libentius quam optas, Tibi præsto sit. Implorato etiam auxilio brachii sæcularis.

§. 3. Tanta namque est Carissimi in Christo Filii Nostri Caroli Emanuelis Sardiniæ Regis illustris in Nos, & Apostolicam hanc Sanctam Sedem observantia sæpissime rebus ipsis probata, ut majora in dies Regiæ, non solum erga Nos ipsos, sed etiam erga Fraternitatem Tuam pietatis, & pro Ecclesiastica disciplina zeli, ac patrocinii argumenta Nobis certo polliceamus. Interea Fraternitati Tuæ Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die xxx. Junii MDCCXLI. Pontificatus Nostri Anno I. Commendatur Religio Seren. Sardiniæ Regis. Dat. die 30. Junii 1741.

D. Cardinalis Passioneus.

CONFIRMATUR XXIV.

Militia S. Januarii Episcopi, & Martyris a Carolo Rege utriusque Siciliæ erecta: ejusque Officialibus, & Militibus plura Indulta, & Privilegia conceduntur.

BENEDICTUS EPISCOPUS SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

ROmanæ Ecclesiæ benignitas spirituales gratias, & favores liberaliter impertire solet Catholicis Principibus quorum eximia devotio, fideique sinceritas, & præclara Majorum virtutum merita in ejus conspectu clarere noscuntur, & piis eorum Prœmium.

Votis annuens, quæ ad augendum Divinum Cultum, fovendamque Christianorum pietatem laudabiliter ab eis instituta sunt, Apostolicæ confirmationis præsidio munire non recusat, prout in Domino conspicit salubriter expedire.

Militia S. Januarii a Rege utriusque Siciliæ erecta.

§. 1. Nuper quidem exposuit Nobis Dilectus Filius noster Trojanus Tit. S. Cæciliæ S. R. E. Cardinalis de Aquaviva nuncupatus, nomine Charissimi in Christo Filii Nostri Caroli Siciliæ, & Hierusalem, & Terræ citra Pharum Regis Illustris, & Infantis Hispaniarum, quod ipse Carolus postquam de præfato Regno ex gratia, & liberalitate Sedis Apostolicæ a Sede prædicta meruit investiri, atque ea, quæ ad ejusdem Regni felix regimen, ac firmum præsidium conducerent, provide disposuit, volens religionem suam, ac pietatem erga Deum, per quem Reges regnant, & legum Conditores justa decernunt, & piam animi devotionem erga gloriosum Martyrem, & Episcopum Januarium Neapolitanæ Civitatis, & totius Regni Patronum, illustri actu omnibus testatam facere, necnon aliquod præcipuum habere, unde gratis, acceptisque personis, optime de se, ac Regiæ voluntatis testimonium posset provenire, ad laudem, & gloriam Omnipotentis Dei, ad Catholicæ Religionis propagationem, & defensionem, ac Christianæ pietatis augmentum unam laudabilem Confraternitatem, seu Societatem Nobilium Militum, ad instar alterius celebris Societatis, seu Militiæ Velleris aurei nuncupatæ, pro sexaginta Fratribus, seu Militibus, vel etiam pro quocumque majori, vel minori eorumdem numero, prout ut Primati ejusdem Societatis magis placuerit, una cum Cancellario, Thesaurario, Secretario, & Cœremoniarum Magistro, quorum Caput, & Primas ipse, & qui in dicto Regno Siciliæ ei legitime succederet, esse deberet, sub titulo, seu invocatione, & patrocinio ejusdem S. Januarii Episcopi, & Martyris, quibusdam præscriptis Regulis, ac Capitulis, instituit; Ut vero præfatæ Societati ab eo, ut præfertur, institutæ spiritualium gratiarum dona, honor, firmitas, & decus valeant accedere, Nobis pro parte dicti Regis Caroli humiliter supplicavit, ut Apostolicis gratiis, & favoribus eam prosequi, & de Nostra benignitate pro prædictæ Societatis, seu Militiæ majori stabilitate, ac spirituali directione, conservatione, decore, & ornamento opportune providere dignaremur.

Militum numerus, & Officialium munera.

Confirmatio summi Pontificis.

§. 2. Nos igitur, qui eumdem Carolum Regem speciali dilectionis affectu ex visceribus charitatis prosequimur, & ejus commendabile institutum promovere in Domino desideramus, hujusmodi supplicationibus inclinati prænominatam Societatem, seu Militiam sub invocatione, & protectione S. Januarii Episcopi, & Martiris, cum quibusdam laudabilibus Regulis, Ordinationibus, & Statutis erectam, de nonnullorum Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium consilio, auctoritate Apostolica tenore præsentium approbamus, & confirmamus, & perpetuæ, ac inviolabilis firmitatis robur adjicimus.

Conceditur Cancellario facultas absolvendi vel Confessarium deputandi.

§. 3. Præterea eumdem Carolum Regem, & dictam Societatem, seu Militiam specialibus gratiis, & favoribus prosequi volentes, Primati, Cancellario, Thesaurario, Secretario, & Cœremoniarum Magistro Societatis, seu Militiæ hujusmodi nunc, & pro tempore existentibus, & præterea sexaginta Confratribus, vel etiam majori eorum numero, dummodo tamen numerum centum Fratrum, seu Militum, comprehensis etiam dictis Officialibus non excedant, auctoritate prædicta concedimus, & impartimur, ut Cancel. ipsius pro societatis tempore existens in Episcopali, seu Archiepiscopali dignitate, prout in Statutis ejusdem Societatis continetur, constitutus, seu Presbyter ad audiendas confessiones idoneus, per ipsum tamen Cancellarium ad hoc deputandus, vel per ipsos Confratres, eosdemque Officiales extra fines dicti Regni utriusque Siciliæ commorantes, ex approbatis tamen a Locorum Ordinariis eligendus, ipsos, & eorum singulos ab omnibus, & singulis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris & pœnis a jure quavis occasione, vel causa latis, seu inflictis, necnon ab omnibus eorum peccatis, criminibus, excessibus, & delictis, quantumcumque gravibus, & enormibus, etiam Apostolicæ Sedi qualitercumque reservatis, (non tamen de reservatis Locorum Ordinariis, de quibus ore confessi, & corde contriti fuerint: de reservatis autem qualitercumque Sedi Apostolicæ semel in vita, & in mortis articulo; etiamsi mors secura non fuerit; de aliis eidem Sedi non reservatis, quoties opus fuerit,) in Foro conscientiæ dumtaxat absolvere, ac eis, & eorum cuilibet pro commissis debitam absolutionem impendere, & pœnitentiam salutarem injungere; necnon vota per eos pro tem-

Eligendis vero Militibus extra Regnum existentibus.

Pro absolutione a censuris, & peccatis S. Sedi reservatis semel in vita, & in morte.

tempore emissa (ultramarino, Visitationis Liminum BB. Apostolorum Petri, & Pauli, ac S. Jacobi in Compostella, nec non castitatis, & Religionis Votis dumtaxat exceptis) in alia pietatis opera commutare; nec non in mortis articulo, etiamsi mors non subsequatur, plenariam omnium peccatorum suorum remissionem, & indulgentiam, & Apostolicam Nostram benedictionem, per se ipsum, vel per alium quemcumque idoneum Sacerdotem per singulos Fratres eligendum, impendere possit, ac valeat.

Et pro commutatione Votorum. Et concessione Indulg. Plenariæ in artic. mortis.

§. 4. Insuper ut liceat eisdem Primati, Officialibus, Confratribus Societatis, seu Militiæ prædictæ in privatis domorum suæ habitationis in quacumque Civitate, ejusque Diœcesi existentibus Oratoriis ad hoc decenter muro extructis, & ornatis, seu extruendis, & ornandis, ab omnibus domesticis usibus liberis, per Ordinarium Loci prius visitandis, & approbandis, ac de ipsius Ordinarii licentia, unam Missam pro unoquoque die, dummodo in iisdem domibus celebrandi licentia, quæ adhuc duret, alteri concessa non fuerit, per quemcumque Sacerdotem ab eodem Ordinario approbatum, sæcularem, seu de Superiorum suorum licentia Regularem, sine tamen quorumcumque jurium Parochialium præjudicio, ac Paschatis, Resurrectionis, Pentecostes, & Nativitatis Domini Nostri Jesu Christi, aliisque solemnioribus anni Festis diebus exceptis, in sua, ac familiæ, & in hospitum Nobilium suorum præsentia, etiam per unam horam ante auroram, & itidem per horam post meridiem, si aliqua urgente necessitate detenti fuerint, celebrari facere; necnon, si forsan ad Loca, & Terras Ecclesiastico interdicto, tam Ordinaria, quam Apostolica auctoritate suppositas, eos declinare contigerit, dummodo causam non dederint hujusmodi interdicto, nec eis specialiter interdictum sit, & fecerint quantum in eis fuerit, ut in iis, propter quæ interdictum ipsum dicta auctoritate Apostolica pro tempore appositum fuerit, partitio fiat, & ea executionis debitæ demandentur, ac per eos non steterit, quo minus pareatur, per quemcumque Sacerdotem ab Ordinario approbatum, in sua, & cujuslibet ipsorum Familiarium, Domesticorum, Parentum, Consanguineorum pro tempore existentiam præsentia, Missas, & alia Divina Officia in dictorum Locorum, & Terrarum Ecclesiis, submissa voce, clausis januis, & non pulsatis Campanis, ac excommunicatis, & interdictis exclusis, celebrari facere, illaque audire, & eis interesse, necnon tempore Interdicti hujusmodi Sacram Eucharistiam, & cætera Sacramenta recipere, ipsisque dicto tempore decedentibus, eorum corpora Ecclesiasticæ Sepulturæ, sine tamen funerali pompa, tradi possint, salvis juribus Parochialium Ecclesiarum.

Eisdem conceditur Oratorium domesticum.

Cum facultate celebrari faciendi una hora ante Auroram, & post merid. Et tempore interdicti, clausis januis &c.

Et recipiendi sacramenta durante interdicto.

§. 5. Singulis autem anni diebus, & per eorum octavas, quibus ejusdem Beati Martyris Januarii memoria recoli, & festum celebrari solet, nempe primo Sabbato mensis Maji, die decimasexta Decembris, omnibus, & singulis Confratribus, seu Militibus, & Officialibus Societatis, seu Militiæ prædictæ ubicumque existentibus, vere pœnitentibus, & confessis, ac Sacra Communione refectis, qui aliquam Ecclesiam devote visitaverint, & pro Christianorum Principum concordia, hæresum extirpatione, ac Sanctæ Matris Ecclesiæ Exaltatione pias ad Deum preces effuderint, plenariam omnium peccatorum suorum Indulgentiam, & remissionem, de Omnipotentis Dei misericordia, & Beatorum Apostolorum ejus Petri, & Pauli auctoritate confisi, misericorditer in Domino concedimus: Quodque unam, vel duas Ecclesias, seu duo vel tria Altaria unius, vel diversarum, in partibus, ubi singulos eorum pro tempore residere contigerit, per eos, & eorum quemlibet eligendas, seu eligenda, quadragesimalibus, & aliis diebus Stationum Ecclesiarum Urbis, & extra muros ejus, devote visitando, omnes & singulas Indulgentias, & peccatorum remissiones etiam plenarias consequantur, quas consequerentur, si eisdem temporibus, & diebus Stationum, Basilicas, & alias Ecclesias Urbis, & extra ejus muros ad id deputatas personaliter visitarent.

Indulgentia Plenaria in diebus Festis in honorem S. Januarii.

Indulgentiæ stationales.

§. 6. Et demum tam quadragesimalibus, quam aliis anni temporibus, & diebus, quibus esus carnium, ovorum, casei, butyri, & aliorum lacticiniorum est prohibitus, eisdem ovis, caseo, butyro, & aliis lacticiniis, ac etiam, si necessitas, vel infirma corporis valetudo, ac alia quæcumque indigentia exegerit, carnibus, de utriusque Medici consilio, exceptis tamen diebus Majoris hebdomadæ, die Cinerum, seu feria quarta in capite jejunii, Vigiliis Natalis Christi Domini, Pentecostes, BB. Apostolorum Petri, & Pauli, Assumptionis B. Mariæ Virginis, & quatuor temporum, uti, & vesci, servata tamen lege jejunii per unicam comestionem, aliisque comen-

Indultum vescendi lacticiniis in Quadragesima, ac etiam carnibus, cum opus fuerit.

contentis in nostris Literis novissime emanatis, sub Datum Romæ die 30. Maij 1741., quibus nullatenus per has præsentes intendimus derogare, libere, & licite valeant, Apostolica Auctoritate prædicta eorumdem tenore præsentium de speciali gratia concedimus, & indulgemus.

Derogatur contrariis.

§. 7. Non obstantibus quibusvis Apostolicis, necnon in Provincialibus, & Synodalibus Conciliis editis, generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & ordinationibus, statutis, & consuetudinibus, confirmatione Apostolica, vel quavis alia firmitate roboratis, ac quibusvis suspensionibus, seu limitationibus similium remissionum, & facultatum per nos, & Sedem prædictam quomodolibet factis, & faciendis, quibus quoad præmissa, illis alias in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Rebelles, Fidei, & S. Sedi, Privilegiis privantur.

§. 8. Volumus autem (ne, quod absit, propter hujusmodi concessionem, & remissionem, Confratres, ac alii prædicti reddantur procliviores ad illicita in posterum committenda) quod si a sinceritate fidei, unitate Romanæ Ecclesiæ, ac obedientia, & devotione nostra, vel Successorum nostrorum canonice intrantium hujusmodi destiterint, aut ex confidentia ejusdem concessionis, vel remissionis aliqua commiserint, concessio, & remissio prædicta, ac quoad illos præsentes literæ eis nullatenus suffragentur.

Exemplorum Fides.

§. 9. Cæterum, quia difficile foret præsentes nostras Literas ad singula loca, ubi opus esset, deferri, volumus, ut earum exemplis, etiam impressis, manu tamen Notarii publici subscriptis, & Cancellarii ejus Societatis, seu Militiæ Sigillo munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quæ præsentibus adhiberetur si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Sanctio.

Nulli ergo omnino hominum liceat hoc paginam nostri Decreti, confirmationis, concessionis, indulti, constitutionis, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. die 30. Julii 1741.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo, quadragesimo primo, pridie Kal. Julii, Pontificatus Nostri Anno I.

D. Cardinalis Passioneus.

X. Sub-Datarius.

Visa de Curia.

N. Antonellus.

A. S. Sisti.

Loco ✠ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

JURISDICTIO

In Ægyptios aliosque Ritus Cophtici ad Ecclesiam Catholicam conversos, cujuscumque sint Diœcesis, tribuitur Episcopo Hierosolymitano ejusdem Ritus.

Venerabili Fratri, Athanasio Episcopo Hierosolymitano Ritus Cophtorum,

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem & Apostolicam Benedictionem.

Pontificis gaudium in conversione hæreticorum, & schismaticorum. Et cura de ipsorum regimine, & gubernatione.

Quemadmodum ingenti lætitia exultat cor nostrum, cum ad veram Catholicæ Fidei, & Sanctæ Romanæ Ecclesiæ, cujus universali procurationi per immensam Divinæ Bonitatis abundantiam plane immerentes præfecti fuimus, cognitionem, sinum, & obedientiam, ejuratis hæresum, ac chismatum erroribus, Animas pretioso Jesu Christi Domini nostri sanguine redemptas convolare accipimus ita non minori sollicitudine, ac dolore afficimur, cum intelligimus tot Christifideles ab ejusdem Romanæ Ecclesiæ amplexibus longe distractos, & in sinceritate Fidei Orthodoxæ Deo famulari cupientes, veluti Oves sine Pastore errare, & veluti parvulos cœlestem panem petere, nec esse, qui ipsis frangat. Benedictus Deus, & Pater Domini nostri Jesu Christi

Pater

Pater misericordiarum, & Deus totius consolationis, qui consolatur nos in omni tribulatione nostra, ut possimus & ipsi consolari eos, qui in omni pressura sunt.

§. 1. Cum itaque quamplurimi Ritus Cophtici Fideles, tam sæculares, quam Ecclesiastici, paucis ab hinc annis, veritatis lumine illustrati, qui sub Antistitibus sive hæresis labe infectis, sive in schismatis pertinacia obstinatis, per vastissimas inferioris superiorisque Ægypti regiones reperiuntur, non habeant Catholicum Antistitem, a quo in iis, quæ ad Deum sunt, & ad æternam suarum Animarum salutem in Orthodoxæ Fidei unione procurandam conducunt, saluberime instituantur, opportune confirmentur, & sapienter regantur. Cophti ad Catholicam Fidem conversi Pastoribus destituuntur.

§. 2. Eapropter de Venerabilium Fratrum Nostrorum S.R.E. Cardinalium negotiis Propagandæ Fidei præpositorum consilio, Te, Venerabilis Frater, quem, sicut justus Noe ab aquarum inundatione, & Lot a Sodomis erepti fuerunt, ita ab aliorum Nationis tuæ Antistitum erroribus immunem, ac liberum esse in Domino gratulamur, super omnibus, & singulis Christifidelibus Ritus Cophtici, tam in superiori inferiorique Ægypto, quam alibi commorantibus Præsulem, ad nostrum, & Sedis Apostolicæ beneplacitum, & quousque Pastorum Princeps Jesus Christus alios animarum Pastores tui similes ad ovile suum ibidem regendum dare dignetur, Apostolica auctoritate Nostra, quibuscumque in contrarium facientibus non obstantibus, constituimus. Pontifex de Consilio &c. eorum curam interim demandat Episcopo Hierosolymitano ejusdem Ritus, quem laudibus prosequitur.

§. 3. Jurisdictionem vero super iisdem Christifidelibus a Te exerceri volumus, & mandamus cum iis omnibus facultatibus, quas tam ab ipsis Cardinalibus Congregationis Propagandæ Fidei, quam a Cardinalibus in tota Republica Christiana adversus hæreticam pravitatem Generalibus Inquisitoribus præscriptas accipies. Cum facultatibus specialiter ipsi significandis.

§. 4. Enitere igitur, Venerabilis Frater Sacerdotale ministerium tuum, ea qua decet, solicitudine, pietate, fortitudine, caritate, & orthodoxæ Fidei zelo adimplere, certa bonum certamen, ut coronam legitime certantibus in Cœlo propositam consequi mereatis; ad cujus auspicium, & pignus, Fraternitati tuæ Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die IV. Augusti MDCCXLI. Pontificatus Nostri Anno Primo. Adhortatio ad eundem Episcopum. Data die 4. Aug. 1741.

RESIDENTIA

In propriis Diœcesibus Episcopis Hiberniæ inculcatur.

Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis, & Episcopis Hiberniæ

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem & Apostolicam Benedictionem.

GRave, & permolestum Nobis accidit compertum habere, nonnullos Hiberniæ Episcopos adeo muneris sui, & animarum curæ sibi commissarum esse oblitos, ut alter, ex quo jampridem Episcopale regimen susceperit, nunquam hactenus in Diœcesi resederit, alter, transacto vix cum ovibus suis mense, Angliam, deinde Galliam, Belgium, Germaniamque peragraverit, nonnulli vero semel in anno æstivo tempore, paucis quidem diebus, quasi relaxandi animi causa, ad Ecclesiam sibi traditam accedere consueverint. Hoc autem quanto Nos dolore confecerit, verbis explicare satis non possumus. Quid enim aliud ex tam absurda Episcoporum absentia cogitare possumus, nisi certam Populorum calamitatem, æternamque animarum perniciem? Experientia quippe didicimus, & oculis prope Nostris vidimus in ipsa Italia Ecclesiasticam disciplinam, pietatem, & mores in deterius ire, si quando Episcopum a Sede sua diutius abesse contigerit; quamquam in Italia non desint & Parochi vigilantes, & Ecclesiastici plurimi docti, ac probi tam Seculares, quam Regulares, imo & Vicarius probitate vitæ, scientia, usuque Ecclesiasticarum rerum valde peritus, qui absentis Episcopi partes pro viribus expleat. Quid vero sperandum, aut quid mali non metuendum, ubi summa Ecclesiasticorum paucitas, ubi Catholici inter Heterodoxos versari debent, & ab ipsis Magistratibus sæpe Religionis causa vexari solent? Pontifex refert, & improbat negligentiam Episcoporum non residentium.

§. 1.

Ecclesiasticas leges super residentia innuit.

§. 1. Non est autem, cur Nos in præsens novas leges, aut pœnas, ad exercendam ejusmodi licentiam, statuamus, cum dubitare minime possumus, Vos non ignorare, quam graviter, strictèque per Sacros Canones, Apostolicasque Constitutiones, tum maxime per Concilium Tridentinum Episcopis injungantur in Ecclesiis suis residere, & Oves sibi creditas nullo unquam tempore extra summam necessitatem deserere. Qua de re etiam nomine Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium negotiis Propagandæ Fidei præpositorum nonnullos ex Vobis admonitos fuisse certo scimus. Cui sane residendi debito satis nequaquam faciunt, qui per alium a se substitutum, seu Vicarium, Ecclesiam regunt, nisi foret ad breve tempus, & gravi de causa id fieret.

Quæ sit residentia materialis, & formalis.

§. 2. Neque vero opus esse censemus, Viros doctos, & sacrarum literarum apprime callentes, quales Vos estis, docere de differentia residendi, quam materialem, & formalem vocant. Quis enim Vestrum, Venerabiles Fratres, ignorat, tunc Episcopum materiali modo in Ecclesia sua residere, cum neque Verbum Dei voce, & exemplo disseminat, neque a semita justitiæ deflectentes revocat, neque pereclitantibus opem, & auxilium defert, neque demum adversus Lupos rapaces, qui vestimentis ovium sæpe intrant ovile, ut rapiant, & mactent, sedulo invigilat, fortiterque se opponit? In qua sane vigilantia, ac Pastorali solicitudine potissimum sita est vera, & formalis residendi ratio. Alloquimur profecto Viros Theologos, humanarum, Divinarumque rerum scientissimos, qui probe intelligitis, curam, & salutem animarum opus esse Divinus, & onus Angelicis, ut ajunt, humeris formidandum, Oves Dominicas pascere: quarum de manibus vestris sanguinem Summus Pastor aliquando requiret, si quæ forte vitio, aut negligentia vestra perierit. Neque enim se quisquam excusatione tuebitur, quod illæ se inscio, aut absente, substituti alicujus, aut Vicarii oscitantia aberraverint. Unicuique enim vestrum singulatim ab Oraculo Divino directe denunciatur: Attendite Vobis, & universo gregi, in quo Vos Spiritus Sanctus posuit regere Ecclesiam Dei, quam acquisivit sanguine suo. Vobis igitur, non alteri, pascendi oves præceptum datum est: Vobismetipsis spiritualis animarum salus innititur, & Vos illam suscepistis, de ipsis rationem reddituri. Proinde Vobis non immerito tribuetur inopia Verbi Dei Sacramentorum neglectus, corruptela morum, & omnis eorum, qui ignorant, & errant, miseranda pernicies.

Muneris Episcopalis gravitas, & periculum.

Adhortatio ad Episcopos ab exemplis Prædecessorum.

§. 3. Nos itaque hæc omnia non sine lacrymis considerantes, hortamur Vos, & per amantissima Jesu-Christi Viscera, cujus Vices in terris, licet immerenter, gerimus obsecramus, ut animarum vestrarum non minus, quam earum, quæ Fidei vestræ traditæ sunt, miseratione moti, malis hisce tempestive occurratis, habentes præ oculis judicium illud durissimum, quod Princeps Pastorum faciet iis, qui Ecclesiæ præsunt, & Populum suum salvum non faciunt. Ponite Vobis ante oculos clarissima, & quidem domestica tot Sanctorum Episcoporum exempla, qui charitate pleni, & de animarum salute, ultra quam dici possit, sollíciti, Hiberniam Catholicæ fidei zelo illustrarunt, eamque pietate, religione florentissimam effecerant.

De S. Patritio.

§. 4. Memoria recolite Sanctum Patritium, Hiberniæ Apostolum nuncupatum, quem Sanctus Cœlestinus Prædecessor Noster ad Vos misit: cujus Apostolicæ Legationis, & prædicationis uberrimus fructus extitit, ut Hibernia antea Idolorum cultrix, mox Sanctorum Insula diceretur, & esset.

De S. Malachia Archiepiscopo Armachano.

§. 5. Recolite Sanctum Malachiam Archiepiscopum Armachanum, & Legatum Apostolicum per universam Hiberniam ab Innocentio II. Prædecessore Nostro constitutum, cujus ingens animarum studium a S. Bernardo quasi coloribus expressum legimus: *Stetit Pastor intrepidus; omnimodis argumentosus, quomodo faceret oves de lupis, monere communiter, secreto arguere, flere per singulos, nunc aspere, nunc leniter convenire, prout cuique expedire videbat .... Circumiens Civitatem, perquirebat anhelus, quem Christo acquireret. Sed & foris rura, & oppida nihilominus sæpius percurrebat; ibat & erogabat, vel ingratis cœlestis tritici mensuram, nec vehebatur equo, sed pedes ibat, & in hoc se Virum Apostolicum probans*: hæc S. Bernardus.

De S. Laurentio Archiepiscopo Dublinen.

§. 6. Sed & sinceriora percurrite S. Laurentii Archiepiscopi Dublinensis acta, quem Regio sanguine ortum, Legatum Apostolicum in Hiberniam Alexander III. Prædecessor Noster Concilio Lateranensi III. selegit, eique postea Honorius III. pariter Prædecessor Noster solemni ritu Sanctorum honores decrevit; atque inde facile intelligetis, quæ quantaque pro grege suo Vir Apostolicus fecerit, atque pertulerit.

§. 7.

§. 7. Quod si recensere voluerimus Sanctissimos Viros, Columbanum, Kilianum, Virgilium, Rumoldum, Gallum, aliosque plures, qui ex Hibernia in alias Provincias Catholicam fidem invexerunt, aut illam per martyrium effuso sanguine collustrarunt, plus nimio epistolæ modum excederemus. Satis sit eos breviter indicasse, quo facilius in memoriam revocetis, quæ fuerit majorum vestrorum religio, ac pietas, quæ, quantaque dignitatis Episcopalis solicitudo, quæ quidem illos gloriosos, ac beatos effecit. Horum sane vestigiis ut Vos, quantum fieri potest, insistatis, iterum in Domino rogamus, & obtestamur. De aliis Sanctis Hiberniæ.

§. 8. Confidimus autem plurimum, ut Vos, non tam paternæ hujus admonitionis officio, quam conscientiæ vestræ stimulis excitati, in Diœcesibus Vestris in posterum resideatis, & gravissimum pascendi oves debitum serio, accurateque persolvatis. Quod si vestrum quispiam, vel ratione provectioris ætatis, aut ægræ valetudinis impedimento, se Pastorali muneri revera imparem sentiat, is Coadjutorem sibi dari a Nobis petat, Nobisque simul indicet, quem ipse idoneum ad illud munus fore judicaverit: Nam statim ac erimus de ejus probitate, doctrina, aliisque ad Episcopatum necessariis satis instructi, Coadjutorem haberi indulgebimus. Apostolicam interim Benedictionem Nostram paterno affectu Vobis impertimur. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem die 15. Augusti 1741. Pontificatus Nostri Anno Primo. Invalidis suadet, ut Coadjutors petant. Dat. die 15. Aug. 1741.

DECLARATUR, XXVII.

Unicam comestionem diebus Jejunii ab omnibus servandam esse, etiam ab iis, quibus ob peculiares causas permittitur esus carnium, ovorum &c.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Primatibus, Metropolitanis, Archiepiscopis, & Episcopis universis, gratiam, & communionem Sedis Apostolicæ habentibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

IN suprema Universalis Ecclesiæ procuratione, meritis licet imparibus, per ineffabilem Divinæ bonitatis abundantiam, ut Orthodoxæ Fidei assertores, sic etiam Ecclesiasticæ disciplinæ custodes, ac vindices constituti, Quadragesimale præsertim Jejunium, quod inter præcipua orthodoxæ disciplinæ capita semper, & ubique ab ipso Ecclesiæ exordio numeratum esse nemo ex Catholicis inficiatur, ab hodierna Jejunantium corruptela vindicare, & in pristinam, quantum, benedicente Domino, fieri posset, observantiam revocare cupientes, per alias nostras in simili forma Brevis literas ad Fraternitates Vestras die xxx. proxime elapsi mensis Maji currentis anni datas, eximium Fraternitatum vestrarum zelum excitandum curavimus, ut adlaborare studeretis, ne hac in parte, & optatum Apostolicæ nostræ solicitudinis angoribus levamen, & salutare abolendæ sacratissimi Jejunii corruptelæ remedium deesset. Quoniam autem paternæ Pontificiæ caritatis, quæ novit imbecillitates infirmorum sustinere, atque etiam cum infirmantibus infirmari, non immemores, quemadmodum a Jejunio aliquando, legitima causa, aut gravissima urgentique necessitate exigente, dispensandum esse ex Apostolica benignitate censuimus, ita inter cætera præscripsimus Unicam Comestionem servandam, & licitas, atque interdictas Epulas minime esse apponendas. Literæ Apostolicæ pro observantia Jejunii jam emanatæ.

§. 1. Hinc factum esse accepimus, quod defuerunt, qui per humanas, & hominibus a Christiana pœnitentia abhorrentibus duntaxat dignas illationes, sibi aliisque persuadent, unicam potissimum Comestionem servari, atque Epulas licitas, & interdictas minime apponi debere, cum multitudini quidem indiscriminatim ob urgentem gravissimamque necessitatem, non vero singulis ob legitimam causam, & de utriusque medici consilio dispensatur. Quæstio exorta super earum sensu.

§. 2. Quam sane persuasionem a sententia nostra alienam ut ex omnium animis penitus evellamus, Nos quibuscumque, quacumque occasione, sive multitudini indiscrimi- Declaratur.

mi-

minatim ob urgentem graviſſimamque neceſſitatem, ſive ſingulis ob legitimam cauſam, & de utriuſque Medici conſilio, dummodo nulla certa, & periculoſa affectæ valetudinis ratio intercedat, & aliter fieri neceſſario exigat, in Quadrageſimæ, aliiſque anni Temporibus, & diebus, quibus carnium ovorum, & lacticiniorum eſus eſt prohibitus, diſpenſari contigerit, ab omnibus omnino, nemine excepto, Unicam Comeſtionem ſervandam, & licitas, atque interdictas minime eſſe apponendas, tenore præſentium declaramus, & edicimus; quemadmodum per ſingulas noſtras in pari forma Brevis literas ſingulis utriuſque ſexus Chriſtifidelibus, ob corporis infirmitates, quibus obnoxii reperiuntur, in ſacratiſſima Quadrageſima, aliiſque Jejunio conſecratis diebus, veſcendi prohibitis licentiam dantes, unicuique expreſſe præſcribimus, atque præcipimus.

Adhortatio ad Epiſcopos. §. 3. Eapropter Fraternitates Veſtras rogamus, atque in Domino obſecramus, ut populos veſtræ curæ commiſſos ad tam opportunum ſanandis vulneribus, quibus per humanam infirmitatem quiſque ſauciatur, ſanctiſſimi Jejunii remedium alacriter adhibendum cohortantes, ſedulo, ac paterne moneatis, rem agi non quidem exiguam, ſed longe graviſſimam, de obſervando, ſuſtinendoque Jejunio purificandis animis corporibuſque ſalutari. In ſpem igitur illos erigite cœleſtium præmiorum, quibus aſſequendis non ſunt condignæ paſſiones hujus temporis; imo leve, ac momentaneum non tribulationis, ſed modicæ abſtinentiæ noſtræ incommodum, magnum gloriæ pondus operatur in Cœlis. Ab omnibus ſe abſtinent, qui in agone contendunt, ut corruptibilem coronam accipiant, pudeat tam imbelles, ac delicatos Chriſtianæ militiæ milites, refugientes a conſortio Crucis Chriſti, qui coronam legitime certantibus propoſitam ſperare præcipit incorruptam; ad cujus auſpicium, & pignus, fraternitatibus Veſtris Apoſtolicam Benedictionem, iiſdem etiam Populis veſtris Noſtro nomine impertiendam, peramanter elargimur.

Præſentium tranſumptis, fides, habenda. §. 4. Volumus autem, ut præſentium tranſumptis, ſive exemplis, etiam impreſſis, manu alicujus Notarii publici ſubſcriptis, & ſigillo perſonæ in Eccleſiaſtica dignitate conſtitutæ munitis, eadem prorſus ubique fides adhibeatur, quæ præſentibus adhiberetur, & adhiberi poſſet, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ.

Dat. die 22. Aug. 1741. §. 5. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris, die vigeſima ſecunda menſis Auguſti anno Aprilis milleſimo ſeptingenteſimo quadrageſimo primo, Pontificatus Noſtri Anno II. *D. Card. Paſſioneus.*

XXVIII.

COMMISSIONES

Cauſarum ad partes non aliis dirigendas eſſe ſtatuitur, quam Judicibus Synodalibus, quorum electio Ordinariis Locorum commendatur, & permittitur fieri extra Synodum, cum conſilio Capitoli.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Primatibus, Archiepiſcopis, & Epiſcopis

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Abuſus committendi cauſas Judicibus imperitis, aut minus integris. QUamvis Paternæ vigilantiæ, qua de juſtitia unicuique integre, ſapienterque adminiſtranda ſolliciti eſſe debemus, jamdiu innotuerit, quod Cauſæ extra noſtram Romanam Curiam, pro Litigantium commodo, ad partes (ut ajunt) committi ſolitæ, iis quandoque decidendæ, ac fine terminandæ delegentur, qui tum congrua Juris peritia, tum quoque probitatis, ſpectatæque Fidei præſidio deſtituuntur: Acerbiori nihilominus doloris ſenſu perculſi fuimus, poſtquam hujuſmodi abuſum, rumore publico evulgatum, multorum querelis ad Apoſtolicam Sedem delatis, eorumque literis ad Nos crebro datis apertius ſenſimus confirmari. Rationes præterea, & peculiares Cauſæ

Tribuitur nimio Protonotariorum non participantium numero. dicti abuſus cum Nobis plures in eiſdem literis obtenderentur, eas potiſſimum referri perſpeximus eximio Protonotariorum non Participantium numero, quibus, utpote in Dignitate Eccleſiaſtica conſtitutis, in more poſitum eſt dictas Cauſas delegari, licet tempore

pore quo ad hujusmodi Dignitatis, & Officii gradum provehuntur, nulla meritorum, & qualitatum fiat diligens inquisitio, nec sedulo examinetur, an polleant requisitis ad Jus dicendum, & Justitiæ habenas moderandas necessariis.

§. 1. Quam graves curas id animo nostro ingesserit, quamve intimo mœrore affecti simus, ubi aliorum res, & negotia, ob Judicum ignorantiam, & malitiam, periclitari, & in discrimen adduci rescivimus; intelliget plane cui perspectus erit ille, quo semper incensi sumus, Justitiæ administrandæ zelus. Sed cum silere diutius, pro commissa Nobis Populorum salute, Paterna Charitas non pateretur, & ad propulsandam hanc corruptelam, restituendamque judiciorum integritatem, congruis remediis manus admoveremus; novimus non recentes, sed obsoletas esse hujusmodis querelas, atque rem esse non de morbo nunc ingruente, sed jamdudum invecto: Remedia ad illum avertendum non esse modo excogitanda, sed antiquitus præstituta: Originem vero non Curiæ nostræ Romanæ, sed iis adscribi oportere, qui de praxi ejusdem Curiæ injuste nimis conqueruntur. Pontificis casus.

§. 2. Si enim longe præteriti temporis ratio habeatur, facile quisque conjiciet fel. recor. Bonifacio Papæ VIII. has querimonias fuisse suggestas, eundemque Pontificem ad implendas Apostolici regiminis partes, sua Decretali *Statutum de Rescriptis in 6.* consulto præscripsisse, ne a Sede Apostolica, ejusque Legatis Causæ imposterum aliis delegarentur, quam Personis in Ecclesiastica Dignitate constitutis, & quibus sive Personatus, sive Canonicatus in aliqua Cathedrali Ecclesia obtigisset: Judicia præterea non in obscuro, sed in insigni, & populoso Oppido, ac in Urbibus instrui oportere, in quibus Peritorum Judicium copia commode haberi posset. Sacro etiam Concilio Tridentino hanc ipsam imperitorum Judicium querelam propositam fuisse, fas est credere: Postquam etenim *sess. 25. de Reform. c. 10.* præmissum fuit a Sede Apostolica Judicibus non undequaque idoneis Causas in partibus delegari, & id fieri tum ob malitiosam petentium suggestionem, tum quoque ob locorum longinquitatem, a quibus notitia Personarum, quibus Causæ mandentur, haberi non potest: *Statuit eadem Sancta Synodus, in singulis Conciliis Provincialibus, aut Diœcesanis, aliquot personas, quæ qualitates habeant juxta Constitutionem Bonifacii VIII. & alioquin ad id aptas designari, quibus imposterum Causæ committerentur; Et si aliquem interim ex designatis mori contingeret, substitueret Ordinarius Loci cum consilio Capituli alium in ejus locum, usque ad futuram Provincialem, aut Diœcesanam Synodum: Itaut haberet quævis Diœcesis quatuor saltem, aut etiam plures probatas, & qualificatas Personas, quibus hujusmodi Causæ committerentur; Alioquin post designationem factam, quam statim Episcopi ad Summum Romanum Pontificem transmitterent, delegationes quæcumque aliorum Judicum, aliis, quam his factæ, subreptitiæ censerentur.* Sancta Sedes alias super hoc providit, ut in Cap. Statutum de Rescript. in 6. Item Concilium Tridentinum, demandata Judicium Synodalium designatione.

§. 3. Cum vero Concilia Provincialia quolibet Triennio, Diœcesana anno quolibet ex præscripto Tridentini cogenda, ob varia, quæ observantur impedimenta, longius protrahantur, nec Episcopis subsit quandoque certa spes, quod iis propere sublatis, dicta Concilia haberi possint, atque illis designari novi Judices Synodales, in locum illorum, qui defecerunt: Sæpe idcirco Congregatio Concilii Tridentini Interpres a Locorum Ordinariis requisita, consultissime respondit, subrogandorum Judicum electionem ab Episcopis esse faciendam cum Consilio Capituli. Horum electio permissa fuit etiam extra Synodum.

§. 4. Providæ igitur, & vetustæ hujusmodi leges palam evincunt, antiqua esse vulnera in hac parte disciplinæ illata, illaque modo recrudescere, non quia congrua desit medela, sed quia negligitur ad præscriptum Canonicarum Sanctionum Judicum Synodalium designatio, quorum notitia si Romano pro tempore Pontifici exhibita fuisset, eisdem tantummodo Judicibus facta fuisset Causarum delegatio, semota quavis querelarum occasione. Vera abusus inducti causa.

§. 5. Dum minoribus in hac Curia muneribus, atque illo præsertim Secretarii Congregationis Concilii fungeremur, nihil Nobis fuit antiquius, quam Episcopis, aliisque Ecclesiarum Prælatis hosce sensus ingerere, eosque pro viribus ad has Ecclesiasticas leges custodiendas sedulo commonere: Nunc vero imperscruptabilis Consilii altitudine ad Supremum Apostolatus fastigium licet immerentes evocati, Pastoralis officii exigit ratio, ut nostris hisce literis certa vobis imposterum methodus præscribatur, ad quamcumque dubiorum, & querelarum occasionem avertendam. Volumus itaque, & mandamus, quod in iis Diœcesibus, in quibus vigiles Ecclesiarum Antistites ad tramites Tridentinæ Synodi Judices elegerunt in Conciliis sive Provincialibus, sive Diœcesanis, electorum Cui Pontifex occurrere intendit. Jubet sibi renunciari nomina Judicum Synodalium.

Nomina quamprimum Nobis renuncient; & si forte unum, vel plures illorum mori contingat, antequam denuo eadem Concilia cogantur, decedentibus subrogentur novi Judices, eligendi ab Episcopo cum Consilio Capituli qui Nomina subrogatorum in dicto munere, usque ad diem Synodi duraturo, Nobis itidem significent. Ubi vero Concilia Provincialia, & Synodalia jamdiu coacta non sunt, nec ulla idcirco facta dignoscitur Judicium electio: pro injuncta humilitati nostræ omnium Ecclesiarum solicitudine, Archiepiscopos, & Episcopos in Domino jugiter hortamur, & obstentamur, ut sublatis quibusvis impedimentis, eadem Concilia, sicubi commissa sunt, quamprimum haberi curent; interim vero cum consensu suorum Capitulorum Judices eligant, & Nomina Electorum in Albo redacta Nobis remittant; & si mori aliquem contingat, alios cum Consilio Capituli sufficiant, susceptosque Nobis indilate denuncient. Quo autem ad Numerum eligendorum, etsi Tridentini Decreto cautum sit quatuor saltem in unaquaque Diœcesi eligi debere, plures nihilominus eligi volumus, si Diœcesis amplitudo, aliæque peculiares circumstantiæ id probe exposcere videantur.

Eosque eligi, coactis Conciliis, & Synodis.

Vel interim extra Synodum, cum consilio Capituli.

In numero sufficienti pro Diœcesum amplitudine.

Qualitates Judicum, eligendorum.

§. 6. Monitos tamen esse volumus Locorum Ordinarios, quod licet ad tramites præmissæ Decretalis Bonifacii VIII. cui etiam consona sunt disposita a Tridentino, facultas judicandi tribuenda sit Personis, Dignitate aliqua Ecclesiastica. Personatu, vel Canonicatu Cathedralis Ecclesiæ insignitis; hujusmodi qualitates ita esse accipiendas, ut non desit in persona ad hoc munus assumenda, altera potissimum requisita qualitas Doctrinæ, & idoneitatis, in qua summa Negotii est constituta. Hoc pacto designati, & electi Judices Nostro Supplicum Libellorum Secretario denuncientur ab Ordinariis, vel immediate per se ipsos, vel mediate per suos in Urbe Negotiorum Gestores: Nostræque erit vigilantiæ solerter cavere, ne imposterum ab Officialibus nostræ Curiæ ad id Deputatis, Causæ aliis, quam dictis Judicibus; delegentur. Quæ quidem dum Vobis, Venerabiles Fratres, per hæc Apostolica scripta nota esse volumus, in felicitatis auspicium, & paternæ dilectionis pignus, Apostolicam Benedictionem vobis impertimur. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem die 26. Augusti 1741. Pontificatus Nostri Anno II.

Eorum nomina Secretario Supplicum Libellorum denuncianda.

Nec aliis deinceps Causarum commissiones dirigendæ.

Dat. die 26. Aug. 1741.

XXIX.

CESSIONES

Commodi exigendi fructus Beneficiorum prohibentur, sub pæna excommunicationis, & nullitatis contractus.

BENEDICTUS EPICOPUS SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium a præcavenda Clericorum criminosa depauperatione.

UNIVERSALIS Ecclesiæ cura, quam inscrutabilis Divinæ Sapientiæ, atque Bonitatis altitudo humilitati nostræ committere dignata est, inter cætera solicitudines exigit etiam, ac postulat, ut diligenter invigilemus, ne Clerici Ecclesiasticis Beneficiis, quæ e liberali Ecclesiæ manu acceperunt, abutentes, eorum redditus, non sine aliorum fidelium scandalo, consulta prodigalitate disperdant, sed tanquam boni dispensatores ita administrent, ut & vitæ suæ necessaria provideant, & pauperum inopiæ, & Ecclesiarum necessitatibus succurrant.

Alienatio redditum Beneficiorum, obtentu cedendi commodum exactionis, improbatur.

§. 1. Relatum est ad aures nostras, quosdem Clericos Ecclesiasticis Beneficiis cum onere, vel sine onere residentiæ provisos, turpibus ut plurimum ex causis impulsos, annuos eorumdem Beneficiorum redditus, quos, donec viverent, percipere possent, unico actu alienare sub nomine cedendi commodum, seu utilitatem percipiendi fructus eorundem Beneficiorum, quos alteri, quoad vixerint, vendunt, recepta pecunia ad eam summam, & quantitatem, quam ipsi, habita ratione eorum ætatis, & corporis valetudinis, durante vita, versimiliter consequi potuissent. Cum autem isti improvidi Clerici instar illius prodigi filiifamilias, de quo in Evangelio scriptum est: *cum substantiam suam a Patre recepisset, totam statim consumpsisse luxuriose vivendo, & deinde, facta fame valida, coactum esse vivere de siliquis immundarum animalium*; pia Ecclesiæ subsidia, & Ecclesiasticos proventus in suas explendas cupiditates improbo hujusmodi contractu profun-

fundant; multa hinc, & gravia mala, ut experientia ipsa compertum est, evenire solent. Nam primum non leve dedecus Ecclesiastico Ordini inuritur, & grave reliquis fidelibus scandalum generatur, dum vident, Ecclesiasticas pecunias, quæ sunt vota fidelium, bona pauperum, patrimonium Christi, in pravos usus insumi, vel improvisa profusione dissipari, quæ ab Ecclesiasticis, tamquam probis dispensatoribus, in solamen pauperum, & Ecclesiarum restaurationem impendi deberent. Præterea sæpe hujusmodi Clerici ad summam rediguntur egestatem, & ut se sustentare possint, vel indecore, non sine infamia Clericalis gradus, mendicant, vel indignis quæstibus, & negotiis operam præbet; Ecclesiam autem, & Ecclesiasticas res quodammodo aversantur, quasi fraudati mercede, vel stipendiis suis, quæ nullius culpa, sed solum vitio, & flagitiis suis amiserunt: Ideo Ecclesiastica munera, vel nunquam, vel negligenter obeunt, Divinam Psalmodiam, si ad eam in publicis Ecclesiis ratione suorum Beneficiorum teneantur, frequenter omittunt, oscitanter persolvunt, Ecclesiasticos cœtus non frequentant, animarum salutem non curant, Divina fastidiunt, mundana sectantur. Quæ mala inde proveniant.

§. 2. Volentes igitur hanc improbam consuetudinem, & non ferendam pravitatem, qua non mediocriter Clericalis ordinis fama minuitur, & honor conculcatur, Ecclesiæ autem debito servitio, pauperes opportunis subsidiis, & sacræ ædes necessariis reparationibus, & ornamentis fraudantur, penitus abolere, Motu proprio, ac certa scientia, & matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, omnibus Clericis quacumque dignitate, præeminentia, honore, & privilegio insignitis interdicimus, & prohibemus, ne in posterum audeant sub nomine ablienandi utilitatem, & commodum percipiendi fructus, vel alio quovis titulo, pretextu, & colore vendere, ac distrahere suorum respective Beneficiorum redditus, & proventus, vel ad vitam, vel in longum tempus, recepta ab Emptore, per unam, vel plures solutiones, pecuniarum quantitate, quam ipsi Beneficiati per ejusdem temporis, vel vitæ spatium probabiliter consequi potuissent; sub pœna excommunicationis, & nullitatis actus, seu contractus, & omnium inde consecutorum, aliisque pœnis inflictis, præscriptis, & statutis contra alienantes bona Ecclesiæ, quas rursus hic contra eosdem Clericos sic contrahentes renovare, decernere, ac statuere intendimus, & volumus. Et insuper ad uberiorem cautelam, & quatenus, opus sit, omnes hujusmodi contractus, quos in futurum fieri contigerit, motu, scientia, deliberatione, & potestate simili damnamus, reprobamus, cassamus, irritamus, & annullamus, eosque nullos, cassos, ac irritos decernimus, & declaramus, illosque suis auctoribus tanquam invalidos, cassos, irritos, atque inanes, viribusque, & affectu ab initio vacuos, neque in judicio, neque extra, ad ullum effectum suffragari debere, neminemque ad eorum observantiam obligari, etiamsi pluries juramento firmati, & vallati sint, sed nullum inde jus cuicumque, aut actionem, vel titulum etiam coloratum possidendi, aut præscribendi per quodvis longissimum temporis spatium acquiri unquam posse pariter præcipimus, & jubemus.

Dictus abusus prohibetur sub pœnis contra alienantes bona Ecclesiæ.

Contractus, & actus ejusmodi, annullantur ad quoscumque effectus.

§. 3. Decernentes easdem præsentes literas, & in eis contenta quæcumque nullo unquam tempore impugnari, aut retractari posse, sed semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac ab omnibus, & singulis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter observari: Sicque, & non aliter in præmissis omnibus, & singulis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac prædictæ Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Sedis Apostolicæ præfatæ Nuncios, aliosve quoslibet quacumque præeminentia, & potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere; ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari: Non obstantibus quibuscumque privilegiis, indultis, concessionibus, & gratiis Apostolicis tam generalibus, quam particularibus quantumvis speciali mentione, & nota dignis, quibuscumque Archiepiscopis, Episcopis, & aliis Superioribus, & Inferioribus Ecclesiarum Prælatis, etiam Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus, ac eorum, & nostris familiaribus continuis commensalibus, necnon literarum Apostolicarum Scriptoribus, Abbreviatoribus, cæterisque Romanæ Curiæ Officialibus, concessis, & confirmatis; cæterisque contrariis quibuscumque.

Clausulæ salutares.

Decretum irritans. Derogationes opportunæ.

§. 4. Ut autem facilius præsentes Literæ omnibus innotescant, & nemo prætextu illarum ignorantiæ excusari possit, jubemus, easdem ad valvas Ecclesiæ Lateranen-

Publicationis præsentium vigor.

ranensis, & Principis Apostolorum, necnon Cancellariæ Apostolicæ, Curiæque Generalis in Monte Citatorio, ac in Acie Campi Floræ de Urbe, aliisque locis solitis, & consuetis, ut moris est, publicari, earumque exempla affigi: Volumusque, eas sic publicatas, omnes, & singulos perinde afficere, & obligare, ac si illis ipsis fuissent singulariter intimatæ: Exemplis quoque prædictis etiam impressis, manuque Notarii publici, & Sigillo Prælati Ecclesiastici, vel ejus Curiæ obsignatis, eamdem prorsus fidem adhiberi, quæ ipsis præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostri decreti, constitutionis, declarationis, annulationis, infirmationis, prohibitionis, interdicti, ac voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire: Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicæ MDCCXLI. IV. Kalendas Septembris, Pontificatus Nostri Anno II.

Exemplorum auctoritas. — *Sanctio pœnalis.* — *Dat. die 29. Aug. 1741.*

D. Card. Passioneus.
X. Sub-Datarius.

Visa de Curia.

N. Antonellus.

Loco ✠ Plumbi.

J. B. Eugenius.
Publicat. die 3. Octobris ejusdem Anni.

XXX.

RESIGNATIONES

Beneficiorum cum reservatione Pensionis, & pacto eam cassandi, prohibetur, & annullantur; adjecta pœna privationis Beneficii, inhabilitationis ad alia assequenda, restitutionis pecuniæ, &c. & irritantur cassationes, & extinctiones pensionum intra sex menses a capta possessione Beneficii obtentæ.

BENEDICTUS EPISCOPUS SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium a conservatione Ecclesiasticæ disciplinæ.

IN sublimi Beati Petri Cathedra Divina dispensatione, licet immerentes, collocati, gravi dolore constringimur, quoties considerationis nostræ oculos convertimus ad præstantiorem Dominici Gregis partem, hoc est, ad Ecclesiasticum cœtum, eumque conspicimus, vel pravis moribus, vel indecoris actibus dehonestari; non enim ignari sumus, quanta sit inde in populis corruptionis timenda pernicies, si sal, unde cætera condiri debent, evanuerit.

Exponitur abusus resignationum, cum reservatione pensionis, & pacto eam abolendi.

§. 1. Pervenit quidem ad aures solicitudinis nostræ, non raro contingere solere, ut quidam Clerici in minoribus, vel majoribus ordinibus constituti, aut sola Ecclesiastica tonsura decorati, Beneficia, seu Officia simplicia, vel cum onere residentiæ possidentes, aliis resignent, annua sibi pensione sub Apostolico beneplacito reservata: inito eodem tempore pacto cum Resignatario, cassandi, & abolendi dictam pensionem, repræsentata pecunia, nempe factis quibusdam anticipatis solutionibus pecuniarum ad eam summam, quæ ad abolitionem, & extinctionem prædictæ pensionis, vel potius ad palliatam ipsius beneficii venditionem nefarie perficiendam, expressa inter Partes conventione, stabilita fuit. Et quoniam profani isti Beneficiorum distractores non ingorant, quod si hujusmodi improba pacta Datariæ Apostolicæ nostræ Ministris, aut Nobis inotescerent, nunquam resignationes hujusmodi a Datario, vel Prodatario Nostro, vel a Nobis, aliisque Romanis Pontificibus pro tempore existentibus admitterentur; ut circumspectam eorumdem Datariæ Apostolicæ Officialium, & Nostram, aliorumque Pontificum vigilantiam fallerent, callida malorum hominum improbitas hanc perditionis viam, & rationem excogitavit: Arcano, & clandestino pacto inter Resignantem, & Resignatarium, ad pensionem cassandam, & extinguendam, conventa pecuniæ quantitate, eaque quandoque etiam deposita apud publicum mercatorem, seu mensam argentariam, unitim, ac simul expedire curant Bullam resignationis Beneficii, & alteram Pensionis reser-

Fraudes adhiberi solitæ ad extorquendum assensum Apostolicum.

reſervatæ ſuper eodem Beneficio favore Reſignantis; ita tamen, ut prope eodem, vel non multo poſt tempore, quo Supplicationi pro reſervatione Penſionis ſolita Data apponitur, alia Supplicatio ſubſcribatur, ſeu ſignetur pro caſſatione, atque extinctione ejuſdem Penſionis per anticipatas, ſeu anticipandas ſolutiones facienda, nulla mentione facta de præcedenti abominanda conventione, & ſimoniacam labem redolente pacto, quo Beneficii reſignatio in occultam ipſius Beneficii venditionem execrabili transformatione commutatur.

Mala inde conſequentia.

§. 2. Cum autem hujus generis pacta improba, reprobata, damnata ſint, & gratiæ hujuſmodi caſſationis, ſeu extinctionis Penſionis, tamquam ſubreptitiæ, & doloſa calliditate obtentæ, & quæ, rei veritate, & totius negotii ſerie expreſſa, nunquam a Sede Apoſtolica conceſſæ fuiſſent, nullæ, irritæ, ac inanes ſint, & in maximum animarum eas fraudulenter impetrantium damnum, ac detrimentum tendant, & præterea ſcandalo ſimplicibus, & bonis abominationi, & pluribus æterno exitio ſint: Siquidem gratiarum hujuſmodi impetratores, qui Eccleſiaſtica Beneficia tali infami mercatu negotiantur potius, quam reſignant, non ſolum graviſſimo peccato, quod præ oculis habere deberent, animas ſuas illaqueant, ſed inſuper palam apud omnes in populo, non ſine infamia Eccleſiaſtici ordinis, exſecrantur, & contemnuntur; Et ſi pro aliis Beneficiis obtinendis ad Datariam Apoſtolicam accedere auſi fuerint, tanquam Beneficiorum Venditores male audiuntur, & publice redarguntur; cum ſtatim ipſis ab eorum competitoribus opponatur Reſignatio facta, cum caſſatione Penſionis per anticipatas, ſeu anticipandas ſolutione, hoc eſt, indigna Beneficii jam antea obtenti negotio, & clandeſtina ſub ambagibus, & fraudulentis conventionibus deteſtanda venditio.

Pacta caſſationis Penſionis contemporanea Reſignationi damnantur, & annullantur.

Irritantur abolitiones penſionum per anticipatas ſolutiones obtentæ intra ſex menſes a capta poſſeſſione Beneficii.

§. 3. Nos igitur hoc execrabile malum, quo non leve Eccleſiaſtico Ordini dedecus, & infamiæ nota inuritur, prout neceſſitas, & paſtorale munus poſtulat, coercere in futurum volentes, & longe a Sanctuario Dei profanam hujuſmodi abominationem removere, Motu proprio, ac certa ſcientia, & matura deliberatione Noſtris deque Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine ſtatuimus, & declaramus, omnia hujuſmodi pacta, & conventiones pro caſſatione, ſeu abolitione Penſionum per anticipatas, vel anticipandas ſolutiones contemporanee ad Reſignationes Beneficiorum, cum reſervatione Penſionis, per quaſcumque perſonas quavis dignitate, honore, ac præeminentia inſignitas inita, tamquam a Sacris Canonibus, & Apoſtolicis Conſtitutionibus improbata, & ſimoniacam labem redolentia, nulla, caſſa, ac irrita eſſe; & omnes caſſationes, abolitiones, & extinctiones Penſionum hujuſmodi, quas in poſterum intra ſex menſes, a die captæ poſſeſſionis Beneficii per Reſignatarium computandos, fieri contigerit, etiam ſi nullum præcedens pactum interveniſſe inter partes probari poſſit, & caſſatio prædicta ſecuta ſit vigore Supplicationis manu noſtra, vel Romani Pontificis pro tempore ſignatæ, quam nullatenus, tanquam per ſubreptionem, & fraudes obtentam, neque in judicio, neque extra, ad ullum effectum eis ſuffragari volumus, irritas, nullas, & inanes eſſe, ac omnibus viribus, ac effectu vacuas, & quatenus opus ſit, motu, ſcientia, & deliberatione ſimili, deque Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine, tenore præſentium damnamus, revocamus, annullamus, caſſamus, & abolemus, & inſuper tam Reſignantem, quam Reſignatarium ab omni jure Beneficii decidiſſe, eoſque ipſo facto, abſque alia declaratione, vel Judicis ſententia, privatos, & ad alia obtinenda inhabiles eſſe, ac fore, & a quocumque Beneficium hujuſmodi, tamquam de jure, & de facto vacans, impetrari poſſe; & præterea Reſignantem ad reſtituendas pecunias pro caſſatione Penſionis hujuſmodi indebite, & ſimoniace perceptas, quæ arbitrio Ordinarii erunt piis locis applicandæ, vel pauperibus perſonis diſtribuendæ, ſub peccato gravi teneri, & Eccleſiaſticis remediis, ac pœnis, ſi renuat, ipſo jure abſque alia ſcientia, & declaratione, cogi poſſe, motu ſcientia, & poteſtate pari decernimus, & declaramus.

Tam Reſignans, quam Reſignatarius Beneficio privantur ipſo facto & inhabiles ad alia aſſeq. declarantur.

Pecuniæ pro caſſatione Penſionis perceptæ reſtitui jubentur.

Irritantur, etiam ceſſione commodi exigendi Penſiones factæ intra ſex menſes a capta poſſeſſ.

§. 4. Et quoniam multa malitia hominum eſt in terra, ut omnis aditus fraudibus, & dolis, quos perverſa nonnullorum calliditas, & in exitium ſui ingenioſa excogitare conſuevit, quoad fieri poteſt, intercludatur, volumus, præcipimus, & declaramus, ſub hac Noſtra voluntate, conſtitutione, & diſpoſitione comprehendi omnes, & ſingulas ceſſiones, ſeu translationes in ipſum Reſignatarium, aut in aliam perſonam, commodi, ſeu utilitatis percipiendi fructus penſionum hujuſmodi, necnon alias quaſcumque ceſſiones, translationes, reſignationes, extinctiones, abolitiones, quovis modo, titulo, nomine, colore, & auctoritate, per anticipatas ſolutiones, ſeu præſentata pecunia fa-

ctas

ctas intra dictum tempus sex mensium; & etiam ultra id temporis spatium, dummodo reprobum illud, & detestabile pactum præcessisse constiterit.

Clausulæ salutares.

§. 5. Mandamus præterea, & jubemus easdem præsentes literas perpetuo firmas, validas, & efficaces existere, & fore, & nullo unquam tempore sub quovis colore, & prætextu, etiam defectus nostræ intentionis, impugnari posse: Sicque, & non alias, in præmissis omnibus, & singulis, per quoscumque Judices Ordinarios, & delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac prædictæ S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Sedi Apostolicæ præfatæ nuncios, aliosque quoslibet quacumque præeminentia, & potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere; ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari: Non obstantibus Resignantium, seu Cedentium voluntatibus, conditionibus, protestationibus, & clausulis in ipsismet resignationibus, & cessionibus, seu Procuratorum constitutionibus, & Mandatis, ac alias, etiam ad præservationem suorum jurium, & significationem, quod non aliter, nec alio modo resignant, seu cedunt, appositis, & quacumque verborum vi, formula, & multiplicatione & amplitudine expressis, necnon quibusvis indultis, privilegiis, & gratiis Apostolicis, tam generalibus quam particularibus, quantumvis speciali mentione, & nota dignis, quibuscumque Archiepiscopis, Episcopis, & aliis superioribus, & inferioribus Ecclesiarum Prælatis, etiam S. R. E. Cardinalibus, ac eorum, & nostris familiaribus continuis commensalibus, nec non Literarum Apostolicarum Scriptoribus, Abbreviatoribus, cæterisque Romanæ Curiæ Officialibus concessis, & confirmatis, cæterisque contrariis quibuscumque.

Derogationes amplissimæ, etiam quoad præservationes in Resignationibus adjectas. vasiones in Resignationibus adjectas.

Publicationis rigor.

§. 6. Cæterum, ut facilius præsentes Literæ omnibus innotescant, & nemo prætextu illarum ignorantiæ excusari possit, jubemus, easdem ad valvas Ecclesiæ Lateranensis, & Principis Apostolorum, necnon Cancellariæ Apostolicæ, Curiæque generalis in Monte Citatorio, ac in Acie Campi Floræ de Urbe, aliisque locis solitis, & consuetis, ut moris est, publicari, eorumque exempla affigi: Volumusque, eas, sic publicatas, omnes, & singulos perinde afficere, & obligare, ac si illis ipsis fuissent singulariter intimatæ. Exemplis quoque prædictis etiam impressis, manuque Notarii publici, & sigillo Prælati Ecclesiastici, vel ejus Curiæ obsignatis, eamdem prorsus fidem adhiberi, quæ ipsis præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Fides transumptis habenda.

Sanctio.

§. 7. Nulli ergo omnino hominum liceat, hanc paginam Nostri decreti, constitutionis, declarationis, annullationis, infirmationis, prohibitionis, interdicti, ac voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. die 29. Aug. 1741.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo primo, quarto Kalendas Septembris, Pontificatus Nostri Anno. II.

D. Card. Passioneus.
X. Sub-Datarius.

VISA DE CURIA

N. Antonellus.

Loco ✠ Plumbi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 3. Octobris ejusdem anni.

CON-

CONFIRMATIO

XXXI.

Synodi Nationalis Maronitarum, habitæ in Monte Libano Anno Domini MDCCXXXVI.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Singularis Romanorum Pontificum Prædecessorum Nostrorum in Suprema Catholicæ Ecclesiæ procuratione solicitudo, cura, atque providentia, tum ad Sacrosancta Orthodoxæ Religionis dogmata, tum ad tradita Ecclesiasticæ Disciplinæ præcepta, sive declaranda, sive sustinenda, sive confirmanda, sive tuenda, sive in pristinum, ubi fortasse excidissent, aut in aliquod quamvis minimum, erroris, vel corruptelæ vitium inclinassent, observantiam revocanda instaurandaque, accuratissime semper servata, in eo maximopere commendatur, quod minime passi fuere omnia opportuna, ac necessaria charitatis, sapientiæ, vigilantiæ, atque auctoritatis Apostolicæ remedia suaviter, fortiterque, ubicumque terrarum, ac gentium, ubi Catholica Fides colebatur, adhibenda fuissent, unquam desiderari. Sæpe enim per Apostolicas Literas arguebant errantes; sæpe vero de Apostolico fonte per omnes Provincias petentibus responsa dabant; interdum quidem aliis, cum longius abessent, suæ curæ vices gesturis, causas cognoscendas definiendasque committebant; interdum etiam viros dignitate, ac doctrina insignes, per quos ibi, ubi præsentes esse non poterant, sua repræsentaretur auctoritas, decernebant; alias Cœtus, ac Synodos, ut a Fratribus, & Coepiscopis ibi congregatis, Canonica, & Apostolica integritate causæ discussæ Deo placita æquitate definirentur, indicendas mandabant; nonnunquam & Legatos suos mittebant, qui Cœtus, & Synodos, sive Generales, sive Nationales, aut Provinciales convocarent; in quibus Apostolicæ Sedis nomine aut adstantes, aut præsidentes, postquam salubriter, servata æquitate, omnia discussa, & canonica integritate fuissent definita, ad eorumdem Prædecessorum Nostrorum studerent perducere notionem, quatenus ab ipsis valerent congrua sine dubio sententia terminari atque confirmari.

S. Sedis Cathol. Fidem, & disciplinam ubique promovet variis mediis.

Inter cætera Conciliorum celebratione

§. 1. Quantum autem ad Catholicæ Religionis veritatem illustrandam, confirmandamque, quantum ad ecclesiasticæ disciplinæ observantiam procurandam, quantum ad Christianæ pietatis, & sanctimoniæ studium promovendum prodessent hujusmodi Cœtus, & Synodi, satis superque experimento comprobavit ipsa antiquitas. *Qua* sane ex *causa*, inquit Sanctus Martyr, & Episcopus Cyprianus, *necessario apud Nos fit, ut per singulos annos seniores, ac Præpositi in unum conveniamus ad disponenda ea; quæ curæ nostræ commissa sunt, ut, si quæ graviora sunt, communi consilio dirigantur.* Eapropter Tridentina Synodus præcepit, ut Concilia quidem Provincialia, sicubi omissa fuissent, pro moderandis moribus, corrigendis excessibus, controversiis componendis, aliisque ex Sacris Canonibus permissis, quolibet saltem triennio: Diœcesanæ vero Synodi quotannis renovarentur.

Eorum utilitas semper agnita.

Et a Conc. Trid. commendata.

§. 2. Etsi autem Venerabiles Fratres Patriarchæ, Archiepiscopi, Episcopi, aliique pro tempore existentes Inclytæ Nationis Maronitarum, quæ ab ipsa sua origine Orthodoxam Romanam Fidem professa semper intactam ab Infidelibus, Hæreticis, Schismaticis undique circumsedentibus custodire, atque Apostolicæ huic Sanctæ Sedi arctissime adhærere, debitaque obedientia obsequi studuit, ac pergit, Cœtus, & Synodos ejusmodi veluti in speciem inter se celebrare non destiterint; nunquam tamen apud illos Provinciale, seu totius Nationis Concilium habitum fuisse constat. Quo factum fuit, ut, cum nonnulla ad Disciplinam Ecclesiasticam potissimum spectantia sensim a primæva institutione, ac splendore declinare viderentur, ad eadem sustinenda reparandaque assidue per Congregationum Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium, tum Generalis adversus hæreticam pravitatem Inquisitionis, tum Propagandæ Fidei, Decreta super propositis dubiis, & exortis controversis edita, quantum fieri potuit, consuleretur. Quæ certe providentia jamdudum inita, ac servata, etsi quodammodo salutaris, haud tamen satis visa fuit modernis Venerabilibus Fratribus Josepho Petro Patriarchæ Antiocheno, cæterisque Archiepiscopis, & Episcopis ejusdem Nationis Ma-

Maronitarum rebus necessarium erat Concilium Nationale.

Ideo recurrunt ad S. Sedem.

Maronitarum, ut votorum suorum compotes fierent. Quamobrem per supplices Literas eximiis singularis erga Apostolicam hanc Sanctam Sedem reverentiæ, & obedientiæ notis insignes, iterum atque iterum datas, non modo abusus sensim irreptos, ac controversias, & confusiones pacem plerumque interturbantes, e medio tollendas significabant: verum enixis etiam precibus tandem postularunt, ut ad gravissimum hujusmodi negotium cum ejusdem Nationis decore atque utilitate conficiendum, adlegare dignaretur Apostolica Sedes Dilectum Filium Josephum Simonium Assemanum, ejusdem Nationis Virum, primæ in Bibliotheca nostra Vaticana Custodiæ Præfectum, Canonicum Basilicæ Principis Apostolorum de Urbe, Magistrum in utraque Signatura nostra Referendarium, Prælatum domesticum, & intimum Cubicularium nostrum, quem triginta fere ab hinc annis Nobis notum, & acceptum, tum propter obsequia sua in earumdem Congregationum Inquisitionis, & Propagandæ Fidei negotiis Nationum Orientalium expediendis laudabiliter præstita, & tot volumina, de Orientalibus præsertim, aliisque rebus, jam typis edita, plurimi facimus.

Et petunt allegari R. P. Assemanum.

Clemens XII. annuit.

§. 3. Itaque fel. record. Clemens PP. XII. Prædecessor noster, ex ejusdem Congregationis Propagandæ Fidei consilio, supplicationibus hujusmodi inclinatus, laudatum Josephum Simonium, tum suis Apostolicis in simili forma Brevis Literis, tum Decreto, & Instructione super nonnullis articulis peculiari reformatione dignis habitis, & facultate Synodum Provincialem, seu totius Nationis, si opus fuisset, congregandi instructum, ablegare dignatus fuit. Hic autem supremis ejusdem Clementis Prædecessoris jussibus, ea, qua decebat, obedientia obtemperans, Orientem contendit. Postquam ad Libanum Montem accessit, Apostolica Mandata, Decreta, & Instructionem dictæ Congregationis in Apostolicis Literis, & Decretis, ut præmittitur, contenta, iisdem Josepho Petro Patriarchæ, aliisque Præsulibus Maronitis exposuit. Quibus omnibus cum veneratione Apostolicæ Sedi debita exceptis, lectisque, unanimi consensu statutum fuit, ut Synodus hujusmodi haberetur, in qua non solum recitarentur, atque observanda proponerentur decreta, & ordinationes dictæ Congregationis Propagandæ Fidei; verum etiam alia decreta, & canones, si aliquo pacto id, ad Ecclesiasticam Disciplinam cum ejusdem Nationis laude reformandam illustrandamque, necessarium, atque opportunum fuisset visum, concederentur.

Ablegatus, cum Mandatis Apost. ad Mont. Libanum accedit; & Synodus indicitur.

Locus Concilii, & Personæ in eo convenientes.

§. 4. Interea variis prosusionibus, & congressibus ante peractis, Synodus hujusmodi, quæ jam indicta fuerat, in Ecclesia sub Invocatione Beatæ Virginis Mariæ Immaculatæ Monasterii de Loaisa Dilectorum Filiorum Monachorum Sancti Antonii Congregationis Montis Libani in Provincia Chesroanensi Phœniciæ convocata fuit. In ea sane, præter Pattiarcham, & Ablegatum hujusmodi, interfuerunt Archiepiscopi, & Episcopi, nimirum quatuordecim Maronitæ, duo Syri, & totidem Armeni, Abbates Generales Monachorum tum Sancti Antonii Congregationis Montis Libani, tum Sancti Isaiæ, singuli cum quatuor Diffinitoribus, & aliis Abbatibus localibus, tam ejusdem Congregationis Montis Libani, quam Monasteriorum antiqui Instituti, Locum tenens Custodiæ Hierosolymorum, ac Totius Terræ Sanctæ, Apostolici Missionarii omnium Ordinum; qui in Syria, & Palestina commorantur, nempe Sancti Francisci Minorum de Observantia, & Capuccinorum, Sanctæ Mariæ de Monte Carmelo Excalceatorum nuncupatorum, & Clerici Regulares Societatis Jesu, ac quamplures Archipresbyteri, Parochi, Presbyteri, Theologi, Collegii Pontificii de Urbe olim Alumni, aliique Clerici, Monachi, Principes, ac Magnates Gazeni, Hebaiscii, & aliarum Familiarum insignium Montis Libani, & Antilibani.

Conduntur decreta juxta Instructiones, & acceptantur.

§. 5. Antedicti omnes in sessionibus, tam matutinis, quam vespertinis trigesima mensis Septembris, ac prima, & secunda diebus mensis Octobris anni MDCCXXXVI. habitis, insimul convenientes, postquam recitata, & proposita fuerant decreta, canones, & articuli juxta instructionem dictæ Congregationis Propagandæ Fidei, ut præmittitur, in Synodo hujusmodi condita, & contenta, non solum omnia, & singula comprobarunt laudaveruntque, iisque omnes, & singuli, qui suffragium, & votum habebant, aliique subscripserunt; verumetiam Literas, quibus & ea, quæ gesta erant, significabant, & ipsum Ablegatum propter suum zelum, prudentiam, doctrinam, pietatem, sapientemque in rebus gestis habitam rationem, maximopere commendabant, diebus tertia, quarta, quinta, septima, & decimaquinta ejusdem mensis, & annis datas, ad Clementem Prædecessorem præfatum, & sæpe dictam Congregationem perferendas curarunt; suppliciter expostulantes, ut Synodus hujusmodi, prævio Apostolicæ hujus Sanctæ Sedis exa-

Petitur examen, & confirmatio S. Sedis.

examine, censura, & correctione, quatenus necessitas exegisset, Apostolica auctoritate approbata, & confirmata, Typis etiam Arabicis dictæ Congregationis Propagandæ Fidei in lucem prodiret.

§. 6. Interea, dum ipse Joseph Simonius Ablegatus Instructioni memoratæ Congregationis, & bonæ mem. Felicis Cardinalis Zondadari, dum viveret, Nationis Maronitarum Protectoris, & hujusmodi ad Montem Libanum Ablegationis Ponentis, mandatis obtemperaturus, & iis, qui in dicta Synodo suffragati fuerant, morem gesturus, statim nonnulla in quibusdam articulis, ut præmittitur, contenta, ac primum hic Romæ, deinde in memorata Synodo jam discussa atque decreta, executioni mandanda curat, ac præsertim omnimodam Monialium a Monachis separationem, non levis eumdem Ablegatum inter, & Patriarcham, quoad modum separationis, emersit dissensio. Accessit deinde controversia de inhibita quacumque vel modica pecuniæ summa, aut aliarum rerum contributione, tum in Sacrorum Oleorum distributione, tum in Sacrorum Ordinum collatione, Patriarchæ, aut Episcopis alias solvi, & erogari solita. Demum de statuta uniuscujusque propriæ Ecclesiæ Antistitis firma incardinatione, & Episcopatum ad certum numerum, juxta folium ab ipso Patriarcha, Archiepiscopis, & Episcopis subscriptum, reductione, dissidium erupit. De hisce omnibus idem Patriarcha, & per suas Literas anno MDCCXXXVII. scriptas, & per suum Nuntium anno MDCCXXXVIII. hanc Almam Urbem assequutum, Apostolicam Sedem consuluit.

Dissensiones exortæ circa nonnullorum executionem.

Quæ pariter ad S. Sedem deferuntur.

§. 7. Narratis autem, relatisque prius in sæpedicta Congregatione Propagandæ Fidei non semel habita, quamplurimis, tum quoad puncta in antedictis articulis contenta, tum quoad auctoritatem legitimitatemque Synodi præfatæ, rationum momentis hinc inde adductis, & accuratissime expensis; audita tum Venerabilis Fratris Gabrielis Eva Archiepiscopi Cypri Maronitæ, tum Dilectorum Filiorum Thomæ Budi Abbatis Generalis Monachorum Sancti Antonii dictæ Congregationis Montis Libani, & Pompilii Rodata in Bibliotheca nostra Vaticana Græci Scriptoris, & de rebus Orientalibus non ignari, quibus Synodus præfata revidenda, & examinanda commissa fuerat, relatione; Particularem Congregationem eorumdem Venerabilium Fratrum nostrorum Propagandæ Fidei jam a Nobis deputatam, coram Nobis die XXVII. proxime elapsi mensis Augusti, Ponente Dilecto pariter Filio nostro Vincentio Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinali Petra ejusdem Congregationis Propagandæ Fidei Præfecto, in locum Dilecti itidem Filii nostri Caroli S. R. E. præfatæ Cardinalis Rezzonici Ponentis absentis suffecto, habendam indiximus.

Eædem examinantur in Congreg. de Prop. Fide.

Ac demum coram Sanctissimo.

§. 8. Proposita fuerunt in Congregatione hujusmodi dubia, quæ sequuntur. I. *An constet de legitimitate dictæ Synodi?* II. *An Canon quoad cohabitationem prohibitam Monialium, seu Mulierum, cum Monachis, sustineatur, vel quomodo moderandus?* III. *An Canon prohibens Patriarchæ quamcumque exactionem in distributione Olei Sancti Parochis, sustineatur, & mereatur confirmationem?* IV. *An Canon quoad residentiam Episcoporum Maronitarum in propriis Titulis Ecclesiarum Episcopalium, sit approbandus; & quid quoad Appendicem Synodi Cap. XLI. in quo adest divisio Sedium Episcopalium, cum limitibus Diœcesum Maronitarum, pro distributione Diœcesum in tot Episcopis, itaut non possint amoveri a Patriarcha?* V. *An sit consulendum Sanctissimo pro approbatione dictæ Synodi etiam per Breve Apostolicum?* Ad quæ sane dubia, omnibus sedulo expensis, per eosdem Cardinales responsum fuit. Ad Primum. *Constare de legitimitate Synodi, omnibus suffragantibus.* Ad secundum. *Pro approbatione Canonis, citra tamen approbationem Monasteriorum.* Ad tertium. *Approbandum: & ad Sanctissimum, qui dignetur alio modo providere Domino Patriarchæ.* Ad quartum. *Pro approbatione Canonis demandantis Residentiam Episcoporum: & ad Sanctissimum quoad contenta in Appendice Cap. XLI. in quo proponuntur Metropolitarum, & Episcoporum Maronitarum Sedes, & limites.* Ad quintum. *Ad Sanctissimum, qui dignetur approbare Synodum, cum Brevi Apostolico.*

Dubia in Congr. proposita

Congreg. Responsi.

§. 9. Hinc est, quod Nos, qui in sublimi Sacrosancti Apostolatus specula per Divinæ bonitatis abundantiam constituti, nihil optamus impensius, quam ut per universum Catholicum Orbem evangelizemus, & dogmata Orthodoxæ Fidei omnes Christifideles edoceamus, & Ecclesiasticæ Disciplinæ præcepta intacta sanctissime servanda curemus: Eapropter, omnibus, & singulis dissidiis, controversiis, dissensionibus, cæterisque quibuscumque, quæ ad hanc usque diem super præmissis omnibus quocumque

Pontifex de illius consilio, Synodum approbat, & confirmat.

pacto, & quomodolibet excitata fuerunt, perpetuum silentium imponentes; necnon omnium, & singulorum supra memoratorum Patriarchæ, Ablegati, Archiepiscoporum, Episcoporum, cæterorumque Nationis Maronitarum hominum votis hac in re, quantum cum Domino possumus, favorabiliter annuere, eorumque singulares personas specialibus favoribus, & gratiis prosequi volentes, atque Apostolicis laudibus commendantes, & a quibusvis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris, & pœnis, a Jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatæ existunt, ad effectum præsentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes, & absolutas fore censentes; supplicationibus eorumdem nomine Nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, de eorumdem Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium consilio, Synodum hujusmodi, omniaque, & singula in ea, ut præmittitur, edita Statuta, Decreta, Ordinationes, & Canones, auctoritate Apostolica tenore præsentium confirmamus, & approbamus, illisque inviolabilis Apostolicæ firmitatis robur adjicimus; ita tamen, quod per nostram prædictæ Synodi confirmationem nihil derogatum esse censeatur Constitutionibus Romanorum Pontificum Prædecessorum nostrorum, & Decretis Conciliorum Generalium super Ritibus cæterarum quarumcumque Nationum, sive specialiter, sive generaliter factis, quæ, non obstante hujusmodi confirmatione, in suo robore permanere debeant; ac salva semper in præmissis auctoritate dictæ Congregationis Propagandæ Fidei, Nobis tamen, ac Successoribus nostris Romanis Pontificibus, toties, quoties opus fuerit, super præmissis omnibus prius consultis.

Salvis Constitutionibus superstitibus aliarum Nationum editis. Et facultatibus ejusdem Congregationis.

Clausulæ pro Decretorum observantia, sublata &c.

§. 10. Decernentes easdem præsentes Literas, ac Synodum, in eaque edita Statuta, Ordinationes, Decreta, & Canones hujusmodi, semper firma, valida, & efficacia existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac ab omnibus, & singulis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, in omnibus, & per omnia inviolabiliter, & inconcusse observari: sicque in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, judicari, definiri, atque interpretari debere, ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam, sive Patriarcha, Archiepiscopis, & Episcopis Nationis Maronitarum, tam singulatim, quam una insimul convenientibus, sive Apostolicis Operariis, qui ab eadem Congregatione ad qualcumque Orbis Terrarum partes mittuntur, quavis auctoritate, etiam per hanc Sanctam Sedem concessa, nisi expressa quoad Synodum hujusmodi a Nobis & Successoribus nostris Romanis Pontificibus data fuerit facultas, scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus præmissis omnibus, & Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Derogationes.

Reliquorum dubiorum Declaratio differtur.

§. 11. Cæterum quidquid quoad omnia, & singula dubia antedicta, aliaque quæcumque pro totius nationis Maronitarum splendore, utilitate, pace, ac concordia proficuum, ac salutare fore noverimus, per alias nostras in simili forma Brevis Literas cumulate declarabimus.

Fides Transumptis habenda.

§. 12. Volumus autem, ut earumdem præsentium Literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in judicio, & extra adhibeatur, quæ adhiberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Dat. Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die prima Septemb. Pontificatus Nostri Anno II.

Dat. die 1. Sept. 1741.

D. Cardinalis Passioneus.

ERE-

ERECTIO SEX OFFICIORUM XXXIII.

Ecclesiasticorum in Ordine Equestri Sancti Georgii Martyris in Bavaria auctoritate Apostolica confirmatur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Militares Equestres Ordines, ad Orthodoxæ Religionis præsidium, & firmissimum adversus Infidelium, Turcarum, & Acatholicorum insultus propugnaculum, a Regibus, & Summis Principibus institutos, in quibus Equites Milites præclara nobilitate, spectata virtute, prudentia, ac pietate præditi adscriberentur, tam ipsi Reges, & Summi Principes, quam Romani Pontifices Prædecessores Nostri certatim insignibus honoribus, prærogativis, beneficiis, commendis, ac privilegiis, augere, & cumulare studuerunt, ut unusquisque Equitum Militum ad injunctum sibi muneris sui ministerium accuratissime obeundum magis, magisque incitaretur. Procemium.

§. 1. Quoniam autem, sicut Nobis nuper pro parte Dilecti Filii Nobilis Viri Caroli Alberti Ducis Bavariæ, & Sacri Romani Imperii Electoris expositum fuit, ipse, ut eximiis bon. mem. Maximiliani Emmanuelis parentis sui, belli, pacisque laudibus, dum viveret, florentissimi, & Sacrosanctæ Religionis studio cum primis flagrantis, qui Equestrem Militiæ Ordinem in honorem Intemeratæ Deiparæ Virginis Mariæ, sub invocatione, & protectione Beati Georgii Martyris erigere constituerat, etsi propter varios bellorum eventus executioni demandare non potuit, eidem tamen Alberto Carolo in supremis tabulis commendavit, ut votis, ac mandatis obsecundaret, suæque pietati faceret satis, eumdem Militarem Equestrem Ordinem non solum instituit, verum etiam Apostolica auctoritate confirmandum curavit a fel. recordat. Bened. Papa XIII. Prædecessore Nostro per Apostolicas ejusdem Benedicti sub plumbo literas Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo vigesimo octavo XV. Kalendas Aprilis, Pontificatus sui Anno V. datas, quarum tenorem præsentibus pro plene, & sufficienter expresso, ac de verbo ad verbum inserto haberi volumus, & in quibus de Ordinis hujusmodi institutione, & confirmatione uberius continetur. Ut autem eumdem Ordinem, cujus laudatus Carolus Albertus Dux & Elector, Institutor, ac Magnus Magister existit, & cui quamplurimi Nobiles Viri nomen dederunt, majori decore, & incremento adaugeat, pro singulari sua pietate, & avita erga res Sacras reverentia, sex Nobiles Viros in Ecclesiastica Dignitate constitutos, prout infra, in Ordinem hujusmodi cooptare desiderans, in Capitulo Militum Equitum memorati Ordinis ad antedictum effectum habito, unanimi omnium suffragantium consensu, decretum voluit, ut iidem sex Nobiles Viri Ecclesiastici, si nostrum hac in re Apostolicum beneplacitum accederet, adlegerentur. Ordo S. Georgii a Duce Bavariæ institutus. A Benedicto XIII. confirmatur. Erectio sex Officiorum Ecclesiasticorum.

§. 2. Præcipuus vero ejusdem Caroli Alberti in ea sententia finis in hoc vertitur, ut, ad majorem Dei gloriam, & Ordinis splendorem, Sacra Officia, quæ in Ecclesia dicti Ordinis pro tempore obeunda sunt, quam maxima potest majestate; ac dignitate peragantur. Horum itaque sex Virorum Nobilium Equitum Ecclesiasticorum primum quidem exoptat Episcopali Dignitate, & Charactere, ut Pontificalia munera in Ordinis præfati Ecclesia sub invocatione S. Georgii Martyris Deo dicata, quæ in Ducalibus & Electoralibus Ædibus posita, & ab omni Ordinarii Episcopi loci jurisdictione immunis, & exempta est, exercere valeat, insigniri; alterum vero cum Præpositi nomine, & Pontificalium usu constituit, ut vices Antistitis, hoc absente, vel legitime impedito, expleat; tertium, ac quartum Decanorum itidem nominibus dici, qui Divinis Officiis, sive Horis Canonicis, cum aliorum Militum Equitum interventu, in dicta Ecclesia persolvendis in Choro intersint; quintum, ac sextum denique Eleemosynarios ab honore appellari, a quibus Decanorum munera, ipsis absentibus pariter, aut legitime impeditis præstentur. Porro pro congruenti, idoneoque antedictorum in suis respective Dignitatibus, & muneribus debito cum decore sustinendis emolumento, idem Carolus Albertus Dux & Elector primos duos, nempe Episcopum, & Præpositum pro tempore existentes, ad Præposituras, ad quas quemlibet nominan- Eorum munera. Emolumenta.

nandi sibi jus, cui non est in aliquo hactenus derogatum, competit, nominabit; duobus Decanis Collegiales Præbendas conferet, reliquis duobus ab honore Eleemosynariis, servata antianitatis regula, eas, quibus alii Milites Equites donantur, commendas, pensiones, & beneficia impertietur. Quo autem debitus honor, auctoritas, & reverentia Episcopo, & Præposito pro tempore existentibus concilietur, uterque Magnam Crucem cum Stella super Pallio, & Vestibus; Decani, ad instar Equitum Commendatariorum, Mediam, & Eleemosynarii parvam eamdem prorsus, e collo vitta serica cœrulei coloris pendentem, quam cæteri Equites ferre solent, Crucem gestare teneantur. Quæ quidem omnia, ut præmittitur, per ipsum Carolum Albertum, in Capitulo cum unanimi Equitum Militum consensu statuta, & decreta, ut debitæ executioni demandentur, & imposterum firmius subsistant, ac serventur exactius, ejusdem Caroli Alberti nomine Nobis humiliter supplicatum fuit, ut in præmissis opportune providere, & de benignitate Apostolica indulgere dignaremur.

Insignia.

Confirmatio Apostolica.

§. 3. Nos igitur ipsum Carolum Albertum Ducem Electorum, & Ordinis præfati Institutorem, ac Magnum Magistrum, de Catholica Religione, atque Apostolica hac Sancta Sede præclare mereri pergentem, specialibus gratiarum favoribus prosequi volentes, eumque a quibusvis Excommunicationis, Suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & pœnis, a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus, quomodolibet innodatus existit, ad effectum præsentium tantum consequendum, harum serie absolventes, & absolutum fore censentes, supplicationibus hujusmodi Nobis ejusdem nomine porrectis inclinati, præmissa omnia, & singula, tenore præsentium, Apostolica auctoritate approbamus, indulgemus, & confirmamus, illisque inviolabilis Apostolicæ firmitatis robur adjicimus, omnesque & singulos juris, & facti defectus, si qui desuper quomodolibet intervenerint, supplemus, & sanamus.

Clausulæ, & Derogationes.

§. 4. Decernentes easdem præsentes literas, & in eis contenta quæcumque, semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, & ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter observari, sicque in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Apostolicæ Sedis Nuntios, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere; ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, necnon dicti Militaris Ordinis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, illorum tenores præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Forma jurisjurandi ab Ecclesiasticis præstanda.

§. 5. Cæterum earumdem præsentium tenore, ac pari auctoritate volumus, & mandamus, primum, ut Episcopus, Præpositus, Decani, & Eleemosynarii pro tempore existentes, quippe qui Ecclesiastici Ordinis, cum in Militarem Equestrem Ordinem præfatum cooptari contigerit, votum seu jusiurandum, scilicet ut prompti semper, & quacumque oblata occasione parati sint, Sanctam Fidem Catholicam, & Apostolicam Romanam, ejusque propagationem, honoremque Deiparæ Virginis, sanguine ipso impavide contra quoscumque palam tueri, & defendere, ita concipiant, ut nullo unquam tempore iidem ad apertum bellum quibuscumque inferendum, inconsulta Apostolica hac Sancta Sede, & nonnisi de expressa ejusdem Sedis toties, quoties opus fuerit, pro eorum singulis impetranda licentia accedere teneantur: ac propterea hoc ipsum sibi in emittendo voto, ac jurejurando dicendo, expresse caveant; aliter nullum sit, & inane, ac nullius prorsus roboris, ac momenti.

Pontificalia quatenus ipsis liceat exercere.

§. 6. Deinde, ut Episcopus, & Præpositus, qui Pontificalia ut præmittitur, sive statis, sive indictis solemnitatibus, aliisque diebus exercebunt, nonnisi in ipsa dumtaxat Ecclesia in Ædibus Ducalibus & Electoralibus, sita, & Militum Equitum dicti Ordinis Conventui assignata, quæ ab omni Ordinarii Episcopi Loci jurisdictione, ut

asse-

asseritur, immunis est, atque exempta, obire debeant: in quacumque enim alia Ecclesia Pontificalia hujusmodi qualibet de causa exerceri contigerit, nullo pacto, nisi de Ordinarii Locorum permissu, toties, quoties occasio postulaverit, sub pœnis juxta Canonicas sanctiones inflictis fieri liceat.

§. 7. Tertium, ut cum Episcopus hujusmodi viam universæ carnis ingressus fuerit, idem Dux Elector, ac Ordinis præfati Magnus Magister Virum pietate, ac doctrina insignem, toties quoties id acciderit, nominet, qui postquam omnia, & singula de more, institutoque majorum servanda in Antistitum, sive Residentialium, sive Titularium, ut dicitur, inauguratione, fuerint confecta, & omnino servata, ac dignus ea dignitate repertus fuerit, in Episcopum inauguretur. Episcopi nominatio conceditur Duci Magno Magistro.

§. 8. Datum in Arce Grandulphi Albanensis Diœcesis sub Annulo Piscatoris die VI. Octobris MDCCXLI. Pontificatus Nostri Anno II. Dat. die 6. Oct. 1741.

D. Cardinalis Passioneus.

XXXIII.

CAUSARUM

Matrimonialium judicia coram quibus, & quo ordine, ac forma peragenda sint, constituitur.

BENEDICTUS EPISCOPUS SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

DEi miseratione, cujus judicia incomprehensibilia sunt, & viæ investigabiles, in suprema Ecclesiæ specula immerentes constituti, ut super universum Dominicum gregem excubias sedulo agamus, ad commissum Pastoralis officii munus pertinere dignoscimus, subnascentes ex infernalis hostis astutia, & hominum malitia, abusus, quibus & animarum saluti pernicies, & Sacramentis Ecclesiæ injuria infertur, radicitus evellere, & potestatis Nobis desuper traditæ operam interponere, ut & humana cohibeatur temeritas, & veneranda Divinæ Legis servetur auctoritas. Prooemium.

§. 1. Siquidem Matrimonii fœdus a Deo institutum, quod, & quatenus naturæ officium est, pro educandæ prolis studio, aliisque Matrimonii bonis servandis, perpetuum, & indissolubile esse convenit; & quatenus est Catholicæ Ecclesiæ Sacramentum, humana præsumptione dissolvi non posse, Salvator ipse ore suo pronuntiavit, dicens: *Quod Deus conjunxit, homo non separat:* ad aures Apostolatus nostri pervenit, in quibusdam Ecclesiasticis Curiis inconsulta nimis Judicum facilitate infringi, & temere, atque inconsiderate de eorumdem Matrimoniorum nullitate latis sententiis, potestatem Conjugibus fieri transeundi ad alia vota. Quos sane improvidos Judices humanæ naturæ conditione, & voce ipsa quodammodo admoneri oportebat, ne tam præcipiti audacia Sanctum Matrimonii nexum frangerent, quem perpetuum, atque indissolubilem primus humani generis Parens præmonuit, inquiens: *Hoc nunc os ex ossibus meis, & caro de carne mea*: Et illud additum est: *Quamobrem relinquet homo Patrem suum, & Matrem, & adhærebit uxori suæ, & erunt duo in carne una.* Matrimonium jure naturali, & Divino indissolubile.

§. 2. Hujusmodi autem abolendæ pravitatis notitia diversis ex partibus Nobis delata est, atque etiam indicata sunt exempla nonnullorum Virorum, qui post primam, & secundam, ac tertiam, quam duxerant, uxorem, ob nimiam Judicum præcipitantiam in nullitate Matrimoniorum declaranda, adhuc illis primis uxoribus superstitibus, ad quartas contrahendas nuptias devenerant; & similiter fœminarum, quæ post primum, secundum, & tertium maritum, quarto etiam, illis quoque viventibus, se junxerant, non sine pusillorum scandalo, & bonorum omnium detestatione, qui sacra Matrimonii vincula ita contemni, & temere perfringi dolebant. Nos autem, his intellectis, gravi affecti dolore, intimo animo ingemuimus, & non prætermisimus Apostolicæ nostræ solicitudinis partes in Domino adimplere. Siquidem primo Pontificatus Nostri Anno ad Episcopos illarum Partium, in quibus prædicta acciderant, plenissimis datis literis, graviter conquesti sumus de hujusmodi pravitate, quæ in Ecclesia Dei tolerabatur, & ad eam abolendam eorum animos erigere, & pastoralem zelum accen- Excessus abusuum in connubiorum dissolutionibus admittendis.

accedere curavimus, quod etiam agimus cum aliis aliarum Regionum Episcopis ubi hujusmodi pravum dirimendorum Matrimoniorum usum irrepsisse cognovimus.

Causæ, quibus tribuitur hujusmodi pravitas.

§. 3. Verum Nobis responsum est, id sæpe contingere partim ex culpa illorum Judicum, quibus, vel in prima instantia, cum Causa coram Judice Ordinario ex aliqua legitima causa cognosci nequit, vel in secunda, cum in partibus nullus adest Judex, ad cujus Tribunal Causa in gradu appellationis devolvatur, vel si adest, justa de causa coram eo disceptari nequit, Causæ Matrimoniales hujusmodi a Sede Apostolica committuntur; qui vel ob inscitiam, vel ob malam voluntatem, proclives sunt ad Matrimonia dissolvenda, atque eadem Matrimonia, levi, vel etiam nullo habito examine, irrita, ac invalida declarant; partim etiam ex facto Conjugum super nullitate suorum Matrimoniorum litigantium; cum frequenter unus tantum eorum, qui dissolutionem Matrimonii postulat, in judicio compareat, & Sententia, nullo contradicente, secundum sua vota obtenta, ad alias nuptias convolat; vel ambobus Conjugibus in Judicium venientibus, altero, qui pro Matrimonio, altero vero, qui contra agit, Sententia de nullitate Matrimonii prolata, nullus est, qui ad superiorem Judicem appellationem interponat; vel quia litigantes in specie quidem discordes, re vera inter se concordes sunt & invicem colludentes, contractum matrimonium dissolvi cupiunt; vel quia Pars, quæ pro validitate Matrimonii stabat, ejusque nullitatem acriter contra adversarium impugnabat, lata a Judice Sententia contra Matrimonium, mutat voluntatem, vel pecunia sibi ad sumptus litis non suppetente, vel aliis deficientibus auxiliis ad litigandum necessariis, & inceptum opus, ac Causam post primam Sententiam deserit: Quo fit, ut deinde ambo Conjuges, vel unus eorum, ad aliud contrahendum Matrimonium se conferat.

Pontificis providentia circa commissiones causarum ad partes.

§. 4. Quod autem ad Judices pertinent, quibus extra Romanam Curiam pro Litigantium commodo causæ Matrimoniales committuntur, paterna illa vigilantia, qua de justitia unicuique integre sapienterque administranda soliciti esse debemus, encyclicis Literis ad Venerabiles Fratres Patriarchas, Primates, Archiepiscopos, & Episcopos scriptis vicesima sexta Augusti anno secundo Pontificatus Nostri, providere curavimus, in quibus ea præscripsimus, quæ Sacris Canonibus, & Concilii Tridentini decretis consona, si diligenter, ut speramus, serventur, in posterum Causæ non nisi personis congrua juris peritia, & necessario probitatis, spectatæque fidei munitis præsidio committentur. Insuper ad ea, quæ in iisdem encyclicis literis constituta sunt, id etiam in præsenti adjungimus: Quod, quamvis Concilii Tridentini Decretum, quo causæ Matrimoniales subtractæ fuerunt Decani, Archidiaconi, & aliorum inferiorum judicio, & Episcoporum tantum examini, & jurisdictioni reservatæ, dumtaxat procedat de Archidiaconis, Decanis aliisque inferioribus, qui in eadem Diœcesi constituti, vel privilegio aliquo, vel præscriptione, saltem in visitatione, Causarum Matrimonialium cognitionem sibi adrogabant; ac idcirco minime obstet commissionibus, quæ, pro iisdem causis matrimonialibus definiendis, a Sede Apostolica alicui eorum in secunda instantia fierent: nihilominus præcipimus, ac mandamus iis, ad quos, hujusmodi Commissionum, seu Delegationum expediendarum cura pertinet, ut in futurum causarum matrimonialium cognitionem non committant nisi Episcopis, præsertim vicinioribus, vel si nullus sit Episcopus, cui ex legitima causa commode committi possit, tum commissio, & delegatio dirigatur uni ex iis, qui, secundum ordinem, & modum a Nobis in præfatis encyclicis Literis præscriptum, pro Judice idoneo ab Episcopo cum consilio sui Capituli nominatus fuerit.

Causæ Matrimoniales nonnisi Episcopis &, his deficientibus, Judicibus Synodal. committendæ.

Defensor Matrimoniorum in singulis Diœcesibus eligatur.

§. 5. Quod vero ad ordinem, & seriem judiciorum in causis matrimonialibus pro debita, & congrua earum terminatione, servandum spectabat; motu proprio, certa scientia, ac matura deliberatione Nostris, deve Apostolicæ potestatis plenitudine hac Nostra in perpetuum valitura sanctione constituimus, decernimus, ac jubemus, ut ab omnibus, & singulis Locorum Ordinariis in suis respective Diœcesibus persona aliqua idonea eligatur, & si fieri potest, ex Ecclesiastico cœtu, juris scientia pariter, & vitæ probitate prædita, quæ Matrimoniorum Defensor nominabitur, cum facultate tamen eam suspendendi, vel removendi, si juxta causa adfuerit, & substituendi aliam æque idoneam, & iisdem qualitatibus ornatam; quod etiam fieri poterit, quotiescumque persona ad Matrimoniorum defensionem destinata, cum se occasio agendi obtulerit, erit legitime impedita.

Defensoris officia.

§. 6. Ad officium autem Defensoris Matrimoniorum hujusmodi, ut supra electi, spe-

ſpectabit, in judicium venire, quotieſcumque contigerit, matrimoniales cauſas ſuper validitate, vel nullitate coram legitimo Judice diſceptari, eumque oportebit in quolibet actu judiciali citari, adeſſe examini teſtium, voce & ſcriptis Matrimonii validitatem tueri, eaque omnia deducere, quæ ad Matrimonium ſuſtinendum neceſſaria cenſebit.

§. 7. Et demum Defenſoris hujuſmodi perſona, tamquam Pars neceſſaria, ad judicii validitatem, & integritatem cenſeatur, ſemperque adſit in Judicio ſive unus ex Conjugibus, qui pro nullitate Matrimonii agit, ſive ambo, quorum alter pro nullitate, alter vero pro validitate in judicium veniant. Defenſor autem, cum ei munus hujuſmodi committetur, juramentum præſtabit fideliter officium ſuum obeundi, & quotieſcumque contigerit, ut in judicio adeſſe debeat pro alicujus Matrimonii validitate tuenda, rurſus idem juramentum præbebit: quæcumque vero, eo non legitime citato aut intimato, in judicio peracta fuerint, nulla, irrita, caſſa declaramus, ac pro nullis, caſſis, ac irritis haberi volumus, perinde, ac ſi citata, & intimata non eſſet ea Pars, cujus citari intereat, & quam, juxta legum, & canonum præſcripta, ad legitimam judicii validitatem, citari, aut intimari omnino neceſſarium erat.

Idem ſemper adſit Judicio.

Juramentum præſtet.

Et citetur in omnibus actibus.

§. 8. Cum igitur coram Ordinario, ad quem cauſas hujuſmodi cognoſcere pertinet, controverſia aliqua proponetur, in qua de Matrimonii validitate dubitabitur, & exiſtentibus in judicio, vel uno ex Conjugibus, qui pro nullitate Matrimonii, vel ambobus, quorum alter pro validitate, alter vero pro nullitate actionem intendat, Defenſor Matrimonii partes omnes officii ſui diligenter adimpleat. Itaque ſi a Judice pro Matrimonii validitate judicabitur, & nullus ſit, qui appellet, ipſe etiam ab appellatione ſe abſtineat; idque etiam ſervetur, ſi a Judice ſecundæ inſtantiæ pro validitate Matrimonii fuerit judicatum, poſtquam Judex primæ inſtantiæ de illius utilitate Sententiam pronunciaverat; ſin autem contra Matrimonii validitatem Sententia feratur, Defenſor inter legitima tempora appellabit adhærens Parti, quæ pro validitate agebat; cum autem in judicio nemo unus ſit, qui pro Matrimonii validitate negotium inſiſtat, vel ſi adſit, lata contra eum Sententia, judicium deſeruerit, ipſe ex officio ad ſuperiorem Judicem provocabit.

Non appellabit a Sententia pro validitate Matrimonii probata.

Contra, ſi pro invaliditate pronunciatum fuerit.

§. 9. Appellatione a prima Sententia pendente, vel etiam nulla, ob malitiam, vel oſcitantiam, vel colluſionem Defenſoris, & Partium, interpoſita, ſi ambo, vel unus ex Conjungibus novas nuptias celebrare auſus fuerit, volumus, ac decernimus, ut non ſolum ſerventur, quæ adverſus eos, qui Matrimonium contra interdictum Eccleſiæ contrahunt, ſtatuta ſunt, præſertim, ut invicem a cohabitatione ſeparentur, quoadusque altera Sententia ſuper nullitate emanaverit, a qua intra decem dies non ſit appellatum, vel appellatio interpoſita deſerta deinde fuerit; Sed ulterius ut contrahens, vel contrahentes Matrimonium hujuſmodi, omnibus pœnis contra Poligamos a Sacris Canonibus, & Conſtitutionibus Apoſtolicis conſtitutis, omnino ſubjaceant, quas in eos, quatenus opus ſit, motu ſcientia, ac poteſtate, ſimili rurſus ſtatuimus, decernimus, ac revocamus.

Poſt unicam Sententiam, ſive appellatum ſit, ſive non nemini liceat ad alia vota tranſire.

Sub pœnis contra Poligamos ſtatutis.

§. 10. Poſteaquam vero, appellationis beneficio, ad alterum Judicem cauſa in ſecunda inſtantia delata fuerit, omnia, & ſingula quæcumque coram Judice in prima inſtantia ſervanda præfinita fuerunt, etiam coram altero in ſecunda exacte, ac diligenter cuſtodientur, citato in quolibet Judicii actu Defenſore matrimonii, qui voce, & ſcripto matrimonii validitatem ſtrenue, ac pro viribus tuebitur. Et ſi Judex in ſecunda inſtantia fuit Metropolitanus, aut Sedis Apoſtolicæ Nuncius, aut Epiſcopus vicinior; Matrimonii Defenſor ſit, qui ab ipſis fuerit deputatus, quemadmodum ipſis deputare mandamus, ut quæ a Nobis ſuperius conſtituta ſunt, peragere poſſit; ſi autem Judex in ſecunda inſtantia erit Judex Commiſſarius, cui a Sede Apoſtolica cauſæ cognitio demandata ſit, & qui Tribunal, & juriſdictionem ordinariam non habeat, & propterea careat Defenſore Matrimonii, volumus, ut illo Defenſore Matrimonii utatur, qui conſtitutus fuerit ab Ordinario, in cujus Diœceſi cauſam cognoſcet, etiam ſi idem Ordinarius ſit, qui primam Sententiam in eadem cauſa pronunciaverit.

Defenſoris officia eadem in ſecunda inſtantia.

Illius electio ad quem ſpectet.

§. 11. Inſtructo autem in hunc modum judicio, ſi ſecunda Sententia alteri conformis fuerit, hoc eſt, ſi in ſecunda, æque ac in prima, nullum, ac irritum matrimonium judicatum fuerit, & ab ea Pars, vel Defenſor pro ſua conſcientia non crederit

Novas nuptias contrahere liceat poſt duas conformes, niſi appellatum ſit. Vel alias prohibitum.

derit appellandum, vel appellationem interpositam prosequendam minime censuerit: in potestate, & arbitrio Conjugum sit novas nuptias contrahere; dummodo alicui eorum, ob aliquod impedimentum, vel legitimam causam id vetitum non sit. Potestas tamen post alteram Sententiam conformem, ut supra, Conjugibus facta intelligatur, & locum habeat, salvo semper, & firmo remanente jure, seu privilegio causarum matrimonialium, quæ ob cujuscumque temporis lapsum nunquam transeunt in rem judicatam; sed si nova res, quæ non deducta, vel ignorata fuerit, detegatur, resumi possunt, & rursus in judicialem controversiam revocari; quod si a secunda Sententia super nullitate, vel altera Pars appellaverit, vel hujusmodi sit, ut ei, salva conscientia, Defensor Matrimonii acquiescendum non putet, vel quia sibi videtur manifeste injusta, vel invalida, vel quia fuerit lata in tertia instantia, & sit revocatoria alterius præcedendis super validitate in secunda instantia emanatæ, volumus, ut, firma remanente utrique Conjugi prohibitione ad alias transeundi nuptias, quas si contrahere ausi fuerint, pœnis, ut præfertur, a Nobis constitutis subesse decernimus, causa in tertia, vel quarta instantia cognoscatur, servatis diligenter omnibus, quæ a Nobis in prima, & secunda instantia demandata fuerunt, nempe, in quolibet judiciali actu, citato, & audito Defensore matrimonii, qui a Judice tertiæ instantiæ deputatus fuerit.

Vel nisi aliquid novi detegatur.

Appellatio semper suspendit executionem.

Et in quavis instantia idem Ordo servandus.

Salarium Defensori volenti a quo, & unde constitui debeat.

§. 12. Defensor autem Matrimonii, quem ad munus suum gratis obeundum pro amore Dei, & proximi utilitate, & Ecclesiæ reverentia, in Domino exhortamur, si operam suam sine mercede, aut salario, aliqua ex causa exhibere recusaverit, ab ipsius Causæ Judice ei constituatur, & ab ea Parte, quæ pro validitate Matrimonii agit, si ipsi facultas sit, solvatur; sin minus, a Judice primæ, vel secundæ, vel tertiæ instantiæ respective subministrabitur, qui pecunias ex multis suorum Tribunalium redactas, vel redigendas, & in opera pia erogandas, in hujusmodi sumptus insumere poterunt. Cum vero Judices causæ erunt Judices Commissarii, qui neque forum habent, & consequenter neque pecuniam ex mulctis collectam, volumus, ac mandamus, ut Defensori Matrimonii satisfiat ex pecunia mulctarum illius Episcopi, in cujus Diœcesi Judex Commissarius, juxta Sedis Apostolicæ mandatum, judicium exercebit.

Eadem omnia serventur in Curia.

§. 13. Hactenus quidem quoad Causas Matrimoniales, quæ extra Romanam Curiam pertractantur: Quoad Causas vero, quæ Romæ disceptandæ sunt, cum earum cognitio in prima instantia ad S. R. E. Cardinalem in præfata Urbe, ejusque Suburbiis, & Districtu Vicarium nostrum in Spiritualibus pro tempore spectet; mandamus, ac jubemus, ut omnia, & singula, quæ in aliis causis extra Romanam Curiam pertractandis præscripta fuerunt, nempe ut judicium peragatur, citato, & audito Defensore Matrimonii ab eodem Cardinali Vicario deputato, aliaque, ut supra, omnino serventur: Tum etiam in aliis causis, quæ in prima instantia, ex consensu Partium, vel in secunda, per appellationem ad Sedem Apostolicam, omisso medio, interpositam, vel in tertia, Romam deferuntur; quas omnes judicari volumus, vel in Congregatione S. R. E. Cardinalium super interpretatione, & executione Concilii Tridentini, vel in causarum Palatii nostri Auditorio, dummodo Nobis, & Romano Pontifici pro tempore justis ex causis non videatur particularis Congregatio S. R. E. Cardinalium, vel Romanæ Curiæ Prælatorum deputanda. Cum autem causa super matrimonii nullitate agitabitur in dicta Congregatione S. R. E. Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, Defensor Matrimonii a Cardinali Præfecto ejusdem Congregationis, si vero in Palatii nostri Auditorio, ab Auditore Decano præfati Tribunalis, si demum in Congregatione particulari, a Persona ejusdem Congregationis digniore deputetur.

Defensoris electio ad quem ibi pertineat.

Iteratum examen Causæ semper necessarium.

Coram quibus respective faciendum sit.

§. 14. Unica quidem resolutio pro nullitate Matrimonii emanata, si causa in Congregatione Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, vel in Congregatione particulari deputata cognoscatur, & similiter in Palatii nostri Auditorio, unica sententia super eadem nullitate pronunciata minime sufficiat ad tribuendam liberam Conjungibus facultatem novas nuptias contrahendi. Sed, si causa in præfata Congregatione Cardinalium Tridentini Concilii Interpretum introducta fuerit, rursus in eadem, ad Defensoris Matrimonii instantiam, reproponatur; Si vero Congregationi particulari commissa fuerit, ad petitionem ejusdem Defensoris, alteri etiam particularis Congregatio deputabitur; Si vero in Palatii nostri Auditorio judicata sit a præfato Defensore appellatione interposita, ab aliis Auditoribus juxta ordinem in gyrum, seu turnum definiatur; Si autem causa universo Tribunali commissa fuerit, ab omnibus Auditoribus rursus exa-

examinabitur: nolentes omnino, ut ullo in casu Matrimonii vinculum dissolutum censeatur, nisi duo judicata, vel resolutiones, aut Sententiæ penitus similes, & conformes, a quibus neque Pars, neque Defensor Matrimonii crediderit appellandum, emanaverint. Quod si secus factum fuerit, & novum initum Matrimonium, nostræ voluntatis hujusmodi transgressores pœnis a Nobis, ut supra, statutis submittantur.

Instantiæ pro dispensatione Matrimonii rati, & non consummati, non recipiantur, absque remissione Pontificis.

§. 15. Et quoniam sæpe apud Sedem Apostolicam preces porrigi solent pro dispensatione Matrimonii rati, & non consummati, quæ ut plurimum pro voto consultivo ad Congregationem S. R. E. Cardinalium Concilii Interpretum, vel nonnunquam ad aliquam Congregationem particularem deputatam, a Romanis Pontificibus pro tempore remitti solent; ut hujusmodi instantiæ ordine, ac rite procedant, volumus, ac mandamus, ut supplex libellus Novis, vel Romano Pontifici pro tempore exhibeatur, in quo plena, & accurata totius facti species contineatur, causæque omnes in eo exprimantur, quæ ad obtinendam petitam dispensationem conducere posse a supplicante censentur, ut Romanus Pontifex, eo lecto, & mature considerato, secum deliberare possit, an petitionem rejiciat, vel ejus examen alicui ex dictis Congregationibus committat; a qua posteaquam suum votum consultivum editum fuerit, a Secretario ejusdem Congregationis totius negotii series exacte Romano Pontifici pro tempore referatur, qui pro sua prudentia judicabit, an Congregationis Resolutio sit approbanda, vel potius totius causæ examen alteri Congregationi, vel Tribunali, prout eidem Pontifici videbitur, rursus committendum.

Nec absque ejus Oraculo definiantur.

Perpetuus præsentium vigor, sublata &c.

§. 16. Demum volumus, ac decernimus, easdem præsentes literas semper firmas, & validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, in omnibus, & per omnia plenissime, & inviolabiliter observari. Sicque, & non aliter per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac ejusdem S. R. E. Cardinales, etiam de latere Legatos, & S. Sedis Nuntios, aliosve quoslibet quacumque præeminentia, & potestate fugentes, & functuros sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, ubique judicari, & definiri debere, ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus præmissis, ac Constitutionibus, & ordinationibus Apostolicis, necnon quibusvis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, Statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apostolicis sub quibuscumque tenoribus verborum, & formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficatioribus, & insolitis clausulis, irritantibusque, & aliis decretis, etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus in genere, vel in specie, seu alias quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, etiam si pro illorum sufficienti derogatione de illis eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes mentio, seu quævis alia expressio habenda, ut aliqua alia exquisita forma in aliis tradita observata eisdem præsentibus pro expressis, & insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum, ac vice dumtaxat expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Quibuscumque non obstantibus.

Publicationis effectus, & exemplorum auctoritas.

§. 17. Volumus autem, ut præsentes Literæ in valvis Ecclesiæ Lateranensis, & Principis Apostolorum, necnon Cancellariæ Apostolicæ, ac in Acie Campi Floræ de Urbe, ut moris est, publicentur, & affigantur, sicque publicatæ, & affixæ, omnes, & singulos, quos illæ concernunt, perinde arctent, & afficiant, ac si unicuique eorum nominatim, & personaliter intimatæ fuissent, quodque earumdem præsentium transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo alicujus Personæ in Dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem prorsus fides tam in judicio, quam extra illud ubique adhibeatur, quæ ipsis præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Sanctio.

§. 18. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostri decreti, statuti, constitutionis, prohibitionis, revocationis, annullationis, declarationis, mandati, ac voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac BB. Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. die 3. Novembris 1741.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo primo, tertio nonas Novembris, Pontificatus Nostri Anno II.

D. Card. Passioneus.
X. Sub-Datarius.

Visa de Curia.
N. Antonellus.

Loco ✠ Plumbi.

J. B. Eugenius.
Publicat. die 29. ejusdem Mensis, & Anni.

XXXIV.

DECLARATIO,

Cum Instructione, super Dubiis respicientibus MATRIMONIA in Hollandia, & Belgio contracta, & contrahenda.

Dubium super validitate Matr. cum Hæreticis contract. in Dominiis Ordinum Fœderat. non servata forma Concilii Trident.

MAtrimonia, quæ in locis Fœderatorum Ordinum dominio in Belgio subjectis iniri solent, sive inter Hæreticos ex utraque parte, sive inter Hæreticum ex una parte Virum, & Catholicam Fœminam ex alia, aut viceversa, non servata forma a Sacro Tridentino Concilio præscripta, utrum valida habenda sint, nec ne, diu multumque disceptatum est, animis hominum, ac sententiis in diversa distractis: Id quod satis uberem anxietatis, ac periculorum sementem per multos annos subministravit, quum præsertim Episcopi, Parochi, atque illarum Regionum Missionarii, nihil certi hac super re haberent, nihil vero inconsulta Sancta Sede auderent statuere, ac declarare. Cum autem, proxime evolutis annis, in tam ancipiti, gravique causa Apostolicæ Sedis judicium vehementius exposceretur, urgeretque id imprimis vigilantissimus Iprensis Episcopus, dum pro debito Officii sui, & sua erga B. Petri Cathedram observantia, de Ecclesiæ sibi concreditæ statu ad Romanum Pontificem referebat, ponendumque omnino esse tam prolixæ dubitationi finem, gravissimis verbis, ac rationibus persuaderet, Clemens XII. id temporis Romanus Pontifex, qui rei gravitatem, quantum oportebat, æstimaret, Sacræ Congregationis Eminentiss. Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum in mandatis dedit, ut de tota controversia diligenter more suo cognosceret. In re itaque tanti momenti volens eadem Sacra Congregatio quam accuratissime procedere, commissæ sibi cognitionis initium ab exquisitis aliorum quoque Belgii Episcoporum Relationibus, atque sententiis, quas desuper explorari satègit, petendum duxit, eodemque tempore audire voluit præstantes aliquot hujus Almæ Urbis Theologos, quibus injunxit, ut rem totam ea qua decet, maturitate discuterent, suamque opinionem proferent.

Quod a Clemente XII. remittitur Congreg. Concilii.

BENEDICTUS XIV. Congregationem coram se convocat.

§. 1 At dum hæc maxime agerentur, supersedendum per aliquot Menses fuit ab istiusmodi Causæ expeditione, propter viduitatem, quæ intercidit Romanæ Ecclesiæ, donec ad Summum Pontificatum feliciter evectus Sanctissimus D. N. BENEDICTUS XIV. inter primas Regiminis sui curas, Causæ hujus cognitionem repeti jussit a memorata Sacra Congregatione Concilii, quam voluit coram se haberi, ut auditis Eminentissimorum Patrum Sententiis, ipse demum, quid hac de re tenendum foret, supremo suo pronunciaret oraculo. Cum igitur Congregatio præfata sub die 13. Maji currentis anni 1741. coram Sanctitate Sua fuerit habita, idem Sanctissimus D. N. spatio aliquo temporis ad rem secum expendendam accepto, hanc nuper Declarationem, & Instructionem exarari præcepit, qua veluti certa regula, ac norma, omnes Belgii Antistites, Parochi, earumque Regionum Missionarii, & Vicarii Apostolici deinceps in hujusmodi negotiis uti debeant.

Declarat valida Matrimonia ibidem inter Hæreticos contracta.

§. 2. Primo scilicet, quod attinet ad Matrimonia ab Hæreticis inter se in locis Fœderatorum Ordinum dominio subjectis celebrata, non servata forma per Tridentinum præscripta, licet Sanctitas Sua non ignoret, alias in casibus quibusdam particularibus, & attentis tunc expositis circumstantiis, Sacram Congregationem Concilii pro eorum invaliditate respondisse; æque tamen compertum habens nihil adhuc generatim, & universe super ejusmodi Matrimoniis fuisse ab Apostolica Sede definitum, & alioquin

opor-

oportere omnino ad consulendum universis Fidelibus in iis locis degentibus, & plura avertenda gravissima incommoda, quid generaliter de hisce Matrimoniis sentiendum sit, declarare; negotio mature perpenso, omnibusque rationum momentis hinc inde sedulo libratis, declaravit, statuitque, Matrimonia in dictis Fœderatis Belgii Provinciis inter Hæreticos usque modo contracta, quæque imposterum contrahentur, etiamsi forma a Tridentino præscripta non fuerit in iis celebrandis servata, dummodo aliud non obstiterit canonicum impedimentum, pro validis habenda esse; Adeoque si contingat, utrumque Conjugem ad Catholicæ Ecclesiæ sinum se recipere, eodem, quo antea, conjugali vinculo ipsos omnino teneri, etiamsi mutuus consensus coram Parocho Catholico ab eis non renovetur; Sin autem unus tantum ex Conjugibus, sive Masculus, sive Fœmina, convertatur, neutrum posse, quamdiu alter superstes erit, ad alias nuptias transire.

Ideo, si ambo Conjuges ad Fid. Cath. redeant, consensum non esse renovandum. Si unus convertatur, eum ad alias nuptias transire non posse.

§. 3. Quod vero spectat ad ea Conjugia, quæ pariter in iisdem Fœderatis Belgii Provinciis, absque forma a Tridentino statuta, contrahuntur a Catholicis cum Hæreticis, sive Catholicus Vir Hæreticam Fœminam in Matrimonium ducat, sive Catholica Fœmina Hæretico Viro nubat, dolens imprimis quam maxime Sanctitas Sua, eos esse inter Catholicos, qui insano amore turpiter dementati, ab hisce detestabilibus Connubiis, quæ S. Mater Ecclesia perpetuo damnavit, atque intercedit, ex animo non abhorrent, & prorsus sibi abstinendum non ducunt, laudansque magnopere zelum illorum Antistitum, qui, severioribus propositis spiritualibus pœnis, Catholicos coercere student, ne sacrilego hoc vinculo se se Hæreticis conjungant; Episcopos omnes Vicarios Apostolicos, Parochos, Missionarios, & alios quoscumque Dei, & Ecclesiæ fideles Ministros in Partibus degentes, serio, graviterque hortatur, & monet, ut Catholicos utriusque sexus ab hujusmodi nuptiis in propriarum Animarum perniciem ineundis, quantum possint, absterreant, easdemque Nuptias omni meliori modo intervertere, atque efficaciter impedire satagant. At, si forte aliquod hujus generis Matrimonium, Tridentini forma non servata, ibidem contractum jam sit, aut imposterum (quod Deus avertat) contrahi contingat; declarat Sanctitas Sua, Matrimonium hujusmodi, alio non concurrente canonico impedimento, validum habendum esse, & neutrum ex Conjugibus, donec alter eorum supervixerit, ullatenus posse, sub obtentu dictæ formæ non servatæ, novum Matrimonium inire. Id vero debere sibi potissime in animum inducere Conjugem Catholicum, sive Virum, sive Fœminam, ut pro gravissimo scelere, quod admisit, pœnitentiam agat, ac veniam a Deo precetur, coneturque pro viribus alterum Conjugem a vera Fide deerrantem ad gremium Catholicæ Ecclesiæ pertrahere, ejusque Animam lucrari, quod porro ad veniam de patrato crimine impetrandam opportunissimum foret, sciens de cetero, ut mox dictum est, se istius Matrimonii vinculo perpetuo ligatum iri.

Nuptias a Catholicis cum Hæreticis contractas detestatur.

Validas tamen pronunciat, etiam non servata forma &c. Quid faciendum Conjugi Catholico.

§. 4. Ad hæc declarat Sanctitas Sua, ut quidquid hactenus sancitum, dictumque est de Matrimoniis sive ab Hæreticis inter se, sive inter Catholicos, & Hæreticos initis in locis Fœderatorum Ordinum dominio in Belgio subjectis, sancitum, dictumque intelligantur etiam de similibus Matrimoniis extra fines Dominii eorumdem Fœderatorum Ordinum contractis ab iis, qui addicti sunt Legionibus, seu Militaribus Copiis, quæ ab iisdem Fœderatis Ordinibus transmitti solent ad custodiendas, muniendasque Arces conterminas, vulgo dictas *di Barriera*; Ita quidem, ut Matrimonia ibi præter Tridentini formam, sive inter Hæreticos utrinque, sive inter Catholicos, & Hæreticos inita, valorem suum obtineant, dummodo uterque Conjux ad easdem Copias, sive Legiones pertineat; Et hanc declarationem vult Sanctitas Sua complecti etiam Civitatem Mosæ Trajectensis, a Republica Fœderatorum Ordinum, quamvis non jure dominii, sed tantum oppignorationis, ut ajunt, nomine possessam.

Idem judicandum edicit quoad personas addictas Præsidiis Locorum „ di „ Barriera.

Et incolas Civitatis Mosæ Traject.

§. 5. Tandem circa Conjugia, quæ contrahuntur, vel in Regionibus Principum Catholicorum ab iis, qui in Provinciis Fœderatis domicilium habent, vel in Fœderatis Provinciis ab habentibus domicilium in Regionibus Catholicorum Principum, nihil Sanctitas Sua de novo decernendum, aut declarandum esse duxit; volens, ut de iis, juxta canonica juris communis principia, probatasque in similibus casibus alias editas a Sacra Congregatione Concilii resolutiones, ubi disputatio contingat, decidatur. Et ita declaravit, statuitque, ac ab omnibus imposterum servari præcepit. Die 4. Novembris 1741.

Domiciliarii Provinciarum Fœd. nubentes in regionibus Catholicorum, & viceversa, subsint juri communi.

Die 4. Novemb. 1741.

A Card. Gentili S. C. Concilii Præf.

C. A. Arch. Philippen. Secr.

XXXV.

MATRIMONIA

Occulta, quibus, & quomodo sint permittenda; quibusque cautelis celebranda, & in actis describenda: Quomodo consulendum educationi, & indemnitatis Prolis.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis, & Episcopis

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Matrimonia Palam celebrari jubet Ecclesia. Concilii Tridentini Decretum.

SAtis Vobis compertum esse non dubitamus, *Venerabiles Fratres*, eam semper fuisse piæ Matris Ecclesiæ vigilem curam, ut Sacramentum Matrimonii, *Magnum* ab Apostolo nuncupatum, publice, & palam a Fidelibus celebretur. Quod quidem, ut diligentius, quam antea factum fuerat, imposterum ab omnibus observaretur, Sancta Tridentina Synodus, Lateranensis Concilii sub Innocentio III. celebrati vestigiis inhærendo, præcepit, ut imposterum, antequam Matrimonium contrahatur, ter a proprio Contrahentium Parocho tribus continuis diebus festivis in Ecclesia inter Missarum solemnia publice denuntietur; deindeque, nullo legitimo concurrente impedimento, ad illius celebrationem in facie Ecclesiæ, coram Parocho, vel alio Sacerdote, de ipsius Parochi, seu Ordinarii licentia, & duobus, vel tribus Testibus præsentibus, rite procedatur. Voluit etiam eadem Sancta Synodus, apud Parochum diligenter Librum custodiri, in quo Conjugum, & Testium nomina, diesque, & locus Matrimonii describantur.

Contrarius usus nimis frequens.

§. 1. Providæ tamen hujusmodi leges, tanta auctoritate saluberrime institutæ, prava horum tempum conditione sensim prolabi visæ sunt, & enerves propemodum reddi, ob Matrimonia usu nimis recepta, quæ occulte adeo celebrantur, ut illorum notitia, quantum fieri potest, oblitteretur, & in tenebris ignorantiæ perpetuo jaceat consepulta. In more etenim positum est, illa celebrari nullis præ viis factis Denunciationibus, coram solo Parocho, vel alio Sacerdote de ejus licentia adhibita præsentia tantum duorum Testium apposite a Contrahentibus advocatorum, quorum fides nemini illorum est suspecta; remque peragi sæpe extra Ecclesiam, quandoque etiam intra illam, januis tamen occlusis, vel eo temporis momento, quo semota alterius cujusvis præsentia, scientia initi Matrimonii, præter Parochi, Contrahentium, Testiumque personas, alios penitus effugiat.

Mali & peccata inde consequentia.

§. 2. Quantum a Sacramenti dignitate, & ab Ecclesiasticarum legum præscripto occolta hæc Matrimonia, *Conscientiæ* vulgo nuncupata, ut plurimum abhorreant, satis superque conjicere quis poterit, qui mentis aciem ad exitiosos illorum effectus convertat. Hinc enim gravia ortum habent peccata, præsertim vero eorum, qui Divini Judicii interminatione posthabita, priore Uxore, cum qua clam contraxerunt, relicta, cum alia spe futuri Matrimonii decepta, & in turpem secum vivendi licentiam abducta, palam contrahere promittunt. Quorundam vero mentem ita pravæ cupiditates excæcant, ut novum contrahere secretum Matimonium audeant, post alterum secreto itidem contractum, & nondum prioris Conjugis morte solutum, seseque magno scelere polygamos reddant. Alii etiam eo impudentiæ devenere, ut in hujus magni Sacramenti contemptum, post primas secreto initas, alteras aut publice, aut privatim nuptias contrahendo, sese audacium polygamia pariter innodare non perhorrescant. Age vero quam gravia, quam nullo pacto ferenda ex his Matrimoniis mala oriantur. Si enim ad quamcumque Matrimonii suspicionem submovendam, Vidurum seorsim a Muliere vivere contingat, sublata est illico individua vitæ consuetudo, & contemptum est verbum Domini: *Adhærebit homo Uxori suæ, & erunt duo in carne una*: Sin hæc vitæ consuetudo servetur, nemo est, qui illam criminis non arguat, & utpote detestabilem, in scandali materiam non traducat. Neque illata per scandala dispendia rependit subsecuta celebratio occulti Matrimonii, quod in tenebris delitescit, & ab omnibus ignoratur.

Prolis damna spiritualia, & temporalia.

§. 3. Leviora quoque damna non sunt, quæ susceptæ Proli irrogantur. Sæpe enim contingit, illam a Parentibus, & a Matre præsertim amotam, nec pie, nec liberaliter

liter institui; sed incertis fortunæ casibus objectam relinqui, nisi etiam Parentes ipsi, contra naturæ leges, ausu nefario illius vitæ insidientur. Ubi vero tam immane facinus Parentes deterreat, illosque ad sobolem alendam, instituendamque humanitas ipsa compellat; alia imminat Liberis susceptis ex occulto Matrimonio lugenda Avitarum facultatum, & Bonorum jactura, pro quorum possessione assequenda quamvis clament jura sanguinis, illis tamen careant necesse est, propter occulta Parentum Matrimonia, & ademptam legitimatis, & Filiationis probationem.

§. 4. Huic etiam malorum origini sunt referenda ipsa quoque secreta Matrimonia contracta a Filiisfamilias contra Patris justa dissentientis voluntatem: ex quibus quam gravia incommoda exoriri soleant, neminem latet. Quid plura? Adeo invaluit malitia, ut quandoque in Minoribus Ordinibus constituti Pensiones, & Beneficia, ad Divinum Cultum, & Ecclesiastica munia instituta, etiam post initum clam Matrimonium retinuerit, sibique de mammona iniquitatis loculos miserrime comparaverint.

Filiorum familias, & Clericorum excessus.

§. 5. Deflenda hæc igitur potius uberibus lacrymis, quam latiore calamo explicanda malorum congeries, cum ex hac Apostolicæ Sedis specula omnes sibi vindicet nostræ vigilantiæ curas; temperare non possumus, quin Vos ipsos, Venerabiles Fratres, in partem nostræ solicitudinis evocantes, vestram pietatem, & zelum excitemus ad custodiendas vigilias noctis super Greges Vobis credito, quem luctuosa horum temporum conditio in discrimen adducit. Primum itaque periculi non infrequens occasio Vos reddat difficiliores ad remittendum Publicationes, a quibus contracturi Matrimonium sæpe per malitiosam suggestione petunt dispensari. Quam caute, solerterque oporteat ea in re Episcopos versari, non obscura Vobis a Concilio Tridentino exhibentur argumenta. Si enim ait eadem Sancta Synodus) probabilis fuerit suspicio, Matrimonium malitiose impediri posse, si præcesserint Denunciationes; tunc vel una tantum Denunciatio fiat; vel saltem Parocho, & duobus Testibus præsentibus, Matrimonium celebretur, & deinde ante illius consummationem Denunciationes in Ecclesia fiant, ut si aliqua subsunt impedimenta, facilius detegantur. Præterea licet Episcopo relictum sit omnimode super Denuntiationibus dispensare, hæc tamen facilitas, non a sola Dispensantis voluntate pendet, sed a Tridentino coercetur arctis prudentiæ, discetique arbitrii legibus; quod idem est, ac legitimam causam dispensationis requirere.

Ideo monentur Episcopi, ne facile dispensent a publicationibus.

§. 6. Parem quoque, imo fortasse majorem vigilantiam necesse est a Vobis adhiberi, ne, post remissas Denunciationes, celebretur Matrimonium coram Parocho, vel alio Sacerdote ab ipso Parocho, vel a Vobis deputato, præsentibus duobus, vel tribus Testibus confidentibus, ne ulla celebrationis notitia, vel rumor oriantur. Id enim, ut ad præscriptum Sacrorum Canonum licite fieri possit, non satis est obvia quævis, & vulgaris causa, sed gravis, urgens, & urgentissima requiritur. A Sacro Nostræ Pœnitentiariæ Tribunali, eo potissimum casu fit potestas ita celebrandi Matrimonium, quo Vir, & Fœmina in figura Matrimonii publice degentes, & de quibus nulla viget criminis suspicio, in occulto tamen Concubinatu perseverent: Facile enim quisque conjiciet, quam absonum esset, eos a statu damnationis per gratiam Sacramenti revocandos, ad publice contrahendum Matrimonium prævis Denunciationibus compelli. Hanc vero praxim Vobis duximus proponendam, non quia Dispensatio præmisso casui solum congruat, cum alii similes, & fortasse urgentiores esse possint, in quibus dispensari expediat; sed quia Vestri Pastoralis Officii partes versari debent in sedulo investiganda legitima, & urgenti causa Dispensationis, ne Matrimonia occulte celebrata luctuosos habeant exitus, quos intimo cordis mœrore recensuimus.

Nec temere permittant Matrimonia secreto iniri.

§. 7. Hunc porro in scopum Vos hortamur, & impense admonemus, ut Personarum Matrimonium secreto contrahere petentium diligens fiat a Vobis inquisitio: An scilicet ejus qualitatis, gradus, & conditionis sint, quæ id probe exposcant; an sint sui, vel alieni juris; An Filiifamilias, quorum nuptiæ Patri juste dissentienti sint invisæ: ab Episcopali etenim, quod geritis, munere nimium esset alienum, facilem præberi Filio inobedientiæ occasionem; An res sit de Personis Ecclesiasticis, licet in Minoribus Ordinibus constitutis, Pensiones, & Beneficia Ecclesiastica obtinentibus, ut detestabilis illorum recentio in statu Uxorato congruis remediis postea compescatur. Potissimum vero curet Vestra solicitudo, antequam secreti Matrimonii licentia concedatur, quod Contrahentes clara, & indubia, & quavis fraude immunia exhibeant documenta status liberi, ad avertendum ab iis, qui improbi sint ingenii, polygamiæ periculum.

Qualitates Petentium diligenter expendant.

Et præcipue eorum statum liberum.

§. 8. Quod

Sacerdotem extraneum sine causa non deputent.

§. 8. Quod attinet ad Ministrum secreti Matrimonii, volumus ad id munus deputari Parochum alterius ex contrahentibus, quem notitia Personarum, experientia, & diuturnus rerum usus, quovis Sacerdote extraneo peritiorem effecisse præsumuntur. Si quæ tamen Vobis occurrant circumstantiæ, quæ alium Sacerdotem loco Parochi exposcere videantur; gravi impellente causa: is Sacerdos a Vobis eligatur, qui probitate, & doctrina, & obeundi muneris peritia commendetur.

Contrahentes moneantur de ipsorum debito.

§. 9. Uni tamen, aut alteri Sacramenti Ministro a Vobis deputando districte præcipiatur, ne Matrimonio intersit, nisi prius paterna charitate Conjuges in Domino monuerit, Sobolem procreandam regenerari quamprimum oportere sacro Baptismatis lavacro; ac Christo Judici districtam reddituros esse rationem, nisi Filios ut legitimos agnoverint, eosque pietate, bonisque moribus imbuerint, & frui patientur Bonis temporalibus, a Majoribus in supremis tabulis relictis, vel provida legum auctoritate delatis.

Matrimonii occulti documenta Episcopo exhiberi, in acta referri, & caute servari jubentur.

§. 10. Celebrato autem Matrimonio, indilate a Parocho, vel alio Sacerdote, coram quo initum est, exhibeatur Episcopo illius scriptum documentum, cum nota loci, & temporis, Testiumque, qui celebrationi interfuerunt. Vestrum erit postea diligenter incumbere, quod ad perennem gestæ rei memoriam, præfatum documentum fideliter transcribantur in Libro prorsus distincto ab altero, in quo Matrimonia publice contracta de more adnotantur. Hujusmodi Liber pro Matrimoniis secretis apposite compactus, clausus, & Sigillis obsignatus, in vestra Episcopali Cancellaria caute erit custodiendus: Et eo tantum casu resignari, & aperiri vestra accedente licentia patiemini, quo alia id genus Matrimonia describi oporteat, vel id sibi vindicet justitiæ administrandæ necessitas, vel demum aliquod documentum ab eo exposcant verum interesse habentes, quibus probationum aliunde petendarum non suppetit copia: Sedulo tamen animadvertentes, quod, re absoluta, denuo claudatur, & Sigillis, ut antea, obsignetur. Fides, seu Attestationes clam celebrati Matrimonii, a Parocho, vel Sacerdote, qui vices Parochi gessit, exarandæ, Vobisque exhibendæ, trascribantur in dicto Libro, prout jacent, de verbo ad verbum, a Persona a Vobis deputanda, quæ apud omnes integritatis, probatique nominis luculentum habeat testimonium. Fides vero, & Attestationes ipsæ in secretiori loco, sartæ, tecteque a Vobis serventur.

Proles tempestive baptizari.
Ejusque nativitas Episcopo denunciari.

§. 11. Quod si ex occulto hujusmodi Matrimonio Prolem nasci contingat, eadem mundetur salutari Aqua Baptismi in Ecclesia, in qua aliis Infantibus hoc Sacramentum indistinctæ confertur. Et quia ad operiendum clam initum Matrimonium, facile est in Libro Baptizatorum nullam fieri mentionem Parentum, & eorum Nomina consulto reticeri: Volumus, ac expresse mandamus, quod a Patre Baptizati, eoque defuncto, ab illius Matre, suscepta Proles vobis denuncietur; dictaque Denunciatio fiat, vel immediate per Parentes ipsius, vel per literas eorum charactere exaratas, vel per fide dignam Personam ab ipsis Parentibus designatam, ut certo, & clare Vobis constet, quod Proles tali loco, & tempore, vel reticitis, vel falso expressis nominibus Parentum, baptizata, est legitima, licet occulti Matrimonii fœdere procreata. Quæ sane omnia cum Vobis innotuerint, ne illorum excidat memoria, in Libro fideliter describentur ab eo, cui facta a Vobis est potestas adnotandi Matrimonia occulte celebrata. Liber in quem Baptizatorum, ac utriusque Parentis nomina referentur, quamvis distingui debeat ab altero Matrimoniorum; eadem tamen diligentia, iisdemque cautelis in Cancellaria Episcopali clausus, & sigillis obsignatus, erit custodiendus, prout Librum Matrimoniorum caute custodiri supra mandavimus.

Contravenientium pœna, Matrimonii divulgatio.

§. 12. Quia vero nonnulli deesse non possunt, qui propriæ conscientiæ vocibus obsurdescant, & nostris hisce mandatis parere negligant; debita pœnarum districtione pro modo culpæ a Vobis puniantur. Quinimmo cum satis Nobis experientia compertum sit, in hujusmodi negotiis homines, in terram oculos declinantes, ob humanos respectus tardiores effici, & a recte agendi semita revocari: Mandamus idcirco, Matrimonia occulta a Vobis evulgari, & nota fieri, si certo Vobis constiterit, ex aliquo Matrimonio occulto procreatam fuisse Sobolem, & baptizatam suppressis Parentum nominibus, nulla præstita Vobis notitia, ut par erat, ab illius Parentibus, intra triginta dies a Nativitate numerandos.

Prædicta omnia contrahentibus edicenda.

§. 13. Ne autem Contumaces, & Inobedientes, violatæ fidei, proditique Secreti Pastores suos insimulent; sedulo a Vobis curandum est, ut a Parocho, vel alio Sacerdote pro secreta celebratione Matrimonii a Vobis deputando, Conjuges clare, & aperte moneantur, ea lege, & pacto illis permitti Secreti Matrimonii celebrationem, ut Sobo-

Soboles inde procreanda non solum regeneretur Sacro Baptismate, sed post Baptisma denuntietur Episcopo cum nota loci, & tempori administrati Sacramenti, ac sincera indicatione Parentum, a quibus ortum habuit, quemadmodum supra Præmissum est; alioquin matrimonium, licet contractum data per Episcopum Secreti fide, in lucem proferetur, in gratiam Filiorum, & ad propulsandam ab illis gravem, nulloque pacto ferendam jacturam.

§. 14. Volumus denique, ac mandamus, Fides, seu Attestationes Matrimonii clam initi, & Sobolis ex eo procreatæ, excerptas ex dictis Libris, modo, quo dictum est, apud vos caute custodiendis, tantam promereri fidem, quantam sibi alii Libri Parochiales Baptismatis, & Matrimonii vindicare consueverunt. — *Regestis secretis auctoratas tribuitur.*

§. 15. Hæc a vobis, Venerabiles Fratres, in hac temporum calamitate observari enixe præcipimus, ad communem Animarum salutem, & ad præsidium Ecclesiasticæ disciplinæ, propter invalescentem hominum malitiam nova semper detrimenta vel patientis, vel reformidantis. Cæterum nostris hisce literis sublata nolumus ea validiora remedia, quæ huic malo in diem ingruenti consona dignoscet prudentia vestra, ad Pastorale officium cumulate obeundum. Vobis interea paternæ charitatis, & benevolentiæ testem, Apostolicam Benedictionem impertimur. — *Adhortatio ad Episcopos.*

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem die 27. Novembris 1741. Pontificatus Nostri Anno II. — *Dat. die 17. Nov. 1741.*

BEATIFICATIONES — XXXVI.

Servorum Dei, & Beatorum Canonizationes in Basilica Principis Apostolorum peragi debere statuitur.

BENEDICTUS EPISCOPUS SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

AD Sepulcra Apostolorum, quorum consecrata Sanguine Roma, quæ fuerat Magistra erroris, facta est discipula veritatis; ad Sacros B. Petri cineres, super cujus fidei firmitate extructa totius sacri ædificii Cœlo inserenda consurgit sublimitas, Romana Mater Ecclesia in suis triumphat Filiis, qui, calcatis Mundi blanditiis, & infernalis hostis superatis insidiis, ad præmia pervenerunt æterna, & quos inter Sanctos Dei Servos, & cœlestis beatitudinis consortes, congruo devotionis cultu venerandos, Romani Pontificis a Christo Domino accepta, & per Petrum ad Successores suos derivata decernit auctoritas. Quæ igitur a Romanis Pontificibus Prædecessoribus nostris prudenti consilio, & provida ratione instituta sunt, & longo deinde usu recepta, pie sancteque servata, Nos, quorum humilitatem ineffabilis Dei benignitas ad Cathedram Petri evehere dignata est, decet diligenter servare, & studiose custodire, & si quid vel temporum, vel rerum varietate immutatum est, in integrum restituere, & ad pristinam rationem, ac formam revocare, atque alia disponere, prout in Domino videtur expedire. — *Procemium.*

§. 1. Sane quidem omnes, & singulas Beatorum Canonizationes in Urbe nostra peragendas in Basilica B. Petri Apostolorum Principis semper peractas fuisse, antiqua ac fide digna testantur monumenta: Cum autem fel. record. Bened. Papa XIII. Prædecessor noster, a quo ad Cardinalatus honorem assumpti fuimus, in eadem Vaticana Basilica Beatos Turribium ex Majorga, Jacobum a Marchia, Agnetem a Monte Politiano, Peregrinum Latiosum, Johannem a Cruce, Franciscum Solanum, Aloysium Gonzagam, Stanislaum Kostkam, & biennio post Beatam Margaritam a Cortona, Sanctorum cultu honorandos solemniter de more constituisset; ac deinde B. Johannem Nepomucenum in Sanctorum numerum similiter referre vellet; ei persuasum est, ut id in Basilica nostra Lateranensi solemni ritu perageret. Nos, qui per id temporis Ecclesiæ Anconitanæ ex concessione, & dispensatione Apostolica præeramus, eumdem Benedictum Prædecessorem per nostras litteras certiorem facere non prætermisimus, Beatorum Canonizationes, quoties in Urbe faciendæ erant, nonnisi in Vatica- — *Pontifex refert morem peragendi Canonizationes in Basilica Vaticana.* — *Qui, ipso dissentiente, semel interruptus fuit sub Bened. XIII.*

ticana Basilica ab antiquo tempore celebrari consuevisse; & ad hujusmodi officium præstandum eo magis Nos teneri credimus, quia per plures annos, dum in minoribus eramus, unus ex insignis ejusdem Basilicæ Capituli Canonicis extitimus, & per plures etiam annos munere Promotoris Fidei functi fuimus. Tum autem Roma benigne Nobis responsum est, quod in Basilica Lateranensi solemnis apparatus pro Canonizatione ibidem habenda jam nimium processerat, nostræque literæ serius, quam oportebat, ad Urbem pervenerant.

Et iterum sub Clem. XII.

§. 2. Postmodum a piæ mem. Clemente PP. XII. similiter Prædecessore nostro ab Ecclesiæ Anconitanæ, ad Ecclesiæ Bononiensis regimen Apostolica ejus auctoritate translatis Nobis significatum est, prædictum Clementem Prædecessorem BB. Vincentii de Paulis, Johannis Francisci Regis, Catherinæ Fieschi Adorni, & Julianæ Falconeriæ Canonizationem propediem in Ecclesia Lateranensi solemniter celebraturum: Sed quoniam per id tempus jam primus Tomus Operis Nostri de Servorum Dei Beatitudine, & Beatorum Canonizatione in publicum editus fuerat, in quo nullam, ante præfati Benedicti Prædecessoris tempora, Beatorum Canonizationem in Urbe solemniter, nisi in dicta Basilica, celebratam fuisse satis superque demostratum fuerat, ulterius animi nostri sensus aperte superfluum duximus.

Idem accidit quoad Beatificationes.

§. 3. Præterea, cum ante fel. rec. Alexandri PP. VII. pariter Prædecessoris nostri tempora, nulla statuta esset solemnitas in Beatificatione Venerabilium Servorum, & Ancillarum Dei observanda, idemque ritum, & solemnitatem adhibendam in sacra functione hujusmodi, eamque debita cum pompa in Vaticana Basilica explendam decreverit, ita semper posterioribus temporibus servatum est, ut omnes Beatificationes, in eadem Vaticana Basilica celebrarentur, usque ad præfati Benedicti XIII. tempora, quo Romanam Ecclesiam gubernante, quamvis in Vaticana Basilica Beatificatio Ancillæ Dei Beatæ Hiacynthæ Mariscottæ, & Servi Dei B. Joannis de Prado facta sit; nihilominus Beatificatio Servi Dei B. Fidelis a Sigmaringa, paulo post Canonizationem B. Johannis Nepomuceni, in Basilica Lateranensi celebrata fuit. Post hanc vero Beatificationem in ejusdem Benedicti Pontificatu in Basilica Vaticana solemni ritu relati fuerunt in Beatorum numerum Servus Dei postea Beatus, & nunc S. Vincentius de Paulis, & Servus Dei B. Petrus Fererius; in Pontificatu autem Clementis XII. paulo post supradictas Canonizationes in Basilica Lateranensi uno eodemque die unica solemnitate peractas, in eadem Basilica solemniter adscriptus est inter Beatos Servus Dei nunc Beatus Joseph a Leonissa: Cum autem a Nobis, ob ineffabilem Dei benignitatem Pontificatus honorem, ac onus gerentibus, decretum fuisset, ut inter Beatos Servus Dei Alexander de Saulis adscriberetur, solemnis ejusdem Beatificationis functio in Basilica Vaticana celebrata est.

Non tamen sub Pontificatu SS. D.N.

Qui veterem consuetudinem Decreto suo firmat.

§. 4. Matura igitur consideratione perpendentes, quod a Romanis Pontificibus Prædecessoribus nostris omnes Venerabilium Servorum & Ancillarum Dei Sanctificationes in Urbe nostra solemniter peragendæ, laudabili instituto, optimisque ex causis ab antiquissimo tempore in Vaticana Basilica, & quod ab Alexandri PP. VII. Predecessoris nostri, & successivis deinde temporibus, Beatificationes quoque in eadem Vaticana Basilica, exceptis nonnullis supramemoratis Canonizationibus, & Beatificat. ab iisdem Prædecessoribus nostris Benedicto, & Clemente in Basilica Lateranensi peractis, semper celebratæ fuerunt: Ne igitur commendabili, & antiquæ consuetudini, prædictæ Vaticanæ Basilicæ prærogativæ hujusmodi, ex B. Johannis Nepomuceni Canonizatione, ac Venerabilis Servi Dei Fidelis a Sigmaringa Beatificatione a Benedicto, necnon ex Beatorum Vincentii de Paulis, & Johannis Francisci Regis, ac Beatarum Catharinæ Fieschi Adorni, & Julianæ Falconeriæ, respective Canonizatione, & Venerabilis Servi Dei Josephi a Leonissa Beatificatione, a Clemente, Prædecessoribus prædictis, in Ecclesia Lateranensi celebratis, præjudicium aliquod afferatur; hac nostra perpetuo valitura constitutione veterem consuetudinem, ac venerandum Prædecessorum nostrorum institutum, decretumque Alexandri Prædecessoris prædicti, ac integrum ejus tenorem Apostolica auctoritate approbantes, confirmantes, & innovantes, ac illis quodcunque Apostolicæ firmitatis robur adjicientes, motu proprio, ex certa scientia, ac Apostolicæ potestatis plenitudine, decernimus, præcipimus, & constituimus, ut in posterum, & perpetuis inde futuris temporibus, omnes, & singulæ Venerabilium Servor. & Ancillarum Dei Beatificationes, ac BB. Canonizat. in Urbe nostra prædicta pro tempore celebrandæ, non in aliis, quam in Basilica Principis Apostolor. de Urbe prædicta,

Et prædictas Functiones deinceps in Basilica S. Petri fieri mandat, non obstantibus &c.

pri-

privative quoad reliquas Basilicas, Ecclesiasve ejusdem Urbis, celebrari omnino debeant; utque Canonizationes, & Beatificationes in eadem Ecclesia Lateranensi a Benedicto, & Clemente Prædecessoribus prædictis, ut præfertur, peractæ, nullo unquam tempore, perinde ac si in ea celebratæ non fuissent, præjudicium aliquod antiquo instituto, & Vaticanæ Basilicæ prærogativæ afferre valeant.

§. 5. Insuper quoniam ab eodem Alexandro Prædecessore nostro, usque ab anno 1659. alterum emanavit decretum super contributione, tam in Beatificationibus, quam in Canonizationibus, favore Sacrarii ejusdem Basilicæ facienda, quod a Nobis in prædicto Tomo I. Operis nostri de Beatorum Canonizatione relatum est, motu, scientia, & potestate simili illud approbamus, & confirmamus, & quatenus opus sit, quæ ab ipso Alexandro Prædecessore decreta sunt, rursus decernimus, & constituimus, & in futurum ab omnibus inviolabiliter observari volumus, & mandamus. *Confirmat Decretum Alex. VII. circa præstationes ejusdem Basilicæ Sacrario debitas.*

§. 6. Præsentes quoque, ex eo quod interesse ad præmissa habentes ad hoc vocati, & auditi non fuerint, aut ex alia quavis juridica, & legitima, etiam necessario exprimenda causa, vel quocumque prætextu, de intentionis nostræ, aut alio quovis defectu notari, vel impugnari nullo unquam tempore posse, sed semper firmas, validas, & efficaces fore, & esse: Sicque, & non aliter, per quoscumque Judices, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales, ac quoscumque alios Judices quacumque judicandi facultate suffultos, judicari, & definiri debere, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate: irritum quoque, & inane, quidquid secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari. *Clausulæ salutares.* *Decretum irritans.*

§. 7. Non obstantibus Canonizationibus, & Beatificationibus in prædicta Ecclesia Lateranensi, ut præfertur, celebratis, ac nostræ, & Cancellariæ Apostolicæ regula, de jure quæsito non tollendo; necnon Constitutionibus, & ordinationibus Apostolicis, siquæ contra literarum nostrarum hujusmodi tenorem editæ existant, statutis, consuetudinibus, privilegiis quoque, & indultis, quibus, illis alias in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, ac derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque. *Derogationes.*

§. 8. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostri decreti, statuti, constitutionis, confirmationis, derogationis, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire: Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus, se noverit incursurum. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem, nono Kal. Decemb. Anno Incarnationis Dominicæ MDCCXLI. Pontificatus Nostri Anno II. *Sanctio.* *Dat. die 23 Nov. 1741.*

D. Cardinalis Passioneus.

X. Sub-Datarius.

Visa de Curia.

N. Antonellus.

Loco ✠ Plumbi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 13. Decembr. ejusdem anni.

PRÆSCRIBITUR XXXVII.

Forma, & solemnitas in Exequiis S. R. E. Cardinalium servanda.

BENEDICTUS EPISCOPUS SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

PRæcipuum intimi amoris nostri, & sinceræ in Christo caritatis erga Venerabiles Fratres Nostros S. Rom. E. Cardinales, quos in Apostolicæ nostræ solicitudinis partem superna cælestis Patrisfamilias evocat dispositio, a Nobis exigit studium, ut quemadmodum omnia & singula, eis viventibus, eorumque sublimi dignitati debita pri- *Pontificis studium erga S. R. E. Card. viventes atque defunctos.*

privilegia, quantum in Domino possumus, firmo constantique animo tuemur, ita & eorumdem ex hac mortali vita decedentium curam geramus, ut & ipsorum funera a Nobis, Romanisque Pontificibus Successoribus nostris, & ipsorum Cardinalium superstitum cœtu, stabili, ac solemni, etsi lugubri, decorentur honore, & ipsorum animæ incruento Altaris Sacrificio, Ecclesiasticis precibus, ac supplicationibus juventur, quibus adjutæ, omni macula diluta, quam in terreno hujus Sæculi pulvere contraxerunt, per merita Salvatoris nostri Christi Domini, cœlestem patriam ingrediantur: ibique apud Patrem misericordiarum pro Nobis intercedant, Divinamque opem Nobis implorent in gravissimo Apostolici hujus ministerii onere ferendo, ut in fine diei repromissum laborantibus in Vinea sua æternæ beatitudinis denarium a Domino recipere mereamur.

Cardinalium exequiæ vario ritu celebratæ.

§. 1. Cum itaque, sicut accepimus, postquam piæ memoriæ Benedictus Papa XIII. Prædecessor noster, pie provideque attendens, quod ab aliquo tempore, & ante ejus Pontificatum, S. R. E. Cardinalium pro tempore in Romana Curia decedentium exequiæ, quæ olim, & veteribus temporibus multifarie, sed augusta semper, & decenti pompa celebratæ fuerunt, tunc vero cum assistentia S. R. E. Cardinalium superstitum cœtus, decantatis in eisdem exequiis a Regularibus ex Ordinibus Mendicantium tribus nocturnis Defunctorum Officii, ut plurimum de Vespere, & aliquando de mane, aliqua sic suadente causa, habitæ fuerant, numquam cum solemni Defunctorum Missæ celebratione, præsente defuncti Cardinalis corpore, peragebantur; propterea, ut in exequiis celebrandis hujusmodi, solemnis Missa prædicta semper, prout exigit pia Ecclesiæ consuetudo, præsente defuncti Cardinalis Cadavere, celebraretur, Cardinalibus ab onere interveniendi de vespere recitationi Officii Defunctorum, non autem Fratribus ex Ordinibus Mendicantium a decantandi Nocturnos Officii prædicti obligatione exemptis, laudabilem personaliter, una cum omnibus, & singulis Ordinibus Capellas Pontificias constituentibus, ad exequias prædictas de mane celebrandas, in quibus persacta Missa solemnis a Cardinale reliquorum Cardinalium cœtus Camerario pro tempore existente solemniter celebrabatur, conferendi se ipsum, & in exequiarum hujusmodi fine, supra defuncti Cardinalis corpus per se absolutionem impertiendi, introduxerat morem; quem, usquequo in hac terrena peregrinatione permansit, religiose servavit; felicis recordationis Clemens Papa XII. similiter Prædecessor noster, provida animi consideratione secum perpendens, quod ad peragendas de mane, & vespere exequias prædictas, pro duplici videlicet uno, & altero lugubribus apparatibus, celebratio hujusmodi majores exigebat sumptus, gravioribus dispendiis parcere cupiens, exequias ipsa ad primævum statum redegerit.

Dupl'ces sub Bened. XIII. qui ipsi de mane interesse solebat.

Clem. XII. eas ad primævum statum redegit.

Pontifex, inhærendo veteri consuetudini.

§. 2. Nos igitur animo nostro attente, ac diligenter considerantes, quod antiquitus, sicut ex veteribus sacrarum Cœremoniarum libris compertum est, in more Romanæ Ecclesiæ fuit, ut, adsistente Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium Collegio, Missæ, præsente Cardinalis defuncti cadavere, celebrarentur, & pro ejus anima offerrentur Deo salutare immaculatæ Hostiæ Sacrificium, quemadmodum nunc in omnibus, etiam infimi Ordinis personarum, exequiis pie, sancteque servari solet, cupientesque antiquam, & laudabilem consuetudinem in usum revocare; & insuper rationi congruum, maximeque conveniens existimantes, ut Romanus Pontifex pro tempore existens eis, qui sibi in oneroso Pontifici regimine adjutores extiterunt, ultimum debitumque sui amoris, suæque pietatis persolvat officium, absque eo tamen, quod eorum patrimonia majori expensarum onere graventur; præsenti hac nostra perpetuo valitura Constitutione, motu proprio, ex certa scientia, Apostolica Auctoritate, de consensu etiam Venerabilium Fratrum nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium quibuscum deliberationem nostram in Consistorio nostro secreto communicavimus, decernimus, & statuimus quod in posterum Cardinalium in Romana Curia decedentium exequiæ semper de mane, nunquam vero de vespere, celebrentur, & celebrari debeant, infrascripta forma servata, videlicet, quod Fratres ex Ordinibus Mendicantium de mane diluculo ad Ecclesiam, in qua defuncti Cardinalis corpus expositum reperitur, pro inibi prædictis tribus Officii defunctorum Nocturnis de more decantandis, solicite accedant; quibus quidem Nocturnis decantatis, eodem mane, absque ulla lugubris apparatus mutatione, vel aliarum expensarum augmento, Capella Pontificia, intervenientibus Romano Pontifice, ac Sacro Cardinalium cœtu, necnon omnibus, & singulis Capellam Pontificiam constituentibus, habea-

Ac de consensu Collegii S. R. E.

Præscribit hujusmodi exequias de mane tantum celebrari.

Et Capellam Pontificiam haberi ad Missam.

beatur, & in ea Sacrum Missæ Defunctorum Sacrificium a prædicto Cardinale Cardinalium cœtus pro tempore Camerario existente, eoque impedito, ab altero Cardinale ab eodem Cardinale Camerario delegato, solemniter celebretur, quodque supra defuncti Cardinalis corpus absolutio ab eodem Pontifice præsente, eoque absente, a dicto Cardinale Camerario, seu eo pariter absente, a Cardinale, ut præfertur, delegato impertiatur.

§. 3. Quocirca Romanum Pontificem pro tempore existentem, Sacrumque nunc & pro tempore etiam existentem prædictæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium cœtum enixe obsecramus, ut in celebratione exequiarum Cardinalium in Curia decedentium, omnia & singula a Nobis per præsentes perpetuo statuta & decreta debitæ executioni demandari, eaque semper, & inviolabiliter servari studeant; qua de re minime dubitamus, sed certa spe in Domino confidimus, quod quisque Romanorum Pontificum Successorum nostrorum memor erit, se vicem gerere in terris Cœlestis æternique Pontificis, qui in morte Lazari amici sui lacrymatus est adeo, ut mirarentur Judæi, & dicerent: *Ecce quomodo amabat eum*; ita & ipse, exemplo Christi Domini, eosdem Cardinales, sibi Coadjutores a Domino datos, in visceribus caritatis complectens, in eorum ab hac luce discessu, supremis paterni amoris officiis, & solemni Pontificalium exequiarum, ac propitiatorii Missa Sacrificii celebratione, aliisque piarum orationum subsidiis prosequi libenter curabit, ut & defunctorum animæ, ob eorum Apostolatus munus laudabiliter expletum, una cum Beatis Apostolis manere mereantur in Cœlis, & erga sublimem Cardinalatus dignitatem, ex solemni celebratione hujusmodi, populorum obsequium, & veneratio in terris augeatur.

Successoribus commendat præsentium executionem.

§. 4. Nulli ergo omnino hominum liceat, hanc paginam Nostri decreti, constitutionis, declarationis, exhortationis, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Sanctio Constitutionis.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, nono Kalend. Decembris, anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo primo, Pontificatus Nostri Anno II.

Data die 23. Nov. 1741.

✠ Ego Benedictus Catholicæ Ecclesiæ Episcopus.

Subscriptiones S. R. E. Cardinalium.

✠ *Ego T. Episcopus Ostien., & Valiternen. Card. Rufus Decanus, & S. R. E. Vice-Cancellarius.*
✠ *Ego A. Episcopus Sabinensis Card. S. Clementis S. R. E. Camerarius.*
✠ *Ego L. Episcopus Portuensis Card. Picus.*
✠ *Ego Petrus Episcopus Tusculanus Card. Corradinus.*
✠ *Ego V. Episcopus Prænestinus Card. Petra Major Pœnitentiarius.*
✠ *Ego P. A. Episcopus Albanen. Card. Carafa.*
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠ *Ego Ludovicus Tit. S. Praxedis Presbyter Card. Belluga.*
✠
✠
✠ *Ego A. M. Tit. S. Marci Presbyter Card. Quirinus S. R. E. Bibliothecarius.*
✠ *Ego Nicolaus Maria Tit. SS. Joannis, & Pauli Presbyter Card. Lercari.*
✠
✠
✠
✠
✠ *Ego Fr. Vincentius Ludovicus Tit. S. Sixti Presbyter Card. Gotti Ordinis Prædicatorum.*

✠ *Ego Joseph Tit. S. Mariæ Transtiberim Presbyter Card. Accorambanus.*
✠ *Ego Camillus Tit. S. Mariæ Angelorum Presbyter Card. Cybo.*
✠ *Ego F. Tit. S. Silvestri in Capite Prebyter Card. Burghesius.*
✠
✠
✠ *Ego V. Tit. S. Matthæi in Merulana Presbyter Card. Bichius.*
✠ *Ego J. Tit. S. Crucis in Hierusalem Presbyter Card. Firrao.*
✠ *Ego A. Tit. S. Stephani in Monte Cœlio Prebyter Card. Gentili.*
✠ *Ego Fr. J. A. Tit. SS. Silvestri, & Martini Presbyter Card. Guadagni.*
✠ *Ego. T. Tit. S. Ceciliæ Presbyter Card. de Aquaviva.*
✠ *Ego D. Tit. Basilicæ Sanctorum Duodecim Apostolorum Presbyter Card. Rivera.*
✠ *Ego P. Tit. S. Eusebii Presbyter Card. Aldrovandus.*
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠ *Ego D. Tit. S. Bernardi ad Thermas Presbyter Card. Passioneus.*
✠ *Ego S. Tit. S. Priscæ Presbyter Card. Valenti.*
✠
✠ *Ego P. Tit. SS. Nerei, & Archilei Presbyter Card. de Tencin.*
✠
✠ *Ego Alexander S. Agatæ Diaconus Card. Albanus.*
✠ *Ego N. S. Mariæ ad Martyres Diaconus Card. Judice.*
✠ *Ego Nerius S. Eustachii Diaconus Card. Corsinus.*
✠ *Ego A. S. Georgii in Velabro Diaconus Card. Mosca.*
✠ *Ego J. B. S. Cæsarei Diaconus Card. Spinula.*
✠
✠ *Ego C. S. Nicolai in Carcere Tulliano Diaconus Card. Rezzonicus.*
✠ *Ego M. S. Adriani Diaconus Card. Corius.*
✠ *Ego P. S. Angeli in Foro Piscium Diaconus Card. Columna.*
✠ *Ego C. S. Mariæ in Porticu Diaconus Card. Sacripantes.*
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠

P. Card. Pro-Datarius.
D. Card. Passioneus.

VISA DE CURIA

N. Antonellus.

Loco ✠ Plumbi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 10. Januarii 1742.

I N-

INDORUM

XXXVII.

In Provinciis Paraquariæ, Brasiliæ, & ad Flumen *de la Plata* existentium, libertati, & idemnitati consulitur.

Venerabilibus Fratribus, Antistitibus Brasiliæ, aliarumque Ditionum Carissimo in Christo Filio Nostro Joanni Portugalliæ, & Algarbiorum Regi, in Indiis Occidentalibus, & America subjectarum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem & Apostolicam Benedictionem.

IMmensa Pastorum Principis Jesu Christi, qui ut homines vitam abundantius haberent, venit, & se ipsum tradidit redemptionem pro multis, caritas urget Nos, ut, quemadmodum ipsius vices plane immerentes gerimus in terris, ita majorem caritatem non habeamus, quam ut animam nostram non solum pro Christifidelibus, sed pro omnibus etiam omnino hominibus ponere satagamus. Etsi autem, pro suprema Catholicæ Ecclesiæ procuratione infirmitati nostræ injuncta, Apostolicam hanc Sanctam Sedem, ad quam undique gentium in dies concurritur, ut opportunum, ac salutare emergentibus in Christiana Republica, sive negotiis, sive detrimentis remedium afferatur, hic Romæ, more institutoque Majorum, tenere, ac regere cogimur; nec longinquas dissitasque regiones, ut qualemcumque inibi Apostolici ministerii nostri pro lucrandis animabus pretioso Jesu Christi sanguine redemptis operam impendamus, ac vitam ipsam, quemadmodum cupimus, profundamus, adire non possumus: tamen sicut nolumus omnes Apostolicæ providentiæ, auctoritatis, benignitatisque partes ab omni natione, quæ sub Cœlo est, desiderari; ita Vos, Venerabiles Fratres, quos ad excolendam Vineam Dei Sabbaoth Cooperatores eadem Apostolica Sedes sibi adscivit, in Pontificiæ solicitudinis vigilantiæque nostræ partem libenter advocamus; ut & imposito Vobis muneri magis magisque satisfacere, & coronam legitime certantibus in Cœlo repositam facilius consequi valeatis.

Pontificia caritas omnes homines ubique Terrarum degentes amplectitur.

Episcoporum operam in subsidium advocat.

§. 1. Porro Fraternitatibus Vestris compertum est, quæ & quanta Romani Pontifices Prædecessores nostri, & Catholici Principes de Christiana Religione benemerentissimi, laborum incommoda, ac pecuniarum dispendia alacri constantique animo passi fuerint, ut hominibus, qui ambulabant in tenebris, & in umbra mortis sedebant, per Sacros Operarios, tum sacris prædicationibus bonisque exemplis, tum donis, tum opibus, tum subsidiis, tum auxiliis, lumen Orthodoxæ Fidei illucesceret, & ad agnitionem veritatis venirent: & quibus etiam nunc muneribus, quibus beneficiis, quibus privilegiis, quibus prærogativis, quemadmodum semper factum est, Infideles cumulentur, ut iis illecti, Catholicam Religionem amplectantur, in eaque manentes, per bona Christianæ pietatis opera æternam salutem adipiscantur.

Apostolicæ Sedis studium pro Infidelium conversione.

§. 2. Ea propter non sine gravissimo paterni animi nostri mœrore accepimus, post tot inita ab iisdem Prædecessoribus nostris Romanis Pontificibus Apostolicæ providentiæ consiglia, post editas Constitutiones, opem, subsidium, ac præsidium Infidelibus omni meliori modo præstandum esse, non injurias, non flagella, non vincula, non servitutem, non necem inferendam esse, sub gravissimis pœnis, & Ecclesiasticis censuris, præscribentes; adhuc reperiri, præsertim in istis Brasiliæ regionibus, homines Orthodoxæ Fidei cultores, qui veluti caritatis in cordibus nostris per Spiritum Sanctum diffusæ sensuum penitus obliti, miseros Indos non solum Fidei luce carentes, verum etiam sacro regenerationis lavacro ablutos, in montanis asperrimisque earumdem Brasiliæ, tam occidentalium, quam meridionalium, aliarumque regionum desertis inhabitantes, aut in servitutem redigere, aut veluti mancipia aliis vendere, aut eos bonis privare, eaque inhumanitate cum iisdem agere præsumant, ut ab amplectenda Christi Fide potissimum avertantur, & ad odio habendam maximopere obfirmentur.

Nonnullorum asperitas in Indos tum Infideles, tum etiam Christianos.

§. 3. Hisce malis, quantum cum Domino possumus, occurrere satagentes, primum quidem eximiam pietatem, & in Catholica Religione propaganda incredibilem Carissimi in Christo Filii nostri Joannis Portugalliæ, & Algarbiorum Regis illustris zelum exci-

Ea improbatur a pietate Serenissimi Lusitaniæ Regis.

excitandum curavimus, qui pro filiali sua erga Nos atque hanc Sanctam Sedem observantia, statim se omnibus & singulis suarum Ditionum Officialibus, & Ministris in mandatis daturum pollicitus est, ut quemcumque suorum Subditorum aliter quam Christianæ caritatis mansuetudo exigit, erga Indos hujusmodi sese gerere comperissent, gravissimis juxta Regia edicta pœnis afficerent.

Pontifex hortatur Episcopos ut ipsi quoque eam refrænare curent.

§. 4. Deinde Fraternitates Vestras rogamus atque in Domino hortamur, ut nedum debitam ministerii vestri vigilantiam, solicitudinem, operamque vestram hac in re, cum nominis dignitatisque vestræ detrimento, deesse non patiamini; quin imo, studia vestra Regiorum Ministrorum officiis conjungentes, unicuique probetis, Sacerdotes animarum pastores quanto, præ Laicis Ministris, ad Indis hujusmodi opem ferendam, eosque ad Catholicam Fidem adducendos, ardentiori Sacerdotalis caritatis æstu ferveant.

Confirmat Prædecessorum Constitutiones.

§. 5. Præterea Nos, auctoritate Apostolica, tenore præsentium, Apostolicas in simili forma Brevis Literas a fel. rec. Paulo Papa III. Prædecessore nostro, ad tunc existentem Joannem Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalem de Tavera nuncupatum Archiepiscopum Toletanum die 28. mensis Maji anno MDXXXVII. datas, & a rec. mem. Urbano Papa VIII. itidem Prædecessore nostro, tunc existenti jurium, & spoliorum Cameræ Apostolicæ in Portugalliæ & Algarbiorum Regnis debitorum Collectorii Generali, die XXII. mensis Aprilis anno MDCXXXIX. scriptas renovamus, & confirmamus; necnon eorumdem Pauli, & Urbani Prædecessorum vestigiis inhærendo, ac impiorum hominum ausus, qui Indos prædictos, quos omnibus Christianæ Caritatis & mansuetudinis officiis ad suscipiendam Christi Fidem inducere oportet, inhumanitatis actibus ab illa deterrent, reprimere volentes, unicuique Fraternitatum vestrarum, vestrisque pro tempore Successoribus committimus, & mandamus, ut unusquisque vestrum, vel per se ipsum, vel per alium, seu alios, editis atque in publicum propositis affixisque edictis, omnibus Indis, tam in Paraquariæ, & Brasiliæ Provinciis, ac ad Flumen *de la Plata* nuncupatum, quam in quibusvis aliis regionibus, & locis in Indiis Occidentalibus, & Meridionalibus existentibus, in præmissis efficacis defensionis præsidio assistentes, universi & singulis personis, tam sæcularibus, etiam Ecclesiasticis cujuscumque status, sexus, gradus, conditionis, & dignitatis, etiam speciali nota, & mentione dignis existentibus, quam cujusvis Ordinis, Congregationis, Societatis etiam Jesu, Religionis, & Instituti Mendicantium, & non Mendicantium, ac Monachalis, Regularibus, etiam quarumcumque Militiarum, etiam Hospitalis Sancti Joannis Hierosolymitani, Fratribus Militibus, sub excommunicationis latæ sententiæ per Contravenientes eo ipso incurrendæ pœna, a qua, nonnisi a Nobis, vel pro tempore existente Romano Pontifice, præterquam in mortis articulo constituti, & satisfactione prævia, absolvi possint, districtius inhibeant; ne de cætero prædictos Indos in servitutem redigere, vendere, emere, commutare, vel donare, ab Uxoribus, & Filiis suis separare, rebus, & bonis suis spoliare, ad alia loca deducere, & transmittere, aut quoquo modo libertate privare, in servitute retinere; necnon prædicta agentibus consilium, auxilium, favorem, & operam quocumque pretextu, & quæsito colore præstare, aut id licitum prædicare, seu docere, ac alias quomodolibet præmissis cooperari audeant, seu præsumant; Contradictores quoslibet, & rebelles, ac unicuique Vestrum in præmissis non parentes, in pœnam excommunicationis hujusmodi incidisse declarando, ac per alias etiam censuras, & pœnas Ecclesiasticas, aliaque opportuna juris, & facti remedia, appellatione postposita, compescendo, legitimisque super his habendis servatis processibus, censuras, & pœnas ipsas etiam iteratis vicibus aggravando, invocato etiam ad hoc, si opus fuerit, auxilio brachii sæcularis. Nos enim unicuique Vestrum, vestrorumque pro tempore Successorum, desuper plenam, amplam, & liberam facultatem tribuimus, & impertimur.

Mandat publicari Edicta in favorem Indorum.

Inhibendo quibuslibet, ne eos in servitutem redigant, vendant, spolient &c.

Contravenientes anathemate, & censuris puniant.

Contrariis derogat.

§. 6. Non obstantibus similis memoriæ Bonifacii Papæ VIII. etiam Prædecessoris nostri de una, ac Concilii Generalis de duabus diætis, ac aliis Apostolicis, & in Conciliis Universalibus, Provincialibusque, & Synodalibus editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus, Legibus quoque etiam municipialibus, ac quorumcumque locorum piorum, & non piorum, & generaliter quibusvis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis, & consuetudinibus; privilegiis quoque, Indultis, & Literis Apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis,

gulis, etiamsi de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis alias expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda, foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, & forma in illis tradita observata, exprimerentur, & insererentur, præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, & insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum, ac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

§. 7. Volumus autem, ut earumdem præsentium Literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in judicio, & extra adhibeatur, quæ ipsis præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Transumptis fidem tribuit.

§. 8. Cæterum, Venerabiles Fratres, custodientes Vos vigilias super grege unicuique vestrum credito, ministerium vestrum satagite atque enitamini, ea, qua obstricti estis, diligentia, sedulitate, & caritate adimplere, assidue in animis vestris recolentes rationem, quam & Vos Pastorum Principi Jesu Christo æterno Judici de ovibus suis reddituri eritis, & quam ille accuratissime a Vobis exacturus erit. Ita enim fore confidimus, ut unuscujusque Vestrum omnem operam atque conatum adhibeat, ne debitum in hoc tam eximiæ caritatis opere officium desideretur. Interea ad prosperi eventus successum, Apostolicam benedictionem, cum uberrima cœlestium Charismatum copia conjunctam, Vobis, Venerabiles Fratres, peramanter impertimur. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem, sub Annulo Piscatoris die xx. Decembris MDCCXLI. Pontificatus Nostri Anno II. Episcopus obtestatur pro præsentium executione. Dat. die 20. Dec. 1741.

D. Card. Passioneus.

CLAUSURA XXXIX.

Monasteriorum quorumcumque Virorum Regularium asseritur, sublata quibuslibet dispensandi facultate.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

REgularis disciplinæ observantiam, ante etiam quam & Generalium, ac Particularium alicujus Nationis, aut Provinciæ Conciliorum decretis confirmaretur, & Romanorum Pontificum Prædecessorum nostrorum legibus sanctionibusque præscriberetur, quoad vetitum Mulieribus quibuscumque, etiam consanguineis, intra quorumcumque religiosorum Virorum Clausuram ingressum, tam integerrime custoditam fuisse constat; ut, ne dum fœminis quibuscumque, sed masculis quoque, non tam ad Monasteriorum claustra, seu septa, quam ad ipsa eorumdem Monasteriorum Oratoria, & Ecclesias nullus patuerit aditus, & accessus; quin imo sub gravissimis pœnis fuerit interdictus; ne scilicet, ut inquit S. Gregorius PP. I. Prædecessor noster, in Servorum Dei secessibus occasio præbeatur popularibus conventibus, & simpliciores ex hoc animas plerumque, quod absit, in scandalum trahat. Veteres disciplinæ rigor in arcendis Mulieribus a Regularium domibus, & Ecclesiis.

§. 1. Hujusmodi autem regularis disciplinæ observantia, etsi, pro temporum varietate, ac necessitate, tot tantasque subiit vices, ut iidem Prædecessores nostri aditum & accessum ad publicas Monasteriorum Ecclesias dumtaxat, sive masculis, sive fœminis, Sacrosanctum Missæ Sacrificium audiendi, Prædicationibus Verbi Dei interessendi, & Sacramentum Sanctissimæ Eucharistiæ sumendi, ac peccata sua confitendi causa, sine tamen Parochorum præjudicio, interdum concesserint; vicissim tamen ipsi Prædecessores nostri, tam ante Concilii Tridentini decreta, quam post eorumdem Decretorum promulgationem denuntiationemque, providis saluberrimisque Constitutionibus ordinationibusque, sub pœna etiam excommunicationis latæ sententiæ, fœminis quibuscumque aditum ingressumque hujusmodi intra Monasteriorum clausuram interdixerunt. Nihil remissum quoad earum ingressum intra Monasteria.

§. 2.

Sed nimia dispensationum facilitas invectas.

§. 2. Quoniam autem, sic ut dolentes accepimus, alii quidem Apostolicas leges, ac præcepta hujusmodi, vel ad eorum arbitrium interpretantes, fœminis quibuscumque aditum ingressumque, tam manifeste, ac tanta sollemnitate vetitum, permittunt; alii vero privilegia, indulta, prærogativas, facultates, licentias, & alias quocumque pacto excogitatas concessiones sibi a jure, sive ab homine factas, & impertitas, seu facta, & impertita, ac quorumcumque munerum, dignitatum, ac præeminentiarum ratione debitas, seu debita arrogantes, prætendentes, obtendentesque; fœminas quaslibet intra Monasteriorum claustra, septa, cœnacula, cubicula, aliasque officinas aut admitti, ac recipi sinunt mandantque, aut una secum ducunt; alii denique sub pietatis, ac religionis prætextu, cum Supplicationes, sive cum Sanctissimo Eucharistiæ Sacramento, sive cum sacris Sanctorum Sanctarumque Reliquiis, Statuis, & Imaginibus, per claustra, septa, & alia Monasteriorum loca de more, ut asserunt, habentur, sine ullo prorsus discrimine masculos, & fœminas Supplicationes hujusmodi per eadem loca sequi, & comitari licitum, quinnimo, ut Indulgentias lucrari valeant, necessarium esse obtendunt.

Pontifex eam tollere statuit.

§. 3. Hinc est, quod Nos, qui, dum in minoribus essemus, quamplurimos hujusmodi abusus compertos habebamus, in hac sublimi Sacrosancti Apostolatus specula constituti, non tam assiduis nonnullorum aliarum Ecclesiarum Antistitum documentis, quam justis etiam Superiorum, aliorumque Virorum ex Religiosis Ordinibus, Dei honorem, & instituti sui disciplinam zelantium, expostulationibus, de antedictis similibusque abusibus in dies admonemur, ut opportunum, ac salutare iisdem abusibus tollendis, quantum cum Domino possumus, remedium afferamus; auctoritate Apostolica, tenore præsentium, primum quidem omnes, & singulas Constitutiones, Sanctionesque a Romanis Pontificibus Prædecessoribus nostris, tam ante, quam post Concilii Tridentini decreta, super Clausura Monasteriorum quorumcumque religiosorum Virorum editas, renovamus, & confirmamus, necnon in posterum ab omnibus & singulis, ad quos spectat, & in futurum spectabit, sub iisdem pœnis in Constitutionibus, Sanctionibusque eorumdem Prædecessorum nostrorum Rumanorum Pontificum, & decretis ejusdem Concilii Tridentini contentis, inviolabiliter observandas esse statuimus, decernimus, præcipimus, atque mandamus.

Renovat, & confirmat Prædecessorum Sanctiones.

Abolet, & revocat quascumque facultates dispensandi quibuslibet concessas.

§. 4. Deinde motu proprio, & ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, earumdem præsentium tenore, omnia & singula indulta, privilegia, prærogativas, facultates, licentias, & quocumque alio pacto nuncupatas concessiones, omnibus & singulis quibuscumque Ecclesiasticis personis quacumque auctoritate, dignitate, honore, præeminentia, ac jurisdictione fungentibus, etiam Venerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus, sive singulis, sive eorumdem Cardinalium Congregationibus, etiam de Latere Legatis, sive qui Provinciis, & Legationibus Status nostri Ecclesiastici pro tempore præsunt, sive quos ad Carissimos in Christo Filios nostros Romanorum Regem in Imperatorem pro tempore eligendum, vel electum, Reges, & Reginas illustres, aliasque summas Potestates, prout rerum conditio postulaverit, mitti, & ablegari contigerit; sive qui, licet aliarum insignium Ecclesiarum Antistites, tamen tamquam Apostolicæ hujus S. Sedis Legati de Latere alias nuncupati, & habiti sunt, & fortasse habentur, aut haberi, & esse prætendunt, & in posterum habendi sunt; sive Ordinarii, sive Extraordinarii nostri & ejusdem Apostolicæ Sedis ubicumque, etiam ad ipsos Imperatorem, & Reges, ac summas Potestates, Nuntii, sive Inter-Nuntii resident; ac demum quibuscumque aliis quocumque nomine, & expressione nuncupatis personis, quocumque tempore, a quibusvis, etiam ab ipsis Romanis Pontificibus Prædecessoribus nostris, quacumque de causa, occasione, titulo, colore, & prætextu, per qualcumque Apostolicas, sive in simili forma Brevis, sive sub Plumbo expeditas literas, sub quibuscumque verborum formis, factas, datas, concessas, & impertitas sive factas, datas, concessas, & impertitas, super hujusmodi accessu, & ingressu revocamus, abolemus, annullamus, atque irritamus, necnon a datarum earumdem præsentium die revocata, abolita, annullata, & irrita, ac nullius prorsus momenti, ac vigoris esse, & fore, neminique cuilibet quocumque tempore suffragari statuimus, decernimus, & declaramus.

Earum usum intercedit, & irritum fore declarat.

§. 5. Quemadmodum etiam statuimus, decernimus, & declaramus, quemlibet omnium antedictorum, etiam speciali mentione digniorum, quacumque facultate hujus-

jusmodi temere uti audentem, ipso facto absque ulla alia declaratione, pœnas, & Ecclesiasticas censuras, a quibus, præter quam a Nobis, & pro tempore existente Romano Pontifice, nisi in mortis articulo, absolvi possit, incurrere, & incursum esse, licentiamque hujusmodi cuicumque concessam nullo modo suffragari, atque nullius momenti, perinde ac si minime concessa fuisset, ipso facto fore, & haberi, ac pœnas, & censuras Ecclesiasticas ipso etiam facto, ut præmittitur, per contrafacientem incurri, & incursas esse.

§. 6. Decernentes easdem præsentes literas, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo quod quicumque in præmissis interesse habentes, seu habere quomodolibet prætendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, præeminentiæ, & dignitatis existant, seu alia specifica, & individua mentione, & expressione digni, illis non consenserint, nec ad ea vocati, citati, & auditi, causæque, propter quas præsentes emanarint, sufficienter adductæ, verificatæ, & justificatæ non fuerint, aut ex alia qualibet etiam quantumvis juridica, & privilegiata causa, colore, prætextu, & capite, etiam in corpore juris clauso, etiam enormis, enormissimæ, & totalis læsionis, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, aut intentionis nostræ, vel interesse habentium consensus, aliove quomodolibet, etiam quantumvis magno, & substantiali, ac incogitato, & inexcogitabili, individuamque expressionem requirente defectu notari, impugnari, infringi, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari, aut impetrato, seu etiam motu, scientia, & potestati plenitudine paribus concesso, vel emanato quempiam in judicio, vel extra illud uti, seu se juvare ullo modo posse; sed ipsas præsentes literas semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter, & inconcusse observari; sicque, & non aliter in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S.R.E. Cardinales, etiam de latere Legatos, & Sedis prædictæ Nuntios, aliosve quoslibet quacumquæ præeminentia, & potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere, ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Præsentium firmitati consulit.

Clausula sublata, & Decretum irritans.

§. 7. Non obstantibus præmissis, ac quatenus opus sit, nostra, & Cancellariæ Apostolicæ regula de jure quæsito non tollendo, aliisque Constitutionibus, Ordinationibus Apostolicis, necnon quibusvis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, ac usibus, & stylis, etiam immemorabilibus; privilegiis quoque, indultis, & literis Apostolicis prædictis, aliisque quibuslibet personis, etiam quacumque Ecclesiastica, vel mundana dignitate fulgentibus, & alias quomodolibet qualificatis, ac specialem expressionem requirentibus, sub quibuscumque verborum tenoribus, & formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, & insolitis clausulis, irritantibusque, & aliis decretis, etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine similibus, ac consistorialiter, & alias quomodolibet in contrarium præmissorum concessis, editis, factis, ac pluries iteratis, & quantiscumque vicibus approbatis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, & forma in illis tradita observata, exprimerentur, & insererentur, præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, & insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter & expresse derogamus, ac derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Derogat contrariis.

§. 8. Cæterum per præsentes non intendimus derogatum esse iis concessionibus, quæ ad favorem quarumcumque Nobilium fœminarum, ex eo, quod sive earumdem Majores, ac pro tempore existentes de familia, fuerint, & habeantur Fundatores, vel insignes Benefactores illius Monasterii, intra cujus claustra, vel septa fœminas etiam de

Præservat privilegia a S.Sede legitime concessa Patronis &c.

de familia ingredi, vel concessum, vel cautum esse sibi voluerunt, & de concessione hujusmodi confirmationem ab Apostolica hac Sancta Sede obtinuerunt; sive fœminæ hujusmodi sint Consanguineæ, & affines eorum, qui sunt Domini in Temporalibus locorum, in quibus Monasteria sita reperiuntur, & quacumque legitima tituli, vel consuetudinis causa, & occasione, ingressu hujusmodi de præsenti gaudent, factæ, & impertitæ fuerunt; dummodo concessiones hujusmodi per Apostolicas in simili forma Brevis, vel sub Plumbo desuper expeditas literas dumtaxat, & non aliter omnino facta, & impertitas fuisse prius Ordinariis locorum Antistitibus, vel Præsulibus, per legitima, & autentica documenta constare fecerint; & dummodo nec vagandi, nec otiandi, nec comedendi cœnandique, nec per ambulacra, cubicula, cænacula, aliaque loca, & officinas discurrendi causa, sed ad Ecclesias accedendi, Sacrosanctum Missæ Sacrificium audiendi, aliaque erga Deum pietatis officia, & opera exercendi studio ingrediantur; & dummodo de earum adventu, & ingressu interdiu, & opportune faciendo, Superiores pro tempore existentes prius certiores fiant, ad hoc ut, absque Fratrum incommodo, & offensione, recto tramite ad Ecclesiam pergatur, & alia de jure servanda serventur.

Dummodo sola pietatis causa iis utantur.

Transumptis fidem tribuit.

§. 9. Volumus autem, ut earumdem præsentium literarum transumptis, exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & Sigillo personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in judicio, & extra illud ubique locorum habeatur, quæ haberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 3. Januarii 1742. Pontificatus Nostri Anno II.

Dat. die 3. Jun. 1742.

D. Card. Passioneus.

XL.

DE CLAUSURA MONIALIUM.

Confirmantur Sanctiones Ecclesiasticæ, antea editæ. Revocantur facultates extraordinariæ permittendi ingressum, & egressum e Monasteriis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Exacta Monialium Clausura semper in Ecclesia servata fuit.

SAlutare in Catholica Ecclesia institutum, ab ipsa antiquitate susceptum, ac tanta cum solicitudine & pastorali zelo custoditum, ut flos ille Ecclesiastici germinis, decus, atque ornamentum gratiæ spiritualis, læta indoles, laudis & honoris opus integrum, atque incorruptum, Dei imago respondens ad sanctimoniam Domini, illustrior portio gregis Christi, Sacræ Virgines, quarum, quo sublimior gloria est, major & cura est, intra Monasteriorum septa, & claustra vigili solicitaque custodia servarentur, tam ante, quam post Tridentinæ Synodi Decreta, Romani Pontifices Prædecessores nostri tot sanctissimis Legibus, & initis Apostolicæ providentiæ caritatisque consiliis communire, & confirmare studuerunt, ut, quæ se Christo dicaverint, & a carnali concupiscentia recedentes, tam carne, quam mente se Deo voverint, consumment opus suum magno præmio destinatum.

Relaxatio hujus disciplinæ ab aliquibus invecta.

§. 1. Quoniam autem, etsi providas hujusmodi Sanctiones, Constitutionesque, si ea, qua decet, regularis disciplinæ observantia custodirentur, satis esse scimus, ut Virgines ea, quæ Cœlestis earumdem Sponsi Jesu Christi sunt, cogitantes, sint sanctæ & corpore, & spiritu; longa tamen experientia edocti, & assiduis Venerabilium Fratrum aliarum Ecclesiarum Antistitum querelis admoniti, supremas Apostolicæ auctoritate providentiæ partes requiri, ut abusibus quamplurimis ex nimia quorumcumque, aut sibi quocumque pacto arrogantium, aut prætendentium, aut obtendentium facultatem alias sibi quomodolibet, sive a jure, sive ab homine concessam, vel demandatorum munerum ratione debitam esse, ut sive ipsi, sive alii, ingredi clausuram Monialium, aut ipsæ Moniales e clausura ob quascumque etiam non legitimas causas egredi, & extra clausuram hujusmodi commorari possint, licentiam concedendi, indulgentia sensim invectis, opportune occurratur.

Pontifex confirmat Prædecessorum Constitutiones.

§. 2. Hinc est, quod nos, pro suprema omnium Christifidelium procuratione imbecilitati nostræ in universalis Orthodoxæ Ecclesiæ regimine divinitus imposita, opportunium abusibus hujusmodi remedium, quantum cum Domino possumus, adhibere satagentes, Auctoritate Apostolica, tenore præsentium, omnes, & singulas Constitutiones a Romanis Pontificibus Prædecessoribus nostris, tam ante, quam post Concil. Trident. Decreta, super clausura Monialium editas renovamus, & confirmamus, necnon imposterum ab omnibus, & singulis, ad quos spectat, & in futurum spectabit, sub iisdem pœnis in Constitutionibus eorumdem Prædecessorum nostrorum Romanorum Pontificum, & Decreta Conc. Trident. præfati contentis, inviolabiliter observandas esse statuimus, decernimus, præcipimus, atque mandamus.

Adimit, & revocat facultates dispensandi quibuslibet concessas.

§. 3. Præterea motu proprio, & ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, earumdem præsentium tenore, omnia, & singula indulta, privilegia, prærogativas, facultates, licentias, & quocumque alio pacto nuncupatas concessiones, omnibus & singulis quibuscumque Ecclesiasticis personis, quacumque auctoritate, dignitate, honore, præeminentia, ac jurisdictione fungentibus, etiam Venerabilibus Fratribus nostris S. R. E. Cardinalibus sive singulis, sive eorumdem Cardinalium Congregationibus, etiam de Latere Legatis, sive, qui Provinciis, & Legationibus Status nostri Ecclesiastici pro tempore præsunt, sive quos ad Carissimos in Christo Filios nostros Romanorum Regem in Imperatorem pro tempore eligendum, vel electum, Reges & Reginas illustres, aliasque Summas Potestates, prout rerum conditio postulaverit, mitti, & ablegari contigerit; sive qui, licet aliarum insignium Ecclesiarum Antistites, tamen tamquam Apostolicæ hujus Sanctæ Sedis Legati de Latere alias nuncupati, & habiti sunt, & fortasse habentur, aut haberi, & esse prætendunt, & imposterum habendi sunt; sive Ordinarii, sive Extraordinarii Nostri, & ejusdem Apostolicæ Sedis ubicumque, etiam apud ipsos Imperatorem, & Reges, ac Summas potestates Nuntii, sive Inter-Nuntii resident (exceptis dumtaxat locorum Ordinariis, iisque omnibus Superioribus, quibus tamquam Ordinariis, & ordinaria jurisdictione utentibus, Monialium Monasteria subjecta, & addicta sunt, in casibus tamen necessariis, & servatis alia de jure servandis, & non aliter omnino) ac demum quibuscumque aliis quocumque nomine, & expressione nuncupatis personis, quocumque tempore, a quibusvis, etiam ab ipsis Romanis Pontificibus Prædecessoribus nostris, quacumque de causa, occasione, titulo, colore, & prætextu, per quascumque Apostolicas, sive in simili forma Brevis, sive sub Plumbo expeditas Literas, sub quibuscumque verborum formis facta, data, concessa, & impertita, sive factas, datas, concessas, & impertitas, super hujusmodi ingressu, revocamus, abolemus, annullamus, atque irritamus; necnon a datarum earumdem præsentium die revocata, abolita, annullata, & irrita, ac nullius prorsus momenti, ac vigoris esse, & fore, neminique cuilibet quocumque tempore suffragari.

Salva auctoritate Ordinariorum.

Usum facultatum hujusmodi sub Censuris interdicit, & irritum decernit.

§. 4. Ac quemlibet omnium antedictorum, etiam speciali mentione dignorum, quacumque facultate hujusmodi, sive pro se, sive pro aliis temere uti audentem, ipso facto, absque ulla alia declaratione, pœnas, & Ecclesiasticas censuras contra violantes Clausuram Monialium inflictas, a quibus, præterquam a nobis, & pro tempore existente Romano Pontifice, nisi in mortis articulo, absolvi possit, incurrere, & incursum esse; licentiamque hujusmodi concessam nullo modo suffragari, atque nullius momenti, perinde ac si minime concessa fuisset, ipso facto fore, & haberi, ac pœnas, & censuras Ecclesiasticas ipso etiam facto, ut præmittitur, per contrafacientem incurri, & incursas esse, statuimus, decernimus, ac declaramus.

Clausulæ præservativæ, de perpetuo præsentium vigore.

§. 5. Decernentes easdem præsentes Literas, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod quicumque in præmissis interesse habentes, seu habere quomodolibet prætendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, præeminentiæ, & dignitatis, existant, seu alia specifica, & individua mentione, & expressione digni, illis non consenserint, nec ad ea vocati, citati, & auditi, causæque, propter quas præsentes emanarint, sufficienter adductæ, verificatæ, & justificatæ non fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica, & privilegiata causa, colore, prætextu, & capite, etiam in corpore juris clauso, etiam enormis, enormissimæ, & totalis læsionis, nullo umquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, aut intentionis nostræ, vel interesse habentium consensus, aliove quomodolibet, etiam quantumvis magno, & substantiali, ac incogitato, & inexcogitabili, individuamque ex-

expreſſionem requirente defectu notari, impugnari, infringi, retractari, in controverſiam vocari, aut ad terminos juris reduci, ſeu adverſus illas aperitionis oris, reſtitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari, aut impetrato, ſeu etiam motu, ſcientia, & poteſtatis plenitudine paribus conceſſo, vel emanato quempiam in judicio, vel extra illud uti, ſeu ſe juvare ullo modo poſſe; ſed ipſas præſentes Literas ſemper firmas, validas, & efficaces exiſtere, & fore, ſuoſque plenarios, & integros effectus ſortiri, & obtinere, ac ab illis, ad quos ſpectat, & pro tempore quandocumque ſpectabit, inviolabiliter, & inconcuſſe obſervari: ſicque, & non aliter in præmiſſis per quoſcumque Judices Ordinarios, & delegatos, etiam cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales; etiam de latere Legatos, & Sedis prædictæ Nuntios, alioſve quoslibet quacumque præeminentia, & poteſtate fungentes, & functuros, ſublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate & auctoritate, judicari, & definiri debere, ac irritum, & inane, ſi ſecus ſuper his a quoquam quavis auctoritate ſcienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Sublata cuilibet ſecus judicandi, & interpretandi facultate.

Derogationes ampliſſimæ.

§. 6. Non obſtantibus præmiſſis, ac, quatenus opus ſit, noſtra, & Cancellariæ Apoſtolicæ Regula *de jure quæſito non tollendo*, aliiſque Conſtitutionibus Apoſtolicis, necnon quibuſvis, etiam juramento, confirmatione Apoſtolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, & conſuetudinibus, ac uſibus, & ſtylis, etiam immemorabilibus; privilegiis quoque, indultis, & Literis Apoſtolicis prædictis, aliiſque, quibuſlibet perſonis, etiam quacumque Eccleſiaſtica, vel mundana dignitate fulgentibus, & alias quomodolibet qualificatis, ac ſpecialem expreſſionem requirentibus, ſub quibuſcumque verborum tenoribus, & formis, ac cum quibuſvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliiſque efficacioribus, efficaciſſimis, & inſolitis clauſulis, ac irritantibus, & aliis decretis, etiam motu, ſcientia, & poteſtatis plenitudine ſimilibus, ac conſiſtorialiter, & alias quomodolibet in contrarium præmiſſorum conceſſis, editis, factis, ac pluries iteratis, & quantiſcumque vicibus approbatis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & ſingulis, etiamſi pro illorum ſufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus ſpecialis, ſpecifica, expreſſa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clauſulas generales idem importantes, mentio, ſeu quævis alia exquiſita forma ad hoc ſervanda foret, tenores hujuſmodi, ac ſi de verbo ad verbum, nihil penitus omiſſo, & forma in illis tradita, obſervata, exprimerentur, & inſererentur, præſentibus pro plene, & ſufficienter expreſſis, & inſertis habentes, alias illas in ſuo robore permanſuris, ad præmiſſorum effectum, hac vice dumtaxat ſpecialiter & expreſſe derogamus, ac derogatum eſſe volumus, cæteriſque contrariis quibuſcumque.

Exemplorum auctoritas.

§. 7. Volumus autem, ut earumdem præſentium Literarum tranſumptis, ſeu exemplis, etiam impreſſis, manu alicujus Notarii publici ſubſcriptis, & ſigillo perſonæ in Eccleſiaſtica dignitate conſtitutæ munitis, eadem prorſus fides in Judicio, & extra illud ubique locorum habeatur, quæ haberetur ipſi præſentibus, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem, ſub Annulo Piſcatoris die 11. Januarii MDCCXLII. Pontificatus Noſtri Anno II.

Dat. die 3. Jun. 1742.

D. Cardinalis Paſſioneus.

Publicat. die 5. ejuſdem menſis, & Anni.

XLI.

INDULTUM

Pro celebratione Miſſarum ſuper Triremibus Militiæ Hoſpitalis S. Jo: Hieroſolymit.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Summarium precum, & rationum.

EXponi nobis nuper fecit Dilectus Filius Magnus Magiſter Hoſpitalis Sancti Joannis Hieroſolymitani, quod ipſe, conſiderans tam Fratres Milites, quam Officiales, Nautas, & Turmam Catholicam, qui ſuper Claſſe Triremium Hoſpitalis præfati repe-

reperiuntur, tempore expeditionum, præsertim in Littore Maris Africi, & Lybici, aliisque partibus communi Christiani nominis hosti subjectis, longo tempore, & multoties in solemnioribus anni Festis diebus, prout etiam quando in oris maritimis Catholicorum Principum, & illorum portubus existunt, tum propter anni tempestates sibi adversas, quæ minime permittunt tentorium in terra figere, & obtendere, sub quo Sacrosanctum Missæ Sacrificium celebrari possit, tum propter distantiam Terræ firmæ, Sacrosanctum Missæ Sacrificium hujusmodi audire non posse; ut incommodis, & inconvenientibus hujusmodi, ne pietas, & devotio Fratrum, Subditorumque ejusdem Hospitalis minuatur, occurri possit, idem Missæ Sacrificium in Triremibus prædictis celebrari posse plurimum desiderat: Nobis propterea dictus Magnus Magister humiliter supplicari fecit, ut in præmissis opportune providere, & ut infra indulgere de benignitate Apostolica dignaremur.

§. 1. Nos igitur piis dicti Magni Magistri votis hac in re, quantum cum Domino possumus, favorabiliter annuere, eumque specialibus favoribus, & gratiis prosequi volentes, & a quibusvis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & pœnis, a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum præsentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes, & absolutum fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, moderno, ac pro tempore existenti Magno Magistro, & Dilectis Filiis Consilio Hospitalis præfati, petitam facultatem celebrari faciendi Sacrosanctum Missæ Sacrificium hujusmodi, tum tempore navigationis, quo Triremes hujusmodi anchoratæ sunt, in quibusvis oris, littoribus, & portubus habitatis, & non habitatis, & dummodo celebratio Missæ hujusmodi eo tempore, quo mare tranquillum, & Cœlum serenum reperiatur, & cum assistentia alterius Presbyteri, seu Diaconi, itaut periculum effusionis Sanguinis in dicta celebratione minime adsit; auctoritate Apostolica tenore præsentium concedimus, & indulgemus. Non obstantibus Constitutionibus, & ordinationibus Apostolicis, cæterisque contrariis quibuscumque.

Pontifex annuit.

Cum conditionibus opportunis.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, sub Annulo Piscatoris die XV. Januarii MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno II.

Dat. die 15. Jan. 1742.

D. Cardinalis Passioneus.

DE DOCTRINA CHRISTIANA

XLII.

Populis tradenda: Qua ratione, & methodo Fidelium indigentiæ hac in re consulendum sit.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis, & Episcopis

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Etsi minime Nobis dubitandum sit, omnes, quibus animarum cura credita est, Vosque præsertim, Venerabiles Fratres, ad Apostolatus officium evectos, atque in Prælationis fastigio a Deo constitutos, in id potissimum solicitudinem intendere, ut Christianus Populus Cœlestis Doctrinæ pabulo enutritus, & rudimentis Fidei saluberrime instructus, in semitam Mandatorum Domini, facem Vobis præferentibus, feliciter dirigatur: temperare tamen non possumus, quin vos ipsos Nostræ Auctoritatis, ac Paternæ dilectionis stimulis excitemus ad tam pium, tamque salutare Opus Doctrinæ Christianæ impensiori cura provehendum, sublatis iis impedimentis, quæ animarum saluti adversantur.

Cura Pontificia de Fidelium instructione.

§. 1. Quia vero scientibus Legem loquimur, & vigiles Ecclesiarum hortamur Antistites, quibus nec Pietatis, nec alia sacrarum Literarum desunt præsidia; supervacaneum ducimus plurimis urgere argumentis, non satis esse ad cœlestem Beatitudinem assequendam, confusim, & involute credere a Deo revelata, & ab Ecclesia Catholica proposita Mysteria; sed hanc cœlestem Doctrinam divinitus traditam, & quæ ex auditu con-

Aliqua Mysteria Fidei explicite credenda de necessitate medii, aliqua de necessitate præcepti.

Tenenda quoque morum præcepta.

concipitur, Doctoris legitimi ac fidelis ministerio ita esse accipiendam, ut singillatim illius capita explicentur, & eorum aliqua necessitate *medii*, aliqua vero necessitate *præcepti* Fidelibus, ad credendum proponantur: Præterea licet per Fidem justificari dicamur, cum ea sit humanæ salutis initium; & fundamentum; ad futuram tamen, quam inquirimus Civitatem, ut pervenire aliquando mereamur, satis compertum est, solam Fidem non sufficere; sed viam nosse, constanterque tenere oportere, nempe præcepta Dei, & Ecclesiæ, tum virtutes, quas persequi, tum vitia, quæ studiose declinare debemus.

Episcoporum officium quoad traditionem Doctrinæ Christianæ.

§. 2. Quæ quidem omnia cum primis Catholicæ Fidei rudimentis, sive *Doctrina*, ut ajunt, *Christiana*, contineantur; Episcopalis muneris exigit ratio, ut illa in singulis Diœcesibus, & ubique locorum recte, atque ex ordine explicetur; nec posse Episcopos sine tacito conscientiæ convicio illam negligere, sed in hoc opus maxime necessarium omnem curam, & diligentiam conferre debere. Id tamen oneris non ita Episcopo impositum esse intelligimus, ut ipse per se Doctrinæ Christianæ semper intersit, pueros interroget, & Mysteria Fidei, quam profitemur, aperiat: Nimium quippe novimus, in Pastoralis solicitudinis munere prægravari Apostolicæ servitutis sarcinam, ac plane intelleximus, cum Anconitanam primum, tum deinde Bononiensem Ecclesiam regeremus, multis, variisque curarum veluti fluctibus jactari Præsulem suo satis muneri facere cupientem. Id vero futurum affirmamus, ut si Episcopus, alieno etiam a Visitatione Diœcesis tempore, quandoque adsit ubi doctrina traditur Christiano homine digna, pueros, puellasque de rebus antea auditis sciscitetur, ac Mysteria nostræ Religionis evolvat, & annunciet; Pastoris operam in maximam crediti sibi Gregis utilitatem cessuram, ejusdemque exemplum alios excitaturum ad Vineam Domini Sabaoth pro viribus excolendam.

Quatenus extendatur.

Exempla Sanctorum Episcoporum.

§. 3. Hanc administrandæ Ecclesiæ quasi legem sibi duxerunt nedum veteres, sed recentiores etiam Præsules, Beatorum Civium Albo adscripti; Carolus nempe Borromæus, Franciscus Salesius, Turribius, Alexander Sauli, quorum aliqui (ut literis consignatum est) cum gravioribus distenti, atque impediti curis, adesse coram non possent, operæ, ac diligentiæ suæ Vicarium aliquem ex Canonicis, aut ex Sacerdotibus designabant qui, susceptis Pastoralis Ministerii partibus, Adolescentulos ad omnia Religionis Officia Fidei elementis informarent.

Inferiorum Pastorum opera ab Episcopis dirigenda.

§. 4. Optimum ergo, & ad profectum animarum maxime accomodatum erit Antistitis exemplum, si, quod antea dictum est, id omni tempore, præsertim vero dum obit Diœcesim, in singulis Paræciis impleverit. Sed ut quisque facile conjiciet, ad hoc vires ejus non suppetunt: Ideoque ut propositum assequatur, necesse est, diligentia, quanta potest maxima, curet, ne in aliis, quos tam laudabilis, tamque fructuosi operis Vicarios constituit, studium, ac sedulitas desideretur.

Parochorum munus duplex, prædicandi, & catechizandi.

§. 5. Duo potissimum onera a Tridentina Synodo Curatoribus animarum sunt imposita: alterum ut Festis diebus de rebus divinis sermonem ad Populum habeant; alterum, ut pueros, & rudiores quosque, Divinæ Legis, Fideique rudimentis informent. Si statis diebus eam Parochi concionem habebunt, quæ non persuasibilibus humanæ Sapientiæ verbis obstrepat auribus, sed captui Auditorum accommodata in eorum animos ostensione spiritus illabatur; si Mysterium aliquod annuciabunt, in primis vero, quod eo tempore Ecclesia recolit, ea disserentes, quæ ad virtutum incitamento sint, & ad vitia fugenda, graviora præsertim, & quæ fœdius grassantur in Populo; si diebus ipsis (hoc enim pariter debent suo muneri) pueros, tamquam infantes modo genitos, nutriant Doctrinæ lacte, nunc hos, nunc illos interrogando, dubia, atque involuta explicando; Si demum cum Apostolo attendant lectioni, exhortationi, & doctrinæ, ut perfectus sit homo Dei, & ad omne opus bonum instructus: fas est credere, exitum optatis respondere posse, & Populum acceptabilem sectatorem bonorum operum facile extiturum.

Eorum labor ab aliis de Clero sublevandus.

§. 6. Verum satis experientia compertum est, imparem esse solius Parochi laborem; cum nequeat unus omnes instruere, ubi Doctoris diligentiam numerus vincit. Quoties tamen Episcopus toto animo, ac studio in Ecclesiam sibi commissam incumbat, nunquam necessariis, & opportunis destituetur auxiliis. Semper enim invenias, qui Tonsura initiari, qui per Minorum, qui per Sacrorum Ordinum gradus ad Sacerdotii fastigium promoveri, qui denique ab Ecclesiastica Beneficia viam sibi munire studeant. Gravissimis idcirco verbis (& verbi facta respondeant) affirment Episcopus, numquam se facturum, ut Tonsura inauguret grandiores ætate, aut Minores præser-

tim

tim vero Majores Ordines iis conferat, qui in tradenda Christiana Doctrina operam suam Parochis commodare neglexerint. Hunc porro Clericorum numerum idem Episcopus in singulas suæ Civitatis, & Diœcesis Parochias apte distribuat, & eorum aliquos determinatæ Ecclesiæ adscribat. Denunciet præterea, ac fidem præstet, in conferendo Parochiarum, & aliorum Beneficiorum Jure, plurimum apud se ponderis, & momenti habiturum studium, & diligentiam in hoc opus a Clericis collatam: atque in re ipsa constabit, non Rectori tantum impositum esse docendi munus, sed plures illi præsto esse, ut omnes Officii sui numeros cumulate implere possit.

§. 7. His accedit, Sacris Apostolicis Constitutionibus, & septima præsertim fel. rec. Leonis X. Prædecessoris Nostri edita in Concilio Lateranensi, saluberrime cautum fuisse, ut tam Ludimagistri discipulos suos, quam Piæ Fœminæ Puellas instituentes, sana, & incorrupta Doctrina, (Episcopo id potissimum urgente) tamquam pabulo vitæ, nutriant, & confirment. Constat etiam, ipsum Episcopum posse, ac debere Sacris Oratoribus quam diligentissime commendare, ut pro concione in Parentum aures animosque ingerant, sua interesse Mysteriis nostræ Religionis susceptam prolem imbuere: & si ad id minus idonei fuerint, filios in Ecclesiam adduci oportere, in qua Divinæ Legis præcepta explicantur. Pluribus itidem in locis pia, ac laudabilis, & ubi non sit recepta, inducenda consuetudo invaluit, ut Parocho idem munus persequenti auxilium ferant Laici tum viri, tum mulieres, in Christiana institutione veluti adjutricem operam navantes, qui audiunt pueros, ac puellas Orationem Dominicam, Angelicam Salutationem, Symbolum Apostolorum, aliaque id genus memoriter pronunciantes. Alibi quoque Sodalitia exacta sunt, quorum cura in explicanda Christianæ Religionis disciplina versatur, & quorum Institutum nedum meritis laudibus cumulat san. mem. Pius V. in sua Constitutione, quæ incipit: *Ex debito*; sed in omnibus etiam Diœcesibus propagari enixe exposcit. Quæ quidem omnia in unum collecta si sedulo perpendantur, certum omnibus, atque exploratum erit, ubi multa sit messis, paucos nequaquam esse Operarios, nec eos deesse, qui parvulis panem petentibus frangant.

Item a Puerorum, & Puellarum Magistris.

A Patrifamilias.

Ab aliis Laicis viris, & mulieribus.

Et a piis Sodalitiis, in hunc finem erectis.

§. 8. Sed quia compertum est, non solum Adolescentulos, illosque qui confirmata sunt jam ætate, in divinarum rerum ignoratione versari, sed etiam viros, ipsosque senes salutaris Doctrinæ esse omnino expertes; vel quia numquam illam perceperunt, vel quia jamdiu perceptam paulatim delevit oblivio: huic etiam malo provida Episcoporum occurret vigilantia, si operis sui Vicarios cogent, quæ parata sunt, remedia sedulo adhibere.

Christiana Institutio omni ætati necessaria.

§. 9. Ut autem ab iis, qui in prima sunt ætate, sermo instituatur, ad Sacram Eucharistiam, & Confirmationem admitti plures postulant: Pauci enim enixam hanc voluntatem, ac fere impatiens studium non præseferunt. Moneat igitur Episcopus Parochos, eisque districte præcipiat, ne quis eorum sacrum Eucharistiæ Sacramentum administret, *Schedulam*, ut ajunt, confirmationis iis tradat, qui graviora Fidei, & Doctrinæ capita, & Sacramenti virtutem, & vim ignoret; vel quia parum in hoc Tirocinio profecerint, vel quid ea neglexerint audire, quæ ad hujusmodi Sacramenta pie, riteque suscipienda statis temporibus tradita sunt. Hoc sane pacto primæ ætatis satis videri potest consultum.

Quid agendum cum pueris.

§. 10. Si vero loquamur de Adolescentia, quoniam unusquisque proprium donum habet ex Deo, usu satis constat, alios Ecclesiasticæ, alios vero sæcularis vitæ rationem inire. De primo hominum genere verba jam fecimus, cum de iis ageremus, qui Ordinibus initiari volunt. Id unum addi posse videtur, rem fore magni commodi, multæque utilitatis plenam, si qui se sistunt examini; eos Præsul potissimum interroget de iis, quibus Christiani hominis scientia continetur. Etenim magistra rerum experientia edocuit, ex his aliquos, tametsi latini sermonis nitore, & elegantia excultos, in scientiarum curriculo liberaliter institutos, & quæ ad Ordines pertinet apprime callentes, de Doctrina tamen Christiana percunctanti parum, aut nihil apposite respondere.

Quid cum Adolescentibus, qui ad Ordines promoveri cupiunt.

§. 11. Si autem ad eos, qui in sæculo degunt, mentis aciem convertimus, palam fit, illos ut plurimum sacri conjugii fœdera inire. Verum cum Matrimonio jungendi non sint, si Parochus, ut debet, prius interrogando deprehenderit, Marem, seu Fœminam, quæ ad salutem necessaria sunt, ignorare; Vix tantæ, ac tam luctuosæ ignorantiæ locum relinquet Episcopus, qui Pastores animarum admonet officii sui, & huic si desint, negligentiæ repetat pœnas.

Quid cum iis, qui Matrimonio jungendi sunt.

§. 12. Omnes denique omnium ætatum, atque ordinum homines solent identidem sordes animæ Pœnitentiæ Sacramento detergere. Curabit itaque Episcopus, ut Sacer-

Ignorantibus quæ scire oportet necessitate medii deneganda est absolutio.

cerdos excipiens Confessiones, fixum illud, immotumque animo semper habeat, invalidam esse Absolutionem Sacramentalem, quam quis ignoranti res necessaris necessitate *medii* impertitur, nec posse homines Deo per hujusmodi Sacramentum reconciliari, nisi prius excussa hujus ignorantiæ caligine, ad agnitionem Fidei educantur. Sedulo etiam animadvertet Confessarius, in aliud tempus rejiciendam esse Absolutionem illius, qui necessaria necessitate *præcepti* suo vitio nescit, & eo quandoque casu Pœnitentem absolvi posse, quo se vincibilis hujus ignorantiæ reum agnoscat, & accuset; ac intime dolens, tum a Deo veniam precetur, tum Confessario serio promittat, operam se impense daturum, qua Divinæ Gratiæ præsidio, discat etiam necessaria necessitate *præcepti*.

Quid agendum cum ignorantibus quæ scienda sunt necessitate præcepti.

§. 13. Hanc profecto Christiani Populi instituendi rationem si Pastores sibi proposuerint, si eorum consilia, labores, & studia ad propositam methodum duxerint referenda; sperare fas est, Fide, & Opere Gregem ita in dies profecturum, ut coædificetur in habitaculum Dei in Spiritu Sancto. At vero cum maximi momenti ea res sit, nullaque alias ad Dei gloriam, & ad animarum salutem utilius instituta, mirari nemo debet, quod plurima passim objiciantur impedimenta.

Occurenda impedimentis.

§. 14. Sitæ quandoque sunt in agro parvæ, humilesque Ecclesiæ, aliæ Parochiali proximæ, aliæ vero longo intervallo disjunctæ, ad quas diebus festis Patresfamilias una cum liberis accedunt, Sacerdotem Sacris operantem audituri; ex quo fit, ut suæ Parochiæ nunquam fere intersint, nec ullum de Mysteriis Fidei, de Præceptis, de Sacramentis verbum accipiant. Episcopus huic malo occurret, suamque objiciet auctoritatem. Et primo quidem, quoad parvas Ecclesias Parochiali proximas, expressa lege caveatur, ne quis antea Sacrificium faciat, quam Parochus Missam celebraverit, sermonem habuerit, ceterasque sui muneris partes absolverit. Hoc enim pacto Ecclesia Parochialis confluentium Parochianorum numero celebrabitur. Quo vero ad parvas Ecclesias a Parochiali longe sepositas, cum difficile admodum sit, Parochianos ob locorum distantiam, longum iter, atque asperum, hyemali præsertim tempore, cum pluviæ inundant, Parochialem adire, ibique Divinis Officiis interesse, relicta Ecclesia proximiore decernat Episcopus, gravibus etiam statutis pœnis, quod Sacerdotes ibi operantes Christianæ Doctrinæ summam Populo tradant, Divinamque Legem annuncient. Monendus tamen est Parochus, ne alienæ operæ nimium tribuat, sed videat ipse quo loco res sint, cum pueri Sacramentum Eucharistiæ, & Confirmationis, alii vero Matrimonii, sibi administrari exposcant.

In aliquibus Ecclesiis ruralibus non permittenda Missarum celebratio, nisi post Missam Parochialem.

In aliis injungendum Præsbyteris non Curatis ut Populum instruant.

§. 15. Præterea sua etiam Urbes habent impedimenta: Sæpe enim contingit, in aliis Ecclesiis, ac præsertim Regularium, solemni ritu, magnaque Populi frequentia, Festum aliquem diem celebrari: ideoque si in Ecclesia Parochiali, summo mane, aut statim a prandio Catechismus habeatur; aut nemo, aut pauci admodum sunt, qui eidem Catechismo intersint, quique præscriptas horas non causentur. Sin vero captentur horæ Civitatis commodo magis appositæ, usu compertum est, populum ad Ecclesiam confluere, in qua Festus dies agitur; & celebritate pompæ illectum, Doctrinam Christianam non sine gravi animæ detrimento deserere. In hoc articulo quia certa, & communis regula præscribi non potest, id totum relictum esse volumus Prudentiæ vigilis Ecclesiæ Antistitis, qui attenta loci, temporis, personarum qualitate, expensisque rerum omnium momentis, ita studeat solemnis diei celebritatem cum Doctrina Christiana componere, ne alteri altera sit impedimento. Quod si Regulares, & Exempti contradixerint, & sanctum hoc Doctrinæ opus, licet ab Episcopis prius admoniti, suis functionibus perturbare præsumpserint; Nostram locorum Ordinariis auctoritatem, qua potimur in exemptos, pollicemur; nec alia Pontificiæ vigilantiæ deerunt remedia, ne Parochiales Ecclesiæ debitis fraudentur obsequiis.

In Civitatibus præscribenda ratio celebrandi Festivitates in Ecclesiis non parochialibus.

§. 16. Plurimum quoque ad Christiani Populi institutionem conferre poterit, si Visitatores eligantur, quorum alii Civitatem, alii Diœcesim lustrantes, omnia sedulo inquirant, ut certior factus Episcopus, pro meritis cujusque Pastoris, aut præmia decernat, aut pœnas.

Visitatores per Civitates, & Diœceses Deputandi.

§. 17. Clementis Papæ VIII. aliorumque Prædecessorum nostrorum vestigiis inhærentes, hortamur in Domino, & enixe commendamus, in Doctrina Christiana tradenda adhibere libellum de Clementis ejusdem mandato a Cardinali Bellarmino conscriptum, mox in deputata Congregatione diligenter examinatum, & approbatum; ac denique ab eodem Clemente in lucem eo saluberrimo consilio edi jussum, ut unus deinceps, idemque modus in docendo, & discendo Christianam Doctrinam, ab omnibus teneretur.

Commendatur liber Card. Bellarmin. de Doctrina Christiana.

retur. Nihil hac uniformitate optabilius; nihil ad præcavendos, qui in multiplicem Catechismorum varietatem irrepere possent errores, conducibilibus, atque opportunius. Sicubi vero contigat, ob peculiares regionum necessitates, alium quempiam adhiberi forte libellum; sedulo invigilandum erit, nequid ille contineat, nequid in eum unquam inducatur, a Catholica veritate absonum. Curandum insuper, ut in eo fidei dogmata clare, & dilucide sint explicata, additis, si quæ desunt, necessariis, ac sublatis quæ redundant. Brevis enim, & univoca docendi methodus multum prodesse solet ad faciliorem interrogationem, cum quis periculum facit progressus puerorum.

Et generaliter uniformitas in methodo, & ratione docendi.

§. 18. Complectatur Liber hujusmodi etiam Fidei, Spei, & Charitatis Actus, quos recte scienterque compositos esse, minime dubitandum. Sed si aliter se res habeat, castigati emendato prælo donentur. Actus prædicti paucis potius, quam multis verbis efferri gaudent; dum illis tamen tota vis, & natura virtutis explicetur. Et quia Christianam Religionem profitenti maxime necessaria est consuetudo, & exercitatio sæpius eliciendi dictos Actus; idcirco ne illorum usus circumscribatur angustis finibus, & exiguo numero a quibusdam singulis annis præfinito; Episcopus suæ non minus, quam alienæ salutis studiosus, provide statuat, ut in Parochiis, tum Urbis, tum Diœcesis, Rectores Animarum, post Missam Festo die celebratam, statim ante Aram provoluti, clara, & intelligibili voce dictos virtutum actus eliciant, & præire satagant Populo, verba ab ipsis prolata devote reddituro. Hoc enim pacto Fideles sensim illos memoriæ mandabunt, & assuescent, nedum Festis, sed aliis etiam diebus, in hac pia exercitatione versari.

Actus Fidei, Spei, & Charitatis Populo tradendi. Et publice Ecclesiis frequentandi.

§. 19. Saluberrimas has erudiendi Gregis rationes, quas Vobis, Venerabiles Fratres, per hæc Apostolica scripta notas esse volumus, quisque vestrum facile intelliget, consonas esse. *Monitis Nostris Pastoralibus* prælo jam demandatis, cum Sponsam Nostram Bononiensem Ecclesiam Paterna Charitate cominus amplecteremur: illasque præterea ex Pontificis Constitutionibus haustas esse, & spectabilium Antistitum Testimonium, & exemplo comprobatas. Quia vero maximam inde utilitatem proficisci experimento cognovimus; quo majori possumus studio Vos hortamur, & admonemus, ac per Viscera Misericordiæ Dei nostri enixe obtestamur, ut pro injuncto Vobis Pastoralis Ministerii debito, præmissorum executioni strenuo, constantique animo incumbatis: sedulo recogitantes, quidquid laboris, studii, ac vigilantiæ in nunc scopum collatum fuerit, Deum omnium Bonorum Datorem uberi mercede retributurum, & Apostolicam Benedictionem ex animo Vobis impertimur. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem die VII. Februarii MDCCXLII Pontificatus Nostri Anno II.

Adhortatio Pontificis ad Episcopos, cum mentione Instructionum Pastoralium ab ipso editarum.

Dat. die 7. Febr. 1742.

MARONITARUM

XLIII.

Patriarchæ attribuitur annuum caritativum subsidium; abrogata consuetudine colligendi præstationes pecuniarias in distributione Sacrorum Oleorum. *Episcopis* Maronitis certæ Sedes assignantur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Apostolica Prædecessorum nostrorum Romanorum Pontificum Jesu Christi Pastorum Principis, cujus Supremas vices plane immerentes gerimus, in terris Vicariorum solicitudo, ac providentia ad æternam Christifidelium salutem procurandam semper intenta, in eo maximopere commendatur, quod inter cætera ab iisdem ad animabus ejusdem Jesu Christi sanguine redemptis opportune, ac frugifere consulendum, sapientissime instituta atque sanctissime custodita, omni etiam cura, ac labore confirmare, & sub canonicis censuris, ac pœnis exigere studuerint, nimirum, ut & Ecclesiarum Pastores, quibus ovium salus commissa est, non Mercenariorum more, sed attendentes sibi, atque universo gregi, in quo Spiritus Sanctus posuit eos regere Ecclesiam Dei, præsidentes, inque suis residentes Ecclesiis vigilarent; & ab Ecclesia-

Disciplina Ecclesiæ, quoad residentiam Episcoporum, & gratuitam Sacrorum administrationem.

ſtico Ordine omnis vel minima avaritiæ ſuſpicio, aut ſimoniacæ labis ſpecies, in iis præſertim, quæ ad Sacramentorum adminiſtrationem ſpectant, penitus amoveretur. Non alia ſane ratione Antiſtitum inauguratio ſpirituale dicitur fœdus conjugii, quod eſt inter Epiſcopum, & Eccleſiam, cui præficitur, in electione initiatum, in confirmatione ratum, in conſecratione conſummatum, ita ut tranſcurſiones etiam de una ad aliam Eccleſiam, nulla intercedente legitima graviſſimaque cauſa, veluti ſpiritualis adulterii ſpecies exiſtimatæ fuerint a Sanctis Patribus & Sacrorum Canonum ſanctionibus, per maximas pœnas coercitæ. Eodem prorſus modo, ut non ſolum ſine Simoniæ labe, verum etiam ſine avaritiæ ſuſpicione Sacramenta adminiſtrarentur, inhibitum fuit, ne pro paſtu, vel alicujus conſuetudinis obtentu, in iis, quæ Sacramenta reſpiciunt, etiam a ſponte dantibus, non ſecus ac voluntariæ antiquitus fiebant oblationes, quidquam directe, vel indirecte accipiatur, aut exigatur.

Laudantur Canones Synodi Nationalis Maronitarum circa utrumque caput.

§. 1. Eapropter Apoſtolicis laudibus proſequimur Venerabiles Fratres Joſephum Petrum Antiochenum & Antiſtites Maronitas, cæteroſque, qui in Synodo Provinciali, ſive totius Nationis Maronitarum, Apoſtolica ſel. rec. Clementis PP. XII. Prædeceſſoris noſtri, qui ad hujuſmodi effectum ad Montem Libanum dilectum Filium Magiſtrum Joſephum Simonium Aſſemanum in utraque Signatura noſtra Referendarium, Prælatum noſtrorum Domeſticum, & Intimum Cubicularium ablegaverat, primum indicta, & celebrata, deinde noſtra quoque auctoritate, per alias noſtras in ſimili forma Brevis Literas die prima menſis Septembris anno MDCCXLI. proxime elapſo datas, quarum tenorem præſentibus pro expreſſo, & inſerto haberi volumus, & in quibus uberius continentur, approbata confirmataque, interfuerunt. Enimvero, cum Antiocheni pro tempore Patriarchæ Maronitarum, ob jus quoddam, quod nullis canonis documentis ſuffultum, ſed antiquiſſima conſuetudine, ſive propria auctoritate, ſive quomodolibet invectum erat, non ſolum Antiſtites, qui jam ſuis Eccleſiis addicti, ab iiſdem propter Turcarum tyrannidem abſentes ipſarum Eccleſiarum populis præeſſe minime poſſent, aliis, ſed prioribus, quibus incardinati erant, & haud dimiſſis, Eccleſiis in Cheſroani, & Montis Libani Diœceſibus exiſtentibus, veluti ſuos ad nutum amovibiles præficere Vicarios; verum etiam oblationes pecuniarias, vel alterius rei præſtationes, pro neceſſaria victus dignitatiſque Patriarchalis, aliis deficientibus congruentibus redditibus, ſubſtentatione, ut aſſerebatur, tempore, & occaſione diſtributionis Sacrorum Oleorum fieri conſuetas exigere ſolerent; hujuſmodi aſſerto juri tanquam non legitimo, quin immo Sacris Canonibus inviſo, per duos Canones in eadem Synodo conditos derogatum fuit.

Eorum examen inſtituitur in Congr. partic. de Prop. Fide.

§. 2. Verum inter alia dubia, quæ propoſita, & examinata fuerunt in particulari Congregatione aliquot Venerabilium Fratrum Noſtrorum S. R. E. Cardinalium negotiis propagandæ Fidei præpoſitorum pro approbatione dictæ Synodi a Nobis deputata, & coram Nobis habita, etiam hæc duo fuere diſcuſſa, nempe primum: *An Canon prohibens Patriarchæ quamcumque exactionem in diſtributione Olei Sancti Parochis, ſuſtineatur, & mereatur confirmationem?* Secundum: *An Canon quod reſidentiam Epiſcoporum Maronitarum in propriis Titulis Eccleſiarum Epiſcopalium, ſit apppobandus, & quid quoad Appendicem Synodi Cap. XLI. in quo adeſt diviſio Sedium Epiſcopalium, cum limitibus Diœceſum Maronitarum, pro diſtributione Diœceſum in tot Epiſcopis, itaut non poſſint amoveri a Patriarcha?*

Articulus Appendicis Synodi de numero, & limitibus Diœceſum Maronitarum.

§. 3. Tenor autem memoratæ Appendicis eſt, qui ſequitur. *Appendix XLI. poſt Synodum Montis Libani, Metropolitanorum, & Epiſcoporum Maronitarum Sedes, & Limites. Patriarcha Antiochiæ, ac totius Nationis Maronitarum Sedem habet in Monte Libano in Cœnobio, quod Canubinenſe dicitur: Sub eo erant Archiepiſcopi & Epiſcopi ſequentes. I. Tyri. II. Damaſci. III. Cypri. IV. Alepi. V. Berytii. VI. Tripolis. VII. Botri. VIII. Aco, ſeu Ptolemaidis. IX. Laodiceæ. X. Apameæ. XI. Arcæ. XII. Eden. XIII. Sareptæ. XIV. Paneadis. XV. Liſtræ, ſeu Bybli. XVI. Neapolis. Sed in Synodo Montis Libani die* xxx. *Septembris* MDCCXXXVI. *decreverunt Patres, ut Maronitarum Diœceſes impoſterum ad octo tantum redigerentur; ſalva Reverendiſſimo Domino Patriarchæ Epiſcopos nonnullos titulares ordinandi poteſtate; videlicet I. Alepi, ſeu Beroæ, & adjacentium Locorum. II. Tripolis: Hujus Pontificis juriſdictio extenditur a Tripoli, & Janiæ ad Arcam Balaneam, Aradum Orthoſiadem, Gabalum, Laodiceam, uſque ad finem Alepi. III. Bybli, & Botri: hujus juriſdictio extenditur in Diœceſes Bybli, & Botri, Acuræ, Dairalamali, & Regionis Biſarajæ. IV. Heliopolis,*

polis, seu Baalbech: hujus jurisdictio extenditur in Diœceses Heliopolis, & Phathuchæ in Byblienfis Regionis confinio, & dimidiæ partis ditionis Gazirensis, cujus caput Gusta, & Gazir. V. Damasci: hujus jurisdictio extenditur in Diœcesim Damascenam, necnon ampliatur ad alteram dimidiam partem ditionis Gazirensis, cujus caput est Ageltom, complectitur præterea Bascontam Zuc-Charabam, & Zabbugam. VI. Cypri; hujus jurisdictio complectitur universa Insulæ illius Castella, ac præterea in Chesroena Regione habet Bacasajam, Bai-scebabam, earumque Villas, necnon Villas Chesroeniæ usque ad Pontem Beryti. VII. Beryti; hujus jurisdictio extenditur a Beryto usque ad Mathanam, & Giordam, & Algarbam, & Sciacharam Mathanæ, & usque ad Pontem Flavii Cadi, seu Tamyris. VIII. Tyri, & Sydonis; hujus jurisdictio complectitur Sidonem, Tyrum, earumque Villas, necnon Suph-Bacaam, Vallem Tainæ, & adjacentes Terras a Fluvio Tamyri, usque ad Sanctam Civitatem Hierusalem. Nos subscripti hanc Diœcesum distributionem approbamus. Datum in Sancta nostra Synodo in Monasterio Deiparæ de Loaisa die xxx. Septembris MDCCXXXVI. Joseph Petrus Patriarcha Antiochiæ. Gabriel Sareptæ, Simeon Damasci. Abdalla Beryti. Elias Arcæ. Basilius Tripolis. Philippus Lystræ. Stephanus Botri. Gabriel Aco. Johannes Laodiceæ. Ignatius Tyri. Gabriel Alepi. Michael Paneadis. Tobias Cypri.

§. 4. Ad primum autem responsum fuit. *Approbandum, & ad Sanctissimum, qui dignetur alio modo providere Domino Patriarchæ.* Ad secundum etiam responsum fuit. *Pro approbatione Canonis demandantis Residentiam Episcoporum, & ad Sanctissimum quoad contenta in Appendice Cap. XLI. in quo proponuntur Metropolitanorum, & Episcoporum Maronitarum Sedes, & Limites.* Congregationis judicium.

§. 5. Nos igitur, qui nihil optamus impensius, quam ut Ecclesiastica disciplina per universum Catholicum Orbem, ubi quidem integra viget, magis magisque confirmetur, ubi vero collapsa est, opportune instauretur; ut in rebus tanti momenti ea, qua opus est, consilii, maturitatis, & examinis ratione procederemus, Venerabili Fratri nostro Vincentio S. R. E. præfatæ Cardinali Petra nuncupato ejusdem Congregationis Propagandæ Fidei Præfecto commisimus, ut postquam cum dictæ Synodi Revisoribus, aliisque rerum Maronitarum peritis super præmissis accuratissime egisset, ad Nos referret. Quoniam autem ipse Venerabilis Frater Noster Vincentius Cardinalis auditis Revisoribus aliisque, ut præmittitur, rerum Maronitarum peritia instructis, erutisque ex Archivo dictæ Congregationis Propagandæ Fidei documentis, iisque invicem expensis, ad Nos retulit, oblationes pecuniarias, vel alterius rei præstationes, fieri quidem tempore, & occasione distributionis Sacrorum Oleorum, revera esse, ut ab initio cæptum fuit, pecuniarias oblationes, vel alterius rei præstationes Patriarchis pro tempore existentibus, alimentorum, & dignitatis tuendæ, munerisque Patriarchalis commodum obeundi causa, debitas atque præscriptas; necnon residentiam Episcoporum Maronitarum in propriis titulis Ecclesiarum, & divisionem Sedium Episcopalium, cum limitibus Diœcesum, earumque reductionem, prout in Appendice præinserta continentur, omnino necessariam, utilem, ac salutarem esse: Hinc est, quod Nos, qui inclytam Nationem Maronitarum quamvis Hæreticis, Schismaticis, Maumethanis, & Idololatris, undique circumseptam, tamen veluti rosam inter spinas, & scopulum inter undas, semper in Catholica Romana Fide constantem, ac propterea a Romanis Pontificibus Prædecessoribus nostris tantopere existimatam, ad eorumdem Prædecessorum nostrorum exempla plurimi facimus, & Apostolica caritate complectimur; motu proprio, & ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, tenore præsentium, primum utrumque Canonem, & in eis contenta quæcumque, ac præinsertam Appendicem approbamus, & confirmamus, illisque Apostolicæ firmitatis robur perpetuo adjicimus, atque in perpetuum deinceps observari præcipimus, & mandamus. Pontifex, expensis iterum capitibus in suspenso relictis. Canones, & Appendicem confirmat.

§. 6. Deinde modernum Patriarcham, ejusque Prædecessores, nec non tam eos, qui dedissent, quam qui accepissent dictas oblationes pecuniarias, vel alterius rei præstationes, easque sive datas, vel dandas, sive acceptas, vel accipiendas pro Sacrorum Oleorum distributione esse existimassent, ab omni Simoniacæ labis pravitate, & turpi avaritiæ quæstu immunes fuisse, & esse, neque imposterum a quoquam ausu temerario, veluti Simoniacos, & avaros, insimulari posse, & debere declaramus. Patriarcham, ejusque Decessores, ab avaritiæ, aut Simoniæ nota purgatos, declarat.

§. 7. Præterea, ne moderno, & pro tempore existenti Patriarchæ, ut præmittitur, desint alimenta, & subsidia, statuimus, & quatenus opus sit, præcipimus, & Eidem, ejusque Successoribus, annuum Caritativum Subsidium, pro alimentis attribuit.

 man-

mandamus omnibus, & singulis Ecclesiarum, Monasteriorumque Parochis, & Superioribus Nationis Maronitarum, ut singuli Parochi, & Superiores hujusmodi, juxta designationem instructionemque ab ipsa Congregatione Propagandæ Fidei confectam, atque una iisdem nostris Literis adjungendam, & in virtute Sanctæ Obedientiæ, & sub pœnis ad Apostolicæ Sedis, & pro tempore existentis Patriarchæ arbitrium imponendis omnino servandam, singulis annis die Dominica infra Octavam solemnitatis Beatæ Virginis Mariæ Immaculatæ in Cœlum Assumptæ, a currenti anno MDCCXLII. incipientes, in perpetuum Patriarchæ pro tempore existenti antedictas pecuniarias oblationes sub nomine Caritativi Subsidii contribuant, & solvant; necnon statum Animarum, quarum curam gerunt, ad sæpedictæ Synodi scriptum, & normam, eidem Patriarchæ deferant, a quo & literas instructivas, sive pastorales, de more, sicut antea in Sacrorum Oleorum distributione fiebat, accipiant, ipse vero pro tempore existens Patriarcha alio opportuno tempore Sacra Olea gratis omnino transmittat, sive distribuat, & nihil penitus, vel pecuniæ, vel alterius cujuscumque rei, etiam a sponte dantibus recipiat, aut exigat.

Sacra vero Olea absque ullius oblationis exactione distribui jubet.

§. 8. Insuper motu, scientia, potestate, ac tenore paribus statuimus, & declaramus numerum Sedium, ac Diœcesum Episcopalium, & Episcoporum Maronitarum, ad septem dumtaxat, excepta Patriarchali Sede & Archidiœcesi, quacum octo existunt, redigendum reducendumque esse, prout in præinserta Appendice cum suis respective distinctis Diœcesibus, Oppidis, Terris, Ecclesiis, ac Monasteriis, juxta præscriptos fines, ac terminos, redactus reductusque est, & Nos, quatenus opus sit, de novo redigimus, & reducimus, & redactum reductumque esse & haberi, decernimus, & definimus.

Diœcesum numerum septenarium, præter Patriarchalem præfinit.

§. 9. Item volumus, & mandamus, ut, postquam reductio hujusmodi, ut infra, locum habuerit, in hisce octo Diœcesibus distinctis, & ab invicem divisis, ac separatis, tam Patriarcha in sua, (quam ad sui arbitrium semel eligendam, sed semel electam, & Archidiœcesim, nuncupatam, Patriarcham eligentem ejusque Successores nunquam permutare posse decernimus, & definimus,) quam singuli septem Episcopi in suis respective Diœcesibus constituti, & incardinati perpetuo sint, & habeantur; ita, ut nunquam ad Patriarchæ pro tempore existentis nutum amoveri possint, nisi vel per canonicam, ob gravissima crimina, juris ordine servato, privationem, vel per legitimam de una ad aliam Diœcesim juxta Sacrorum Canonum regulas, & Juris communis dispositiones, translationem.

In quibus Episcopos perpetuo incardinari decernit.

§. 10. Præter hæc modernus, & pro tempore existens Patriarcha jus habeat Antistites juxta morem, & non alias, in qualibet Sede, & Diœcesi pastoris solatio destituta constituendi, & incardinandi; singulis triennis singulas Diœceses per se ipsum visitandi; Decimas consuetas (Decima tamen Decimarum singulis Antistitibus in suis respective Diœcesibus relicta) in iisdem Diœcesibus colligendi; & Emolumenta Dispensationum, quæ ad Patriarcham spectant, exigendi; nec non Legata, vel dictæ Diœcesi, quæ Sedi Patriarchali unita fuerit, vel ipsi pro tempore Patriarchæ relicta acquirendi; & pro hujusmodi effectu unum aut plures Collectores, & Ministros in Dictis Diœcesibus deputandi; Sacra Olea consecrandi, & in singulas septem Diœceses privative distribuendi, &, ut ante statutum est, & non aliter, mittendi; Cæterum aliis, si quæ sunt Patriarchæ pro tempore existenti reservata, & debita tam præscripto jure, quam invecta consuetudine, juribus, de quibus nulla in hisce præsentibus fit mentio, nullum ideo præjudicium per ipsas præsentes inferri, & illatum esse volumus, & intendimus.

Patriarchæ jura, & facultates enunciat.

Sine præjudicio aliorum hic non expressorum.

§. 11. Denique ut reductio Sedium Episcopalium e tredecim ad septem, præter Patriarchalem, dumtaxat, prout in præinserta Appendice contenta atque præscripta, debitæ executioni juxta commendatissimum caritatis, & providentiæ Ordinem demandetur; volumus atque præcipimus, ut moderni Antistites Maronitæ, qui veluti Patriarchæ Vicarii missi, dum reductio hujusmodi statuta fuit, tredecim in Chesroano in humanis agebant, etsi, interea temporis duobus eorumdem viam universæ carnis ingressis, undecim in præsentia numerentur, eodem pacto, quemadmodum antea servabatur, veluti ipsius Patriarchæ Vicarii ad nutum amovibiles eousque sint, & habeantur, donec septenarius eorumdem superstitum numerus remanserit. Quo facto, reductio septem Sedium hujusmodi tunc, & non antea, locum habeat, & constituta intelligatur; atque idem pro tempore existens Patriarcha, electa prius Pa-

Executio reductionis Diœcesum provide differtur.

triar-

triarchali Sede, singulos singulis Sedibus Antistites ad sui libitum, sed secundum prudentiæ, & caritatis leges præficiat, & assignet, ita tamen, ut assignatio hujusmodi perpetuo facta, & unusquisque Antistes perpetuo constitutus, & incardinatus sit, & intelligatur, Sedi, & Diœcesi, quæ semel unicuique assignata fuerit.

Præsentium Literarum perpetuo vigori consulitur.

§. 12. Decernentes easdem præsentes literas, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod quicumque in præmissis quomodolibet jus, vel interesse habentes, seu habere prætendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, præeminentiæ, vel dignitatis, seu alias specifica, & individua mentione, & expressione digni existant, iisdem præsentibus non consenserint, nec vocati, seu auditi fuerint, tametsi suorum indultorum, vel privilegiorum vigore consentire, seu vocari, & audiri semel, vel pluries quoquomodo debuissent, aut ex alia quamtumvis juridica, & privilegiata causa, colore, prætextu, & capite, etiam in corpore juris clauso, ullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, seu nullitatis vitio, aut intentionis nostræ, vel interesse habentium consensu, aliove quolibet etiam quantumvis magno & formali, ac substantiali defectu notari, impugnari, infringi, in controversiam revocari, ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari nullatenus posse, sed semper, & perpetuo validas, firmas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere debere, & ab omnibus, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque, & quomodocumque spectabit, inviolabiliter observari: sicque, & non aliter per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, quavis auctoritate, præeminentia, aut potestate fungentes, & functuros, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, & dictæ S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere; irritum quoque, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Sublata secus judicandi facultate.

Contrariæ non obstare decernitur.

§. 13. Non obstantibus præmissis omnibus, ac nostra, & Cancellariæ nostræ Apostolicæ, quatenus opus sit, regula du jure quæsito non tollendo, nec non Apostolicis, atque in Universalibus, Provincialibusque, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus, præsertim pro universa Natione Maronitarum Constitutionibus, & Ordinationibus, aliisque etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis alia firmitate roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apostolicis, sive universæ Nationi, sive Patriarchæ, Antistibus, & populis Maronitis, sub quibuscumque tenoribus, & formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriarum derogatoris, aliisque efficacioribus, efficacissimis, & insolitis clausulis, irritantibusque, & aliis decretis, in genere, vel in specie, aut alias in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, illorum tenore præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, & præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Earumdem Literarum exemplis, & versionibus auctoritas tribuitur.

§. 14. Volumus autem, ut earumdem præsentium literarum transumptis, seu exemplis, tam latine, quam Syriace, aut Arabice, tum manuscriptis, tum typis impressis, & manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eamdem prorsus fides adhibeatur quæ adhiberetur eisdem præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XIV. Februarii MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno II.

D. Card. Passioneus.

ABO-

XLIV.

ABOLITIO TRIBUNALIUM,

Et Judicium particularium ab Innocentio XII. facta confirmatur, & innovatur quoad Judicaturas deinceps erectas; Nonnullarum Congregationum, & Tribunalium facultates, & jurisdictiones præfiniuntur.

BENEDICTUS EPICOPUS SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Pontificis studium pro expeditiori justitiæ administratione.

QUantum ad procurandam Reipublicæ temporalem felicitatem conducat, si cuique petenti jus suum prompte, & expedite reddatur, initio Pontificatus nostri animo revolventes, solicito mentis oculo circumspeximus, si qui abusus, aut pravæ consuetudines paulatim, ut contingere solet, irrepsissent, quæ judiciorum ordinem bene, ac sapienter a Prædecessoribus Nostris in hac alma Urbe constitutum perturbarent, justitiæque cursum impedirent, ut opportuna Paternæ Nostræ Provinciæ remedia afferremus.

Congregationis particularis deputatio, ejusque consilium.

§. 1. Cum itaque Congregatio nonnullorum Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium, ac nonnullorum dilectorum Filiorum Romanæ Curiæ Prælatorum, & Juris Peritorum, ad submovendos hujusmodi abusus, qui in Romana Curia propter nimium frequentes Judicum particularium, aliorumque privativam ex privilegio jurisdictionem in certis causis exercentium deputationes exorti fuerant, a Nobis Apostolica auctoritate specialiter deputata, censuerit ad huic malo, & incommodo occurrendum, ut novæ nostræ perpetuo valituræ literæ per Nos, ut infra, promulgentur, per quas nedum specifice confirmetur auctoritate Nostra, cum insertione totius tenoris, provida Constitutio fel. rec. Innocentii Papæ XII. Prædecessoris Nostri, quæ incipit: *Romanus Pontifex*; sed ulterius omnes judicaturæ particulares quæcumque, & cujuslibet generis, post præfatam Constitutionem restitutæ, vel denuo hactenus erectæ, & constitutæ, vigore literarum Nostrarum, & aliorum Romanorum Pontificum Prædecessorum Nostrorum, tam sub Plumbo, quam sub Annulo Piscatoris, aut Motus Proprii, seu Chirographi desuper expeditarum, de medio tollantur, expliciteque abrogentur: Nos, qui ex Pastoralis Officii Nostri munere, Tribunalia quæcumque Judicum Ordinariorum, veluti justitiæ fontes in agro Dominico Nobis ex Alto commisso constitutos, ab omni impedimento, & perturbatione eximere cupimus, providum Congregationis prædictæ consilium, nostrisque consonum desideriis, libenter amplectens, Motu proprio, ex certa scientia, ac de Apostolicæ potestatis plenitudine Nostra, prædicti Innocentii Prædecessoris Constitutionem præfatam, cujus tenor talis est, videlicet:

Innoc. XII. Constitutio pro suppressione Tribunalium particularium. Procemium

§. 2. INNOCENTIUS *Episcopus Servus Servorum Dei ad perpetuam rei memoriam. Romanus Pontifex curæ agri Dominici more diligentis Patrisfamilias indesinenter invigilans, ut, juxta verbum Propheticum, noxia evellat, & destruat, utilia vero, plantet, & ædificet, ea etiam, quæ alias rationabilibus tunc suadentibus causis a Sede Apostolica concessa fuerunt, ex aliis validioribus, seu supervenientibus rationibus, quibus præsertim faciliori, ordinario, & juridico justitiæ cursui in Romana Curia cæterarum Magistra, uberius consulitur, ad viam juris reducere, moderari, immutare, & revocare non desinit, & in his solicitudinis suæ studium interponit, quando, & prout in Domino conspicit salubriter expedire.*

Numerus & facultates Tribunalium particularium ordinem justitiæ retardant.

§. 3. *Hinc est, quod Nos sedula meditatione pensantes, privilegia privativarum, seu cumulativarum jurisdictionum, etiam cum facultate proprios, seu benevisos Notarios habendi; seu deputandi, quampluribus præfatæ Curiæ particulariter institutis Judicibus, seu Tribunalibus a Romanis Pontificibus Prædecessoribus Nostris aliquorum sæculorum spatio concessa, ita paulatim quidem, sed in immensum excrevisse, ut Judicum, & Tribunalium Ordinariorum jurisdictio magnopere decreverit, & super hujusmodi jurisdictionum conflictu, & Judicum competentia, frequentes contentiones, expeditam Causarum terminationem cum Litigantium damno, & Causidicorum incommodo differentes, irrepserint, ac propterea inter alia, quæ circa eamdem Curiam emendanda, reformanda, & rectius ordinanda suscepimus, quantum Nobis ex alto conceditur, hujusmodi absurdis occurrere, ac* præ-

præfatæ Curiæ, ejusque Judicum, & Tribunalium majori decori, & ordini, sicut justitiæ ratio, & publica utilitas postulant, hac nostra speciali constitutione prospicere volentes: Motu proprio, ex certa scientia, & matura deliberatione Nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, necnon de nonnullorum dilectorum filiorum ejusdem Curiæ Prælatorum, & Virorum pietate, & doctrina, prudentia, & rerum usu præstantium, ad hunc effectum de mandato Nostro pluries congregatorum, consilio, omnia, & singula hujusmodi particularia Tribunalia, & speciales Judices vigore præfatorum privilegiorum in eadem Curia hactenus constituta, seu constitutos, tenore præsentium penitus, & omnino supprimimus, abolemus, & abrogamus. Ac propterea ad viam juris reducimus omnia, & singula indulta, & facultates, & privilegia habendi, seu deputandi tam in prima, quam in ulterioribus instantiis, omnes prædictos particulares Judices quocumque nomine nuncupatos, ac etiam Assessores, Congregationibus, etiam S. R. E. Cardinalium, Ecclesiis, & Basilicis, etiam Patriarchalibus, Monasteriis Abbatiis, Collegiis, etiam Nationalibus, etiam sub cura, & administratione Presbyterorum, seu Clericorum Regularium Societatis Jesu existentibus, Archiospitalibus, & Hospitalibus, etiam Sancti Spiritus in Saxia, & Neophitorum, Archiconfraternitatibus, Confraternitatibus, etiam Annuntiationis Beatæ Mariæ Virginis, Montibus etiam Pietatis, Monasteriis, etiam Mulierum Pœnitentium, Ordinibus, Congregationibus, & Institutis, etiam Societatis Jesu, Curiis, & Judicibus, etiam Burgi, & Arcis S. Angeli, Militiis, etiam S. Joannis Hierosolymitani, quibuscumque Universitatibus, & Consulatibus, etiam Artium, Conservatoriis, Domibus Piis, etiam Almæ Domui Lauretanæ. Cappellis, etiam ad Præsepe Jesu Christi, & Imaginis Beatæ Mariæ Virginis in Basilica Sanctæ Mariæ Majoris, Altaribus, cæterisque aliis Locis Piis quocumque pariter nomine nuncupatis, seu Cardinalibus eorum Protectoribus, Archipresbyteris, Abbatibus, Vicariis, aliisque administratoribus quibuscumque, ac Præfectis, etiam Palatii nostri Apostolici, in quibusvis Causis Civilibus, Criminalibus, aut mixtis, activis, & passivis dictarum Ecclesiarum, Locorum Priorum, aliorumque ut supra, necnon eorum Officialium, Dignitatum, Canonicorum, Beneficiatorum, Affictuariorum, Enphyteutarum, Colonorum, aliorumque quomodolibet inservientium iisdem Locis Piis, illorumque bonis, & Tenutis, etiam cum quibusvis facultatibus, & auctoritatibus eligendi Notarios sibi benevisos, ac procedendi summarie de plano, sola facti veritate inspecta, sine strepitu, & figura Judicii, manu Regia, ac quacumque appellatione, reclamatione recursu, revisione supplicatione, seu restitutione in integrum remotis, seu cum aliis similibus, aut majoribus facultatibus, etiam per Nos, & quoscumque Romanos Pontifices Prædecessores nostros, sub quibusvis verborum tenoribus, & formis, & cum quibuscumque etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, & insolitis clausulis, ac irritantibus, & aliis decretis in genere, vel in specie, etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus, ac consistorialiter, vel ad Imperatoris, Regum, Reginarum, Republicarum, & Principum quorumlibet preces, & instantiam, seu eorum contemplatione, & intuitu, ac etiam in limine fundationis, seu ex quacumque causa, non tamen vere onerosa, videlicet congruæ, & effectivæ solutionis Cameræ nostræ legitime factæ, & non alias, vel pro bono publico Spirituali, aut temporali, etiam ex causa studii, & Catholicæ fidei, ac alias quomodolibet in contrarium præsentium concessa, confirmata, & approbata, ac pluries, & quantiscumque vicibus innovata, quibus omnibus, & singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita, & certa forma ad hoc servanda foret, illorum omnium, & singulorum tenores formas, causas, & occasiones, præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, servatis, & specificatis respective habentes, perinde ac si præfata indulta, facultates, & privilegia concessa confirmata, & innovata non fuissent, ad effectum præsentium specialiter, expresse, plenissime, & amplissime derogamus, & derogatum esse volumus, & mandamus.

Ideo revocantur Indulta habendi, aut deputandi Judices particulares.

Cum facultatibus eligendi Notarios, aliisque etiam quomodocumque concessis.

Non tamen concessis ex causa vere onerosa.

§. 4. *Iisdem pariter modo, & forma, omnia & quæcumque indulta, facultates, & privilegia dilecto Filio nostro, ac pro tempore existenti in Urbe, ejusque districtu Vicario in Spiritualibus Generali, sub quibusvis formis, decretis, clausulis, aliisque supradictis, per quoscumque Romanos Pontifices Prædecessores nostros, & præsertim per fel. rec. Clementem Papam X. etiam Prædecessorem Nostrum quibusdam suis pridie Idus Augusti anno Incarnationis Dominicæ millesimo sexcentesimo septuagesimo primo expeditis literis concessa, ad statum, in quo erant ante literas piæ mem. Paulo Papæ V. pariter*

Jurisdictio Card. Vicarii Urbis reducitur ad pristinum statum.

Præ-

Prædecessoris Nostri Kalendis Martii anno ejusdem Incarnationis millesimo sexcentesimo undecimo super reformatione Tribunalium Urbis editas, & respective juxta easdem literas, in judicialibus, reducimus.

Causæ jam contestatæ expediri præmittuntur intra certum tempus.

§. 5. *Liceat tamen Judicibus, ut supra, suppressis, & abrogatis, qui vigore privilegiorum, ut præfertur, processerunt, causas eorum iisdem hactenus jam instructas, seu alias legitime contestatas, prædictis non obstantibus, per totum mensem Decembris proxime venturi, prout juris fuerit, expedire, ita ut eo tempore elapso, hujusmodi causæ ad Judices Ordinarios, & competentes Romanæ Curiæ, in statu, & terminis, ipso facto devolvantur.*

Recursus tamen, & appellationes ad Judices Ordinarios sive ad signaturam Papæ fieri jubentur.

§. 6. *Quod si hujusmodi causis interim expeditis, appellari, reclamari, supplicari, reccurri, aut restitutionem in integrum peti contigerit, appellationes hujusmodi, reclamationes, supplicationes, recursus, & restitutionis in integrum petitiones, non amplius ad Tribunalia antiquorum privilegiatorum, sive ad Protectores, Archipresbyteros, aliosque, ut supra, sed ad Signaturam Justitiæ, & respective ad suos Superiores, & ordinarios, prout in cæteris causis per Judices Ordinarios expeditis servatur, devolvantur, & devoluta sint, & esse censeatur.*

Item quoad recursus & appellationes est a Curiam interponendas.

§. 7. *Similiter etiam in casu appellationum, reclamationum, supplicationum, recursuum, ac restitutionis in integrum petitionum a sententiis, & decretis Judicum per eosdem privilegiatos extra Curiam præfatam deputatorum, seu deputandorum in posterum interponendarum, eædem appellationes, reclamationes, supplicationes, recursus, ac restitutionis in integrum petitiones non amplius ad supranominatos cujuscumque dignitatis, etiam Cardinalitiæ sint, qui etiam ratione Episcopatum, Guberniorum, Abbatiarum, Commendarum, aut ex alio quovis titulo, vel privilegio, hujusmodi jurisdictionem tum in committiendo, tum in decernendo, vel in judicando, usque ad præsens in Urbe per se, vel per alios exercuerunt, sed ad Judices Ordinarios, & competentes ejusdem Romanæ Curiæ devolvantur indifferenter, & pari modo sicuti in cæteris causis per alios Judices de Partibus expeditis servatur, nulla habita ratione privilegiorum, & antiquorum facultatum.*

Quomodo procedendum in secunda tertia, & ulterioribus instantiis.

§. 8. *Habentes autem facultatem eligendi in partibus Judicem secundarium instantiarum, teneantur illum ibidem per unicam, & universalem deputationem ad omnes hujusmodi causas constituere, & si vel super recusatione, vel super modo procedendi coram dicto Judice deputato, emerget controversia, ad Signaturam Justitiæ, prout in ceteris causis, & negotiis fieri solet, recurratur. In terris vero, seu ulterioribus instantiis, eo modo, quo in causis appellationum a Judicibus de Partibus ad Romanam Curiam legitime devolutarum procedi solet, observetur.*

Jurisdictiones Consulatuum, & Universitatum extinguuntur, & transferuntur ad Judices Ordinarios.

§. 9. *Quoad Consulatus artium, & Universitates, etiam Medicorum, & Mercatorum sublatis omnibus Assessoribus, & Abrogata in Judicialibus quacumque Consulum, & Universitatum jurisdictione, ita ut eorumdem, & earumdem jurisdictio ex nunc, etiam quoad causas instructas, & legitime contestatas, penitus, & omnino cessare debeat, & cessasse intelligatur, succedant, & procedant competentes Judices Ordinarii, juxta eorum ordinarias facultates; nulla, ut supra, habita ratione privilegiorum, & antiquarum facultatum; inter quos sit locus præventioni; adhibitis, quatenus Judicibus ipsis opus videatur, iisdem Consulibus solummodo tanquam peritis in rebus, & negotiis eorum artem concernentibus. Excipimus tamen, & sub præsenti nostra Constitutione comprehensos esse nolumus tum Consules Agriculturæ, illorumque Assessorem, tum Notarios Curiæ Burgi, Mercatorum, & Aromatariorum pro eorum officiis titulo oneroso acquisitis, seu administratis, donec aliter provideatur.*

Excepto Consulatu Agriculturæ, & Notariis Curiæ Burgii, Mercatorum & Aromatariorum.

De Notariis respectu Locorum Piorum.

§. 10. *Ad hæc Basilicæ, Collegia, Hospitalia, cæteraque memorata Loca Pia, quæ ex concessione Apostolica, vel inveterata consuetudine, electionem, & usum proprii Notarii in primis, & ulterioribus instantiis habebant, in posterum in causis, in quibus agatur de vero, ac proprio interesse dictarum Ecclesiarum, & Locorum Priorum, non teneantur ad aliquam solutionem extractus, seu registri; sed Notarii quorumvis Tribunalium debeant in dictis Causis, & in qualibet instantia, conficere instrumentum Actorum, prout jacent, nihilque ab eis ultra quartam partem ejus mercedis, quæ solvenda esset pro extractu, seu registro, pro dicto Instrumento actorum, sub quovis prætextu, etiam excessivitatis scripturæ, petere vel exigere valeant.*

Præservatur jurisdictio Cathed. Archipresbyt. Titularium &c. quoad servitium Ecclesiarum.

§. 11. *Postremo declaramus, per præsentes nostras literas nullatenus ademptam esse Cardinalibus, Archipresbyteris, Titularibus, seu Protectoribus, eorumque Vicariis, aliisque De-*

Deputatis, facultatem, seu jurisdictionem in iis, quæ servitium Ecclesiæ, seu Loci Pii, circa tamen disciplinam Ecclesiasticam, & morum correctionem dumtaxat, concernunt; minusque sub iisdem præsentibus Tribunalia Cameræ Apostolicæ, Legatum Avenionensem, Judicem Fabricæ S. Petri, neque ipsas Congregationes in solito liberculo, seu Elencho Congregationum, ac Tribunalium Urbis descriptas, comprehendi.

Item facultates Judicum, & Tribunalium intus enunciatorum.

§. 12. *Decernentes easdem præsentes literas, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod omnes, vel singulis supradicti, ac alii quicumque in præmissis quomodolibet jus, vel interesse habentes, seu habere prætendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, præeminentiæ, vel dignitatis, seu alias specifica, & individua mentione, & expressione digni existant, iisdem præmissis non consenserint, nec ad ea vocati, seu auditi fuerint, tametsi suorum indultorum, vel privilegiorum vigore, consentire, seu vocari semel, vel pluries quoquo modo debuissent, aut ex alia quantumvis juridica, & privilegiata causa, colore, prætextu, & capite, etiam in corpore juris clauso, ullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, seu nullitatis vitio, aut intentionis nostræ, vel interesse habentium consensu, alioque quolibet, etiam quantumvis magno, ac formali, & substantiali defectu notari, impugnari, infringi, in controversiam revocari, ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari nullatenus posse; sed semper, & perpetuo validas, firmas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere debere, & ab omnibus, ad quos spectat, & pro tempore quomodocumque spectabit, inviolabiliter observari. Sic, & non aliter per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos quavis auctoritate, præeminentia, aut potestate fungentes, & functuros, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, & S. R. E. Cardinales, etiam de latere Legatos, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, judicari, & definiri debere, irritum quoque, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.*

Clausulæ pro omnimoda Literarum executione.

Adempta secus judicandi facultate.

§. 13. *Non obstantibus, & singulis præmissis, & quatenus opus sit nostra, & Cancellariæ Apostolicæ regula de jure quæsito non tollendo, & pariter, quatenus opus sit, rec. mem. Pii Papæ IV. similiter Prædecessoris nostri de gratiis qualecumque interesse Cameræ Apostolicæ concernentibus in dicta Camera intra certum inibi præscriptum tempus præsentandis, & registrandis; ita ut præsentes in ea præsentari, & registrari nullo unquam tempore, vel modo necesse sit; necnon aliis Constitutionibus, & ordinationibus Apostolicis, ac Urbis nostræ, dictarumque Ecclesiarum, omniumque, & singulorum supradictorum, quibusvis, etiam juramento, vel alia quavis firmitate sub quibuscumque verborum tenoribus, & formis, clausulis, decretis, aliisque supradictis in contrarium præmissorum roboratis, seu confirmatis, & innovatis Statutis, ac usibus, stylis, & consuetudinibus, etiam immemorabilibus, quibus pariter modo, forma, & tenore præmissis, ad effectum præsentium, illis alias in suo robore permansuris, amplissime, ut præfertur, derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.*

Derogationes.

§. 14. *Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostrarum suppressionis, abolitionis, abrogationis, reductionum, derogationum, voluntatis, mandati, declarationis, & decreti infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, & BB. Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem anno Incarnationis Dominicæ millesimo sexcentesimo nonagesimo secundo, xv. Kalen. Octob. Pontificatus nostri Anno II.* Apostolica Auctoritate prædicta confirmamus, & approbamus, illamque, perinde, ac si a Nobis sub præsentium data emanasset, in omnibus, & per omnia innovamus, exceptis tamen, quæ præsentibus hisce nostris in aliquo adversari comperiuntur.

Sanctio.

Dat. die 27. Sept. 1692.

Pontifex insertam Constitutionem confirmat & renovat.

§. 15. Insuper omnes, & singulas Judicaturas particulares quascumque, & cujuslibet generis, post præinsertam Constitutionem restitutas, vel de integro hactenus erectas, & constitutas vigore literarum nostrarum, & aliorum Romanorum Pontificum Prædecessorum nostrorum, tam sub plumbo, quam sub Annulo Piscatoris, aut motus proprii, seu Chirographi desuper expeditarum, etiam ex causa privatæ, seu publicæ utilitatis, & ex quacumque etiam onerosa causa, aut pro bono Religionis, etiam cum quibusvis derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, & efficacissimis clausulis, irritantibusque decretis, quibuscumque Universitatibus, Locis Piis quo-

Præterea abolet Judicaturas particulares quavis auctoritate deinceps erectas.

cunque nomine nuncupatis, seu Cardinalibus eorum Protectoribus, aliisque tam Ecclesiasticis, quam Sæcularibus Personis, quamtumvis speciali, & specialissima mentione dignis, eorumque domibus, ac familiis quomodolibet concessas, comprehensis etiam Archihospitali Sancti Spiritus in Saxia, & Hospitio Apostolico S. Michaelis ad Ripam nuncupato, eisdem præsentibus eas pro expresse habentes, in totum, ac si nunquam concessæ fuissent, abolemus, penitusque abrogamus.

Facultates Congreg. boni Regim. ad primævum statum reducit.

§. 16. Ne autem pro infrascriptarum Congregationum respective parte occasio aliqua controversiarum quomodolibet in posterum oriatur, præfatæ Congregationis particularis a nobis, ut præfertur, deputatæ consilio inhærentes, quoad Congregationem boni Regiminis a rec. mem. Clemente Papa VIII. jamdiu institutam, deinde a fel. rec. Paulo V. & Innocentio XI. Romanis Pontificibus similiter Prædecessoribus nostris, facultatibus auctam, servandam esse volumus, & mandamus decretum prædicti Innocentii XII. Prædecessoris nostri sub die 9. Augusti 1693. promulgatum, abrogatis, quatenus opus sit, in iis, quæ concernunt Causas mere judiciales, & contentiosas, amplioribus facultatibus, si quæ eidem Congregationi boni Regiminis contra formam prædicti Decreti Innoc. XII. Prædecessoris præfati per Constitutionem piæ mem. Clementis Papæ XII. similiter Predecessoris nostri, quæ incipit: *Divina Providentia*; sub datum apud S. Mariam Majorem 1. Idus Februarii Anno Incarnationis Dominicæ MDCCXXXIII. concessæ videri possent, firmis de cæteris remanentibus aliis in eadem Constitutione, signanter in §. *Insuper*, circa Ministrorum œconomiæ Communitatum Præpositorum electionem, & deputationem.

Salva electione Ministrorum œconomicorum.

Causæ Lauretanæ per appellationem ad Judices Ordinarios devolvantur.

§. 17. Et quoad Lauretanam, nullam ei competere jurisdictionem in causis Lauretanis quibuscumque, per appellationem, seu recursum a Judicatis de partibus; appellationesque, & recursus hujusmodi a prædictis Judicatis, pertinere dumtaxat ad Judices Ordinarios Romanæ Curiæ nostræ, prout præinserta Innocentii XII. Constitutio disponit.

Item Firmanæ in civilibus.

§. 18. Ac quoad Firmanam, nullam ei competere judicialem cognitionem in causis civilibus in gradu appellationis, seu recursus a Judicatis judicum Civitatis, & Status Firmani.

Congregationum generalium facultates ad veterum Decretorum normam.

§. 19. Quo vero ad alias Congregationes generales in liberculo, aut Elencho descriptas, seu quoad causas in illis cognoscendas, omnino servanda esse disposita per rec. mem. Sixti V. similiter Prædecessoris nostri Constitutionem, quæ incipit: *Immensa*: cum declarationibus contentis in decreto Congregatione particulari jussu prædicti Innocentii XII. Prædecessoris nostri sub die IX. mensis Augusti anno Domini MDCXCIII. promulgato, prout alias similiter demandatum extitit a Congregatione reformationis Tribunalium Urbis nostræ, approbante prædicto Clemente XII. Prædecessore præfato sub die IV. mensis Aprilis anni MDCCXXXI. & non aliam eis respective jurisdictionem competere, motu auctoritate prædictis nostris, declaramus, decernimus, statuimus, ac sancimus.

Visitatorum autem, ad viam Juris, & Literarum Innoc. XII. rediguntur.

§. 10. Ac insuper sub præsentium dispositione Visitatores Apostolicos, quantumvis S. R. E. Cardinales, deputatos cum certis facultatibus pro Sacra Visitatione Ecclesiarum, Locorumque Piorum, eorum facultates prædictas ad tramites juris, & literarum Apostolicarum ab Innocentio Prædecessore prædicto in forma Brevis sub annulo Piscatoris sub die XVI. Januarii anni Domini MDCXCIII. desuper expeditarum reducendo, comprehensos esse.

De jurisdictione Præfecti Arcis S. Angeli.

§. 21. Præfecti vero, seu Castellani Arcis nostræ S. Angeli jurisdictionem, quam dumtaxat quoad Balistarios, & ejusdem Arcis auxiliatores, in eorum ministeria concernentibus, præservatam esse volumus, in cæteris omnibus causis, & negotiis indifferentibus, seu prædicta officia militaria neutiquam concernentibus, & ad tramites decretorum alias ab eodem Innocentio Prædecessore XXVIII. Septem. MDCXCII. ac tertia Maji MDCXCIII. editorum, comprehendi pariformiter earumdem tenore præsentium declaramus.

Privilegia, Card. Vicarii Urbis reducuntur ad tramites Reformationis Pauli V.

§. 22. Ac demum indulta, & facultates, necnon privilegia quæcumque, & præsertim super cumulativa in causis laicalibus, Tribunali Venerabilis Fratris nostri prædictæ Sanctæ Romanæ Ecclesiæ, Nostri, & Romani Pontificis pro tempore existentis in Urbe nostra, ejusque districtu Cardinalis Vicarii competentia, & presertim per literas fel. rec. Clementis X. quæ, *Supremæ Majestatis*, sub pridie Idus Augusti MDCLXXI. ac per alias Benedicti XIII. quæ, *In Supremo*, sub XVI. Kalend.

Septem-

Septembris MDCCXXIV. necnon per alias literas Clementis XII. Prædecessorum nostrorum, quæ, *Romanus Pontifex*, respective incipiunt, novissime de anno MDCCXXXV. promulgatas, ad statum, in quo erant ante reformationem rec. mem. Pauli Papæ V. similiter Prædecessoris nostri, & ad ejusdem reformationis tramites Apostolica auctoritate redigimus, necnon utriusque Clementis, & Benedicti Prædecessorum prædictorum literas, tenore præsentium abrogamus, & de medio in hac parte tollimus, & abolemus.

§. 23. Volumus autem, quod propter præmissa, hujusmodi Judicibus suppressis, & abrogatis jurisdictio quoad causas actu coram eis pendentes, seu hactenus jam instructas, dummodo ipsi per totum mensem Augusti præsentis anni MDCCXLII. ad earum expeditionem omnino deveniant, non censeatur eo ipso adempta sed præfato tempore elapso, causæ prædictæ ad suos competentes Judices in statu, & terminis devolvantur, & eo ipso devolutæ censeantur, & quoad jura coram suppressis Judicibus producta, eorum stetur indicationi. Permittitur Judicibus abrogatis expedire Causas pendentes intra semestre.

§. 24. Ac omnia, & singula præmissa, necnon præsentes seu nullo unquam tempore, pro eo, quod quicumque in præmissis jus, seu interesse habentes, seu habere prætendentes, ad id vocati, & auditi non fuerint, seu ex quavis alia causa, vel quocumque prætextu, quæsito colore, vel ingenio, notari, impugnari, invalidari, retractari, & ad terminos juris reduci, seu in jus, vel controversiam revocari, nec sub quibusvis similium, vel dissimilium revocationibus, limitationibus, & aliis contrariis dispositionibus comprehendi, sed semper ab illis excepta, validaque, & efficacia fore, & esse, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere; sicque & non alias per quoscumque Judices, etiam Causarum Palatii Apostolici nostri Auditores, ac ejusdem S. R. E. Cardinales, etiam de latere Legatos, Vicelegatos, dictæque Sedis Nuncios, sublata eis aliter judicandi, & definiendi forma, & facultate, judicari, & definiri debere; & quidquid secus super præmissis contra earumdem præsentium tenore quomodolibet attentari contigerit, irritum ex nunc decernimus, & declaramus. Clausulæ & Decreta pro Constitutionis observantia.

§. 25. Non obstantibus nostra, & Cancellariæ Apostolicæ regula, de jure quæsito non tollendo, necnon nostris, & prædictorum Prædecessorum nostrorum, & eorum cujuslibet Constitutionibus, Ordinationibus, & Decretis prædictis, atque omnium, & singularum Congregationum prædictarum, & earum cujuslibet respective erectionibus, necnon & cujuslibet illarum, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis alia firmitate roboratis, statutis, & consuetudinibus, necnon privilegiis, indultis, & literis Apostolicis sub quibuscumque tenoribus, & formis, etiam motu pari, & consistorialiter, etiam in earum, & earum cujuslibet respective erectione prædicta, seu alias quomodolibet concessis, approbatis, & innovatis: Quibus omnibus, quæ præsentibus quomodolibet obesse possent, etiamsi de illis specialis, specifica, & expressa, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi etiam veriores præsentibus pro expressis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad effectum præsentium, & validitatis omnium, & singulorum præmissorum, hac vice dumtaxat harum serie specialiter, & expresse derogamus, & derogatum esse volumus, omnibusque contrariis quibuscumque. Derogationes amplissimæ.

§. 26. Per præsentes autem non intendimus, facultatibus Venerabilis Fratris nostri S. Rom. Eccl. Cardinalium Collegii Decani nunc & pro tempore existentis, ratione Ostien. & Veliternen. Ecclesiarum, quibus nunc & pro tempore præesse dignoscitur, tum etiam facultatibus dilecti filii, nunc & pro tempore etiam existentis Palatii nostri Præfecti, ratione Præfecturæ Palatii prædicti, ad formam literarum Bened. XIII. Prædecessoris nostri sub Annulo Piscatoris in forma Brevis sub datum diei XXIV. mensis Septem. anni Dom. MDCCXXVIII. desuper expeditarum, eis, & eorum cuilibet competentibus, in aliquo præjudicare. Facultates Cardinalis Decani, necnon Præfecti Palatii Apostolici præservantur.

§. 27. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostri decreti, constitutionis, declarationis, revocationis, annullationis, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Sanctio Constitutionis.

Dat. die 15. Febr. 1742.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem quintodecimo Kalendas Martii anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo primo, Pontificatus Nostri Anno II.

P. Card. Pro-Datarius.
D. Card. Passioneus.
Visa de Curia.
N. Antonellus.
J. B. Eugenius.
Registrata in Secretaria Brevium.
Publicat. die 27. ejusdem Mensis, & Anni.

XLV.

DISPENSATIONUM

Matrimonialium causas veraciter exponendas, & ab Executoribus omnino verificandas esse statuitur.

BENEDICTUS EPISCOPUS SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Dispensationes nonnisi justis ex causis concedi debent.

AD Apostolicæ servitutis nostræ ministerium pertinet sedula invigilare cura, ut dispensationes super gradibus affinitatis, seu consanguinitatis, intra quos Matrimonia contrahi prohibentur, vel super aliis a Sacris Canonibus statutis impedimentis, nisi ex debitis causis non concedantur, & omnia inde amoveantur, unde nota aliqua ab improbis aspergi possit nomini, ac decori Romanæ Ecclesiæ, cui, licet immerito, Divina benignitate præsidemus.

Earum expediendarum ratio.

§. 1. Sane quidem ad Dispensationes obtinendas, ab iis, qui eas postulant, in supplici libello causæ pro illis consequendis exprimi solent; quæ si ejusmodi fuerint, ut juxta canonicas Sanctiones, & prudens Ecclesiasticæ provisionis arbitrium, locus ad dispensandum esse videatur, dispensatio concedi solet, ejusque executio Ordinario, ut plurimum committi, cui onus incumbit diligenter inquirere, an causæ expositæ veritate nitantur, ut, veris illis existentibus, gratia executioni demandetur, secus vero, si causæ nullatenus veritati consentaneæ sint. Si autem contingat, ob causas minime veras existentes, ut dispensatio executioni non tradatur; qui eam impetrarunt, apud negotiorum Gestores, seu Literarum Apostolicarum Expeditores conqueruntur; a quibus nonnunquam responderi solet, executionem perperam, & injuria denegatam fuisse, quia expressio causarum, earumque verificatio, in dispensationibus non est aliquid substantiale, sed formalitas quædam, & Forensis stili consuetudo: quod non minus veritati adversatur, quam executionis ordinem, ac modum bene, ac prudenter constitutum subvertit; cum expressio causarum, earumque verificatio, ad substantiam, & validitatem dispensationis pertineat, illisque deficientibus, gratia nulla, ac irrita sit, nullamque executionem mereatur.

Opinio quorumdam circa causarum exprimendarum veritatem, reprobatur.

Ubi preces obreptitiæ, gratia nulla est.

Periculum vitæ specialiter verificandum.

§. 2. Id autem, ut plurimum evenit in dispensationibus, in quibus apponi solet clausula: *& Oratoribus vitæ periculum immineret*: quæ cum sæpe in dispensationibus in primo, vel in secundo gradu, & in nonnullis aliis canonicis impedimentis, sine ulla ratione, causa, & veritate, expressa reperiatur; Ordinarii Locorum, qui cautius, & accuratius se gerunt, nisi vitæ periculum immineat, dispensationem exequi recusant; alii vero, fortasse falso rumore inducti, quod hujusmodi clausula sit mera formalitas, indulgentius quam necesse est procedentes, periculo vitæ neque argumentis probabilibus verificato, eoque Oratoribus saltem verisimiliter imminere comperto, gratiam Dispensationibus exequuntur.

Decretum S. Pii V. contra Officiales falsa exprimentes.

§. 3. S. M. Prædecessor noster Pius PP. V. in sua Constitutione per viam Motus proprii expedita, & publicata sub die v. Decembris anno MDLXVI., cujus initium est: *Sicut accepimus*; decrevit, omnes, & singulos Procuratores, tam Officii Sacræ Pœnitentiariæ, seu Contradictarum, quam alios quoscumque Solicitatores, & Scriptores, qui veritatem facti, a narratione, quam ab ipsis Partibus habuerunt, quo-

ad

ad substantialia, & qualitates necessario exprimendas, diversam faciunt, seu quoquomodo intervertunt, aut immutant, aut depravant, & per subreptionem, & obreptionem gratias a Romanis Pontificibus extorquent, pœnam falsi incurrere, & ea puniri omnino debere.

Admonitio ad omnes negotiorum gestores &c.

§. 4. Hujusmodi autem constitutio quanquam videatur pertinere dumtaxat ad Procuratores, Solicitatores & Scriptores Officii Sacræ Pœnitentiariæ, ubi per id temporis matrimoniales Dispensationes etiam in foro externo concedi solebant, nihilominus pro Pastorali nostra, & Paterna cura ex Alto nobis commissa, hortamur, monemus, ac præcipimus omnibus, & singulis negotiorum Gestoribus, Procuratoribus, & Expeditoribus Literarum Apostolicarum, etiam Datariæ nostræ, ut cum supplices preces pro aliqua Matrimoniali Dispensatione porrecturi sunt, id primum ante omnia agant, ut plenam atque exactam facti notitiam assequi curent, sciscitantes ab ipsis Oratoribus, an hæ, & illæ causæ adsint, ex quibus sciunt dispensationem concedi solere in hoc, vel illo gradu; deinde in supplici libello facti speciem nitide, ac sincere exponant; caveantque diligenter, ne illam aliquatenus in rebus substantialibus alterent, immutent, invertant, corrumpant, sed stricte adhæreant iis, quæ ab Oratoribus sibi exposita fuerunt; & multo magis abstineant, ne quid falsi, aut facti proprio ingenio inventum, vel excogitatum, ad gratiam dispensationis facilius obtinendam, in precibus obtrudant; demum, præ oculis habentes, se operam suam in Ecclesiasticis negotiis in hac Alma Urbe exhibere, ubi Cathedra veritatis est, ipsam solam ament, & sectentur veritatem, non lucrum, aut gratiam, & favorem supplicantium; diligenterque videant, ne mendacii, aut erroris merito argui, cum animæ suæ detrimento possint, falso, & perperam afferentes, causas, earumque verificationes, ex provida Nostrorum Prædecessorum dispositione, in hujusmodi gratiis, ad Ecclesiasticæ disciplinæ vigorem, & Canonicarum legum, & Apostolicarum Constitutionum voluntatem servandam, apponi, & respective demandari solitas, vanas, & superfluas esse, & tanquam inanes Curiæ formalitates, parvi aut nihili esse faciendas.

Ad quos extenditur pœna falsi, si in exponendis dispensationum Causis deliquerint.

§. 5. Præterea hujusmodi graves abusus, quibus honor & decus hujus Almæ Urbis dehonestatur, & Sedis Apostolicæ splendori ac dignitati officitur, penitus abolere cupientes; motu proprio, ex certa scientia, ac de Apostolicæ potestatis plenitudine præfatam Constitutionem s. m. Pii V. Prædecessoris nostri extendimus, dilatamus, ac producimus ad omnes prædictos negotiorum Gestores, Procuratores, & Expeditores literarum Apostolicarum, cujuscumque status, gradus, ordinis, & conditionis, & quocumque indulto, privilegio, & dignitate munitos; & quatenus opus sit, eam de novo ferimus, statuimus, & innovamus; volentes, ac decernentes, ut in omnibus superius expressis casibus, pœna falsi contra Delinquentes locum habeat; sine tamen præjudicio obligationis refundendi expensas Oratoribus, qui, ob illorum culpam, ejusmodi dispensationes, quæ executioni demandari nequeunt obtinuerunt.

Executoribus injungitur verificatio causarum in litt. express.

§. 6. Denique omnes, & singulos Venerabiles Fratres, Archiepiscopos, Episcopos, & locorum Ordinarios, cæterosque Executores Literarum Apostolicarum, quibus hujusmodi Dispensationum exequutio committi solet, enixe rogamus, & obsecramus, ut sedulo, ac diligenter attendant, priusquam dispensationis gratiam exequantur, an causæ in Apostolicis literis expressæ, & quarum verificatio eorum curæ, & vigilantiæ a Sede Apostolica commissa est, veræ ne, an secus existant, an potius Sedi Apostolicæ falsum expositum, & veritas reticita fuerit: qua super re eorum conscientiam oneramus.

Litteræ Dispensationum in quibusdam distinctius concipi jubentur.

§. 7. Et quoniam in iisdem Apostolicis literis super Dispensationibus in gradibus prohibitis, aliisque præfatis impedimentis, nonnulla observata sunt, quæ negotium Executoribus quandoque exhibere, & scrupulos eorum animis ingerere solent, Apostolicæ nostræ solicitudinis erit, ea dilucidius, & apertius in iisdem dispensationum literis Apostolicis exponere, ac declarare, ut omni dubitatione sublata, & causis coram Executore hujusmodi probationum genere probatis, quo de illarum veritate moraliter certus reddatur, Apostolicæ literæ Matrimonialium Dispensationum sine ulla hæsitatione ad debitam executionem deduci possint.

Delinquentium punitio Datariis demandatur.

§. 8. Mandamus quoque, & injungimus dilecto Filio Nostro Pompejo Tituli S. Eusebii S. R. E. Presbytero Cardinali Aldrovando nuncupato Prodatario Nostro; ejusque Successoribus Datariæ Apostolicæ Prodatariis, seu Datariis pro tempore existentibus, ut in præmissis reos, & culpabiles repertos, pœna falsi, ut præfertur, pu-

niant, cum potestate citandi, etiam per edictum, constituto summarie de non tuto accessu, aliaque dicendi, & faciendi in præmissis necessaria, seu quomodolibet. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, statutis, & consuetudinibus, & quibusvis indultis, & privilegiis, quibuscumque personis etiam speciali mentione dignis, datis, & concessis, cæterisque contrariis quibuscumque.

Non obstantibus quibuscumque.

Sanctio.

§. 9. Nulli ergo omnino hominum liceat, hanc paginam nostri Decreti, constitutionis, monitionis, mandati, ac voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. die 25. Febr. 1742.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, quinto Kalend. Martias, anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo primo, Pontificatus Nostri Anno II.

P. Card. Pro-Datarius.
D. Card. Passioneus.

VISA DE CURIA

N. Antonellus.

Loco ✠ Plumbi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 10. Martii 1742.

XLVI.

PRO ELEVATIONE

Corporis Vener. Servi Dei Camilli de Lellis.

Dilecto Filio, Magistro Ludovico Valenti in utraque Signatura nostra Referendario, ac Fidei Promotoris.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecte Fili, salutem & Apostolicam Benedictionem.

Beatificatio Servi Dei an decreta.

De Congregationis Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Sacris Ritibus præpositæ consilio, & assensu, ut Servus Dei Camillus de Lellis Fundator Clericorum Regularium Congregationis Ministrantium Infirmis imposterum Beati nomine nuncupetur, ejusque Corpus, & Reliquiæ venerationi Fidelium (non tamen in Processionibus circumferendæ) exponantur, & alias, prout in aliis nostris in simili forma Brevis Literis desuper expediendis uberius continebitur, quamprimum Auctoritate Apostolica indulgere intendentes; ac cupientes, ut ejusdem Servi Dei Corpus ex tumulo in Ecclesia sub invocatione Sanctæ Mariæ Magdalenæ de Urbe ejusdem Congregationis Ministrantium Infirmis sito, in quo conditum reperitur, elevatum, in decentiorem nobilioremque locum transferatur, & collocetur, ad quem accedentes Christifideles venerentur; necnon ut ea omnia, quæ in hujusmodi elevationibus servari solent, exacte serventur: Tibi, qui Promotoris Fidei munus, quod nos, dum in minoribus essemus, præstitimus, tanta eum sapientia, integritate, pietate, zelo, ac sedulitate obire pergis, per præsentes committimus, & mandamus, ut Te ipsum ad locum, in quo positum est ejusdem Dei Servi Corpus, conferas, & clausis Januis, & quibuscumque aliis (præter publicum Notarium acta omnia per Te conficienda rogaturum; nec non Dilectos Filios modernos Præpositum Generalem, ac Assistentes, & Postulatorem Causæ dicti Servi Dei in eadem Congregatione Sacrorum Rituum, atque eos Ministros, seu Fossores, quos ad hujusmodi Ministerium & opus necessarios esse duxeris tantum, nec omnino alios) sub excommunicationis latæ sententiæ pœna ipso facto absque alia declaratione incurrenda, a qua nemo nisi a Nobis, seu Romano Pontifice pro tempore existente absolutionis beneficium, præterquam in mortis articulo constitutus, obtinere queat, & ipso facto ab omnibus cujuscumque status, dignitatis, conditionis, auctoritatis, & præeminentiæ, etiam S. R. E. præ-

Ideo ipsius Corpus in nobiliorem locum elevari jubetur.

Præscribitur recognitionis forma.

E. prædictæ Cardinalibus statim incurrenda, aliisque ad nostrum arbitrium imponendis pœnis, & censuris, penitus exclusis, tumulum, in quo Corpus dicti Servi Dei jacet, per antedictos Ministros effodi, arcamque, seu loculum, in quo conditur, reserari facias; necnon omnia, & singula accuratissime inspicias, quæ ad authenticitatem ejusdem Corporis firmandam apposita fuisse memoriæ traditum est, ac præsertim signa, aliaque hujusmodi recognoscas, cæteraque scruteris, quæ, pro tua hac in re singulari peritia, duxeris notanda. Præterea tibi committimus, & mandamus, ut singulis antedictis, quos solos tecum dumtaxat, ut præmittitur, interesse statuimus, sub suspensionis, interdicti, & excommunicationis latæ sententiæ, aliisque pœnis, & censuris Nobis, ut præfertur, reservatis, denunties, & inhibeas, ne quilibet eorum, Nobis insciis, & inconsultis, quidpiam, vel minimam Corporis partem dicti Servi Dei auferre, detrahere, ac secum asportare audeant. Postquam vero hæc omnia præstiteris, idem Corpus in aliqua arca, seu loculo recondas, tuo in cera hispanica signo munias, & in aliquo decentiori loco diligentissime, ac tutissime custodiendum cures, donec opportuno tempore debitis cum honore, & cautelis in eo loco, in quo in futurum servandum colendumque erit, collocetur. Eapropter tibi omnes, & singulas super negotio hujusmodi ea, qua decet & opus est, fide, ac diligentia perficiendo, necessarias & opportunas facultates auctoritate Apostolica tenore præsentium tribuimus, & impertimur. Non obstantibus Constitutionibus, Ordinationibus Apostolicis, cæterisque contrariis quibuscumque.

Reliquiarum detractio prohibetur.

Loculi obsignatio.

Conceduntur facultates &c.

Datum Romæ apud Sanct. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris, die v. Martii MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno II.

Dat. die 15. Mart. 1742.

D. Card. Passioneus.

DE NON IMPEDIENDA

XLVII.

Executione Citationum, Mandatorum, aliarumque Provisionum Romanæ Curiæ, seu Sedis Apostolicæ.

BENEDICTUS EPISCOPUS SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

PAstoralis regiminis solicitudo ex alto Nobis immerentibus commissa exigit, ut non solum curemus novas leges, si quando rerum conditio, aut necessitas postulat, condere; sed etiam, quæ a Romanis Pontificibus Prædecessoribus nostris provide, ac salubriter constituta sunt, si vel hominum culpa, vel ipsa rerum humanarum fluxa, ac volubili natura in desuetudinem abierunt, in usum revocare, eaque Apostolicæ confirmationis robore communire.

Proœmium.

§. 1. Alias siquidem a Congregatione Particulari super reformatione Tribunalium Urbis a piæ memoriæ Innocentio XI. Prædecessore Nostro deputata, per ejusdem Prædecessoris Literas, quæ incipiunt: *Decet Romanum*: datas IV. Kalend. Julii Anno Domini MDCLXXXIX. in forma specifica deinde confirmatum emanavit Decretum tenoris sequentis, videlicet; *Quoniam vero fertur, quod Ministri, & Officiales Civitatum, & Oppidorum, & locorum, in quibus DD. Clerici, & Commissarius Cameræ aliique Prælati, ratione Episcopatuum, vel Abbatiarum, & Commendarum, & Præfectus Sac. Palatii Apostolici, exercent Jurisdictionem temporalem, ac etiam Ministri, & Officiales Baronum, & Domicellorum, & aliorum quorumcumque de facto, quamvis indebite, quandoque præstare audent impedimentum, ne in dictis locis, eorumque Territoriis exequantur per Cursores, & Mandatarios, aliosque Ministros, & Executores Tribunalium Urbis, & alios, quibus demandatum fuerit, Citationes, & mandata, aliæque provisiones Judicum, & Tribunalium Curiæ, & præsertim Auditoris Cameræ, absque eorum licentia, & beneplacito inscriptis ut vulgo dicitur*, exequatur; *Idcirco declaratum, & decretum fuit, quod tam Citationes verbales, & personales, vel domi, sive in manibus Domesticorum, aut per edicta, quam etiam mandata quæcumque, pari-*

Decretum sub Innoc. XI. editum, pro omnimoda executione Citationum, Mandatorum &c. a tribunalibus Romanæ curiæ expeditorum &c.

pariter tam in Personis, quam in bonis, in quibuscumque Causis civilibus, & criminalibus, libere possint fieri, & exequi absque alia licentia, beneplacito, vel exequatur, aut requisitione Officialium, & Ministrorum loci: neque dictos Officiales, & Ministros, etiam ipsosmet Cardinales, & Prælatos, & clericos, & Commissarium Cameræ, ac Barones, & Domicellos, & alios quoscumque, posse in hoc aliquod directum, vel indirectum impedimentum præstare, sub pœnis contentis in Constitutionibus Apostolicis contra usurpantes jurisdictionem Sedis Apostolicæ, vel illam, ejusque liberum exercitium impedientes, aut Curiæ resistentiam facientes; & inadvertenter, ac indebite requisiti de aliqua licentia, vel beneplacito, nullatenus possint, nec debeant, sub eisdem pœnis, apponere Exequatur, vel alias in scriptis apponere manus in ipsis expeditionibus Tribunalium Romanæ Curiæ.

Quod a pluribus observatum non fuit.

§. 2. Hujusmodi autem tam providum, ac salubre Decretum non modo in nonnullis Ecclesiasticæ nostræ Ditionis Locis nunquam observatum fuisse, neque in præsenti observari comperimus: Sed insuper, præter eos, qui in eodem Decreto nominati sunt, alios quoque ex multorum fide dignorum relatione, & experientia ipsa, dum in minoribus essemus, Nosmetipsi, non sine animi nostri dolore & indignatione, cognovimus reperiri, qui debitam citationum, mandatarum, aliarumque provisionum Judicum, & Tribunalium Romanæ Curiæ executionem minime permittere, sibi laudi, atque honori ducunt, nisi prius ipsis exhibita fuerint, & eorum licentia, seu beneplacitum oretenus, vel in scriptis, quod vulgo dicitur, *Exequatur*, fuerit impetratum; quinimmo nonnunquam eo audaciæ, ac temeritatis processerunt, ut etiam impedimentum præstare ausi sint, interdicentes suis Officialibus, ac Ministris, ne iisdem obsequerentur, negantesque eam exhibere commoditatem, opem, atque auxilium, quod pro illis exequendis præbere tenebantur.

Prætextus obeundi soliti.

§. 3. Et quoniam tanti ausus deformitatem, quo Apostolicæ Sedis dignitas contemnitur, & auctoritas conculcatur, per se ipsi agnoscunt; modo obtegere curant eo prætextu, quod locus eorum regimini, & potestati subjectus ejusmodi potiatur privilegio, ut ex eo Causæ extrahi nequeant, sed in eodem debeant debito fine terminari; modo autem quod ipsi volunt Patres inter se litigantes ad concordiam adducere, ne substantias suas in rerum minimarum litibus sustinendis insumant.

Pontifex præinsertum Decretum innovat.

§. 4. Ut autem hujusmodi malo, quod pessimi exempli, & pravi effectus esse dignoscitur, priusquam magis invalescat, opportuno Pastoralis providentiæ nostræ remedio occurramus, motu proprio, ex certa scientia, ac de Apostolicæ potestatis plenitudine, tenore præsentium, præfatum Innocentii XI. Prædecessoris nostri Decretum approbamus, confirmamus, & de novo, quatenus opus sit, ferimus, statuimus, ac innovamus, atque illud ab omnibus cujuscumque ordinis, gradus, status, ac dignitatis in perpetuum servari, & custodiri volumus, & mandamus.

Et ab omnibus, & quibuscumque servari jubet.

§. 5. Præterea decernimus, ac definimus, eodem Decreto omnes, & quoscumque Gubernatores, Rectores, Præsides quorumvis Locorum, Terrarum, ac Civitatum Status, nedum immediate, sed etiam mediate in temporibus Sedi Apostolicæ subjectos, atque insuper omnes Præfectos, seu Præsides Provinciarum ejusdem Status, quibuslibet suffultos privilegiis, seu facultatibus, etiam Legatorum a Latere; atque insuper Pro-Legatum Avenionensem, atque etiam S. R. E. Cardinales, etiam a Latere nostro Legatos, eorumque Ministros, atque Officiales comprehendi, & comprehensos censeri debere.

Pœnæ in contravenientes.

§. 6. Et quoniam in impedienda executione hujusmodi citationum, mandatorum, aliarumque provisionum Romanæ Curiæ, vel Sedis Apostolicæ, ut plurimum primas partes tenent, aut certe in causa & culpa sunt, vel ligitantes, vel ii, quorum interest, executiones prædictas impediri; vel alii in causis, vel rebus, de quibus agitur, nullum interesse habentes; vel Notarii, sive Tabelliones publici, qui acta ad executiones hujusmodi explendas necessaria conficere, & muneris sui partes obire recusant: Nos ad intolerabilem hanc pravitatem prorsus abolendam ex omni parte opportune providere volentes, cupientesque, ut qui Apostolici culminis reverentia, ut par, est, non commoventur, pœnarum metu in officio contineantur; motu, & auctoritate simili, hac nostra perpetua Constitutione statuimus, ac definimus, ut omnes & singulæ Personæ tam Sæculares, quam Ecclesiasticæ, & Regulares cujuscumque dignitatis, status, & præeminentiæ, seu ordinis, interesse quodcumque in Causis, vel rebus, de quibus agitur, habentes, quæ Citationes, & Causarum Commissiones, decretas, vel decer-

In ipsos litigantes, aut interesse habentes.

decernendas, aut quævis alia mandata Romanæ Curiæ, seu rescripta Apostolica justitiam, vel gratiam continentia, quo minus juxta illorum tenorem executioni demandentur, per se, vel per alium quovis quæsito colore impedire, aut impediri facere præsumpserint, aut pro illis impediendis ad Sæculares, vel Ecclesiasticos, seu Regulares in quavis dignitate, vel ordine constitutos, seu eorum Officiales publice, vel occulte, per se, vel per alium, quovis quæsito colore recursum habuerint, causam pereant, & omne jus tam in petitorio, quam possessorio, in re, vel ad rem, de qua agitur, eis competens eo ipso amittant.

In Judices, Magistratus, aliosque impedientes.

§. 7. Aliæ vero Personæ sive Sæculares, sive Ecclesiasticæ, aut Regulares, quæ in Causis, vel rebus hujusmodi nullum interesse habent, executionem Citationum hujusmodi, Causarum, Commissionum, & aliorum quorumcumque mandatorum, seu rescriptorum, & provisionum Apostolicarum, ut præmittitur, impedientes, aut impedientibus hujusmodi auxilium, consilium, vel favore publice, vel occulte, directe, vel indirecte præstantes, cujuscumque ordinis, gradus, conditionis, vel præeminentiæ existant, si Sæculares fuerint, sententiam excommunicationis, si vero Ecclesiasticæ, aut Regulares, pœnam suspensionis, tam ab exercitio Ordinum, quam cujuscumque Officii, aut dignitatis ipso facto incurrant, a quibus (excepto quoad excommunicationem mortis articulo) non ab alio, quam a Romano Pontifice pro tempore existente, absolutionis beneficium possint obtinere.

In Notarios.

§. 8. Notarii autem, sive Tabelliones publici, qui de executionibus citationum, causarumque commissionum, & mandatorum, ac provisionum hujusmodi faciendis, aut quo minus fiant, de inhibitionibus requisiti fuerint, & instrumenta publica desuper ad instantiam interesse habentium, seu interesse prætendentium, soluto tamen congruo salario, conficere recusaverint, exercitium Officii Tabellionatus amittant, fiantque perpetuo infames, & ad Instrumenta, sive Scripturas publicas in posterum conficiendas inhabiles reddantur, donec ab hujusmodi reatu absolutionem, & infamiæ abstersionem obtinuerint.

Derogatur Legibus, Consuetudinibus & Indultis in contrarium facien.

§. 9. Non obstantibus ordinationibus, & Constitutionibus Apostolicis, Decretis, & Statutis, etiam Apostolica auctoritate confirmatis, quibusvis privilegiis, indultis, & concessionibus, quacumque possessione, & consuetudine etiam immemorabili, & titulo colorato ex ea resultante, scientia, & patientia, & tolerantia quorumcumque Superiorum, etiam Sedis Apostolicæ, roborato, cæterisque contrariis quibuscumque; aut si aliquibus communiter, vel divisim ab eadem sit Sede indultum, quod interdici, suspendi, & excommunicari non possint per Literas Apostolicas non facientes plenam, & expressam, ac de verbo ad verbum de indulto hujusmodi mentionem: quod quidem indultum decernimus eis, quacumque auctoritate muniti sint, in hoc aliqualiter suffragari non posse, quo minus hujusmodi sententiis, & pœnis subjaceant.

Salvis Privilegiis, de non avocando.

§. 10. Per præsentes autem non intendimus in aliquo derogare privilegiis, gratiis, indultis, a Nobis, aut a Romanis Pontificibus Prædecessoribus nostris concessis nonnullis locis, Civitatibus, Provinciis, aut Regnis, ut causæ extra eorum territoria extrahi nequeant, dummodo citationes, causarumque commissiones, & alia quæcumque mandata, & provisiones Apostolicæ, debitam in iisdem obtineant executionem.

Publicationis vigor, & exemplorum auctoritas.

§. 11. Volumus autem Constitutionem, & Decretum hujusmodi, postquam Valvis Ecclesiæ Lateranensis, & Basilicæ Principis Apostolorum, necnon Cancellariæ Apostolicæ, Curiæque Generalis in Monte Citatorio, ac in Acie Campi Floræ de Urbe, ut moris est, affixa, & publicata fuerint, omnes & singulos tam in Romana Curia, quam extra eam existentes perinde afficere, & arctare, ac si unicuique eorum personaliter, & nominatim intimata fuissent; quodque illorum exemplis etiam impressis, manu tamen Notarii publici subscriptis, & sigillo Personæ in Dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem prorsus fides, tam in judicio, quam extra ubique locorum adhibeatur, quæ præsentibus adhiberetur, si forent exhibita, vel ostensa.

Sanctio.

§. 12. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostræ confirmationis, statuti, decreti, mandati, voluntatis, ac derogationis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Data die 30. Martii 1742. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo secundo, tertio Kal. Aprilis, Pontificatus Nostri Anno secundo.

P. Pro-Datarius.

D. Cardinalis Passioneus.

Visa de Curia.

N. Antonellus.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 13. Aprilis ejusdem Anni.

XLVIII.

DE APPELATIONIBUS.

Et Inhibitionibus concedendis, vel denegandis.

BENEDICTUS EPISCOPUS SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Pontificis studium pro recto Judiciorum Ecclesiasticorum Ordine. AD militantis Ecclesiæ regimen nullo meritorum Nostrorum suffragio, sed imperscrutabilis consilii altitudine evocati, inter graves curas, quas assiduo pro Nostro munere sustinemus, postrema illa non est, in quam totis viribus Nobis incumbendum esse ducimus, ut graves nimium, diuturnæ, nulloque unquam tempore intermissæ Episcoporum, aliorumque ordinariam Jurisdictionem habentium querelæ adversus Majora Tribunalia, atque illa etiam Nostræ Romanæ Curiæ, propositæ, tandem compescantur.

Ordinariorum querelæ adversus Judices Superiores. §. 1. Intimo siquidem animi Nostri mœrore, cum in minoribus adhuc essemus, jamdiu intelleximus, plerosque Locorum Ordinarios conqueri, sensim abusum irrepsisse, quod ad malitiosam petentium suggestionem, a Patriarchis, Metropolitanis, Sanctæ Sedis a latere Legatis, & diversis dictæ Romanæ Curiæ Judicibus, *Inhibitionis* sine delectu Causæ, & rei, de qua agitur, examine, passim concedantur; Et quamvis in more positum sit, dictas Inhibitiones indebite expeditas pro causæ meritis revocari, & aboleri; remedium tamen inflicto vulneri non satis esse dicunt, cum interea oporteat Episcopos, aliosque inferiores Judices, in ipso causarum, & Judiciorum cursu, otiosos immorari, jus suum judicialiter asserere, & vindicare, & ad continendos in officio Populos gravia sæpe incommoda, & dispendia subire.

Superiorum excusationes. §. 2. E contrario Nobis quoque, dum etiam in minoribus essemus, Superiorum Judicium responsiones audire contigit, asserentium, memoratas querelas inanes esse, nec ulli innixas fundamento, utpote ex hac unica re causam, & originem habentes, quod inferioribus grave est obedientiæ, ac subjectionis jugum erga majora Tribunalia, ipsisque nimis displicet, sibi subditis appellationis beneficio succurri.

Pontifex dissidia componere intendit, ad normam Canonum, & Constit. Apostolicarum. §. 3. Porro cum facile hæc dissidia componi, & succrescentia litium semina avelli possint, si, quæ a Sacra Tridentina Synodo, ab Apostolicis Constitutionibus, & Congregationum Decretis provide sancita sunt, debitæ executioni mandentur: Nos idcirco ad conservandam Ecclesiæ disciplinam, restituendamque Tribunalibus formam eisdem canonicis legibus consentaneam, pro credito Nobis Apostolicæ servitutis Officio, opportune duximus consulendum.

Enumerat Prædecessorum Sanctiones hac de re editas. §. 4. Inhærentes itaque Decretis ejusdem Sacri Concilii, necnon Congregationis Episcoporum, & Regularium, jussu, & approbatione rec. mem. Clementis PP. VIII. Prædecessoris Nostri alias editis die XVI. Octobris MDC. Itemque aliis Congregationis particularis, jussu pariter, & approbatione fel. rec. Urbani PP. VIII. similiter Prædecessoris Nostri, promulgatis die V. Septembris MDCXXVI. eorumque declarationibus nuper superadditis a piæ mem. Benedicto XIII. etiam Prædecessore Nostro in Appendice Concilii Romani, aliisque Apostolicis Constitutionibus, hac de re alias editis, & innovatis, & præsertim Constitutioni piæ mem. Gregorii XV. quæ incipit: *Inscrutabili*,

bili, sub Datum Romæ apud Sanctum Petrum Anno Incarnationis Dominicæ MDCXXII. nonis Februarii.

§. 5. Districte præcipimus, & mandamus, ne deinceps ab exequutione Decretorum dicti Sac. Concilii Tridentini, in omnibus illis causis, & negotiis, in quibus exequutio hujusmodi Episcopis, & Locorum Ordinariis, etiam uti Sedis Apostolicæ Delegatis, ab eodem Sacro Concilio, vel dictis Apostolicis Constitutionibus, *appellatione, vel inhibitione quacumque postposita*, commissa est, appellatio aliqua in Tribunalibus prædictis recipiatur, vel Inhibitiones, Citationes generales, vel speciales, cum Commissione inserta, Monitoria, & alia hujusmodi, per quæ dictorum Decretorum exequutio retardetur, aut Processus ad ulteriora in eadem exequutione suspendatur aut impediatur, quoquo modo concedantur.

Appellationes cum Inhibitione concedi prohibet.

In causis, quarum executio a Conc. Trident demandata est Ordinariis, appellatione remota.

§. 6. Itaque a quibuscumque Mandatis, prohibitionibus, provisionibus, & statutis tam in Visitatione, quam extra, pro Divino cultu conservando, & augendo, & præsertim circa ea, quæ observanda, & evitanda sunt in celebratione Missæ, aut alio quovis modo respiciunt exequutionem Decreti Sac. Concilii *Sess. 21. de Refor. cap. 8. & sess. 22. in Decret. de obser. & evit. in celebrat. Miss.*

A Decretis circa Cultum Divinum, & celebrationem Missæ.

§. 7. Item a Decretis cogentibus Clericos tam Sæculares, quam Regulares, etiam Monachos, & exemptos, ad publicas Processiones, servata tamen forma Constitutionis san. mem. Pii V. quæ incipit: *Et si mendicantium*; prout etiam a Decretis, & provisionibus super præcedentia inter Personas Ecclesiasticas, tam Sæculares, quam Regulares in eisdem Processionibus, vel associatione Defunctorum, delatione Umbellæ, & hujusmodi: Necnon super observatione Censurarum, etiam Episcopalium, & Festorum Diœcesis, juxta dispositionem ejusdem Sacri Concilii *sess. 25. de Regular. cap. 12. & cap. 13.*

A Decretis circa Ritus Ecclesiasticos.

§. 8. Item in omnibus iis, quæ ad curam Animarum, & Sacramentorum administrationem quoquo modo pertinent, & præsertim adversus Monitiones, Censuras, aut alias provisiones, per quas Parochi, ut alii Curam Animarum exercentes, diebus saltem Dominicis, & Festis solemnibus Plebes sibi commissas salutaribus verbis pascere compellantur, docendo ea, quæ ad salutem necessaria sunt, juxta Decretum Sacri Concilii *sess. 5. de Reform. cap. 2.*

A Decretis circa curam Animarum, & Sacramentorum administrationem.

§. 9. Item adversus deputationem Vicariorum etiam perpetuorum, cum assignatione Congruæ, per quos Cura Animarum exerceatur, quoties plura Beneficia curata ex Dispensatione Apostolica ab aliquo obtineantur; vel quoties eadem Beneficia Curata Cathedralibus, Collegiatis, seu aliis Ecclesiis, vel Monasteriis, Beneficiis, seu Collegiis, aut piis Locis quibuscumque perpetuo unita, & annexa reperiuntur; juxta præscriptum dicti Sacri Concilii *sess. 7. de Reform. cap. 5. & cap. 7.* & juxta Constitutionem san. mem. Pii V. quæ incipit: *At exequendum*.

A deputatione Vicariorum, cum assignatione. Congruæ, in Parochialibus unitis &c.

§. 10. Item adversus Visitationem Beneficiorum Curatorum, ut supra, perpetuo unitorum, necnon quarumcumque Ecclesiarum quomodolibet exemptarum, prout etiam adversus Decreta, & provisiones ab Ordinario capiendas, ut quæ in eis reparatione indigent, reparentur, & Cura Animarum, si qua illis imminet, aliisque debitis obsequiis minime defraudentur, juxta dispositionem Sacri Concilii eadem *sess. 7. de Reform. cap. 8. & sess. 21. cap. 7. & sess. 21. cap. 7.*

A Visitatione Parochialium sic unitarum, etiam exemptarum & a decretis quoad Cultum Divinum, & Curam Animarum.

§. 11. Item a Decretis, seu Mandatis, per quæ Episcopi, etiam uti Apostolicæ Sedis Delegati, in Ecclesiis Parochialibus, aut Baptismalibus, in quibus Populus ita numerosus est, ut unus Rector non possit sufficere Ecclesiasticis Sacramentis ministrandis, & Cultui Divino peragendo, cogant Rectores, vel alios, ad quos pertinent, sibi tot Sacerdotes ad hoc munus adjungere, quot sufficiant ad Sacramenta exhibenda, & Cultum Divinum celebrandum: Aut etiam invitis Rectoribus, procedant ad constitutionem novarum Parochiarum, cum assignatione competentis portionis, ubi ob locorum distantiam, sive difficultatem, Parochiani, sine magno incommodo, ad percipienda Sacramenta, & Divina Officia audienda accedere non possunt, vel denique propter paupertatem, & in cæteris casibus a jure permissis, deveniat ad uniones perpetuas aliorum Beneficiorum simplicium, non tamen Regularium, juxta dispositionem Sacri Concilii *sess. 21. de Ref. cap. 5. & sess. 24. similiter de Ref. cap. 13.*

A provisionibus capiendis pro meliori Eccles. Paroch. servitio, & regimine.

§. 12. Item a deputatione Coadjutorum, aut Vicariorum pro tempore, vel aliis provisionibus ab Episcopo capiendis, etiam tamquam Apostolicæ Sedis Delegato, quando illiterati, & imperiti Parochialium Ecclesiarum Rectores sacris minus apti sunt officiis: cum

A correctione Parochorum, & a Coadjutorum, aut Vicariorum, deputatione.

cum assignatione partis fructuum pro sufficienti illorum victu; Necnon a suspensione, atque etiam a privatione illorum, qui turpiter, & scandalose vivunt, & postquam præmoniti sunt, in sua nequitia incorrigibiles perseverant, juxta præscriptum ejusdem Concilii *d. sess. 21. de Reform. cap. 6.*

A translationibus Beneficiorum, & decretis pro Ecclesiarum instauratione.

§. 13. Item a translatione Beneficiorum simplicium, etiam Jurispatronatus, ex Ecclesiis, quæ vetustate, vel alias collapsæ sunt, & ob eorum inopiam nequeant instaurari, vocatis iis, quorum interest, in Matrices, aut alias Ecclesias, cum omnibus emolumentis, & oneribus: prout etiam a Decretis cogentibus Patronos, Rectores, Beneficiatos, aut Parochianos, sive Populum, ad refectionem, & instaurationem Ecclesiarum Parochialium, servata forma Sacri Concilii *sess. 21. cap. 7.*

A provisionibus adversus Curatos non residentes.

§. 14. Item a censuris, sequestratione, & subtractione fructuum, aut aliis quibuscumque provisionibus, pro cogendis ad residentiam Parochis, cæterisque omnibus, quibus Cura Animarum incumbit, juxta Decretum ejusdem Sacri Concilii *sess. 23. de Reform. cap. 1.*

A denegatione, suspens. aut limit. facultatis audiendi Confessiones.

§. 15. Item a denegatione, revocatione, suspensione, vel restrictione, & limitatione facultatis audiendi Confessiones, respectu eorum, qui Parochiale Beneficium non obtinent, etiam si fuerint Regulares, pro excipiendis Confessionibus Sæcularium, juxta ordinationem Sacri Concilii *sess. 23. cap. 15.* & Prædecessorum Nostrorum Constitutiones, ac præcipue illam fel. rec. Clementis X. quæ incipit: *Superna.*

A distinctionibus, & institutionibus Parochiarum.

§. 16. Item in illis Civitatibus, aut Locis, ubi vel Parochiales Ecclesiæ certos non habent fines, nec earum Rectores proprium Populum, quem regant, sed promiscue petentibus Sacramenta administrant, vel etiam nullæ sunt Parochiales, a divisione, seu distinctione Parochiarum, earumque ordinatione, sive institutione in titulum perpetuum, juxta Decretum Sacri Concilii *sess. 24. de Reform. cap. 13.*

A deputatione Œconomi, indictione Concursus, & provisione Parochiarum.

§. 17. Item a deputatione Vicarii, vel Œconomi, cum assignatione Congruæ, pro tempore, quo vacat Ecclesia Parochialis: prout etiam ab indictione concursu, relatione examinatorum, necnon prælectione, & provisione Episcopi in eodem Concursu, juxta definitionem Sacri Concilii eadem *sess. 24. de Reform. cap. 18.*

A Decretis circa prædicationem Verbi Dei, vel publicas lectiones.

§. 18. Item a Mandatis, seu Decretis inhibentibus prædicationem, vel publicas lectiones, aut coercentibus, vel punientibus quoscumque, etiam exemptos tam Sæculares, quam Regulares, qui in alienis Ecclesiis, quæ suorum Ordinum non sunt, absque Episcopi licentia, & in Ecclesiis suis, aut suorum Ordinum, non petita illius benedictione, aut ipso contradicente, prædicare præsumpserint; juxta Decretum Sacrii Concili *sess. 5. de Reform. cap. 2. & sess. 24. similiter de Reform. cap. 4.* & Constitutionem piæ mem. Gregorii XV. quæ incipit: *Inscrutabili §. fin.* Una cum declarationibus contentis in Constit. Clementi P. X. quæ incipit: *Superna.*

A Visitatione, & correctione omnium pertinentium ad curam Animarum, & Sacramentorum administrationem.

§. 19. Et generaliter in omnibus iis, quæ pertinent ad Curam Animarum, & rectam Sacramentorum administrationem, adversus visitationem, correctionem, coercitionem, & quascumque alias provisiones Episcopi Diœcesani, etiam quoad exemptos, sive Sæculares, sive Regulares, juxta laudatam Constitutionem Gregorii XV. quæ incipit: *Inscrutabili.*

A Decretis, & provisionibus ad Monialium Clausuram, earumque Regimen spirituale, & temporale.

§. 20. Item adversus quascumque Provisiones, & Decreta pro conservanda, aut restituenda clausura Sancti-Monialium, aut pro correctione, seu punitione eorum, qui circa Personas intra Monasteria degentes, aut circa Clausuram, vel circa Bonorum administrationem, deliquerint. Prout etiam ab examine pro approbatione, vel reprobatione Confessariorum sive Regularium, sive Sæcularium, quomodocumque exemptorum, & tam ordinariorum, quam extraordinariorum, pro excipiendis Confessionibus Monialium, etiam Regularibus subjectarum. Itidemque a Decretis, vel aliis quibuscumque provisionibus cogentibus Administratores, sive Sæculares, sive Regulares quomodolibet exemptos, ad reddendam singulis annis rationem Bonorum ad Monasteria Santi-Monialium hujusmodi pertinentium: Ac demum a quibuscumque Decretis super amotione Capellanorum, Sacristarum, & aliorum quorumcumque Officialium, & Ministrorum, tam Sæcularium, quam Regularium, ipsis Monialibus, vel eorum Ecclesiis inservientium, juxta dispositionem Sacri Concilii *sess. 25. de Regular. & Monial. c. 5. c. 9. & cap. 10.* servata tamen, quoad Regulares, & exemptos forma prædictæ Constitutionis rec. mem. Gregorii XV. quæ incipit: *Inscrutabili.*

A Visitatione Diœcesis; etiam quoad Monasteria, in quibus Regularis observantia non vigeat; & decretorum executione.

§. 21. Item adversus pastoralem Visitationem Diœcesis, & præsertim Monasteriorum Commendatorum, Abbatiarum, Prioratuum, & Præposituraram, in quibus non viget

Regu-

Regularis Observantia, necnon Beneficiorum, tam Curatorum, quam non Curatorum Sæcularium, & Regularium qualitercumque commendatorum, etiam exemptorum: Prout etiam ab exequutione eorum, quæ in ipsa Visitatione mandata, decreta, aut judicata fuerint. Necnon similiter a quibuscumque Decretis, & Provisionibus, etiam extra Visitationem, pro conservatione, vel reparatione Ecclesiasticæ Disciplinæ, quoad vitam, mores, & honestatem quorumcumque Clericorum, luxum, comessationes, choreas, lusus, crimina, & sæcularia negotia fugienda, atque evitanda; juxta plura Decreta dicti Sacri Concilii, & præsertim *sess. 6. de Reform. cap. 4. sess. 13. cap. 1. sess. 14. c. 4. sess. 21. cap. 8. sess. 22. cap. 1. & cap. 8. & sess. 24. cap. 10.* ad formam tamen Decretorum Sac. Congr. Episcoporum de mandato san. mem. Clementis VII. editorum Ann. MDC.

A Decretis, circa vitam & honestatem Clericorum &c.

§. 22. Item a Decretis cogentibus Præsentatos, electos, vel nominatos a quibusvis Ecclesiasticis Personis, etiam Nostris & Sedis Apostolicæ Nunciis, ad quævis Ecclesiastica Beneficia, ad se subjiciendum examini Ordinarii, antequam instituantur, confirmentur, vel admittantur, quemadmodum cavetur *sess. 7. de Reform. cap. 13.*

Ab Examine instituendorum, & confirmandorum in Benef. Eccl.

§. 23. Item a denegatione Sacrorum Ordinum, vel adscensus ad alios Majores; prout etiam adversus suspensionem ab Ordinibus jam susceptis, ob crimen occultum, sive ex informata conscientia, juxta dispositionem Sacri Concilii *sess. 14. de Reform. c. 1. & cap. 3. & sess. 21. cap. 1. & sess. 23. cap. 16.*

A denegatione promotionis ad Ordines & a suspensione ob occultum crimen.

§. 24. Item a præfixione termini, intra quem Regularis Episcopo non subditus, qui intra Claustra Monasterii degat, & extra ea ita notorie deliquerit, ut Populo scandalo sit, a suo Superiore puniri debeat, ac de punitione ipse Episcopus certior fieri, juxta Decretum Sacri Concilii *sess. 25. de Regul. c. 14.* & Constit. fel. rec. Clementis PP. VIII. quæ incipit: *Suscepti muneris*: Necnon adversus punitionem, & correctionem eorumdem Regularium, qui circa Personas intra septa degentes, aut circa Clausuram ipsam deliquerint; juxta prædictam Constitutionem Gregorii XV. quæ incipit: *Inscrutabili*.

A præfixione termini pro punitione in casibus &c.

§. 25. Item a Censuris, aut aliis provisionibus contra Concubinarios, & præsertim Clericos etiam retinentes domi, aut extra, Mulieres suspectas, juxta præscriptum Sacri Concilii *sess. 24. de Reform. Matrim. cap. 8. & sess. 25. de Reform. cap. 14.*

A provisionibus, & pœnis contra Concubinarios.

§. 26. Item adversus privationem Privilegii Fori, & alias provisiones contra Clericos non incedentes in habitu, & tonsura, & in aliis casibus a Sacro Concilio præscriptis *sess. 14. de Reform. cap. 6. & sess. 23. similiter cap. 6.*

A privatione Privilegii Fori &c.

§. 27. Prout etiam ab examine, approbatione, vel reprobatione Patrimonii Sacri, Pensionis Ecclesiasticæ, aut beneficii, quoad Clericos promovendos ad Sacros Ordines; juxta dispositionem ejusdem Concilii *sess. 21. de Reform. c. 2.*

Ab approbatione, vel ejectione Tituli, quoad promovendos ad Ordines.

§. 28. Item adversus convocationem Capituli, quam faciat Episcopus ad aliquid deliberandum, & juxta vota ipsorum Capitularium concludendum, quoties de re ad suum, vel suorum commodum spectante non agatur, juxta Decretum Sacri Concilii *sess. 25. de Reform. c. 6.*

A convocatione Capituli.

§. 29. Item a Mandatis, seu Decretis super conversione tertiæ partis fructuum, & quorumcumque proventuum, & obventionum, tam Dignitatum, quam Canonicatuum, Personatuum, portionum & officiorum, in distributiones quotidianas, earumque divisione inter Dignitates obtinentes, & cæteros Divinis interessentes, in Ecclesiis tam Cathedralibus, quam Collegiatis, in quibus nullæ sunt distributiones hujusmodi quotidianæ, vel ita tenues, ut verisimiliter negligantur; juxta Constitutionem ejusdem Concilii *sess. 21. de Reform. cap. 3. & sess. 22. similiter de Reform. c. 3.*

Ab institutione, & divisione Distributionum quotidianarum.

§. 30. Item adversus exercitium facultatum Episcopis competentium super executione omnium piarum dispositionum, tam in ultima voluntate, quam inter vivos, in casibus a Jure concessis, juxta dispositionem Sacri Concilii *sess. 22. de Reform. c. 8.*

Ab executione piarum dispositionum.

§. 31. Item a Visitatione Hospitalium, Collegiorum quorumcumque, & Confraternitatum Laicorum, Eleemosynarum, Montium Pietatis, sive Charitatis, & omnium Piorum Locorum quomodocumque nuncupatorum, etiamsi eorum Cura ad Laicos pertineat, aut exemptionis Privilegio sint munita: Ac denique a cognitione, & exequutione eorum omnium, quæ ad Dei Cultum, aut Animarum salutem, seu Pauperes sustentandos instituta sunt juxta dictum Decretum Sacri Concilii *sess. 22. de Reform. c. 8.*

A visitatione Locorum Piorum, Collegiorum, Confraternitatum &c.

§. 32. Item a Decretis, seu Mandatis cogentibus Administratores tam Ecclesiasticos, quam Laicos, etiam exemptos, Fabricæ cujusvis Ecclesiæ, etiam Cathedralis, Hospita-

A Decretis super reddenda ratione administrationis bonorum Fabricæ, aut cujusvis Loci pii.

pitalis, Confraternitatis, Eleemosynæ, Montis Pietatis, & quorumcumque Piorum Locorum, ad reddendam singulis annis ipsi Ordinario rationem suæ administrationis, nisi aliud in institutione, & ordinatione talis Ecclesiæ, seu Fabricæ expresse cautum fuerit; juxta Decreta Sacri Concilii *sess.* 7. *de Reform. c.* 15. *sess.* 22. *c.* 9. & *sess.* 25. *c.* 8.

Ab examine, remotione, vel suspensione Notariorum scribentium in Caus. Eccles.

§. 33. Item a Decretis compellentibus Notarios, etiam Apostolica, Imperiali, aut Regia auctoritate creatos, & scribentes in Caussis Ecclesiasticis, vel Spiritualibus, ad se subjiciendum examini: Eorumque remotione, vel suspensione in casu delicti, vel imperitiæ; juxta præscriptum Sacri Concilii *dicta sess.* 22. *c.* 10.

Ab erectione Seminarii, præfixione Taxæ, unione Beneficiorum, aliisque ad Seminarii regimen pertinen.

§. 34. Item ab erectione Seminarii, & taxatione quarumcumque Dignitatum, Personatuum, Officiorum, Præbendarum, Portionum, Abbatiarum, & Prioratuum cujuscumque Ordinis, etiam Regularis, Hospitalium, quæ dantur in titulum, vel administrationem, & Beneficiorum quorumcumque, etiam Regularium, etiam Jurispatronatus, etiam exemptorum, etiam nullius Diœcesis, vel aliis Ecclesiis, Monasteriis, Hospitalibus, & aliis quibusvis Locis pii, etiam exemptis, annexorum, ac quorumcumque aliorum Ecclesiasticorum redditumm, seu proventuum ad Fabricas Ecclesiarum, Confraternitates, & Monasteria omnia, non tamen Mendicantium, pertinentium, necnon Decimarum quacumque ratione ad Laicos, atque etiam Milites cujuscumque Militiæ, aut Ordinis, Hierosolymitano excepto, spectantium, pro ejusdem Seminarii manutentione: Prout etiam ab unione, & applicatione aliquot Beneficiorum simplicium; necnon a Decretis cogentibus eos, qui Scolasterias obtinent, vel quibus lectionis, vel Doctrinæ munus est annexum, ad docendum per se ipsos, vel idoneos Substitutos; & generaliter a Mandatis, & provisionibus, quæ quoquo modo respiciunt Curam, directionem, & administrationem Seminarii, plenamque exequutionem Decreti editi a Sacro Concilio super Collegio Puerorum in singulis Cathedralibus instituendo, *sess.* 13. *de Reform. c.* 18.

A decretis super reddenda ratione administrationis gestæ Sede Vacante.

§. 35. Item a Mandatis, seu Decretis cogentibus Œconomos, Vicarios Capitulares, ad reddendam rationem Administrationis per eos gestæ Sede Episcopali vacante, juxta præscriptum Sacri Concilii *sess.* 24. *de Reform. c.* 16.

A Censuris earumque absolutionibus.

§. 36. Item a comminatione excommunicationis a Jure latæ, & a Sententia excommunicationis latæ ab homine, suspensionis, & interdicti, nisi appellatio fuerit interposita ex capite nullitatis: Et e converso a Sententia absolutionis ab eisdem Censuris Ecclesiasticis.

Ab executione eorum omnium, quorum executio Ordinariis est demandata.

§. 37. Et generaliter ab exequutione aliorum quorumcumque Decretorum dicti Sacri Concilii Tridentini, Episcopis, atque Ordinariis locorum demandata ab ipso Concilio, & in Constitutione fel. recor. Pii Papæ IV. quæ incipit: *Benedictus Deus*.

In omnibus præmissis appellatio suspensiva concedi prohibetur.

§. 38. Volumus, præcipimus, & mandamus, quod ab Archiepiscopis, Patriarchis, seu Primatibus, aliisque Judicibus Ecclesiasticis, etiam Nostris & Sedis Apostolicæ Nunciis, vel de latere Legatis, etiam Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus, atque etiam Cameræ nostræ generali Auditore, Signaturæ Justitiæ Præfecto, cæterisque Judicibus Romanæ Curiæ, eorumque Vicariis, & Officialibus, Citationes generales, vel speciales cum Commissione inserta, Monitoria, & alia hujusmodi cum Inhibitione, per quam exequutio Decretorum, Mandatorum, & Provisionum hujusmodi retardetur, suspendatur, aut impediatur, minime concedantur, & quatenus nunc, aut imposterum concessa fuerint, nullatenus inhibeant, atque ab Episcopis, aliisque Locorum Ordinariis impune sperni possint; quacumque Consuetudine etiam immemorabili, vel quovis Privilegio, aut stylo concedendi Inhibitiones in Caussis prædictis, tametsi temporarias, penitus exclusis. Non enim Citationes, & Monitoria, aliter quam ut præfertur, concessa, vel imposterum concedenda, nulla, atque irrita declaramus, & pro nullis, atque irritis haberi volumus, & mandamus: Decernentes, quod adversus Decreta, Mandata, & Provisiones ejusmodi, quas vel quæ ab Episcopis, aliisque Locorum Ordinariis fieri, vel capi contigerit in Caussis, & negotiis prædictis, vel simplex dumtaxat, & extrajudicialis Recursus per viam supplicis libelli, ad Nos, & Successores nostros Romanos Pontifices, vel respective, & juxta Caussarum naturam, & qualitatem, Appellatio ad quos de Jure, in solo devolutivo, & sine retardatione, vel præjudicio legitimæ exequutionis, recipi, & admitti possit.

Concessam vero non inhibere statuitur; cum Decreto irritante.

Permittitur solum recursus, & appellatio in devolutivo.

Excipiuntur casus particulares a Judice superiore expendendi.

§. 39. Quoniam vero in hisce ipsis negotiis, & Caussis, in quibus Inhibitiones Canonicam exequutionem impedientes, aut suspendentes, concedi non debent, dari possunt

ſunt caſus, qui per ipſum Sacrum Concilium Tridentinum, vel juxta ejus Mentem, per Apoſtolicas Conſtitutionem, & Sacrarum Congregationum declarationes, aut communem Doctorum Sententiam, a præfata generali regula de non concedendis Inhibitionibus, eiſque poſthabendis, excipiuntur, quique ut plurimum non aliter, quam prudentis Judicis arbitrio ſecundum particulares Facti circumſtantias æſtimari poſſunt: Hinc Nos, ne ſub ejuſmodi prætextu, Inhibitiones, ut ſupra prohibitæ, vulgo, & ſine ullo delectu etiam in Caſibus non exceptis concedantur: Statuimus, & mandamus, quod in dictis Cauſis, & negotiis ſuperius expreſſis, Metropolitani, Patriarchæ, Primates, aliique Judices prædicti, & præſertim Cameræ noſtræ generalis Auditor, ejuſque Locumtenentes, & Signaturæ Juſtitiæ Præfectus, ejuſque Auditor, ad quos in contingenti caſu pro obtinenda Inhibitione recurſum haberi contigerit, etiamſi aſſeratur, caſum illum a Sacro Concilio, vel Apoſtolicis Conſtitutionibus, quacumque de Cauſa exceptum eſſe: Nihilominus literas Citatorias, vel Monitorias cum Inhibitione hujuſmodi non concedant, niſi prius ex facti circumſtantiis, in ſupplici libello a Parte recurrente clare ac dilucide exponendis, & cum aliquo documento ſemiplene ſaltem verificandis, eiſdem ſummarie apparuerit, caſum illum eſſe de exceptis, & propterea Epiſcopo, vel Ordinario Loci inhibendum eſſe, ne ad ulteriora procedat; Tunc enim, & non alias, & poſtquam ipſi Judices, quorum conſcientiam hac in parte oneramus, ſuper dicto ſupplici libello manu ſua reſcripſerint, quod Inhibitio concedi poteſt, libelluſque cum reſcripto ejuſmodi in Actis productus fuerit, diligenter ibidem cuſtodiendus, & aſſervandus, liceat eorum Notariis, ſive Actuariis literas Citatorias cum dicta Inhibitione expedire, & Parti recurrenti tradere, ita tamen, ut in earum calce expreſſe adjiciatur ſequens clauſula: *Non enim, attentis Juribus, & ſupplici libello Nobis præſentatis, atque in Actis exhibitis, ſic, ut præfertur, inhibendum eſſe, ſpeciali Reſcripto mandavimus*. Alias literæ ejuſmodi ſine tali clauſula nullam vim inhibendi habeant in caſibus prædictis. In quibus poterit admittere appellationem in ſuſpenſivo, ſub certa forma hic præſcripta.

§. 40. Et nihilominus ſi Notarii, ſine dicto ſpeciali Reſcripo ſuper ſupplici libello, aut ſine productione illius in Actis, aut ſine prædicta clauſula, Citationes ullas, aut Monitoria cum inhibitione, ſub quocumque prætextu, ſeu colore, expedire, ac tradere præſumpſerint, etiamſi illæ, aut illa a Judice ſubſcripta fuerint, pœnam infamiæ, & perpetuæ inhabilitatis, ad Officium Notarii in Cauſis Eccleſiaſticis exercendum, & quoad illos Cameræ Noſtræ generalis Auditoris, aut aliorum Romanæ Curiæ Judicum ſuperius expreſſorum, etiam quinquaginta ducatorum auri de Camera, pro una medietate Cameræ Noſtræ Apoſtolicæ & pro alia ipſi Parti recurrenti, & in cauſa intereſſe habenti, ſin minus alicui ex Locis Piis, arbitrio Noſtro, Noſtrorumque Succeſſorum deſtinando, applicandam, ipſo facto incurrant. Decernuntur pœnæ in Notarios aliter ſe gerentes.

§. 41. Ad hæc, ſimiliter inhærentes diſpoſitioni ejuſdem Sacri Concilii *ſeſſ. 7. de Reform. cap. 14. & ſeſſ. 14. cap. 5.* necnon etiam decreto Piæ mem. Benedicti XIII. hac in re promulgato inter additiones ad decreta Urbani Papæ VIII. in appendice ad Concilium Romanum, volumus, & mandamus, quod Clerici Sæculares, aut Regulares extra Monaſterium degentes, quomodolibet exempti, in Civilibus Cauſis Mercedum, & miſerabilium Perſonarum, etiamſi certum Judicem a Sede Apoſtolica deputatum in partibus habeant: In aliis vero, ſi ipſum Judicem non habuerint, coram Locorum Ordinariis, tamquam ab ipſa Sede delegatis, conveniri in prima inſtantia, & Jure medio ad ſolvendum debitum cogi poſſint. Clerici Sæculares, & Regulares exempti, in cauſis mercedum & miſerabilium Perſonarum, Judicem certum non habentes in omnibus ſubjiciuntur Ordinariis.

§. 42. Quo vero ad Perſonas non exemptas, inhærendo ſimiliter diſpoſitioni ejuſdem Sacri Concilii *ſeſſ. 13. de Reform. cap. 1. & ſeſſ. 22. cap. 7. & ſeſſ. 24. cap. 20.* necnon ſupradictis Decretis generalibus Congregationis Epiſcoporum editis anno MDC. cum noviſſimis additionibus, ſeu declarationibus Piæ mem. Benedicti XIII. in Appendice Concilii Romani; Volumus, ſtatuimus, & mandamus, quod Cauſæ omnes, tam Civiles, quam Criminales, ad Forum Eccleſiaſticum pertinentes, exceptis Privilegiatis, quæ ex eodem Concilio, vel alias juxta Canonicas Sanctiones apud Nos, & Sedem Apoſtolicam tractari poſſunt, aut debent, coram Ordinariis Locorum dumtaxat in prima Inſtantia cognoſcantur, neque a Metropolitanis, Patriarchis, aut Primatibus, aliiſque Judicibus Eccleſiaſticis, etiam Noſtris & Sedis Apoſtolicæ Nuntiis, vel de latere Legatis, aut Cameræ Noſtræ generali Auditore, & cæteris quibuslibet Curiæ noſtræ Judicibus ad ſe avocari, vel aliis committi poſſint; niſi per viam legitimæ appellationis, & in caſibus, ut ſupra non prohibitis, ad ipſorum Tribunalia deferantur. Cauſæ omnes in prima inſtantia, exceptis Privilegiatis, ab Ordinariis cognoſcantur, nec avocari poſſint.

§. 43.

Judex AD QUEM non procedat, nisi constito de appellatione legitime interposita, & in casibus a jure permissis.

§. 43. Appellationes autem non recipiantur, neque inhibitiones vigore illarum concedatur, nisi prius constiterit, quod nedum per legitimam Personam, & intra legitima tempora vere appellatum fuerit; sed etiam, quod appellatum fuerit a Sententia definitiva, vel habente vim definitivæ, aut a gravamine, quod per definitivam Sententiam reparari non possit: Idque per publica Documenta, quæ realiter in actis exhibeantur; tunc enim, & non antea, Judici, ad quem appellatum fuerit, in causa se intromittere, citationes, & inhibitiones concedere liceat; dummodo tamen concedantur cum inscriptione tenoris Sententiæ, aut Decreti definitivi, seu vim definitivæ habentis, vel damnum per definitivam irreparabile inserentis. Alias citationes, inhibitiones, Processus, & inde sequuta quæcumque, sint ipso Jure nulla, atque impune sperni possint.

Quid faciendum, denegato Instrumento Decreti, vel sententiæ, a qua appellatum fuerit.

§. 44. Quod si appellans asserat, Sententiæ, aut Decreti Exemplum authenticum, culpa Judicis *a quo*, vel Notarii, sive Actuarii, habere non posse, tunc saltem copiam simplicem Sententiæ, seu Decreti, in Actis producere teneatur, ejusque tenori, in literis Inhibitorialibus inserto adjicienda erit, prout adjici volumus, & mandamus, in earum corpore expressa conditio: *Quatenus tamen tenor insertus vere, & in substantialibus cum Originali concordent, eodemque Originali præsentes literæ sint in tempore posteriores, alioquin nullæ, & irritæ censeantur:* Et si secus factum fuerit, inhibitiones aliter concessæ nullatenus afficiant, & Notarii, sive Actuarii, qui illas expediverint, incidant in pœnas superius expressas.

Gravamen quoque legitime probandum.

§. 45. Cum vero a gravamine, quod per definitivam reparari nequit, appellatum fuerit, si quidem res sit de carceratione jam sequuta cum Mandato verbali, non aliter expediri poterunt Inhibitiones vigore Appellationis, quam constito prius de ipsa carceratione per depositionem saltem duorum Testium. Interim tamen Appellans in eodem, quo reperitur, carcere permanebit, donec aliter fer. fer. judicatum fuerit. Ubi vero agatur de censuris jam prolatis, vel de comminatione Carcerationis, Torturæ, aut Censurarum, observetur omnino dispositio dictorum Decretorum Congregationis Episcoporum sub rec. mem. Clemente VIII. juxta additiones, & declarationes piæ mem. Benedicti XIII.

Orationes ad comparendum vel pro adeunda Signatura Justitiæ, non suspendant processum ad ulteriora.

§. 46. Ulterius in prædictis Causis in prima Instantia pendentibus, vel aliis superius expressis, in quibus non admittitur appellatio in suspensivo, Citationes, quæ expediri solent coram Cardinali Signaturæ Justitiæ Præfecto, ad effectum comparendi, vel pro adeundo eamdem Signaturam, tametsi ab ejus Auditore suscriptas, vim inhibendi nullatenus sortiri posse volumus, easque ad prædictos alios dumtaxat effectus, comparendi scilicet, vel adeundi Signaturam, expeditas censeri, non autem ad retardandam exequutionem, vel suspendendum processum ad ulteriora.

In causis privilegiatis, Monitoria coram A. C. de more expediantur.

Sed in causis ultra Montes adsit speciale Judicis rescriptum.

§. 47. Denique quoad Causas privilegiatas, quæ, ut præfertur, in prima etiam instantia apud Nos, & Sedem Apostolicam tractari possunt, nihil ex antiquo mutandum esse volumus, sed Monitoria in illis coram Cameræ nostræ generali Auditore, vel ejus Locumtenentibus, prout hactenus laudabiliter observatum est, expedienda esse, juxta præscriptum Apostolicarum Constitutionum, & præsertim fel. rec. Pauli V. Prædecessoris nostri in Constitutione, quæ incipit: *Universi*, necnon prædictarum additionum, & declarationum Benedicti XIII. exceptis tamen Monitoriis intimandis ultra Montes, in quibus ad evitanda scandala, & litigantium incommoda, volumus omnino renovari, & observari stylum, qui olim in eo Tribunali vigebat, idest, quod ad ejusmodi Monitoriorum expeditionem non aliter procedatur, quam oblato prius ipsi Auditori, vel aliter, alteri ex ejus Locumtenentibus, coram quo Monitorium expediendum erit, supplici Libello universam Facti speciem clare & dilucide continentes, & prævio etiam ejusdem Judicis rescripto, quod Monitorium expediri possit, penes Causæ Notarium, vel Actuarium, diligenter custodiendo. Et si aliter, quam præfertur, & absque dicto supplici libello, ac speciali Judicis rescripto, dicta Monitoria ultra Montes intimanda expedita fuerint, Notarius, sive Actuarius, & Substitutus, qui illa expediverit; ipso facto incidat in pœnas superius expressas.

A monitio ad Judices pro præmissorum exequutione.

§. 48. Omnia, & singula hactenus a Nobis disposita ad rectam Judiciorum methodum restituendam, eo impensius ab omnibus exacte custodiri, & observari mandamus, quo clarius constat, hac nostra Constitutione non novas fieri, sed antiquas instaurari leges, provide, sapienterque institutas, & temporum injuria, ac hominum fraude obsoletas, & novo Pontificiæ auctoritatis præsidio communiti ordinem procedendi

dendi in Causis, jamdiu præscriptum Superioribus, & Inferioribus Tribunalibus a Sacra Tridentina Synodo, Congregationum Decretis, & Prædecessorum Nostrorum Romanorum Pontificum Constitutionibus, aliisque Ordinationibus Apostolicis. Ideoque si ipsi Judices omni semoto, ut par est, humanæ cupiditatis affectu, præ oculis solum habuerint, quæ tam maturo, tamque saluberrimo sunt constituta & ordinata consilio, facile eorum quilibet agnoscet, quæ sui; & quæ alieni Ministerii partes esse debeant in admittendis, ac respective rejiciendis Causarum Appellationibus, & Inhibitionibus: Atque ita fiet, ut non solum unicuique in suo ordine debita Jurisdictionis, & auctoritatis, prærogativa servetur; Sed etiam ut, extinctis prorsus, ac radicitus avulsis omnium contentionum, & discordiarum seminibus, mutuo charitatis vinculo Tribunalia socientur, & inter illa recte agendi disciplina Christiano Populo utilis, & necessaria restituatur.

§. 49. Demum, ut, exemplo nostro, omnes præmissorum executioni caute, & pro viribus incumbant, & ut præsertim Notariis, Tabellionibus, & eorum Actuariis, & Substitutis omnis contraveniendi ansa præcidatur, volumus, & expresse mandamus, Processus, & Acta Causarum in Nostra Romana Curia coram quovis Judice pendentium, ac Inhibitiones, Appellationes, Monitoria, aliasque Citatoriales, & Inhibitoriales literas, quas ab iisdem Notariis, eorumque substitutis, scientibus, vel insciis Judicibus, vel alias quomodolibet in posterum expediri contigerit, sedulo cognosci, & examinari per fide dignas Personas a Nobis opportune deputandas, quæ si deprehenderint, easdem Inhibitiones contra hujus Constitutionis formam, & ad subterfugienda Ordinariorum, & Episcoporum judicia, quæsito gravaminis colore, fuisse perperam concessas, & expeditas, in eosdem Notarios, & Substitutos Canonicis pœnis, aliisque a Nobis supra expressis, severe pro modo culpæ animadvertant. *Actorum visitatio, & examen indicitur.*

§. 50. Decernentes has præsentes literas semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter, & inconcusse observari; sicque, & non aliter in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. præfatæ Cardinales, etiam de latere Legatos, & ejusdem Sedis Nuncios, aliosve quoslibet quacumque præeminentia, & potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere, ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. *Clausulæ, & Decreta omnes arctantia.*

§. 51. Non obstantibus præmissis, ac quatenus opus sit, nostra, & Cancellariæ Apostolicæ regula de jure quæsito non tollendo, aliisque Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, necnon quibusvis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis, & consuetudinibus, ac usibus, & stylis, etiam immemorabilibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apostolicis, præfatis, aliisque quibuslibet Judicibus, Curiis, Tribunalibus, & Personis, etiam quantumvis sublimibus, & specialissima mentione dignis, sub quibuscumque tenoribus, & formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, & insolitis clausulis, irritantibusque decretis, etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus, ac consistorialiter, & alias quomodolibet in contrarium præmissorum concessis, editis, factis, ac pluries iteratis, & quantiscumque vicibus approbatis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, etiam si pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum nihil penitus omisso, & forma in illis tradita observata exprimerentur, & insererentur, præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, & insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque. *Derogationes opportunæ.*

§. 52. Ut autem eædem præsentes literæ ad omnium notitiam facilius deveniant, volumus illas, seu earum exempla ad valvas Ecclesiæ Lateranensis, & Basilicæ Principis Apostolorum, necnon Cancellariæ Apostolicæ, Curiæque Generalis in Monte Cita- *Publicationis præceptum, ejusque effectus.*

Citatorio, ac in Acie Campi Floræ de Urbe, ut moris est affigi, & publicari, sicque publicatas, & affixas omnes, & singulos, quos illæ concernunt, perinde arctare, ac afficere, ac si unicuique eorum nominatim, & personaliter intimatæ fuissent: ipsarum autem literarum transumptis, seu exemplis etiam impressis, manu tamen alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eamdem prorsus fidem tam in judicio, quam extra illud ubique locorum haberi, quæ haberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Exemplis auctoritas tribuitur.

Sanctio Constitutionis.

§. 53. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostri decreti, constitutionis, declarationis, annullationis, admonitionis, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac BB. Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem anno Incarnat. Dominicæ MDCCXLII. tertio Kal. Aprilis, Pontificatus Nostri Anno II.

P. Card. Pro-Datarius.
D. Cardinalis Passioneus.

Visa de Curia.

N. Antonellus.

J. B. Eugenius.
Registrata in Secretaria Brevium.
Publicat. die 18. Aprilis ejusdem Anni.

XLIX.

REVOCATIO

Peculiaris Statuti Ordinis Fratrum Minorum S. Francisci Capuccinorum nuncupatorum, quo ipsis vetitum erat, ne Confessariis extra proprium Ordinem unquam confiteri possent.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Dispensationes ab hujusmodi statutis alias petitæ & concessæ, fuerunt.

QUod communi auctoritatis juri innixum in Religiosis Familiis, etiam per peculiares Generalium Comitiorum sanctiones in aliquibus Ordinibus præceptum statutumque est, ut nimirum Alumni cujuslibet Instituti peccata sua non nisi ejusdem dumtaxat Religionis Confessariis, quibus, utpote omnium rerum in ipsa Religione servandarum cavendarumve notitia instructis, facilius est pro culpis salutare adhibere remedium, confiteri teneantur: illud, etsi aliquo pacto tamquam necessarium, & laudabile, ac propterea ab Apostolica hac Sancta Sede fortasse alias confirmatum etiamnum servatur, ea tamen secum afferre incommoda, propter quæ non sine aut conscientiæ angore, aut populorum offensione, adimpleri posse, alias nonnulli Fratrum præsertim Ordinum Prædicatorum, Minorum S. Francisci, aliorumque Superiores serio cogitantes, super hujusmodi Statutis Ordinum suorum dispensationem ab eadem Apostolica Sede, sibi impertiendam curarunt.

Rationes dispensandi.

§. 1. Quoniam autem, sicut accepimus, in Ordine Fratrum Minorum S. Francisci Capuccinorum nuncupatorum, idem quoque Statutum a Diffinitorio generali jamdudum editum, & in pluribus Capitulis generalibus dicti Ordinis comprobatum ea, qua decet, observantia viget, atque exigitur; ut nemo Frater expresse professus ordinis præfati, sive Presbyter, sive Laicus fuerit, sive iter agens, sive alicubi quocumque pacto de suorum Superiorum tamen licentia commorans, etiamsi ad prædicandum Verbum Dei, tam Adventus, quam Quadragesimæ temporibus, & ad Sacras Missiones quoque perrexerit, nemini, nisi sui Ordinis Fratris Confessario, per suum Superiorem ad Confessiones audiendas approbato, peccata sua confiteri, ab eoque Sacramentalem Absolutionem obtinere licite, & valide possit.

Rationes dispensandi.

§. 2. Hinc est, quod Nos, qui licet ejusdem Ordinis Alumnos, propter severioris disciplinæ cultum, summam animi demissionem, arctissimam paupertatem, & insignem in pietate, doctrinis, disciplinisque laudem, plurimi facere pergimus & pater-

nos

næ benignitatis testimoniis complectimur; tamen scientes, de mundano pulvere religiosa etiam corda sordescere, nec ad susceptum religiosæ vitæ institutum proficere, quin imo plurimum obesse, ut iidem Alumni, ac præcipuæ prædicationi Verbi Dei sacrisque Missionibus addicti, a suis Conventibus, quacumque de legitima causa, & longe, & diu absentes, ob Confessarii defectum, vel a faciendo Sacro, aut Sanctissimo Eucharistiæ Sacramento percipiendo, non sine populorum, quibuscum interea temporis conversantur, scandalo abstineant, vel ad Sacrosanctum Missæ Sacrificium celebrandum, aut Angelorum panem sumendum, ne scandalum oboriatur, cum conscientiæ angore accedant; hisce malis opportunum Apostolicæ providentiæ nostræ remedium afferre cupientes; motu proprio, & ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, ac prævia cujuscumque Statuti, seu Decreti, ut præmittitur, a generali Diffinitorio editi, & per generalia dicti Ordinis Capitula approbati, etiam ab Apostolica Sede præfata confirmati, revocatione; tenore præsentium statuimus, decernimus, & mandamus, ut quilibet ex Fratribus dicti Ordinis, sive in Sacro Presbyteratus Ordine constitutus, cujuscumque status, gradus, dignitatis, & conditionis, sive Laicus, seu Conversus fuerit, qui de Superiorum suorum licentia, quacumque de legitima causa, titulo, & occasione, sive prædicandi Verbum Dei quocumque tempore, sive sacras Missiones peragendi, sive iter agendi, & alicubi commorandi, ubi nullus Conventus, seu Hospitium, nullusque Frater dicti Ordinis Confessarius reperitur, libere, & licite possit, ac valeat quemlibet Presbyterum Secularem ab Ordinario Loci, vel Regularem a suo Superiore Regulari ad Sacramentales Confessiones excipiendas approbatum adire, eique peccata sua confiteri, atque ab ipso obtinere sacramentalem absolutionem, etiam quoad casus, per Constitutiones, & Statuta Regularia dicti Ordinis reservatos, incursasque proinde censuras, recepta salutari pœnitentia, præstitaque obligatione se statim, quoad ipsi permissum fuerit, coram suo Regulari Superiore præsentandi, ac de novo super casibus, & censuris hujusmodi absolutionem impetrandi.

Conceditur Indultum confitendi extraneis Confessariis deficiente Confessario approbato sui Ordinis.

Etiam quoad absolutionem a casibus reservatis, sub conditione &c.

§. 3. Decernentes easdem præsentes literas semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, & illis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, in omnibus, & per omnia plenissime suffragari: sicque in præmissis, per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Apostolicæ Sedis Nuntios, ac quovis alios quacumque præeminentia, & potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere; ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus præmissis, ac Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis necnon dicti Ordinis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apostolicis in contrarium præmissorum, quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, illorum tenores præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Clausulæ, & derogationes.

§. 4. Volumus autem, ut earumdem præsentium Literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides tam in Judicio, quam extra illud adhibeatur, quæ ipsis præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Datum Romæ apud San. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die xxx. mensis Martii MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno II.

Exemplorum fides.

Dat. die 30. Martii 1742.

D. Card. Passioneus.

BEATIFICATIO

L. Beati Camilli de Lellis Fundatoris Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Proœmium. IN virtutibus, rebusque a Servo Dei Camillo de Lellis Congregat. Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis Fundatore ad Divini honoris Cultum promovendum, augendumque, & ad opportuna procurandæ animarum Christifidelium saluti commoda, ac remedia comparanda præclare gestis, in quibus magnificata est dextra Excelsi, & amplissime triumphavit virtus Spiritus Sancti, divina ipsius misericordiarum Patris, qui mirabilis est in Servis suis, opera revelare, & confiteri, non solum honorificum, sed in hac potissimum aspera temporum conditione salutare etiam, ac necessarium esse ducimus, ut & universi Christifideles benignitatem Dei nostri, & divitias bonitatis ejus prædicantes, nova, atque uberrima habeant ad imitationem exempla, & ipse Servus Dei meritis honoribus mactatus in terris, certa e Cœlis patrocinio suo in diebus nostris impetret perpetuæ inter Christianos Principes pacis, communis Populorum tranquillitatis, & æternæ salutis auspicia, atque præsidia.

Summarium virtutum, & meritorum Beati viri. §. 1. Erraverat ille quidem a semita, quam tenuerant Servi Dei, qua iter ad Cœlestem Patriam intenditur, & ipsum fore persecuturum capta quædam in nativitate auguria addicebant; sed peculiari miserentis Dei providentia in viam rectam, in solemni die Purificationis Beatæ Virginis Mariæ Immaculatæ sacra, revocatum, adeo replevit spiritus timoris Domini, spiritus consilii, & fortitudinis, ut ejusdem amoris igne accensus, amare fleverit, atque arduum Christianæ pœnitentiæ, & perfectionis stadium ingressus, curriculum omnium virtutum, relicto aliis, atque sui præsertim Instituti Alumnis ad præeuntem impigre sectandum incitamento, confecerit; Unde a bonorum omnium largitore Deo immortalis beatitudinis bravium accepisse, nullus ambigendi sit locus. Quamobrem nihil ad supremum, gravissimumque Apostolicæ servitutis, in Catholicæ Ecclesiæ procuratione, imbecillitati nostræ per ineffabilem Divinæ bonitatis abundantiam demandatum ministerium rite sancteque obeundum intelligimus esse aptius, aut magis idoneum, quam ut, quantum Nobis ex Alto conceditur, ejusdem Servi Dei Camilli de Republica Christiana, atque hac Alma Urbe nostra, in qua maxime luculentissima suarum virtutum præsetulit specimina, & mortali vitæ finem imposuit, benemerentissimi, cultum, & venerationem, ad Omnipotentis Dei gloriam, Catholicæ Ecclesiæ decus, & Christiani populi utilitatem, promoveamus.

Ordo in ejus causa servatus. §. 2. Cum itaque, mature, diligenterque discussis, atque perpensis per Congregationem Ven. Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Sacris Ritibus præpositorum, Processibus de Apostolicæ Sedis licentia confectis, super vitæ sanctitate, & virtutibus, tam Theologicis, quam Moralibus in gradu heroico, quibus eumdem Servum Dei Camillum de Lellis multipliciter claruisse, necnon miraculis, quæ ad ejus intercessionem, & ad manifestandam hominibus ipsius sanctitatem, a Deo patrata fuisse asserebatur, eadem Congregatio coram Nobis constituta, auditis etiam Consultorum suffragiis, uno spiritu, unaque voce censuerit, posse, quandocumque Nobis videretur, prædictum Servum Dei Beatum declarari, cum consuetis indultis: Hinc est, quod

Præces Sanctæ Sedi porrectæ pro ipsius Beatificatione. Nos piis, atque enixis antedictæ Congregationis Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis, jamdudum sæpius porrectis supplicationibus, quibus olim suas, & cl. mem. Hispaniarum Reges Catholici, tum Philippus III. tum Philippus IV. ad fel. rec. Paulum Papam V. Gregorium PP. XV. & Alexandrum PP. VII. Prædecessores nostros, & utriusque sexus Principes, ac Duces, necnon Nobiles Viri Electi Civitatis Neapolitanæ, aliique ex Ordine Ecclesiastico preces, & vota conjunxerant, Nobis nuper

Eidem Beati nomen, & honores decernuntur. iterum porrectis, benigne inclinati, de supradictæ Congregationis consilio, & assensu, auctoritate Apostolica, tenore præsentium indulgemus, ut idem Servus Dei Camillus de Lellis, in posterum Beati nomine nuncupetur ejusque Corpus, & Reliquiæ venerationi fidelium (non tamen in processionibus circumferendæ) exponantur; Imagines quoque radiis, seu splendoribus exornentur; ac de eo quotannis die xv. men-

mensis Julii recitetur Officium, & Missa de Communi Confessoris non Pontificis, cum Oratione a Nobis approbata juxta Rubricas Breviarii, & Missalis Romani. Porro recitationem Officii, & Missæ celebrationem hujusmodi, fieri concedimus dumtaxat in universa Congregatione eorumdem Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis, & in civitate, ac Diœcesi Theatina, ubi natus, ab omnibus utriusque sexus Christifidelibus, tam Sæcularibus, quam Regularibus, qui ad Horas Canonicas tenentur, & quantum ad Missas attinet, etiam ab omnibus Sacerdotibus ad Ecclesias, in quibus Festum peragetur, confluentibus. Præterea primo duntaxat anno, a datis hisce literis, & quoad Indias, a die, quo eædem literæ illuc pervenerint, inchoando, in Ecclesiis Congregationis, Civitatis, & Diœcesis antedictæ, solemnia Beatificationis ipsius Servi Dei, cum Officio, & Missa, sub ritu duplici majori die ab Ordinariis respective constituta, postquam in Basilica nostra Sancti Petri in Vaticano celebrata fuerint eadem solemnia Dominica Secunda post Pascha Resurrectionis Domini Nostri Jesu Christi currentis anni MDCCXLII. pariter celebrandi facimus potestatem.

§. 3. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, ac Decretis de non cultu editis, cæterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, ut earumdem præsentium literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu Secretarii dictæ Congregationis Cardinalium subscriptis, & sigillo Præfecti ejusdem Congregationis munitis, eadem prorsus fides ab omnibus, & ubique, tam in judicio, quam extra illud habeatur, quæ ipsis præsentibus haberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die VII. Aprilis MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno secundo.

Clausulæ.

Data die 7. Aprilis 1742.

D. Card. Passioneus.

LI.

LITTERÆ

Canonizationis Beatæ Elisabethæ Lusitanorum Reginæ.

BENEDICTUS EPISCOPUS SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Rationi congruit, & convenit æquitati, ut ea, quæ Romani Pontificis provida deliberatione, ac Venerabilium Fratrum suorum S. R. E. Cardinalium, necnon Patriarcharum, Archiepiscoporum, & Episcoporum tunc in Romana Curia commorantium unanimi consilio, decreta, definita, & statuta fuerunt, licet, ipsius superveniente obitu, Literæ Apostolicæ desuper confectæ non fuerint, suum debitum consequantur effectum.

Exordium.

§. 1. Gaudeat in Domino, & in donis gratiæ suæ glorietur felix Lusitaniæ Regnum; sed laudent alii Cœli illius temperiem, amœnas Tagi ripas, divitias ex toto Orbe navibus eo illatas, & congestas, nobilitatem Urbium, hominum ingenium, & solertiam, & in remotissimis Terrarum Orbis regionibus detegendis, subjiciendisque felicitatem. Una est, quæ præcipuam ex Sacerdotali ore laudem meretur, & quæ in Sancta Dei Ecclesia merito extolli, & prædicari debet, suorum scilicet Regum pietas, & religio. Hæc enim Lusitanum Regnum fundavit, hæc ampliavit, hæc ad summam gloriæ, & laudis magnitudinem evexit, hæc in ea amplitudine, qua nunc floret, servat, & custodit. Nam Princeps ille, & genere, & virtute clarus Henricus, qui Lusitaniæ Regni decus, ac gloriam, barbarorum gentium incursu, ac veluti inundatione afflictam erexerit, atque instauravit, cum in Hispania adversus Mauros Alphonso Sexto strenuam navasset operam, & Therasiam ejus filiam in Uxorem, & Lusitaniæ partem in dotem & præmium virtutis accepisset, eam statim, ereptis e Maurorum potestate aliis oppidis, plurimum auxit. Posteaquam vero e Hierosolymitana expeditione, quam pietatis, & Religionis studio susceperat, reversus est, nunquam bello contra Mauros abstinuit. Nam quinque supra viginti de Mauris reportatis victoriis, multisque de manubiis, ac spoliis hostium, Templis, ac Cænobiis erectis, ad Asturicam, quam obsidebat, in armis, prout Fidei propugnatorem decebat, ultimum diem obiit. Nec ejus filius

Alphon-

Alphonsus tanto Patre inferior fuit: Testes sunt Leiria Urbs munitissima Mauris erepta, Scalabis inexpugnabile Oppidum in potestatem redactum, Olyssippo expugnata, innumerabiles Maurorum, & Barbarorum copiæ pauco militum numero pluries disjectæ, unus, & triginta Barbarorum Reges armis devicti. Siquidem nunquam a persequendis bello Crucis hostibus terra marique cessavit, donec eliminata e Lusitaniæ finibus Mahumetana superstitione, Catholica Religio a pluribus annis exul, veluti triumphans in propriam sedem reduceretur: Cujus non minus virtus in bello, quam pietas in pace resplenduit. Nam egregio pietatis documento, cum ex acie domum redibat, in Monasterium Sanctæ Crucis se recipere, ibique cum Religiosis Viris Chorum adire, orare, psallere, sacrisque mysteriis adesse solitum fuisse traditur. Difficilis quidem res esset, si quis Lusitanorum Principum, qui Henrico, & Alphonso successerunt, fortiter, ac pie gesta persequi, & præstita ab eis in Catholicam Religionem officia recensere vellet. Innumera enim non solum in vicinis, sed in remotissimis partibus, adversus Mauros, Turcas, Saracenos, Idololatras, bella pro Religione suscepta, relatæ victoriæ, parta pietatis trophæa. Ingentes classes adversus Christianorum hostes maximo sumptu paratas, & omni re instructas in ultimas, & prorsus ignotas Orbis regiones missas, quis ignorat? Et antiqua Lusitanorum Regum virtutis exempla adversus Christiani nominis inimicos renovata nostra memoria vidimus, & contra ferales Turcarum debacchantium impetus, præsens in Lusitanorum Regum pietate Roma, & Italia sensit auxilium. Sed Christianum nomen non solum armis, opibus, & sanguine suo Lusitani Reges tutati sunt; verum etiam longe lateque studio, cura, ac solicitudine propagarunt, ut hanc unam egregiam laudem propriam sibi facere velle visi sint, Evangelium Christi Domini disseminare, Catholicæ Fidei lucem diffundere, superstitiosos cultus abolere, Crucis vexillum in longe dissitas, & nunquam ab aliis aditas regiones inferre. Nam eorum opera ora Punica arcibus occupata, Mari Atlantico emenso, Insulisque per illud sparsis, totaque ulteriore Lybia qua mari lustrata, qua terra penetrata, Arsinario Promontorio, Guinea, Zanguebaria, & Promontoriis intra, & sub Æquatore constitutis, & ultra ad Cancri tropicum utraque Æthiopia, Insulisque vastis, Persici, & Arabici freti finibus pervasis, qua Asia ab Africa disjungitur, barbaris atque efferis Nationibus venerandum Christi nomen, ac salutaris Evangelii doctrina annunciata est. Insuper India, quam late intra Indum, & Gangem protenditur, transmissa, in Auream Chersonesum, & Sumatram, plurimasque immensi illius Archipelagi insulas, ad Molucas usque, ultimamque Janopiam, & in Sinicum Imperium, & Tartarico Regno proximas regiones; insuper ad Occidentales Indos cursu deducto, in Phernambucum, Maranianam, cæterasque vastissimæ Brasiliæ Terras, sacris Ministris, & Verbi Dei Concionatoribus Regio sumptu, & Apostolicæ Sedis auctoritate missis, populis habitantibus in Regione umbræ mortis Lusitanorum Regum, aliorumque Catholicorum Principum pietate Lux Evangelicæ Fidei affulsit. Profecto admiratione suscipi potius, quam pro meritis laudari in Domino potest munificentia, & Religio Lusitanorum Regum, in large ac splendide protegendi, sublevandisque populis ad Catholicam Veritatem recens adductis, in alendis, ac sustentandis Sacrarum Missionum Ministris, in ædificandis inter barbaras gentes immortali Deo Templis, in extruendis Religiosorum Virorum Cænobiis, in erigendis, pro erudienda in Catholica Religione, & Ecclesiastica Disciplina juventute, Sacris Ædibus, & Seminariis, aliisque peragendis, quæ ad expellendas Maumethanæ impietatis, vel Idololatriæ errorum tenebras, & ad diffundendum Christianæ veritatis lumen conducebant. Itaque tantis pietatis operibus, & tam præclare a Lusitanis Regibus in bello, & pace pro Religione gestis, hanc inter cætera amplam mercedem retulit benignissimus Deus, ut in Regia Domo, ac Familia existerent fœminæ morum integritate, & vitæ sanctitate illustres, quæ Deo dilectæ, & mundo mirabiles, in Servorum Dei numerum a Catholica Ecclesia adscribi mererentur; ut si Lusitaniæ Regnum in terris suorum Regum virtute, & pietate maxime confideret, majus in Cælis in suorum Principum sanctitate, & meritis incolumitatis suæ præsidium haberet. Ex hoc numero fuerunt Theresia, Sancia, Mafalda, Johanna. Sed præ omnibus, & Sanctarum operationum laude, & cœlestium miraculorum magnitudine emicat Beata Elisabeth Regina, quam fel. rec. Urbanus Papa Octavus Prædecessor Noster pro sua pastorali solicitudine tanquam sanctam, & electam Dei in universali Ecclesia colendam, & venerandam Apostolica auctoritate decrevit. Et Nos, quos in Apostolatus ministerio, licet

cet

cet immerentes, Divini consilii altitudo succedere voluit, ejus vitam, & res mirabiliter sanÄ‡teque gestas Christiano Populo considerandas proponimus; ut Principes Fœminæ, inter Regales delicias, & mundanos aulæ fastus, præ oculis habeant, quam imitentur; omnes vero, ad quam calamitosis hisce temporibus, & in tanta rerum omnium perturbatione, supplices confugiant: ut quæ in terris contrarias dissidentium Principum voluntates miro gratiæ Dei dono in concordiam reducebat, modo in Cœlis Beata, precibus apud Deum pro Nobis intercedere velit, quo tanti gravissimorum bellorum motus, armorumque turbines, potentissimæ Divinæ voluntatis jussu compescantur & diremptis dissidiis, reconciliatisque inter se discordantium Principum animis, Sancta Dei Ecclesia Regi pacifico, & omnium bonorum Datori gratiarum hymnos, & debitas laudes persolvens in tranquillitate quiescat, ac pace & concordia filiorum suorum lætetur.

§. 2. Nata est Elisabeth anno a Virginis partu millesimo ducentesimo septuagesimo primo: Pater ei fuit Rex Aragoniæ Petrus, Jacobo Rege natus, & Violantia Regis Hungariæ filia: Mater Constantia, filia Manfredi Siciliæ Regis, & Friderici Secundi Imperatoris neptis. Præluxit in ea fax illa virtutum, quæ cum ætate ipsa adolescens, & in diem magis magisque relucens in hoc sæculo, tamquam in tenebricoso loco, lumine ac splendore suo viam salutis aliis præmonstraret. Recens enim a partu ad Regem Jacobum Avum allata, atque ab eodem ad sextum ætatis annum Christianis moribus imbuta, de ipsa prædicare, ac bene prædicare ille solebat, neptem illam atque alumnam suam, feminarum omnium optimam, clarissimamque futuram, quæ ex Aragoniorum Regum stirpe natæ unquam fuissent. Ex humanis erepto Jacobo, sexennis puella reducta in Patris domum, ibi, quam ab Avo didicerat, prosecuta est integerrimæ vitæ rationem. Pueriles ludos, ornatum corporis, voluptatum delicias, tenera adhuc, & infantili ætate, sed cœlo matura, fugiebat: Divinis precibus, ciborum abstinentiæ, Caritatis operibus impense vacabat; ut Pater ipse fuerit solitus affirmare, suarum rerum, ac Regni felicitatem Elisabethæ virtutibus, ac meritis apud Deum acceptam esse referendam.

In lucem edita Elisabeth Avo ejus Jacobo Regi educanda traditur, & futuræ sanctitatis indicia præfert.

§. 3. Educata pudice, ac sobrie, ubi plenis annis nubilis facta est, longe clarescens honestis moribus suis, quibus eam Deus etiam mortalibus oculis pulchram faciebat, & reverenter amabilem, atque mirabilem, a pluribus Christianorum Principum Filiis, per crebras legationes, & literas in matrimonium expetitur. Sors obtigit Lusitaniæ Regi Dionysio, Alphonsi III. filio; cui Regiis, & Christianis ritibus nuptui tradita, non tanquam viro, sed tamquam domino subdita fuit, studens eum demereri conjugalibus obsequiis, & Deo lucrifacere. Et quoniam bonum conjugii est, & Dei donum, proles ex legitimis nuptiis suscepta; hanc quoque Deus largitus est famulæ suæ, ut pudicitia, sanctisque moribus, & fæcunditate etiam Viro suo probaretur. Nam ætatis anno decimo septimo Constantiam filiam peperit, vicesimo vero Regni hæredem Alphonsum. Sed quos in hanc mortalem lucem ediderat, iterum parturiens Deo, bonis erudiebat monitis, sanctisque moribus informabat, & exemplo suo, quod longe efficacius verbis est, ad pietatem, omnemque virtutem instituebat.

Lusitaniæ Regi Dionysio nubit, ac susceptam Prolem optimis moribus, ac documentis imbuit.

§. 4. Etenim illa non minorem excolendis in se virtutibus, quam in liberis educandis, aliisque necessariis rebus procurandis, dabat operam: In sacris precibus assidua, frequens ad rem Divinam erat; ubicunque versaretur, Sacellum habebat religiose constructum, ac magnifice ornatum, Sacerdotibus, aliisque Sacris Ministris instructum, quo a tumultuantibus sæculi curis secedens, in Sancta Dei contemplatione quiesceret; ibi enim ejus erat requies, ibi fere semper habitabat, soli Deo intenta, & cœlestibus inhians divitiis, terrenas opes, & vana corporis ornamenta, quibus animæ pulchritudo non augetur, sed corrumpitur, contemnebat: decenti, & modesto induta cultu, composito vultu, & demissis oculis incedens, externo præferebat in habitu virtutem, quæ intus latebat in corde. Ubique enim Deum sibi præsentem habebat, & quo magis in eum amore ferebatur, eo vehementius vitia, & peccata odio prosequebatur, ut si quando Divinam lædi Majestatem animadverteret, injuriam sibi fieri, & se ipsam læsam existimaret.

Sanctis operibus, ac cœlestium rerum contemplationi vacat.

§. 5. Hujus etiam vis Sancti amoris dulces ei reddebat acerbissimas pœnas, quibus subjicere corpus, & in servitutem redigere curabat, ne ad Creatorem suum tendentem animum cænosis terrenarum cogitationum motibus impediret, & rebellantium passionum turpis ad terrena a Cœlestibus avocaret. Quadruplex illa jejunium ab ado-

Jejuniis, aliisque pœnis corpus macerat.

adoleſcentia ſolemne habuit: quadragenarium, & commune Chriſtianorum omnium; alterum, quo præparari ſolent homines Religioſi ad Chriſti adventum; tertium, quod Angelorum appellant, a die feſto Beatæ Virginis Aſſumptæ, ad Archangeli Michaelis diem; ac poſtremum a feriis S. Joannis Baptiſtæ ad diem Aſſumptæ Virgini Sacrum. His igitur jejuniis, & inſuper nocturnis vigiliis, diurniſque laboribus, aliiſque pœnis, in Regum deliciis enutritum corpus macerabat; a vino, in quo eſt luxuria, adeo aſſueverat abſtinere, ut mediam fere anni partem ſolo pane tranſigeret, & aqua.

Gravi morbo correpta aquam potui ſibi dari imperata, quæ Dei omnipotentia bis in vinum convertitur.

§. 6. Cum aliquando jaceret gravi ſtomachi morbo laborans in Oppido Alenquerio, præſcripſerunt ei Medici, ut vino uteretur; illa vero, cum id curationi valetudinis neceſſarium eſſe minime duceret, & ſanctum ſuum propoſitum in abſtinendo a vino levi ex cauſa mutare timeret, renuit id facere, juſſitque aqua ſibi afferri. Sed æterni Dei benignitas, qui voluntatem timentium ſe facit, dignata eſt voluntati famulæ ſuæ obſequi, ne hominum conſilio, indictam ſibi abſtinentiæ legem transgredi cogeretur, voluitque ſimul, eam uti remedio, quod per os Apoſtoli ſui diſcipulo ejus Timotheo ægrotanti ſuggeſſerat, ſcribente ad eum Paulo: *utere modico vino propter ſtomachum*: Itaque renovato mirabili illo prodigio, quod primum; cum inter homines Chriſtus Dominus verſaretur, in nuptiis Canæ factum eſt, aqua bis ad eam allata, bis Omnipotentis voluntatis ſuæ nutu, quo res omnes e nihilo eduxit, in vinum commutata eſt.

Pauperum, & Miſerorum neceſſitatibus ſubvenit: Monaſteria ædificat, eaque redditibus donat, atque alia pietatis officia præſtat.

§. 7. Ex amore Dei ſumma illa Caritas erga proximum oriebatur, qua conſolabatur afflictos, ſuccurrebat egenis, pauperibus inſerviebat, curabat ægrotos, omnes in Chriſto complectebatur, ſublevabat pecunia, reficiebat alloquio. Nullus inopum occurrebat, in quem illa ſtipem benigniſſime non conferret, atque ex infinita multitudine debilium, languentium, pauperum, infirmorum, qua ſe videbat aſſidue circumfuſam, vacuum abire, aut ſolatio deſtitutum neminem patiebatur: Quos intelligebat præ pudore ſtipem cogere non audere, quamvis id ſuaderet neceſſitas, non ſolum prompta eis ſubveniebat pecunia, ſed etiam quotidianis ſumptibus ſuſtentabat: Non exiguum frumenti numerum dabat Religioſis familiis, quæ in quibuslibet Luſitaniæ partibus verſabantur: Cænobiis Monachorum, quacumque iter faceret, certam pecuniæ ſummam quotannis aſſignabat in veſtem. Almoſterienſe Monaſterium prope Scalabim a Berengaria nobili fœmina inchoatum ipſa perfecit: Aliam domum, ubi partus a Parentibus expoſiti educarentur, quam Martinus Epiſcopus Guarvienſis morte occupatus abſolvere non potuit, non modo abſolvit, ſed redditibus etiam, & excipiendorum numero puerorum amplificavit: Xenodochium e regione ſuæ domus prope Conimbricam erexit, ubi triginta pauperes certis attributis ſumptibus alebat, ac veſtiebat, atque identidem præſentia, allocutione, miniſtrandi quoque officio ſolabatur; denique communis omnium Parens, & Patrona cenſebatur, & temporalibus neceſſitatibus miſerorum ſubveniens, animas, quorum corporibus ſuccurrebat, humanitate, ac benignitate ſua ad Deum trahere ſatagebat.

Quotannis feria ſexta majoris hebdomadæ leproſis abluit pedes, quorum unum ab Atrienſi ſervo graviter percuſſum reddit incolumen.

§. 8. Conſueverat Beata Eliſabeth feria ſexta majoris hebdomadæ elephantiacis aliquot, ſeu leproſis, pedes abluere, & ſtipem elargiri. Id aliquando cum perfeciſſet in oppido quodam Scalabi appellato, ex iis unus, quibus id præſtiterat officium, reliquis tardior, ob morbi vim vehementiorem, ſubſtitit parumper in Regia; quod ubi Atrienſis quidam Servus animadvertit, ferox, & aſper, ac rei geſtæ ignarus, acerrimis eum conviciis eſt inſectatus: cumque ille reclamaret, fuſtem arripiens, hominis, qui ſe præ morbo commovere vix poterat, caput ſumma vi percuſſit, & graviter vulneravit. Concidit infelix in terram ea plaga accepta, & calamitatem ſuam cæpit ejulans lamentari. Accurrit, & vocibus, & miſerabili ſpectaculo Urraca Vaſchia, renunciatque Reginæ, cui ob ſtudium pietatis erat familiariſſima, quid factum fuerit; illa hominis miſeri atque innocentis calamitate commota, in ſuum cubiculum eum imperat deportari, deinde album ovi exceptum ſtupa vulneri ſuis ipſa manibus imponit, additaque pecunia in reliquos ſumptus, eum dimittit. Poſtridie quam hæc geſta fuerant, ſciſcitatum mittit, quomodo ſe æger habeat: optime reſponſum fuit; & cicatricem, poſt factam a Regina medicinam ſtatim fuiſſe obductam. Ita Regii famuli injuriam Beatæ Reginæ Sanctitas, & clementia compenſavit.

Feria quinta hebdomadæ præfatæ, duodecim mulierum elephantiaſi.

§. 9. Ejuſdem majoris hebdomadæ feria quinta, lavare duodecim mulierum elephantiaſi, ſeu lepra laborantium pedes, iiſque etiam pecuniam, & veſtes donare, & ad men-

menſam ſplendide acceptis miniſtrare conſueverat. Earum una pedem alterum cancro affectum tam male habebat: ut parum abeſſe; quin duo digiti deciderent; altero igitur abluto pede, alterum in pelvim immittere, Regina poſtulante, renuebat. Conſcia enim latentis mali, & turpis deformitatis, pedem illum aut Reginæ manibus attingi, aut oculis videri indigniſſimum judicabat. Sed Urraca Vaſchia, quæ Eliſabethæ aderat, ejus juſſu recuſantis pedem in aquam mittit. Id ubi factum eſt, odor illico afflatus eſt tam gravis, ac peſtilens, ut omnes Reginæ Miniſtræ, cum eum præ faſtidio ferre non poſſent, ſe proripuerint foras: ſola imperterrita manſit Regina, quæ Chriſtiana magnanimitate, & Caritate memorabili, ulcus non modo non horruit, ſed ſuis manibus tractare, ac medicinam aliquam adhibere aggreſſa eſt. Accedit ergo plena miſericordiæ, plena humanitatis, procumbit ante miſeriam fœminam, fovet aqua calida pedem, & ulcus leniter, ac molliter expurgat: poſtremo ejus, *qui vulneratus eſt propter iniquitates noſtras, & reputatus eſt quaſi leproſus, & percuſſus a Deo* amoris impetu acta, ipſum cancrum, cujus vel odor erat intollerabilis, oſculatur, & ſalutare Signum Crucis imponit. Mirum dictu, ſed tanta virtute digniſſimum! nulla interpoſita mora, & Signo Crucis, & oſculo, & ſimul Beatæ Reginæ merito, inſanabile ulcus Dei omnipotentia factum eſt ſanum.

[tiaſi laborantium pedes lavat ex quibus unam cancro infirmam oſculo ſimul ac Crucis ſigno mirabiliter ſanat.]

[Humilitatis amans oculorum uſus puellæ reſtituto, vetat miraculum divulgari.]

§. 10. Cum aliquando proficiſceretur Conimbrica in Urbem Portum, per vicum quemdam iter habuit, nomine Ariſanam; hic illi obviam proceſſit ruſticana quædam fœmina, filiolam ſecum ducens ab ortu cæcam; oravit Reginam ſupplex, ut oculos puellæ manibus tantum attingeret; illa obſecratione ſimul, ac miſeratione permota, morem geſſit matris voluntati; poſt paucos dies exultans, & geſtiens venit ad Eliſabetham cum filiola quæ ſtatim atque tacta fuerat, uſum oculorum acceperat, agunt immortales Reginæ gratias, ipſa vero a Magiſtro humilitatis edocta, qui pertranſiens benefaciendo, & ſanando omnes, ſe tamen beneficiorum auctorem probari nolebat, vetuit illis rem palam facere, utque facilius impetraret, veſſe utramque donavit.

[Margaritam Freilam ab inſanabili tubere in Stomaco liberat.]

Nobilis quædam & religioſa mulier, Margarita Freila, quæ in Æde Sacrarum Virginum, cui nomen eſt Chelis, prope Ulyſſipponem morabatur, Reginam in Urbe commorantem adivit, a qua ſtatim ac pallido vultu, & macie confecta viſa eſt, cauſam rogatur; tuberculum, reſpondit, ſuper ſtomachum natum; ſignum illa Crucis ægræ parti imponit, quo facto, reſedit omnis tumor, dolorque deceſſit. Margarita tam gravi morbo liberata præ gaudio continere ſe nequivit, quin illico omnibus manifeſtaret Eliſabetham tam inſperatæ curationis auctricem. Quod cum ad aures ejus perveniſſet, non parum inde moleſtiæ accepit, dolens laudem ſibi, aut gloriam ullam tribui, quam ſoli Deo debitam intelligebat. Itaque accerſita ad ſe muliere, graviter cum ea conqueſta eſt, ſilentiumque in poſterum imperavit. Et quoniam profuſa in egenos Caritate maxime erat liberalis, in ſinu ſæpe ferebat, quæ iis benigniſſime diſpenſaret. Accidit, ut eam hæc in ſinu clam gerentem Vir ipſius Rex Dionyſius obſervaret, qui forte ei factus obviam, interrogavit, quid in ſinu portaret; roſas, inquit; ac Dionyſii juſſu explicato ſinu, opes illæ diſtribuendæ pauperibus in recentes roſas verſæ conſpiciuntur. Ita omnipotens Deus, qui aridam Aaron virgam germinare fecit, & turgentibus gemmis erumpere flores, ad dictum Beatæ Eliſabethæ, opes pauperibus deſtinatas in fragrantes roſas media hyeme commutavit, ut quantum ſibi gratum, ac ſuave eſſet Famulæ ſuæ miſericordiæ in pauperes ſacrificium, tam mirabili prodigio oſtenderet.

[Opes pauperibus diſpenſandas in recentes roſas commutat.]

[Variis exercetur tribulationibus; Parentum, & Conſtantiæ Filiæ jactutam æquo animo ſuſtinet, quam in Cœlum proficiſcentem videt.]

§. 11. Neceſſitatem tribulationum non uno in loco nos monet Spiritus Sanctus in Sacris Scripturis, dicens: *Sicut ſocii paſſionum eſtis, ſic eritis & conſolationis:* & rurſus: *Hæredes quidem Dei, cohæredes autem Chriſti, ſi tamen compatimur, ut & conglorificemur*. Itaque benigniſſimus Deus qui per ineffabiles, providentiæ ſuæ vias, amariſſimis offenſionibus etiam illa adſpergens, quæ licito quidem, ſed fortaſſe nimio amore a Servis ſuis tenentur, totis cordis affectibus, & intimis animi conatibus, ad ſe, miſericorditer ſæviens, eos ire compellit, B. Eliſabetham maximis perturbationum fluctibus, & adverſitatum tempeſtatibus jactari ſinit. Et quidem Conſtantiam Filiam præreptam ſibi inverſo quodammodo naturæ ordine, graviter doluit, tum etiam aliorum Cariſſimorum jacturam non mediocri animi ſui dolore fortiter ſuſtinuit. At Conſtantia Filia, permittente Deo, qui conſolantur nos in omni tribulatione noſtra exacto unius anni ſpatio, quo ipſius anima Sacrum quotidie fieri per integrum caſtumque. Sacerdotem curaverat, Matrem conſolata eſt, cum per quietem e pur-

purgantis ignis pœnis in æternam felicitatem transeuntem se illi præsentem exhibuit.

Aversum a se Dionysii Regis animum, ac spreti Conjugalis thalami injuriam humiliter tolerat.

§. 12. Sed inter alia multa adversa, & aspera, quæ ipsi acciderunt, maximo quidem mœrore afflixit Regis mariti abalienatus animus, & ad illicitos amores abreptus. Nam Dionysius, qui aliquot annos cum illa conjuncte, integreque vixerat, quibusdam quasi voluptatis injustæ præstigiis fascinatus, voluntatem ab ea cœpit avertere, omnemque amorem ad quasdam transtulit mulieres, ex quibus liberos etiam suscepit. Toleravit illa patienter spreti cubilis injurias, & fracti maritalis fœderis crimen; atque humili cordis oculo indignas mulieres sibi prælatas respexit; neque cum aliquo de Mariti infidelitate conquesta est, neque ullam hac de re cum eo habuit simultatem; sed expectans in silentio misericordias Domini, qui solus facere potest mundum de immundo conceptum semine, loquebatur ei sanctis operibus suis, pietate sua, mansuetudine sua, tolerantia sua, humilitate sua. Tantæ igitur virtutis luce e lethali peccati somno excitus Dionysius aperuit mentis oculos, agnovitque turpitudinem suam, eamque detestatus, reliquum vitæ tempus caste, sancteque traduxit.

Exortas inter Dionysium Regem, & Alphonsum Fratrem, ac inter eundem Dionysium inter, & Ferdinandum Castellæ Regem discordias dirimit.

§. 13. At vero piissimæ Reginæ animum non minori mœrore, ac tristitia pertulerunt exorta inter summa, & carissima sibi capita dissidia. Sed hoc quoque Servæ suæ grande donum concesserat ille, cui juxta Prophetam nomen est, *Admirabilis Consiliarius, Deus Fortis, Pater futuri Seculi, Princeps Pacis*, ut inter discordes animas tam se fortem gereret, ut labores, ærumnas, & extrema vitæ pericula pro earum salute contêmneret; tam mitem, ut irarum morsibus exasperata pectora alloquio suo leniret; tam prudentem & pacificam, ut irreconciliabili odio dissidentes ad pacem, & concordiam reduceret. Ac primo quidem gravem inter Dionysium Regem, & ejus Fratrem Alphonsum ortam discordiam, vel potius apertum bellum, copiis utrinque coactis, scissaque universa Lusitania in contrarias partes, compressit, ac diremit amatissima pacis Regina, fusis ad Deum precibus, Sacrorum Antistitum & Principum Virorum opera adhibita, suis postremo ad utrumque adhortationibus, atque obsecrationibus sæpius interpositis. Deinde vero non inferiori laboravit cura, atque industria, ut revocarentur muta jam arma ab Rege Dionysio in Ferdinandum Puerum Castellæ Regem, ejusque tutores: Tum gravissimæ aliorum Principum affinium dissensiones per eam pacatæ sunt, quæ perniciosa mala universæ Hispaniæ allaturæ videbantur.

Alponsum ejus Filium qui defecerat a Patre, ex imminenti vitæ discrimine vindicat.

§. 14. Sed nulla illustrior, ac magis necessaria conciliata pax ab Elisabetha, quam cum Dionysius Parens, & Filius Alphonsus plusquam civilia inter se bella suscepissent. Indignatus enim Dionysius ob Filii contumaciam, qui facinorosorum turmis stipatus, Patris auctoritatem, & imperium contemnebat, Regnoque dejicere minabatur, statuerat ex improviso eum opprimere. Appositis igitur ad omnes vias Custodibus, ne quis periculi nuncius ad Alphonsum iret, armatos raptim milites, & expeditos, secum proficisci jussit, ut acerbas de filio pœnas sumeret. At Elisabetha rei certior facta, per Nuncios diversis itineribus emissos, quanto in discrimine versetur, Filio significat, monetque, ut iram Patris declinet. Ipsa interim precibus, & lacrymis apud Deum exposcebat, ut tantum a viro, a Filio, & a regno malum averteret. Ejus itaque diligentia, atque pietate factum est, ut Filius digressus e loco, ubi opprimendus erat, saluti suæ provideret, cujus contumacem in Patrem animum pia Mater, ad quam de tanto beneficio gratias acturus se contulerat, monitis, ac precibus infringere aggressa est. Verum in nihilo melior factus, sceleratum parare cœpit in Patrem bellum, qui facinorosis indignitate commotus, aliorumque consiliis stimulatus, omnem viam ad vindicandam impietatem Filii quærebat. Exulcerabant hæc animum Elisabethæ, quæ demisse, atque assidue a Deo precabatur mitiorem Viro mentem, Filio saniorem. Accusata vero apud Dionysium nimiæ caritatis in Filium, & muliebris indulgentiæ, ademptis Castellis, bonisque fere omnibus ereptis, ne qua Filium ope juvaret, in liberam custodiam tradita est, jussaque ne statuto loco egrederetur. Æquo animo indignam passa est calumniam piissima Regina, neque conquesta est de acerbo Viri imperio; sed statim paruit, & aliorum reclamantium querelas compescuit. Interea Alphonsus expugnandis atque in suam potestatem redigendis Urbibus; Dionysius iis, quæ a sua potestate defecissent, diruendis, atque evertendis; uterque in Lusitania misere devastanda, opes omnes, operamque ponebant. Quo tempore Beata Regina, religio-

Jussu Regis in libera custodia, ne quam illi opem ferat, detinetur.

ligiosissimis quibusque fœminis undique ad se convocatis, cum iis tuta erat jejuniis, precibus, lacrymis, aliisque piis operibus ad exorandum Deum, *qui ventis, & mari imperat, & obediunt ei*, ut horridam tempestatem, quæ ingentem ruinam secum ferebat, superna ope sedaret. Ubi vero accepit, bellum vehementius in diem inflammari, neque extingui posse nisi vel Viri, vel Filii sanguine, Civium strage, Civitatum excidio; continere se nequivit, quin Caritatis pennis e custodia convolaret ad Castra, Virum obsecraret, Filium obtestaretur, cum utroque per se, & per Principes Viros ageret, ut Patris in gratiam Filius restitueretur. Concessum est Dei munere, quod Elisabethæ pietas merebatur; Sed non diuturna fuit illa concordia. Etenim cum Alphonsus, contra voluntatem Patris, ad Oppidum Scabalin accedere instructo agmine conaretur, obviam illi cum exercitu processit Dionysius. Itaque armatas acies contra Filium jam Pater direxerat, datum utrinque fuerat belli signum, concurrebant ex utraque parte cognatis armis milites, ventum erat ad manus; cum Elisabeth sui oblita, de animarum salute tantummodo solicita, sine famularum comiatu, sine cultu, raptim accurrit, interponit se inter Virum, & Filium, non a telis utro citroque jactis deterrita, non a suæ vitæ periculo retardata, Filium adhortationibus morigerum Patri, Virum obsecrationibus placatum Filio reddit, utrique vitam, utrique salutem, operante Domino, & loquente ad eorum corda, dum Famulæ suæ ad aures verba insonabant, restituit.

Sed, utrinque comparato exercitu, convolat ad castra, ac ad primas acies progressa votis, & lacrymis mutuam Pacem obtinet.

§. 15. Jam vero Dionysius ætate gravis, & imbecilis valetudine effectus, in lethalem morbum incidit: tum vero vel maxime enituit conjugalis Elisabethæ assiduitas, diligentia. Præstitit enim se non uxorem, sed ancillam, adeo in rebus omnibus demisse diligenterque ministrabat, non minus operi intenta, quam orationi, cui quod ab infirmi Mariti cura supererat temporis, die ac nocte vacabat, magis de illius animæ, quam de corporis salute solicita. Dionysius autem annum agens sexagesimum quartum, omnibus rite peractis, quæ vel Christianum hominem, vel prudentem Regem decebant, ex hac mortali vita excessit, cum annos sex, & quadraginta regnasset.

Dionysio morti proximo assidue ad extremum usque Spiritum inservit, ac ultima Caritatis & obsequii persolvit.

§. 16. Mariti morte sui juris facta Elisabeth totam se Deo tradidit, & secuta est exemplum fortissimæ mulieris Judith, quæ post obitum Viri, *in superioribus Domus suæ fecit sibi secretum cubiculum, in quo cum puellis suis clausa morabatur, & habens super lumbos suos cilicium, jejunabat omnibus diebus vitæ suæ*: Ita Beata Elisabeth, statim ac Vir decessit, in cubiculum se recepit, cum una e carioribus ancillis, ibique ab ea suscepit eximio animi sensu pauperem vestem Religiosarum Virginum propriam, tum rudi funiculo præcincte, candido linteo caput velavit; domesticas autem opes, vel in sacros usus convertit, vel egentibus dispensavit: Ædes insuper aliquas, secus Sacrarum Virginum domum, quam prope Conimbricam Beatæ Claræ nomine ædificandam summo studio curaverat, sibi poni voluit, ubi ex illarum Virginum cœtu quinque apud se integritate conspicuas habebat assidue, cum quibus Religiosam extra Claustra degebat vitam. Siquidem de multa nocte vigilans, cum Virginibus priorum studiorum sociis matutinis precibus recitandis vacabat; diluculo Sacrum fieri jubebat in suo cubiculo; inde in publico Sacello cum omni familia intererat alteri Sacrificio, quod cum lugubri cantu fiebat pro demortuo Rege, ac Marito; tertium denique Sacrum ejus diei proprium coram se supplice volebat celebrari. Divini Officii reliquas horas postea peragebat, tum ad juvandos alios, vel re, vel verbis incumbebat, inde ad sese colligendam, vel contemplationi, vel sacri cujuspiam libri lectioni se dabat; ad seram postremo noctem Divinas res mente pertractabat, cum incredibili sensu voluptatis, & dulcium copia lacrimarum, ut integros dies non terræ, sed Cœlo vivere videretur.

Post viri obitum, pauperem vestem induit, ac totam se Deo tradidit.

§. 17. Præterea cæteras omnes virtutes, quas in Viduis exigit Beatus Apostolus Paulus scribens ad Timotheum, in se diligenter, atque eximie expressit, pietatis scilicet officium, hospitalitatis studium, humilitatis obsequium, misericordiæ ministerium, liberalitatis subsidium, omnisque boni operis executionem. Nam in ædiculis prope memoratam Virginum domum extructis, quindecim egentes viros, ac totidem fœminas ali perpetuo certis sumptibus jussit, Sacerdotemque proximum cum Sacello, & Cœmeterio constituit, qui Sacrum iis præsentibus quotidie faceret, & solemnibus statutarum horarum precationibus præesset. Misericordia autem, & liberalitas maxime in Beata Vidua excelluit, cum ingens annonæ caritas, ac fames Conimbricam Urbem vexaret; tan-

Misericordiam, liberalitatem cæterasque virtutes mirifice excolit.

ta enim fuit largitate in omne hominum genus sublevando, adeoque liberalem se cunctis præbuit, ut ab opum administratoribus admonita fuerit, ne ob alienorum opitulationem, ac sustentationem nimis assiduam, sibi postmodum, suisque deesse cogeretur; Sed illa Deo freta, non minus ac Sareptana Vidua, quæ, ut Prophetæ Domini subveniret, omne vitæ suæ subsidium ultro ei deferens, nihil sibi reliquit, angustos aliorum animos reprehendit.

Sexagesimo quarto ætatis anno ad B. Jacobi Apostoli Templum invisendum, pedibus, & mendicans pergit.

§. 18. Quæ vero ad pietatem erga Deum, curam erga suos, humilitatem, mansuetudinem, abstinentiam pertinent, longum, ac difficile esset omnia referre. Absoluto Beatæ Claræ Cœnobio, in quo perficiendo plurimum pecuniæ, atque operæ impenderat, quo die primum in nova cœnatione Moniales discubuerunt, ministravit eis cum sua Nuru, raro Christianæ demissionis, & Caritatis exemplo. Quartum & sexagesimum ætatis annum agens, Jacobi Apostoli Templum iterum adire decrevit; tantum suscepit itineris Fœmina id ætatis, & Regina, paucis comitata, mutato vestitu ignobilis, imo, quod prorsus mirabile est, sua sarcina gravis, per Vicos, & domos mendicans, pedibus ivit, & reversa est; intuens certe in præclarum illud impigræ devotionis exemplar, Beatam videlicet Mariam Virginem, quæ per omnes annos in die solemni Paschæ cum Joseph Hierusalem petebat. Pervenit ad illius aures, Alphonsum Nepotem suum Castellæ Regem alterius ab uxore fœminæ consuetudine teneri: ad eum nulla interposita mora proficiscitur, tantumque præsentia sua, ac verbis effecit, ut ab eo fidem acciperet, honestius in posterum vivendi. Inter ipsum Alphonsum Nepotem, & Alphonsum Filium gravi enato dissidio, ad sedandas exortas discordias, pacifici, & Cælestis Regis disciplina, in Oppidum Eborense Stremotium appellatum, ubi tunc Filius versabatur cum Conjuge, se contulit; sed partim ætatis imbecillitate, partim itineris defatigatione in morbum incidit, qui supremus illi fuit. Cum autem jam se morti proximum intelligeret, Divinis mysteriis, ac supremis Ecclesiæ Sacramentis ad ultimum illud certamen sese sanctissime muniit; ut piæ vitæ religiosa mors optime responderet. Postquam autem cum Alphonso necessariis de rebus Regni colloquuta aliquantulum est, a Filio, quem relinquebat, ad Cœlestem conversa Parentem, quam adibat, & quæ paulo ante se videndam ei præbuerat, sacris illis Ecclesiæ vocibus Beatam Virginem compellavit: *Maria Mater gratiæ, Mater Misericordiæ, Tu me ab hoste protege, & hora mortis suscipe*: deinde fidem ex Apostolorum symbolo professa, Dominicam orationem, aliasque recitavit voce paulatim, ac sensu deficiente, donec die quarta Julii anno a Christo nato millesimo trecentesimo tricesimo sexto, ab ipsius Beatæ Elisabethæ ortu sexagesimo quinto, sanctissimam animam Auctori suo reddidit.

Alphonsum Castellæ Regem a prava fœminæ consuetudine revocat.

In suprema ægritudine, Ecclesiæ Sacramentis rite munita, ac Deiparæ Virginis præsentia recreata, sanctissime obiit.

Pluribus post mortem patratis miraculis, fama ejus Sanctitatis percrebrescit.

§. 19. Divulgato autem obitus nuncio, maximum cujusvis generis hominum concursus ad ejus funus factus est. Nam fama illa sanctitatis, quæ de ipsa, dum adhuc viveret, universum Lusitaniæ Regnum impleverat, posteaquam ex hac mortali vita discessit, maxime percrebuit. Itaque ejusdem Defunctæ patrocinium bono suo imploravere complures, singularibus a Deo beneficiis per ejus intercessionem obtentis. Nam Clementissimus Deus, cujus natura bonitas, cujus voluntas potentia, cujus opus misericordia est, Beatam Elisabetham non solum in humanis agentem Divinis illustravit miraculis, sed etiam ad æternæ felicitatis Regna translatam admirabilibus rerum eventibus nobilitavit in terris. E quibus Nos ea solum, quæ in causæ Canonizationis examine rite discussa, & perpensa, tamquam ejus Sanctitatis cœlestia indicia, & argumenta, cunctorum suffragiis approbata fuerunt, hoc loco referemus. Ac primo quidem ejus corpus a corruptione liberum, integrumque a Deo servatum est. Quoniam delatum ex Oppido Stremotio, ubi ultimum diem obiverat, Conimbricam, per longissimum inter septem dierum æstivo tempore non modo fœtoris nihil afflavit, sed potius tam suaves circumfusæ multitudini inspiravit odores, ut in eo loculo, pro putrescente cadavere, omnia aromatum genera conclusa viderentur. Sed quod longe mirabilius est, cum anno Domini millesimo sexcentesimo duodecimo Beatæ Reginæ sepulcrum apertum, & sacrum ejusdem corpus recognitum fuit, inventum est integrum, atque incorruptum, cum carne, capillis, auribus, oculis minime tabefactis & quæ tacta non frangebantur, aut liquescebant. Manabat autem ex toto corpore suavis admodum, ac jucundus odor, & Divinum incorruptibilitatis beneficium cum vestibus ipsis circumiectis, & pluribus linteis superimpositis quodammodo communicaverat, quæ solida, & integra post adeo diuturnum tempus permanebant.

Corpus corruptione expers servatur.

§. 20.

§. 20. Pars quædam ædium in Monasterio Sanctæ claræ recens fabricata erat, eique imponebantur ligna tecti, dabatque operam in ligna clavis configenda Dominicus Machadus Faber lignarius, cum inopinato aliquot ex iis lignis refixa dilabuntur in terram secumque Fabrum illum præcipitem trahunt. Tum ille Beatæ Elisabethæ opem implorat. Extemplo ipse una cum lignis occulta quadam vi sursum relatus, & in eundem locum, e quo ciciderat, restitutus fuit, & ligna etiam suis reddita sedibus, & coaptata.

Dominicus Machadus Faber lignarius ex alto delapsus, ejus ope implorata, permanet illæsus.

§. 21. Anna Azpilcueta Virgo Sacra in Cœnobio Beatæ Mariæ prope Conimbricam, in Vico, cui nomen Cellis, diu capta cruribus, & resolutis nervis ita tenebatur, ut per se incedere nullo modo posset, nulloque a Medicis remedio sanari. Proximus erat solemnis Beatæ Elisabethæ dies; nocte vero, quæ antecedebat, Annæ Magistra, expositis pluribus beneficiis illius imploratione susceptis, hortatur eam, ut ab ipsa præsens auxilium petat. Morem gessit illa diligenter, & in arctissimum somnum soluta est. Ecce autem per quietem audire sibi videtur imperantem, ut surgat, valetudine jam Elisabethæ ope restituta. Excitata Virgo exilit e lecto, vestes induit, in odeum, vulgo chorum, venit, ubi cæteræ matutinas preces canebant. Mirantur omnes, & præ animi gaudio, & pietate lacrymantes, agunt gratias omnium bonorum Auctori, qui mirabilis est in Sanctis suis.

Annæ Azpilcuetæ crurium usus, quem amiserat, restituitur.

§. 22. In Oppido Sarnacensi Maria Antonia Michaelis Aloysii uxor jam quinquagenaria, & quæ jampridem ex quodam morbo in sinistro ubere lacte carebat, Nepotem ex paupere filia parvulum susceperat enutriendum, & cujusdam Equitis Filium lactabat. Nepotem cibis ducibus, lacte sibi deficiente, enutrire tentavit, eos tamen ille respuit. Inops igitur consilii, venit una cum eo Conimbricam ad Beatæ Claræ Cœnobium, & Monialium hortatu sumit vinum cum croco, quod Beata Elisabeth ad hujusmodi mali remedium præscripserat; supplex deinde ad ejus sepulcrum accedit, oratque summis precibus, ut lac sibi a Deo impetret. Exaudita est precatio, lac statim sensit uberius affusum, ut abunde potuerit in posterum donatum Cœlitus alimentum utique Infanti sufficere.

Nutrici fœminæ, quæ siccis uberibus duos infantes enutrire nequibat, largiter lac redditur.

§. 23. Agnes de Almeida Joannis de Guerres Medici uxor, septima post filii partum hebdomada in anginæ morbum incidit, quo vehementer cruciata, & cibum sumere, & verba proferre impediebatur. Lac etiam defecerat ad natum puerum nutriendum. Vir, omni artis suæ opera frustra adhibita, desperans de salute conjugis, Berensem in agrum se contulit ad accersendam filio nutricem. Ibi dum nocte curis anxius commoratur, subit animum Sanctitas Beatæ Elisabethæ, illi suam enixe, religioseque commendat uxorem; summo mane reversus domum uxorem reperit sanam. Quærit ex illa, qua hora se morbo liberam senserit, comperitque ab omni ægritudine liberatam eodem temporis momento, quo ipse procul domo Beatam Reginam oraverat. Subinde Templum adit, ubi Reginæ corpus asservabatur, interest Sacro, iterumque suppliciter ab eadem exposcit uxori lac, quo natus infans nutriri possit; domum regressus, hoc etiam se beneficio cumulatum agnovit.

Agnes de Almeida anginæ morbo cruciata liberatur, restituto etiam ejus uberibus lacte.

§. 24. Constantiæ Anjæ Civi Eborensi, in Cœnobio Beatæ Claræ, pestiferum quoddam ulcus labia gingivasque cum maximo cruciatu corrodebat, sensimque serpebat latius; præ doloris impetu vociferabatur assidue, cæterarumque Virginum tranquillitatem, religiosamque quietem imperturbabat, nullaque Medicorum arte ea pestis depelli poterat. Allato Beatæ Reginæ corpore ab Oppido Stremotio Conimbricam in Beatæ Claræ Cœnobium, statim Constantia magna cum pietate, ac fide accessit ad pheretrum, ubi corpus adhuc insepultum jacebat; & ita loculum osculata est, ut oris partem lue infectam applicaret. Recedit deinde cum cæteris; ubi vero sacrum B. Elisabethæ corpus ad sepulcrum deferri cœpit, se cruciatu liberatam sentiens, advocat Socias, iis os inspiciendum præbet, & nulla amplius pestis illius indicia apparebant. Quo mirabilis rei eventu omnes attonitæ, admirantur Dei potentiam, & Beatæ Reginæ sanctitatem laudibus efferunt, quam tam insigni miraculo Deus omnibus testatam, atque exploratam esse volebat.

Constantia Anja, labiis, gingivisque ab ulcere corrosis, ore Sacris Elisabethæ exuviis applicito, sanatur.

§. 25. Cum igitur fama Sanctitatis Beatæ Reginæ, ob frequentiam miraculorum, quæ ipsius apud Deum meritis edebantur, magis, ac magis increbresceret, atque in ejus venerationem Christianorum hominum animi vehementius incitarentur, fel. rec. Leo Papa X. Prædecessor noster anno millesimo quinquagentesimo decimo sexto, instante cl: mem. Emanuele Lusitaniæ Rege, per Literas Apostolicas in forma Brevis con-

Leo X. Beatæ Elisabethæ venerationem indulget.

concessit, ut in Ecclesiis, & Monasteriis Civitatis, & Diœcesis Conimbricensis de præfata Dei Famula semel in anno commemorationem, vel officium recitari, & in eorumdem locorum Ecclesiis, & domibus, juxta piorum Fidelium devotionem ejusdem imagines teneri, & ut Beatam coli, & reputari liceret, possentque Christifideles ad illam preces effundere, & ab ea petere, ut pro ipsis apud Altissimum intercederet; & subinde fel. pariter rec. Paulus Papa IV. similiter Prædecessor noster, instante clar. mem. Sebastiano Lusitaniæ Rege, qui ad Regni tranquillitatem, ac salutem, B. Elisabethæ meritis a Deo dicebatur impetratus, concessionem, & indultum hujusmodi ad totum Portugaliæ Regnum extendit, & ampliavit: postea piæ memoriæ Gregorius Papa XIII. similiter Prædecessor noster, Officium, & Missam pro Cathedrali, & Diœcesi Conimbricensi, & nondum Indulgentias Confratribus cujusdam Confraternitatis sub ejusdem B. Elisabethæ invocatione erectæ, & omnibus Christifidelibus Ecclesiam dictæ Confraternitatis die festo ejusdem B. Elisabethæ visitantibus, de Apostolica auctoritate elargitus est.

Paulus IV. Ipsius cultum extendit.

Item Gregorius XIII.

Causæ Canonizationis sub Paulo V. introducta.

§. 26. Anno vero 1610., universo Lusitaniæ Regno pro dictæ Beatæ Canonizatione instanter agente, rec. mem. Paulus Papa V. pariter Prædecessor noster cognitionem causæ demandavit tribus Causarum Palatii Apostolici Auditoribus, Francisco nempe Peniæ Decano, Francisco Sacrato, & Alphonso Manzanedo, qui Processus Apostolica auctoritate conficiendos decreverunt, atque ad id munus peragendum Conimbricensem, & Leiriensem Episcopos, & Doctorem a Regis Consiliis Franciscum Vazium eadem auctoritate deputarunt; utque Episcopi, & Doctor Franciscus præfati diligenter demandato negotio perfuncti fuere, omnia acta eisdem Auditoribus transmiserunt. Cumque interim, dum processus hujusmodi conficiebatur, præfatus Paulus Prædecessor, & recolendæ etiam memoriæ Gregorius Papa XV. similiter Prædecessor noster humanitatis debitum persolvissent, & præfatus Urbanus Prædecessor ad Sacrum Apostolatus apicem Divina Providentia assumptus fuisset, ac pro parte præfati Lusitaniæ Regni instanter requisitus esset, ut negotium hujusmodi promoveie, & ad ulteriora procedere dignaretur; accederentque aliorum idem suppliciter exposcentium preces, præfatus Urbanus Prædecessor, ut ea maturitate, quæ rem tantam decebat, negotium transigeretur, habitam a præfatis Auditoribus de statu causæ relationem, ad S. R. E. Cardinales Sacris Ritibus Præpositos remisit, qui eam diligentissime inspicerent, ac de tota causa accurate cognoscerent. Quod cum illa ita perfecissent, ac pro Beatæ Reginæ Canonizatione omnes unanimiter censuissent, bonæ memoriæ Franciscus Maria Episcopus Ostiensis S. R. E. Cardinalis a Monte nuncupatus totius Processus summam, & suam, Collegarumque sententiam coram dicto Urbano Prædecessore in Consistorio suo secreto exposuit; quibus auditis, reliqui Cardinales, qui aderant, ad ulteriora fore procedendum communi suffragio pronunciarunt. Igitur cum in publico Consistorio quondam Johannes Baptista Meilini tunc Aulæ Consistorialis Advocatus pro ejus Canonizatione perorasset, ac nomine prædicti Lusitaniæ Regni, ut ad eam procedere dignaretur, humiliter supplicasset, dictus Urbanus Predecessor de re tanta S. R. E. Cardinales, & Episcopos in Romana Curia præsentes consulendos esse respondit; atque interim Cardinales, Patriarchas, Archiepiscopos, & Episcopos præfatos intimo cordis sui affectu vehementer in Domino hortatus est, ut orationibus instantes, jejuniis, & eleemosynis animas suas coram Deo secum humiliantes, exposcerent a Deo Patre luminum, ut ex alto super ipsum lucem & veritatem suam emitteret, quæ ipsum ad voluntatem, & beneplacitum ejus cognoscendum, & perficiendum deduceret. Sequenti itaque semipublico Consistorio, vocatis ad illud non modo Cardinalibus, sed Patriarchis, Archiepiscopis, & Episcopis in Curia existentibus, præsentibus etiam Sedis Apostolicæ Notariis, ac Palatii Apostolici Causarum Auditoribus, cum plura ab eo de eximia Sanctitate Beatæ Reginæ, ac miraculorum frequentia, & celebritate populorumque erga eam devotione commemorata fuissent, expositis etiam instantiis præfatis, quæ coram ipso flebant, omnes concorditer, ac uno ore benedicentes Deum amicos suos honorificantem, Beatam Reginam Elisabetham canonizandam esse, atque inter Sanctas Viduas adscribendam censuerunt: Quorum omnium audito consensu, intimo cordis affectu exultavit in Domino & jubilavit in salutari ejus, gratias agens Deo, & Filio ejus Domino Jesu Christo, quod Ecclesiam misericorditer respexisset, ac tanta gloria illustrare decrevisset. Canonizationis inde publicavit diem, eosdem Fratres, & Filios suos

Acta sub Urbano VIII.

mo-

monuit, in orationibus, & eleemosynis perseverandum esse, ut in tanto opere exequendo splendor Dei esset super ipsum, mentemque suam ad perficiendam ejus voluntatem dirigeret. Demum peractis omnibus, quæ ex Sacris constitutionibus, ac Romanæ Ecclesiæ consuetudine peragenda erant, anno Incarnationis Dominicæ millesimo sexcentesimo vicesimo sexto, octavo Kalendas Julii, Pontificatus sui anno tertio, in sacrosancta Principis Apostolorum Basilica cum eisdem Cardinalibus, necnon Patriarchis, Archiepiscopis, & Episcopis, Romanæque Curiæ Prælatis, Officialibus, & Familiaribus suis, necnon Clero Sæculari, & Regulari, ac maxima Populi frequentia, convenit; ubi repetitis pro Canonizationis decreto petitionibus nomine totius Lusitaniæ Regni a Michaele Suarez Pereyra per Joannem Baptistam Mellini Consistorialis Aulæ suæ advocatum præfatum, decantatis sacris Precibus, & Litaniis, ac Spiritus Sancti gratia humiliter implorata, ab honorem Sanctissimæ, & Individuæ Trinitatis, & Fidei Catholicæ exaltationem, auctoritate Omnipotentis Dei Patris, & Filii, & Spiritus Sancti, Beatorum Apostolorum Petri, & Pauli, ac sua, de eorumdem S. R. E. Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum, & Episcoporum in Romana Curia præsentium consilio, ac unanimi consensu, gloriosæ memoriæ Reginam Elisabetham, de cujus vitæ Sanctitate, fidei sinceritate, & miraculorum excellentia plene constabat, Sanctam esse definivit, ac in Sanctarum Viduarum Catalogo adscribendam esse decrevit, & adscripsit, illamque ab universis Cristifidelibus tanquam vere Sanctam honorari, ac venerari mandavit; statuens ab universali Ecclesia in ejus honorem Ecclesias, & Altaria, in quibus Sacrificia Deo offeruntur, ædificari, & consecrari, & singulis annis die quarta Julii, qua ad Cœlestem gloriam translata fuit, ejus Officium, ut de Sancta Vidua, ad præscriptum Romani Breviarii celebrari posse. Eademque auctoritate omnibus Christifidelibus vere pœnitentibus, & confessis, qui singulis annis ad Sepulcrum, in quo corpus ejus requiescit visitandum accessissent, festo die præfato unum annum, & unam quadragenam, in ejus vero octava quadraginta dies de injunctis eis, seu alias quomodolibet debitis pœnitentiis misericorditer in Domino relaxavit. Postremo gratiis Deo actis, quod Ecclesiam suam insigni hoc, novoque luminari illustrare dignatus esset, cantata in Sanctæ Elisabethæ honorem infrascripta a sese composita oratione temporum illorum calamitatibus, ac Sanctæ Reginæ virtutibus accommodata, videlicet: *Clementissime Deus, qui Beatam Elisabetham Reginam, inter cæteras egregias dotes, bellici furoris sedandi prærogativa decorasti, da Nobis ejus intercessione, post mortalis vitæ, quam suppliciter petimus, pacem, ad æterna gaudia pervenire. Per Dominum nostrum &c.* Ad Altare Principis Apostolorum Missam celebravit cum ejusdem Sanctæ Reginæ Viduæ commemoratione, omnibusque Christifidelibus tunc præsentibus plenariam omnium peccatorum suorum indulgentiam concessit.

Solemnis Canonizatio die 24. Junii 1626.

Oratio in ejus Officio, & Missa recitanda.

§. 27. Ne autem de definitione, decreto, adscriptione, mandato, statuto, relaxatione, aliisque præmissis, pro eo quod super illis per eumdem Urbanum, ejusque Successores piæ memoriæ Innocentium Decimum, Alexandrum Septimum, utrumque Clementem, Nonum, & Decimum, Innocentium Undecimum, Alexandrum Octavum, Innocentium Duodecimum, Clementem Undecimum, Innocentium Decimumtertium, Benedictum Decimumtertium, atque Clementem Duodecimum Pontifices Prædecessores Nostros, Literæ de more conscriptæ, & promulgatæ non fuerunt, unquam possit in posterum quomodolibet hæsitari; Nos, qui iisdem Romanis Pontificibus, disponente Domino, in Cathedra Beati Petri licet immeriti successimus, volumus, & Apostolica auctoritate decernimus, quod definitio, decretum, adscriptio, mandatum, statutum, relaxatio, aliaque præmissa a dicta die octavo Kalendas Julii anni millesimi sexcentesimi vicesimi sexti suum debitum sortiantur effectum, ac si super illis ipsius Urbani Prædecessoris Literæ sub datum ejusdem diei confectæ fuissent, prout superius enarratur; quodque præsentes Literæ ad probandum plene definitionem, decretum, adscriptionem, mandatum, statutum, relaxationem, & alia præmissa ubique sufficiant, nec ad id probationis alterius adminiculum requiratur. Cæterum, quia difficile foret, præsentes nostras Literas ad singula loca, ubi opus esset, deferri; volumus, ut earum exemplis etiam impressis, manu publici Notarii subscriptis, & sigillo alicujus Personæ in dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem ubique fides habeatur, quæ ipsis præsentibus adhiberetur, si essent exhibitæ, vel ostensæ.

Pontifex præsentes Literas in forma concedit.

Quarum transumptis fidem haberi jubet.

§. 8. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostrorum decreti, & voluntatum infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare præ-

Sanctio.

præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apoſtolorum ejus ſe noverit incurſurum.

Dat. die 28. Apr. 1742. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem quarto Kalendas Maji, anno Incarnationis Dominicæ milleſimo ſeptingenteſimo quadrageſimo ſecundo Pontificatus Noſtri Anno II.

Subſcriptiones S. R. E. Cardinalium.

✠ Ego Benedictus Catholicæ Eccleſiæ Epiſcopus.

✠ *Ego T. Epiſcopus Oſtien., & Valiternen. Card. Rufus Decanus, & S. R. E. Vice-Cancellarius.*
✠ *Ego A. Epiſcopus Sabinenſis Card. S. Clementis S. R. E. Camerarius.*
✠ *Ego L. Epiſcopus Portuenſis Card. Picus.*
✠ *Ego Petrus Epiſcopus Tuſculanus Card. Corradinus.*
✠ *Ego V. Epiſcopus Prænestinus Card. Petra Major Pœnitentiarius.*
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠ *Ego Ludovicus Tit. S. Praxedis Presbyter Card. Belluga.*
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠ *Ego Fr. Vincentius Ludovicus Tit. S. Sixti Presbyter Card. Gotti Ordinis Prædicatorum.*
✠ *Ego Joſeph Tit. S. Mariæ Tranſtyberim Presbyter Card. Accorambonus.*
✠
✠
✠
✠
✠ *Ego V. Tit. S. Matthæi in Merulana Presbyter Card. Bichius.*
✠ *Ego J. Tit. S. Crucis in Hieruſalem Presbyter Card. Firrao.*
✠ *Ego A. Tit. S. Stephani in Monte Cœlio Prebyter Card. Gentili.*
✠
✠ *Ego. T. Tit. S. Ceciliæ Presbyter Card. de Aquaviva.*
✠ *Ego D. Tit. Baſilicæ Sanctorum Duodecim Apoſtolorum Presbyter Card. Rivera.*
✠ *Ego P. Tit. S. Euſebii Presbyter Card. Aldrovandus.*
✠ *Ego F. P. M. Tit. S. Joannis ante Portam Latinam Presbyter Card. Pieri Ordinis Servorum B. Mariæ Virginis.*
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠ *Ego D. Tit. S. Bernardi ad Thermas Presbyter Card. Paſſioneus.*
✠ *Ego S. Tit. S. Priſcæ Presbyter Card. Valenti.*
✠

✠ *Ego*

✠ *Ego P. Tit. SS. Nerei, & Archilei Presbyter Card. de Tencin.*
✠
✠ *Ego Alexander S. Agatæ Diaconus Card. Albanus.*
✠ *Ego N. S. S. Mariæ ad Martyres Diaconus Card. Judice.*
✠ *Ego Nerius S. Eustachii Diaconus Card. Corsinus.*
✠ *Ego A. S. Georgii in Velabro Diaconus Card. Mosca.*
✠ *Ego J. B. S. Cæsarei Diaconus Card. Spinula.*
✠
✠ *Ego C. S. Nicolai in Carcere Tulliano Diaconus Card. Rezzonicus.*
✠ *Ego P. S. Angeli in Foro Piscium Diaconus Card. Columna.*
✠ *Ego C. S. Mariæ in Porticu Diaconus Card. Sacripantes.*
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠

P. Card. Pro-Datarius.
D. Card. Passioneus.
VISA DE CURIA.
N. Antonellus.
J. B. Eugenius.
Registrata in Secretaria Brevium.
Publicat. die 18. Aprilis ejusdem Anni.

INDULTUM

LII.

Celebrandi Missas super Triremibus Pontificiis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Exponi Nobis nuper fecit dilectus filius Magister Marius Bolognetti, Noster & Apostolicæ Sedis Notarius Protonotarius nuncupatus de numero participantium, Cameræ nostræ Apostolicæ Thesaurarius Generalis, ac Classis, & Triremium Nostrarum Commissarius Generalis, quod ipse considerans, tam Officiales, & Milites, quam Nautas, & Turmam, qui super Classe Triremium Nostrarum reperiuntur, tempore Expeditionum, in littore Maris, aliisque partibus, tum Catholicis, tum communi Christiani Nominis hosti subiectis interdum longo tempore, & multoties in solemnioribus anni festis diebus, prout etiam quando in Oris maritimis Catholicorum Principum, & in illorum portubus existunt, tum propter anni tempestates sibi adversas, quæ minime permittunt Tentorium in Terra figere, & obtendere, sub quo Sacrosanctum Missæ Sacrificium celebrari possit, tum propter distantiam terræ firmæ, Sacrosanctum Missæ Sacrificium hujusmodi audire non posse; ut incommodis, & inconvenientibus hujusmodi, ne pietas, & devotio personarum supradictarum minuatur, occurri possit, idem Missæ Sacrificium in Triremibus præfatis celebrari posse plurimum desiderat. Nobis propterea dictus Magister Marius Thesaurarius Generalis hu-

Summarium rationum, & precum.

humiliter supplicari fecit, ut in Missis opportune providere de benignitate Apostolica dignaremur.

Pontifex indulget, ut Missæ celebrari valeant super Triremibus.

§. 1. Nos igitur piis ejusdem Magistri Marii Thesaurarii Generalis votis hac in re, quantum cum Domino possumus, favorabiliter annuere, eumque specialibus favoribus, & gratiis prosequi volentes, & a quibusvis Excommunicationis, Suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & pœnis a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum præsentium tantum consequendarum, harum serie absolventes & absolutum fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, eidem Magistro Mario, ac pro tempore existenti Cameræ Nostræ Apostolicæ Thesaurario Generali, petitam facultatem celebrari faciendi Sacrosanctum Missæ Sacrificium hujusmodi qualibet die in Triremibus nostris præfatis, tum tempore, quo Triremes hujusmodi anchoratæ sunt, in quibusvis oris, littoribus, & portubus habitatis, & non habitatis, & dummodo celebratio Missæ hujusmodi tempore navigationis facienda, dum Mare tranquillum, & Cœlum serenum reperiatur, & cum assistentia alterius Presbyteri, seu Diaconi, fiat, ita ut periculum effusionis sanguinis in dicta celebratione minime adsit, auctoritate Apostolica tenore præsentium concedimus, & indulgemus. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, cæterisque contrariis quibuscumque.

Cum præscriptis conditionibus.

Dat. die 28. Apr. 1742.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXVIII. Aprilis MDCCXLII. Pontificatus Nostri anno II.

D. Cardinalis Passioneus

LIII.

PRO INSTITUTIONE

Apostolicæ Missionis in Regno Batgao in magno Thibet.

Illustri, ac Potentissimo Regi Batgao.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Illustris, & Potentissime Rex, salutem, & Lumen Divinæ gratiæ.

Desiderium Regis habendi Missionarios.

A Dilecto Filio Viro Recinetensi Ordinis S. Francisci Capuccinorum faustus nuntius ad Nos pervenit, optare Celsitudinem tuam, ut aliquot ex ea Religiosa Familia isthuc ire, & in Regno tuo commorari jubeamus, qui populos imperio tuo subjectos Christianam fidem edoceant, dirigantque in viam salutis æternæ, quæ una a sapiente viro quærenda est, & haberi in desiderio debet. Hinc enimvero cognovimus, Celsitudinem tuam prudentissimi ingenii vi pollere, consiliique sagacitate. Cum enim Civium tuorum felicitas expetenda tibi sit, maximeque curandum, ut eos tuæ penitus voluntati obnoxios habeas, promptamque obedientia morigeros, aliam nullam in toto Orbe Terrarum Religionem invenies, quæ Regibus eorumque Magistratibus majori severitate parere jubeat, quæque implacabile magis bellum indicat vitiis omnibus, unde humana Societas, velut pestifero veneno imbuta, quam maxime labefactatur. Huc siquidem spectant tradita Nobis a Supremo Cœli Terræque Domino Nostræ Sanctissimæ Religionis auctore, agendæ vitæ præcepta, servata utique diligenter.

Quod a Pontifice commendatur, exposita Christianæ Disciplinæ præstantia.

Missionis institutio conceditur.

Itaque pro Nostra in universum genus hominum caritate, pro utraque in Missionarios Nostros benevolentia, libenter mandavimus, ut aliquot ex eodem Capuccinorum cœtu statim ad vos iter arripiant, ferantque in vestras Orientis partes Divinæ scientiæ lumen, ac sternant Tuæ Genti facilem munitamque viam ad Cœlestem Patriam, & ad gaudium sempiternum. Utinam vero ipse, qui Regio assensu permittis Missionariis Nostris, una commotis caritate, in id suo labore, sua pecunia, tantoque per Maris Terræque immensa spatia vitæ suæ discrimine, sedulam navare operam, exemplo præire velis subditæ Tibi Gentis docilitatem. Nihil profecto Nobis jucundius, Tibi salubrius evenire posset. In hujusmodi spem nos adducit data tuis literis

Et Regis Patrocinio commendatur.

teris

teris fides, eosdem Missionarios Regiæ auctoritatis præsidio fultum iri, & liberum fore, per tuum Regnum Christianam doctrinam palam prædicare, eamque amplecti nullo impedimento. Qua de re amplissimas Celsitudini Tuæ agimus gratias, Deumque idcirco bonorum omnium Auctorem assiduo studio solicite obsecrabimus, ut tibi suo Numine propitius adsit, Teque omni cumulet prosperitate.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die prima Maji anni MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno II. Dat. die 1. Maji 1742.

J. Vincentius Lucchesinius.

LIV.

PRO MISSIONIS

Apostolicæ Fundatione in Regno Bittià in magno Thibet.

Illustri, ac Potentissimo Regi Bittià

BENEDICTUS PAPA XIV.

Illustris, & Potentissime rex, salutem & lumen Divinæ gratiæ.

Literæ Celsitudinis Tuæ, quas Dilectus Filius Vitus Recinetensis e Sacro Franciscanorum Capuccinorum Ordine repræsentandas Nobis curavit, mirifice exhilararunt animum nostrum, eumque Tibi summopere obstrinxerunt. Dum enim postulas erudiri in Christiana Doctrina populos imperio tuo subjectos, atque idcirco apud Vos sub Regia protectione diversari Missionarios Capuccinos, ingenti Nos lætitia affecisti; quippe quibus, pro commissa humilitati nostræ Suprema Ecclesiæ potestate, quam maxime cordi est, universum hominum genus æternam consequi felicitatem; nec aliter fieri possit, quam si Evangelica veritate imbuatur. Qua de re maximas Celsitudini Tuæ gratias agimus, precamurque Deum Optimum Maximum, ut apertus abs Te ad Cives tuos ejusdem percipiendæ veritatis aditus amplissimam Tibi tuoque Regno felicitatem afferat, eamque in primis, ut veritas ipsa pateat oculis sagacissimi animi tui. Nam intelliges, id unum sternere tibi posse viam ad æternam salutem, & nihil ad retinendos in imperio suaviter populos, & ad vitiorum illecebras expellendas magis conducere, ac Sacrosanctam Religionem Nostram, cujus inter præcipua præcepta illud est, ut Regibus, & Magistratibus eximio studio obediri debeat, & prorsus pura mente, atque inviolatis naturæ legibus vivendum sit, unde pax publica, quies & honestum otium exsurgit. Missionis institutio a Rege per literas expetita. Christianæ Legis præstantia.

Quod ut per tuam Ditionem feliciter eveniat, jussimus isthic, ut rogas, degere aliquos Capuccinos Missionarios, ac Te auctore, tuoque Regio præsidio, in opus istud gravissimum omnes curas cogitationesque intendere. Nec dubitamus quin Celsitudo tua ope, ac patrocinio foveat ipsorum labores, qui nullo rerum humanarum præmio, sed una ardentissima erga vos charitate, immensa propemodum terræ marisque spatia emensi isthuc Evangelii Lucem diffundere susceperunt. Hæc autem ut & Celsitudini Tuæ fulgeat, & omni cumuleris prosperitate, vehementer cupimus atque ominamur. Conceditur Missionis fundatio eaque Regi commendatur.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris, die prima Maji 1742. Pontificatus Nostri Anno II. Dat. die 1. Maji 1742.

J. Vincentius Lucchesinius.

LV.

DECLARATUR

Quæ fuerit mens Pontificis in Constitutionibus super Jejunio editis.

Venerabilis Fratri Andreæ Archiepiscopo Valentiæ

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Recursus Archiepiscopi ad summum Pontificem.

COgnovimus in Fraternitatis Tuæ literis inveteratum Hispaniæ pietatis morem, cui semper solemne, & proprium fuit, explicandum proponere Apostolicæ Sedi, quicquid obscuritatis ejus decreta habere videantur. Laudavimus autem Pastoralem solicitudinem, qua sedare voluisti obortam inter aliquos tuæ Diœcesis disputationem de sensu literarum Nostrarum, quibus quo pacto Ecclesiastici jejunii lex observanda, aut solvenda sit, constituimus. Respondemus igitur postulato tuo, Nos in iisdem literis definiendum non suscepisse, an qui Ecclesiastica auctoritate ab jejunio excusantur, non solum vetitis cibis uti, sed jussæ pariter vespertinæ abstinentiæ fines egredi queant. Præcipimus autem Episcopis, eorumque Delegatis, ut nemini vescendi carnibus aliisque Cibis vetitis veniam tribuant, nisi sub gravi, imperata simul unicæ comestionis norma. Ita universale istud præceptum pro tua spectatissima vigilantia Græqi tuo indicendum jubeto. Interea Fraternitatis Tuæ, haud ignari, qua ipse excellas religione, virtute, atque in nos Romanamque Sedem eximia observantia, Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur.

Qui quæstionem in abstracto definire non intendit.

Sed præscribere legem concedendæ dispensationis.

Dat. die 12. Maji 1742.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris, die XII. Maji MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno II.

J. Vincentius Lucchesinius.

LVI.

SPICARUM COLLECTIO

Post absolutam Messem, Pauperibus permittenda.

Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis, & Episcopis Ditionis Ecclesiasticæ

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Pauperum quærelæ ad Pontificem præsentem delatæ.

ACerbi pleni doloris argumentum paterno cordi nostro præbuerunt clamores Pauperum, quos mense Junio superioris anni moleste accepimus, cum ad Arcem nostram Gandulphi secedentes, quæsita ad valetudinem saluberrimi aeris amænitate, ad proxima eidem Arci loca diverteremus. Multorum siquidem vocibus, ac lacrymis proposita Nobis est querela contra Agrorum Dominos, qui oculos suos in terram declinantes, pio, & antiquo immutato more Pauperes, Messe jam absoluta, Spicas colligere non patiuntur: sed illas, vel Agrorum Conductoribus aucto censu colligendas, vel gregibus animalium vorandas relinquunt, in proprium traducentes compendium pie sancteque instituta misericordiæ præsidia. Hujusmodi querelas nostris quotidie obstrepentes auribus confirmarunt supplices Egenorum libelli, eum in finem Nobis exhibiti, ut antiqua colligendarum Spicarum libertas, non sine injuria sublata, auctoritate nostra in commune solatium restitueretur.

Eædem aliorum relationibus confirmantur.

§. 1. Verum etsi hujusmodi licentia, ultra dominii jura fortasse provecta, plurimum nos commoveret, nulloque pacto ferendam esse intelligeremus, apertis Sacrarum literarum testimoniis; nihilominus magni momenti negotium in aliud tempus duximus reiiciendum, ut in eo absolvendo Sacræ Scripturæ Interpretes, qui tunc nobis deerant, facem præferrent, totaque lege, ut ajunt, perspecta consultius ali-

quid

quid deliberare possemus. Id vero longe fuit opportunum, tum quia tantum Nobis otii, ac quietis in summa temporum difficultate postea datum est, quantum ad rem sedulo investigandum necesse fuit: Tum quia interea perspeximus, hujusmodi abusum irrepsisse in alia Ecclesiasticæ Ditionis loca magno detrimento Pauperum, qui causam suam prece, & lacrymis apud nos tuentur.

§. 2. Tacti igitur intimo charitatis sensu, eo alacriores calamo manus nunc admovemus, quo clarius, & luculentius constat Agrorum Dominos ad exercendam hanc in Pauperes liberalitatem Dei ipsius oraculo edoceri. Probe enim nostis, Venerabiles Fratres, scriptum *Levitici cap.* 19. *Cum messueris segetes Terræ tuæ, non tondebis usque ad solum superficiem terræ, nec remanentes Spicas colliges: neque in Vinea tua racemos, & grana decidentia congregabis, sed Pauperibus, & Peregrinis carpenda dimittes: Ego Dominus Deus vester*: Et rursus *Deuteronomii cap.* 24. *Quando messueris segetem in Agro tuo, & oblitus manipulum reliqueris, non reverteris, ut tollas illum, sed Advenam, & Pupillum, & Viduam auferre patieris, ut benedicat tibi Dominus Deus tuus in omni opere manuum tuarum. Si fruges collegeris olivarum, quidquid remanserit in arboribus, non reverteris ut colligas, sed relinques Advenæ, Pupillo, ac Viduæ. Si vindemiaveris Vineam tuam, non colliges remanentes racemos, sed cedent in usus Advenæ, Pupilli, ac Viduæ.* Sacræ Scripturæ loci pro pauperibus.

§. 3. Illud etiam accedit, quod in libro *Ruth cap.* 2. legimus, Eam Socrui suæ Noemi dixisse: *Vadam in Agrum & colligam Spicas, quæ fugerint manus metentium, ubicumque clementis in me Patrisfamilias reperero gratiam;* Et paulo post in Agrum Booz ingressam, Spicas collegisse, ut sacræ testantur Literæ: *Abiit itaque, & colligebat Spicas, post terga metentium*: Cum vero percunctanti Booz, quænam illa esset Mulier, Moabitidem esse responderetur; nec deessent qui testarentur, illam a primo mane ad eam usque horam spicas collegisse: *Audi* (inquit) *Filia, ne vadas in alterutrum Agrum ad colligendum, nec recede ab hoc loco; sed jungere Puellis meis, & ubi messuerint, sequere: Mandavi enim Pueris meis, ut nemo molestus sit tibi*: Præterea tantum pii Viri animus a contumeliis abfuit, ut eam non colligere tantum relictas, sed & integras spicas metere passus sit, jubens ea de causa Messoribus: *Etiamsi vobiscum metere voluerit, ne prohibeatis eam*: Quare cum sese domum Ruth recepisset, tantamque frumenti copiam Socrui suæ ostendisset acceptam; illa memori ac grato animo, collectas fruges Datori censuit referendas, inquiens: *Sit benedictus qui misertus est tui.* Exemplum ex Libro Ruth.

§. 4. Longa Nobis oratione uti necesse esset, si Sacrorum Interpretum, si Juris quoque Consultorum sententias ea de re afferre vellemus; ipsis diu, multumque perquirentibus, an veteri lege cessante, permittendarum Spicarum præceptum obsolverit: An charitatis officiosæ monitum, vel potius justitiæ exigentis imperium fuerit. Si enim ex præcepto Divinæ Legis proflueret hæc pietas in Pauperes exercenda; quæsito veluti ex præcepto jure Mulier in Agro Booz decidentes Spicas sibi vindicasset, nec ad eas obtinendas caute inita fuissent prudentiæ, & artis ingeniosa consilia. Interpretum & Doctorum opiniones variæ.

§. 5. His consulto omissis, in id potissimum collimant nostræ Apostolicæ sollicitudinis partes, ut Agrorum Domini tanto commoti exemplo, nostrisque vocibus incensi, Pauperes exigua hac ope fraudari non patiantur. Meminerint, non humano labore, sed singulari Dei beneficio, qui dat escam in tempore, uberes terræ fructus comparari, & copioso veluti fœnore augeri quidquid in Pauperes pie erogatur. Quod quidem, cum sæpe in Sacris Paginis cautum sit, tum maxime pollicetur Deus Deuteronomio Spicas Pauperibus ultro largientibus, in iis verbis: *Ut benedicat tibi Dominus Deus tuus in omni opere manuum tuarum.* Pontifex hortatur agrorum Dominos ad misericordiam in pauperes.

§. 6. Injuncto tamen Apostolico muneri deesse videremur, nisi nostra etiam studia, & officia ad vos converteremus, Venerabiles Fratres, quibus solemne semper fuit, causam Pauperum, quæ causa Dei est, omni ope, & conatu tueri. Ideoque majori quo possumus paternæ charitatis sensu hortamur, & obtestamur, ut in vestram veluti clientelam suscipientes Pauperes, dignum pietate vestra zelum exhibeatis. Vestris primum vocibus, & exhortationibus, ac mandatis etiam in singulis Diœcesum vestrarum Parochiis inter Missarum solemnia evulgandis, commendetur Egenorum causa, agnoscatque Populus, quam turpe, ac Christiano nomini indecorum sit, messe jam absoluta, Pauperes ab Agri finibus amoveri. Potissimum vero intelligant Agrorum Domini, colligendarum Spicarum morem immaturo consilio sublatum fuisse Et horum causam commendat Episcopis.

in iis

in iis locis, in quibus diuturno usu jam invaluerat, ibique restitui omnino oporteret: Ubi vero pia hæc consuetudo recepta adhuc non sit, pro viribus inducatur, in solatium Egenorum, qui gravi saltem, si non extrema laborant inopia, quique in difficilium temporum angustiis magis, magisque conficiuntur.

Item reliquis animarum Pastoribus.

§. 7. Demum Curatores Animarum in Populi aures, animosque ingerant, certa non satis ratione constare, an quod veteri lege cautum est, nova abrogatum sit; & an Pauperes quæsito ex præcepto jure, vel impetrato a misericordia beneficio, colligendarum Spicarum libertate fruantur. Plura de hoc argumento subjicere non sinit evidens æquitas Causæ: Sed afflictis Pauperum rebus solatium a perspecto zelo, & pietate vestra polliciti, Apostolicam Vobis benedictionem ex animo impertimur.

Dat. die 22. Maji 1742.

Datum Romæ, apud S. Mariam Majorem die XXII. Maji MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno II.

LVII.

DE DOGMATIBUS ET RITIBUS

Ab Italo-Græcis tenendis, atque servandis.

BENEDICTUS EPISCOPUS SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Proœmium.

ETsi Pastoralis Romani Pontificis vigilantia ad omnes Christifideles longissimis etiam Locorum intervallis distantes, ac vitæ, rituum, & linguarum genere inter se maxime differentes paterna charitate sese extendat, omnemque curam, ac studium adhibeat, ubique Terrarum Catholicæ Fidei integritas, Ecclesiasticæ Disciplinæ nitor, probitasque morum, sarta tecta serventur; majoribus tamen Pontificiæ solicitudinis studiis in eos intendit, qui in Ditione Ecclesiastica, & in reliquis Italiæ partibus, ejusque Insulis adjacentibus sive orti, sive aliunde advecti Incolæ commorantur. Cum itaque factum sit, ut grassantibus jamdudum per totum Orientem, tum barbarum infidelium immanitate, tum etiam Schismaticorum perfidia, plurimis ex Græcia, Epiro, Albania, aliisque Asiæ regionibus, ad Italiam, eique adjacentes insulas, tamquam ad fidei, & tranquillitatis portum confugentes, ibidem Sedes, ac domicilium collocaverint, & tam ipsi, quam eorum Filii, Græcorum mores, instituta, ritus, & consuetudines a Græcis Progenitoribus sibi traditas studiose, enixeque servare pergant; ita tamen, ut debitam Romanæ Ecclesiæ obedientiam, ac devotionem omnino profiteantur; hinc est, quod Nos, qui ineffabili Dei clementia, meritis licet imparibus, ejus vicem gerimus in terris, apud quem non est Græcus, & Judæus, Barbarus, & Scytha, (omnes enim unum sunt in Christo Jesu). Græcos, & Albanenses Græci Ritus, tam in Ditione nostra Ecclesiastica, & utraque Sicilia, quam in reliquis Italiæ partibus, & Insulis adjacentibus, in Diœcesi Latinorum Episcoporum commorantes, specialibus favoribus, & gratis prosequi volentes; omnia & singula, quæ laudabiliter provida Romanorum Pontificum Prædecessorum nostrorum ordinatione Græcis, & Albanensibus prædictis, tum quoad rituum Græcorum, sive consuetudinum observantiam, tum quoad privilegia, immunitates, exemptiones, favores, indulta, & gratiis, concessa, statuta, ordinata, indulta, & facta dignoscuntur, ut pleniorem roboris firmitatem obtineant, eoque firmius, & stabilius illibata, inconcussaque perdurent, quo sæpius sunt in genere, & specie Sedis Apostolicæ præsidio communita, per præsentes nostras Literas innovamus, confirmamus, & approbamus, illisque nostræ approbationis, confirmationis, & innovationis robur adjicimus; ut iisdem privilegiis, immunitatibus, exemptionibus, indultis, gratiis, favoribus, perinde ac Clerici Latini tam Sæculares, quam Regulares, eorumque Ecclesiæ, Monasteria, & Bona in iisdem Locis, ubi Italo-Græci commorantur, utuntur, potiuntur, & gaudent, uti, potiri, & gaudere libere possint, ac valeant; ut privilegiis, & gratiis hujusmodi sibi concessis in Domino plene gaudentes, in tranquillitate pacis conquiescant, & per semitam mandatorum Dei gradientes, ferventiori erga Apostolicam Sedem devotione perseverent.

Causa hujus Constitutionis, & confirmationis Privilegiorum quæ Italo Græcis tam Sæcularibus, quam Regularibus a Sancta Sede concessa fuere.

Quo-

Quoniam vero pro diversis rerum, ac temporum circumstantiis plures, ac diversæ editæ fuerunt ab iisdem Prædecessoribus nostris Romanis Pontificibus, & a nonnullis Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium Congregationibus circa eosdem Græcos, & Albanenses, eorumque ritus, consuetudines, instituta, debitamque latinis Præsulibus, in quorum Diœcesi degunt, subjectionem Apostolicæ Constitutiones, ordinationes, responsa, edicta, & decreta; eamque ob causam tam de ritibus ipsorum Græcorum, Albanensium, quam de eorumdem Sacerdotum potestate, & Latinorum etiam Præsulum, atque Parochorum jurisdictione, & auctoritate sæpe obortæ sunt, & oboriri solent quæstiones & controversiæ: Nos pro nostra Pastoralis officii solicitudine, quantum in Nobis est, hisce malis opportunum remedium adhibere, causasque omnes litium, jurgiorum, dissidiorum, contentionum, quæstionum, & controversiarum amputare, certamque super rebus hujusmodi tum præfatis Græcis, & Albanensibus Græci ritus, tum Latinis Episcopis, & Parochis regulam, normam, & instructionem, cui potissimum sese in posterum conformare, & in singulis occurrentibus dubiis, & casibus inhærere debeant, tradere cupientes; omnia & quæcumque per eosdem Romanos Pontifices Prædecessores nostros, ac præsertim Innocentium IV. Leonem X. Clementem VII. Paulum III. Julium etiam III. Pium IV. & V. Gregorium XIII. Clementem VIII. & forsan alios Romanos Pontifices circa memoratos Græcos, & Albanenses, eorumque ritus, & consuetudines ordinata, & constituta fuisse comperimus, ut quo sæpius fideles ipsi illa perspicient innovari, eo ferventius, ac promptius ad illorum observantiam excitentur; in aliis omnibus, præterquam in iis, quæ præsentibus nostris adversantur, confirmanda & innovanda, nostroque auctoritatis munimine roboranda esse censemus, & confirmamus, atque innovamus, aliaque insuper motu proprio, & ex certa scientia, maturaque deliberatione nostra, ac de Apostolicæ potestatis plenitudine, hac nostra perpetuo valitura sanctione, & Constitutione, disponimus, constituimus, ordinamus, decernimus, & declaramus, prout in Domino conspicimus expedire.

Confirmatio & innovatio Constitutionum Apostolicarum quoad Italo-Græcos.

§. I.

De Fide Catholica.

AC primo quidem cum Catholica Fides sit ejusmodi, ut nisi eam quisque integram inviolatamque servaverit, salvus esse non possit, quæcumque credit, ac docet Sacrosancta Romana Ecclesia, ea omnia, & singula iidem Græci, & Albanenses Græci Ritus integre, firmiter, indubitanterque credere atque affirmare tenentur; prout in Sacra Œcumenica Synodo Florentina super unione Occidentalis, & Orientalis Ecclesiæ, definitum & declaratum fuit; & in professione Orthodoxæ Fidei a Græcis jussu Gregorii Papæ XIII. Prædecessoris nostri emittenda continetur, videlicet.

I. Quod Spiritus Sanctus a Patre, & Filio æternaliter est, & essentiam suam, suumque esse subsistens habet ex Patre simul, & Filio, & ex utroque æternaliter tamquam ab uno principio, & unica spiratione, procedit: Et quod ea Verborum illorum: *Filioque*: explicatio, veritatis declarandæ gratia, & imminente tunc necessitate, licite ac rationabiliter Symbolo fuit apposita.

De Processione Spir. Sancti ex Patre, Filioque.

Etsi autem Græci teneantur credere, etiam a Filio Spiritum Sanctum procedere, non tamen tenentur in Symbolo pronunciare; contraria tamen consuetudo ab Albanensibus Græci ritus laudabiliter recepta est, quam ab iisdem Albanensibus, aliisque quibuscumque, in Ecclesiis, ubi ea viget, servari volumus; quin etiam a Græcis Presbyteris aliarum quarumcumque Regionum commorantibus in Italia, ejusque insulis adjacentibus, si ab Ordinariis Locorum, vel ob suspicionem hæresis, vel ob scandalum, vel ob aliam justam causam requisiti fuerint, particulam illam: *Filioque*: in Symbolo pronunciari præcipimus, ac mandamus.

II. Item profiteri tenentur, tam in azymo, quam in fermentato pane triticeo, Corpus Christi veraciter confici: & Sacerdotes in alterutro ipsum Domini Corpus conficere debere, unumquemque scilicet juxta suæ Ecclesiæ sive Occidentalis sive Orientalis consuetudinem.

De azymo, & fermentato.

III. Item, si vere pœnitentes in Dei charitate decesserint, antequam dignis pœnitentiæ fructibus de commissis, & omissis satisfecerint, eorum animas pœnis Purgatorii post

De Purgatorio

rii poſt mortem purgari: & ut a pœnis hujuſmodi releventur, prodeſſe eis Fidelium virorum ſuffragia, Miſſarum ſcilicet Sacrificia, orationes, & eleemoſynas, & alia pietatis officia, quæ a Fidelibus pro aliis Fidelibus fieri conſueverunt ſecundum Eccleſiæ inſtituta.

De viſione beatifica Sanctorum.

IV. Illorumque animas, qui poſt baptiſma ſuſceptum, nullam omnino peccati maculam incurrunt, tum illas etiam, quæ poſt contractam peccati maculam, vel in ſuis Corporibus, vel eiſdem exutæ corporibus, prout ſuperius dictum eſt, ſint purgatæ, in Cœlum mox recipi, & intueri clare ipſum Deum Trinum, & Unum, ſicuti eſt, pro diverſa tamen meritorum ratione, aliam alia perfectius.

De animabus in peccato actuali mortali, vel originali decedentibus.

V. Illorum autem animas, qui in actuali mortali peccato, vel ſolo originali decedunt, mox in infernum deſcendere, pœnis tamen diſparibus puniendas.

De Romani Pontificis primatu.

VI. Item Sanctam Apoſtolicam Sedem, & Romanum Pontificem in univerſum Orbem tenere primatum, & ipſum Pontificem Romanum Succeſſorem eſſe Beati Principis Apoſtolorum, & verum Chriſti Vicarium, totiuſque Eccleſiæ Caput, & omnium Chriſtianorum Patrem, & Doctorem exiſtere, & ipſi in B. Petro paſcendi, regendi, & gubernandi univerſalem Eccleſiam a Domino Noſtro Jeſu Chriſto plenam poteſtatem traditam eſſe, quemadmodum etiam in actis Œcumenicorum Conciliorum, & in Sacris Canonibus continetur.

De recipiendis, & rejiciendis ceteris quæcumque recipit, & rejicit Sancta Rom. Eccl.

VII. Cætera item omnia, quæ a Sacris Canonibus, & Œcumenicis Conciliis, ac præcipue a Sacroſancta Tridentina Synodo, & a Gregorio XIII. Prædeceſſore noſtro in profeſſione prædicta Orthodoxæ Fidei a Græcis emittenda, tradita, definita, & declarata fuerunt, indubitanter recipere, ac profiteri debent, ſimulque contraria omnia, & Schiſmata, atque hæreſes quaſcumque, a Sancta Catholica, & Apoſtolica Eccleſia Romana omnium Eccleſiarum Matre, & Magiſtra damnatas, rejectas, anathematizatas, pariter damnare, rejicere, anathematizare, & abjurare omnino tenentur.

§. II.

De Sacramento Baptiſmi, pueris baptizatis, rituſque in Baptiſmate ſuſcepti mutatione.

Sacramenti Confirm. Collatio, quæ in Euchologio Græcorum poſt Baptiſm. præſcribitur, a Græcis Preſbyteris eſt prætermittenda.

I. Preſbyteri Græci baptizatos Chriſmate in fronte non conſignent; & ideo ab ipſis in ordine baptiſmi apud eorum Euchologium prætermittantur, quæ ſequuntur poſt illa verba, καὶ μετὰ τὴν εὐχὴν *&c.* uſque ibi: ἐπὰ ποιεῖ ὁ ἱερεὺς σχῆμα κύκλου: hoc eſt: *& poſt orationem &c.* ubi habetur forma hujus conſignationis, uſque ad illa: *Poſtea facit Sacerdos figuram circuli &c.*

Non ſunt inquietandi Preſbyteri Græci quoad Sacram. Bapt.

II. Cum Preſbyteris Græcis in Euchologio hæc Baptiſmi forma præſcribatur: *Baptizatur Servus Dei N. in nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti*: quæ latinæ formæ: *Ego te baptizo in nomine &c.* æquivalet: trinaque aquæ immerſione, ſeu aſperſione in eo conferendo utantur, non ſunt his ſuper rebus a Latinis Locorum Ordinariis inquietandi.

In unctionibus, quæ circa Baptiſ. fiunt, ritum ſuum in Euchologio deſcriptum ſequi permittuntur.

III. Etſi Græcis in Regno Cypri commorantibus Innocentius IV. Prædeceſſor noſter olim injunxerit, ut in unctionibus, quæ circa Baptiſma fiunt, morem Eccleſiæ Romanæ teneant, & obſervent; Si tamen Preſbyteri Albanenſes ritum ungendi pectus, & dorſi medium, aures, pedes, atque manus, in Euchologio deſcriptum ſervare voluerint, ubi non eſt contraria conſuetudo, non ſunt impediendi.

Toleratur ritus ungendi per totum Baptizandorum corpora, ſi tolli ſine ſcandalo non poſſit.

IV. Ritus autem, ſeu conſuetudo, quam habere dicuntur Græci Orientales, ungendi per totum baptizandorum corpora, ſi alicubi tolli, vel removeri ſine ſcandalo non poteſt, cum ſive fiat, ſive non, quantum ad baptiſmi efficaciam, vel effectum, non multum referat, in iiſdem toleretur.

Nec refert utrum in frigida vel calida aqua baptizent.

V. Nec refert etiam utrum frigida, vel calida aqua baptizent, cum in utraque Baptiſmum habere parem vim, atque effectum, affirmare, & tenere dicantur.

Græci Parochi rite Baptiſm. conferunt aqua per ipſos græco more benedicta.

VI. Si in eadem Eccleſia infantes utriuſque Ritus baptizentur, Græcus Parochus Subditis ſuis aqua per ipſum Græco more benedicta rite Baptiſmum confert, ac propterea moleſtandus non eſt, ſi non utatur aqua baptiſmali, quæ a Parochis Latinis juxta morem Romanæ Eccleſiæ adhibetur: Curent tamen Ordinarii, ut adſit aqua baptiſmalis latine conſecrata, quam omnino (præter caſum urgentis neceſſitatis) Sacerdos Latinus adhibeat, quoties ei occurrerit latinos pueros ad Baptiſmum excipere.

VII.

Prohibetur Græci, ne Infantibus in Baptiſmo, nec Pueris in Miſſa Sacramentum Euchariſtiæ miniſtrent.

VII. Cum adminiſtratio Sacramenti Euchariſtiæ, quod ſub una, vel ſub utraque ſpecie Infantibus in Baptiſmo, & Pueris in Miſſa ſolent Græci exhibere; nihil contra Orthodoxam fidem, bonoſque mores contineat (dummodo iidem Greci credant, firmiterque teneant, communionem hujuſmodi non eſſe neceſſariam ad ſalutem, & Baptiſmum ſine communione valide, ac licite poſſe miniſtrari); quia tamen ad decentiam, & reverentiam Sacramenti magis expedit, ſi illud eiſdem denegetur: propterea ne Græci, vel Albanenſes Græci Ritus Euchariſtiæ Sacramentum ſub una, vel ſub utraque ſpecie Infantibus rationis uſu carentibus in Baptiſmo, nec Pueris in Miſſa miniſtrent, interdicimus, ac prohibemus.

Proles Parente utroque Græco progenita Græco ritu baptizetur, Latine baptizetur infans ex Patre Latino, & Matre Græca natus.

VIII. Infantes nati ex Patre, & Matre Græcis, ritu Græco, niſi aliter Parentes, accedente Ordinarii conſenſu, voluerint, baptizari debent.

IX. Nati vero ex Patre Latino, & Matre Græca, latinis ſunt cæremoniis baptizandi; Proles enim ſequi omnino debet Patris Ritum, ſi ſit Latinus.

Ex Patre autem Græco Latina Matre natus latine Baptiſmum ſuſcipere poteſt, ſi Latina Uxor prævaluerit.

X. Si vero Pater ſit Græcus, & Mater Latina, liberum erit eidem Patri, ut Proles, vel ritu Græco baptizetur, vel etiam ritu Latino, ſi Uxor Latina prævaluerit, ideſt ſi in gratiam Uxoris Latinæ, conſenſerit Græcus Pater, ut latino ritu baptizetur.

Infantes ad ejus Parochi juriſdictionem ſpectant & ab eo ſunt ſepeliendi, ſi ante uſum rationis deceſſerint, cujus ritu ſunt baptizati, ſive Græco ſive latino: Et quid poſt uſum rationis.

XI. Infantes ad ejus Parochi juriſdictionem pertinent, cujus ritu ſunt baptizati, cum per Baptiſmum fiat ſuſcepti ritus Græci, vel Latini profeſſio; ita ut ad Latinum ritum ſpectent qui latinis cæremoniis baptizati fuerint; qui vero ritu Græco Sacramentum Baptiſmi ſuſceperint, in Græcorum numero ſunt habendi; adeoque ſi ante uſum rationis deceſſerint, a proprio, cujus ritu baptizati ſunt, Parocho, & in propria Parochia ſunt jure communi ſepeliendi, niſi iis Baptiſmus collatus fuerit, vel ob gravem neceſſitatem, cum nimirum morti proximi fuerint, nec haberi potuerit proprii Parochi, vel ritus copia, vel ex diſpenſatione Apoſtolica, cum videlicet facultas data fuerit, ut latine quidem baptizentur, ſed in ſuo ritu Græco permaneant; In his enim caſibus non cenſentur a proprio ad alium ritum tranſiiſſe. Poſt uſum autem rationis idem dicendum; niſi quis in alieni ritus Eccleſia ſepeliri cupiat; ſi quis enim Græco ritu baptizatus, in Latina Eccleſia, vel latine Baptiſmate initiatus, in Eccleſia Græca ſepulturam eligat, juris regulæ ſunt ſervandæ: nimirum cadaver extra propriam Parochiam a proprio Parocho eſſe aſſociandum, quarta funerali ei minime imminuta, & ubi tumulandum eſt cadaver, ibi a Parocho illius Eccleſiæ, ſive latinæ, ſive Græcæ ſunt exequiæ celebrandæ.

Cum Infantibus, ſive adultis, ritu Græco in Eccleſia Græca ſunt exequiæ celebrandæ, nullum Jus eſt Latino parocho intereſſendi aut partem ſtolæ percipiendi, & e contra.

XII. Quando vero Infantibus prædictis, ſeu etiam adultis, exequiæ ritu Græco, & in Eccleſia Græca, ut præfertur, jure communi ſunt celebrandæ, tunc nullum jus habet Latinus Parochus intereſſendi cum Græco Parocho, nec partem aliquam Stolæ percipiendi; ſimiliter nullum jus competit Parocho Græco, quando exequiæ in Eccleſia Latina, & per Latinum Parochum ſunt peragendæ; ſed ſervanda ſunt utrobique Statuta de juribus Parochorum circa ſepulturam eorum, qui ad propriam Parochiam ſpectant.

In quo quis ritu eſt baptizatus, in eo educari, & vivere debet: Ritus Latinus ſemel aſſumptus deſeri nequit.

XIII. Quem ritum ſemel in baptiſmo ſunt profeſſi, ſive Latinum, ſive Græcum, in eo inſtitui, & educari debent, nec ad alium poſſunt tranſire, ſi Latinum ſemel ſuſceperint; ritus enim Latinus propter ſuam præſtantiam, eo quod ſit ritus Sanctæ Romanæ Eccleſiæ omnium Eccleſiarum Matris, & Magiſtræ, ſic ſupra Græcum ritum prævalet, maxime in Italicis regionibus, ubi latinis Epiſcopis Græci ſubjecti ſunt, ut non modo ab ipſo ad Græcum tranſitus nullatenus permittatur; verum etiam a Græcis ſemel aſſumptus, abſque Apoſtolica diſpenſatione deſeri nequeat.

Quando de ritu Græco ad Latinum tranſire liceat.

XIV. Quod ſi Infans Græcum ritum in Baptiſmate ſuſceperit, tunc requirendus eſt primum Patris Græci conſenſus, deinde Epiſcopi Latini licentia, ut poſſit Mater Latina Filium ſuum Græce baptizatum ad latinas cæremonias traducere. Adultis autem, ſi quidem ſunt Eccleſiaſtici, in quocumque Ordine minori, vel etiam majori conſtituti, Sæculares, vel Regulares, a Ritu Græco ad latinum ſine expreſſa Sedis Apoſtolicæ licentia tranſire non liceat: ſi Laici, ut ad ritum latinum tranſire poſſint, Epiſcopus Diœceſanus pro ſua prudentia permittere valeat; Non tamen Communicati Græcorum, ſive Albanenſium hujuſmodi, ſine Sedis Apoſtolicæ licentia, ſed ſolum privatis perſonis, attenta uniuſcujuſque neceſſitate.

§. III.

De Sacramento Confirmationis.

Episcopi Latini Infantes a Græcis Presbyteris baptizatos, & absolute Chrismate consignatos confirment.

Sub conditione autem, si verosimiliter dubitari potest quod ab Episcopis Græcis fuerint baptizati.

Idem dicendum si Episcopus Latinus ordinet aliquem Græcum ab Episcopo Græco baptizatum, de quo non constet fuisse Chrismate consignatum.

Confirmati a simplici Sacerdote cogendi non sunt recipere ab Episcopo Confirmationis Sacramentum.

Ubi Græcus Catholicus Episcopus habetur, Sacramentum Confirmationis Episcopi Latini non administrent.

I. EPiscopi Latini Infantes, seu alios in suis Diœcesibus baptizatos a Presbyteris Græcis absolute Chrismate in fronte consignatos confirment; cum neque per Prædecessores nostros, neque per Nos Græcis Presbyteris in Italia, & Insulis adjacentibus, ut infantibus baptizatis Sacramentum Confirmationis conferant, facultas concessa sit, aut concedatur; quinimo usque ab anno 1595. a fel. rec. Clemente VIII. Prædecessores nostro fuit Presbyteris Italo-Græcis expresse interdictum, ne baptizatos Chrismate consignet.

II. Secus sub conditione, & cum cautela eos confirmare debent, de quibus verosimiliter dubitari potest, utrum ab Episcopis Græcis ordinem Baptismi juxta eorum Euchologium servantibus, fuerint baptizati.

III. Idem dicendum, si Episcopus Latinus ex dispensatione Apostolica Græcum aliquem ordinaverit, qui a Presbytero Græco in Italia, vel adjacentibus Insulis fuerit baptizatus, nec constet, illum ab aliquo Episcopo, sive Latino, sive Græco, chrismate in fronte fuisse consignatum; debet nimirum illum antea absolute confirmare; sub conditione autem, si verosimiliter dubium esse possit, an ab Episcopo Græco fuerit baptizatus.

IV. Quamvis confirmati a simplici Sacerdote, cogendi non sunt ejusmodi Confirmationis Sacramentum ab Episcopo suscipere, si ex tali coactione scandala oriri possent: cum Sacramentum Confirmationis ejusmodi necessitatem non habeat, ut sine eo salvus quis esse non possit; monendi tamen sunt ab Ordinariis Locorum, eos gravis peccati reatu teneri, si cum possunt ad confirmationem accedere, illam renuunt, ac negligunt.

V. Ubi Græcus Catholicus Episcopus haberi potest, prout habetur constitutus in Collegio Corsino Italo-Græcorum in Calabria, curent omnino latini Ordinarii, ut ab illo potius Græcis cæremoniis juxta Græcum Euchologium, quam a se latino ritu, Sacramentum Confirmationis Subditis suis Græco ritu viventibus Chrismate a Latinis Episcopis accepto ministretur, ne scilicet Ecclesiarum ritus, quoad fieri potest, misceantur.

§. IV.

De Oleo Sancto Chrismatis, Catechumenorum, & infirmorum.

Non sunt cogendi Presbyteri Græci, præter Chrisma, alia Olea sancta ab Episcopo Latino accipere.

Prohibeantur Chrisma accipere ab Episcopis Schismaticis.

Item a quocumque alio Episcopo etiam Catholico, præter Ordinarium Latinum.

I. NOn sunt cogendi Presbyteri Græci Olea Sancta, præter Chrisma, ab Episcopis Latinis Diœcesani accipere, cum hujusmodi Olea ab eis in ipsa Oleorum, & Sacramentorum exhibitione, ex veteri ritu, conficiantur, seu benedicantur; nisi tamen contra consuetudo introducta sit, quam servari volumus, ac mandamus. Chrisma autem, quod nonnisi ab Episcopo, etiam juxta eorum ritum, benedici potest, cogantur accipere.

II. Non audeant tamen ab Episcopis Græcis externis Schismaticis, seu Sanctæ Romanæ Ecclesiæ communionem non habentibus, illud accipere, vel eo uti.

III. Item abstineant Chrisma accipere a quocumque alio Episcopo Latino, seu Græco Catholico, præter suum Ordinarium Latinum, cujus jurisdictioni subjiciuntur.

§. V.

De Sacramentis Pœnitentiæ, & extremæ Unctionis.

Unctio non est sufficiens satisfactio pœnitentiæ.

Extrema Unctio infirmis exhibenda.

Per unum, vel plures Presbyteros administrari potest.

I. NUlli per Sacerdotes, vel Confessarios, pro satisfactione pœnitentiæ, unctio aliqua solummodo injungatur.

II. Infirmis vero, juxta verbum Jacobi Apostoli, unctio exhibeatur extrema.

III. Nec refert, utrum eadem Extrema Unctio per unum, vel plures Presbyteros fiat, ubi hujusmodi viget consuetudo; dummodo credant, & asserant, illud Sacramen-

mentum, servata debita materia, & forma, ab uno Presbytero valide, & licite confici.

IV. Idem Sacerdos materiam adhibere, formamque pronunciare respective debet; ac propterea, qui ungit, idem dicat formam respondentem, nec alius ungat, & alius formam pronuntiet.

Qui ungit, idem formam proferat Sacramenti.

V. In casu necessitatis Presbyteri Græci Catholici possunt latinos absolvere; utantur tamen forma absolutionis in Concilio Generali Florentino præscripta, postea vero, si voluerint dicant orationem illam deprecativam, quam pro forma hujusmodi absolutionis dicere tantum consueverunt.

Forma absolutionis in Concilio Florentino præscripta utantur.

VI. Extra vero casum necessitatis, si quos ex Presbyteris Albanensibus peritos, & ad confessiones omnium audiendas idoneos Ordinarius Latinus judicaverit, ut non solum Græcos, sed etiam Latinos ad se accedentes possint absolvere, id eorumdem Ordinariorum prudentiæ, & arbitrio relinquitur.

Extra necessitatis casum, prudentiæ, & arbitrio Ordinariorum relinquitur, ut Presbyteri Albanenses Latinorum etiam confessiones excipere valeant.

VII. Sacerdotes quoque Conjugati, aliique, quibus Parochiarum cura, vel Ecclesiarum Parochialium regimen per Episcopos suos committitur, licite, & libere possint Parochianorum suorum confessiones audire, ipsisque pœnitentiam injungere pro peccatis; quia cui licet, vel conceditur, quod est majus, competit quoque, nec negari convenit, quod est minus.

Sacerdotes Conjugati possunt, & curam suscipere Parochiarum, & Parochianorum confessiones audire.

VIII. Ecclesiarum Parochialium regimini præficiant Ordinarii Latini, si habere possunt, eos, qui in Seminariis Italo-Græcorum erectis, altero quidem Panormi, altero autem in Calabria in Oppido Sancti Benedicti Ullano, vel in Collegio Græcorum in Urbe, trium ad minus annorum spatio versati sunt, studiisque literarum incubuere; duommodo cætera ad curam animarum exercendam requisita non desint, atque Episcopis ejusdem Seminarii Præsidis, seu respective Rectoris literas exhibeant, quæ de recta eorum vitæ ratione, deque in Græcis, Latinisque scientiis progressu testimonium ferant.

Ecclesiarum Parochialium regimini præficiendi sunt, qui in Seminariis Italo-Græcorum, seu Albanensium trium ad minus annorum spatio versati sunt.

IX. Liberum tamen sit ipsis Episcopis, Viros alios idoneos Coadjutores, & Cooperatores Parochis Græcis, si opus fuerit, adjungere in audiendis confessionibus, & pœnitentiis injungendis, ac cæteris, quæ ad salutem pertinent animarum; ipsisque in his per eorum Diœceses absque Sacerdotum ipsorum præjudicio, & gravamine, committere vices suas, cum propter occupationes multiplices, & occasiones varias, possit contingere, ut nequeant per easdem Diœceses officium suum exequi per seipsos.

Possunt Ordinarii Latini alios Presbyteros idoneos Parochis Græcis, velut Coadjutores, & Cooperatores, adjungere.

X. Nunquam Monachis Græcis, seu Calogeris, Animarum cura committatur, nisi ex necessitate, vel alia justa causa.

Monac. Græcis, nisi ex justa causa, non est cura animarum committenda.

XI. Presbyteri Sæculares Græci ex Albania, vel aliis Orientis partibus advenientes, abjuratis Schismate, & erroribus, atque in fide Catholica bene instructi, in Parochialibus, seu Curatis Ecclesiis Græcorum institui possunt.

Presbyteri Sæculares advenæ, abjuratis erroribus, & Schismate, in Parochos Græcorum institui possunt.

XII. Tollendus abusus, ubi est, ut vir, atque uxor simul, & eodem tempore eidem Presbytero confiteantur.

Vir, & Uxor non debent simul confiteri.

XIII. Aqua ex ritu Græco in die Epiphaniæ, vel primo die mensis benedicta, conservetur in Ecclesia, ut illa Fideles adspergantur.

Aquæ benedictæ usus.

§. VI.

De Sacramento Eucharistiæ, & Missæ Sacrificio.

I. SAcerdotes ad pœnitentiæ Sacramentum frequenter accedant, ut cum Divinum Mysterium peracturi sunt, nulli coram Deo crimini sint obnoxii; sed cor habeant omni pravitate vacuum, mundum, quoad fieri potest, ac purum: Indignum enim, ac auribus plane horendum est, ut qui animum habet aliquo scelere fœdatum, Sanctum Sanctorum impuris manibus contrectet, & placare Deum attentet, qui in peccatis existens, ipsius Dei furorem, & iracundiam provocat.

Sacerdotes ad Sacramentum Pœnitentiæ frequenter accedant; cum præsertim Divinum Sacrificium sunt peracturi.

II. Item permittitur eisdem, facta jam consecratione, antequam Sacerdos communicet, juxta ritum in Liturgia præscriptum, aquam ferventem, seu tepidam in Sacrum Calicem infundere.

III. Tollatur abusus tundendi, vel etiam miscendi Sacro Oleo, ac iterum coquendi, vel alias exsiccandi species Sacramenti Sacræ Eucharistiæ Feria quinta Cœnæ Domini, ut deinde illud asservent.

Permittitur etiam, ut aquam ferventem in calicem infundant.

IV. Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum, quod pro Infirmis asservatur, singulis octo diebus, aut saltem quindecim renovetur.

V. Non asservetur idem Sacramentum toto anno: Si tamen asservatum fuerit, in fine anni sumatur.

Interdicitur abusus tundendi, vel exsiccandi species Sacramenti Eucharistiæ.

Euch. pro infirmis renovanda singulis octo, aut quindecim diebus.

Non asservanda toto anno.

Servandus Græcorum ritus in celebratione Missarum sub certis conditionibus.

VI. In celebratione Solemnium, & aliarum Missarum, & de hora celebrandi eas, dummodo in confectione, vel consecratione formam verborum a Domino expressam, & traditam observent, & celebrando non transgrediantur horam nonam, suam sequi consuetudinem permittantur: ita tamen, ut jejunii lex de unica comestione in die religiose servetur; & si alicubi viget consuetudo producendi jejunium cum Missa usque ad vesperam, minime aboleatur, sed in suo robore, ac firmitate permaneat.

Ne Monachi iter agentes Eucharistiam secum ferant.

VII. Si inter Græcos, qui in Italia, & Insulis adjacentibus degunt, viget abusus, quem in Orientalibus regionibus vigere perhibent, ut Monachi Eucharistiæ particulam suspensam ad collum, vel aliter secum deferant, necnon in privatis Domibus, ubi eos commorari contingat, retineant, ut eo auxilio freti, liberi a quibuscumque periculis evadant; vel cum in longiora itinera se committunt, ea refici valeant; eum omnino aboleri volumus, & expresse mandamus: præfatisque Monachis, ne id in posterum facere audeant, severissime prohibemus. Obsequium enim, ac reverentia, qua singuli Fideles Augustissimum hoc Sacramentum prosequi debent, non patitur, ut privatim ac latenter, cujuscumque arbitrio & voluntate, domi illud retineatur, aut in itineribus, ac peregrinationibus asportetur.

Permittuntur Græci Presbyteri suum servare ritum, nonnisi semel in die super uno, eodemque Altari Missam celebrandi, & prohibentur Sacerdotes Latini in Parochialibus ipsorum Græcorum Ecclesiis Missas, & Divina Officia celebrare.

VIII. Cum in Parochialibus Ecclesiis ipsorum Græcorum, ex antiquissimo, & hactenus servato ritu, nonnisi semel in die per unum Sacerdotem celebrare liceat, permittitur quidem Presbyteris Græcis suum, si velint, morem hac in parte servare: Interdicitur autem Latinis Sacerdotibus, ne Missas, & alia Divina Officia in dictis Græcorum Ecclesiis, & super eorum Altaribus Majoribus, extra casum alicujus necessitatis, & aliorum Altarium, Ecclesiarumque defectus, & nisi ex Parochi Græci consensu, quem nullatenus hujusmodi in casibus negare possit, celebrent.

Conceditur Presbyteris Græcis, & Albanensibus, ut in Ecclesiis suis præter Altare majus, alia quoque Altaria erigant, in quibus ipsi Græci, vel Latinis Missas celebrare possint.

IX. Quia tamen ipsi Græci, & Albanenses Presbyteri Nobis humillime supplicarunt, ut sibi liceat pro Sacerdotum numero plures in die in suis Ecclesiis Missas celebrare: Nos ipsorum precibus annuere volentes, per præsentes nostras concedimus, ac indulgemus, ut in suis Parochialibus, vel aliis Ecclesiis, præter Altare Majus, alia etiam minora Altaria, seu Cappellas, Sacris Indumentis Græcorum, seu Latinorum more, ornata, seu ornatas, erigant, in quibus Latini, vel Græci Presbyteri respective suo quisque ritu celebrare valeant.

Prohibentur Græci celebrare ritu Latino, & Latini ritu Græco.

X. Cum in Sacro Generali Florentino Concilio præscriptum sit, ut unusquisque Sacerdos Eucharistiam juxta Ecclesiæ suæ ritum, sive Latinæ, sive Græcæ, in azymo, seu fermentato conficere debeat, vetitumque a Summis Romanis Pontificibus Prædecessoribus nostris, ne Latinus Sacerdos Græco ritu, aut Græcus Latino utatur; districtius inhibemus, etiam sub pœnis perpetuæ suspensionis a Divinis, ne Presbyteri Græci Latino more, & Latini Græco ritu, sub quovis licentiarum, & facultatum Missas, & alia Divina Officia, Græci Latino more, & Latini Græco ritu celebrandi, ab Apostolica Sede, & vel ejus Legatis ac etiam Majori Pœnitentiario pro tempore existente obtentarum prætextu, Missas, & alia Divina Officia celebrare, vel celebrari facere præsumant.

Prohibent, ne Latinus Parochus Pyxidem in Ciborio cum Particulis sub specie fermentati pro communione Græcorum, aut Parochus Græcus sub specie azymi pro com-

XI. Eadem quoque ratione, tam ubi sunt duæ Parochiæ, Latina altera, & altera Græca, quam in una eademque Parochiali Latinorum, vel etiam Græcorum Ecclesia, in qua, ut præmittitur, præter Altare majus, quod pro solis Græcis Sacerdotibus erectum est, minora quoque Altaria pro Latinorum Sacerdotum usu extructa conspiciuntur, statuimus, & decernimus, ut neque Latinus Parochus Pyxidem in Ciborio cum Particulis sub specie fermentati pro communione Græcorum, neque Parochus Græcus sub specie azymi pro communione Latinorum, in quocumque Ecclesiæ suæ Altari retineat: sed unusquisque Sacerdos nonnisi in suo sive Græco sive Latino ritu Eucharistiam Fidelibus porrigere debeat.

XII. Ne Laici autem Latini communionem a Græcis Presbyteris sub specie fermentati recipiant, prohibemus omnino, & interdicimus.

XIII. Græcis tamen Laicis permittimus, ut ubi Parochiam Græcam non habent, possint, si velint, in Ecclesia Latina Eucharistiam sub specie azymi a Latinis Sacerdotibus sumere.

XIV.

munione Latinorum retineant.

XIV. Quod in Locis, in quibus Græci, & Latini simul moram trahunt, & sunt utriusque ritus Ecclesiæ, Latini quidem in Fermentato, & Græci in azymo Sacram Eucharistiam quandoque sumere soleant; siquidem hæc consuetudo sine Populi offensione, animorumque commotione removeri non potest, Ordinarii curam suam suavissimis modis impendant, ut Latini semper in azymo, Græci autem, ubi propriam Parochiam habent, in fermentato communicent.

Præcipit Laicis Latinis, ne unquam sub specie fermentati communicent.

XV. Ut autem iidem Laici Græci Eucharistica sub utraque specie communione refici valeant, permittimus, in illis dumtaxat Locis, in quibus ejusmodi ritus introductus est, & ad præsentem usque diem servatur, ac viget: ita tamen, ut sub altera tantum specie totum, atque integrum Christum, verumque Sacramentum sumi firmiter credant, ac propterea, quoad fructum attinet, nulla gratia ad salutem necessaria eos fraudari, qui unam speciem solam accipiunt: ubi vero præfatus ritus consuetudine hactenus receptus non est, Episcopis, quorum jurisdictioni Græci subjiciuntur, curæ sit, ne in posterum admittatur.

Permittit Græcis Laicis, ut ubi propriam Paroch. non habent, possint communicare in Ecclesia Latina sub specie azymi.

Contrariam consuetudinem curent Ordinarii Locorum suavissimis modis tollere.

Communio sub utraque specie permittitur in illis dumtaxat Locis, in quibus hactenus fuit introducta

XVI. Volentes autem specialem ipsis Græcis, & Albanensibus Presbyteris gratiam facere, tenore præsentium, ut tempore jejunii quadragesimalis, quo, exceptis Dominicis, Sabbatis, & nonnullis solemnioribus festivitatibus, ex antiquo more, nonnisi Missa Præsanctificatorum celebratur, Græci, & Albanenses prædicti, servato tamen, nec prætermisso in Parochialibus Ecclesiis Præsanctificatorum ritu, in aliis Altaribus, seu Ecclesiis, sive Capellis, pro sua, ac Fidelium Populorum devotione, Missas integras quibuslibet hebdomadæ diebus, ac præsertim cum dies Festi de præcepto Latinæ Ecclesiæ occurrunt, quos observare tenentur, excepto postremo majoris hebdomadæ triduo, celebrare possint, & valeant, concedimus, & indulgemus.

Indulget Presbyteris Græcis seu Albanensibus, ut præter Dom. & Sabb. in reliquis Feriis Quadrag. excepto ultimo triduo ante Pascha, possint Miss. integras celebrare; Sic tamen, ut ab Hebdomadario, seu Paroc. Missa Præsanctificat. non omittatur.

XVII. Si Græci velint accipere Altaria portatilia ab Episcopis Latinis consecrata, bene erit; sin minus tolerentur eorum antimensia, sive Throni, super Altaria lapidea ponendi, cum celebrant.

Possunt, si velint, Græci Altaria portatilia a Latinis accipere.

XVIII. Corporalia ut latini habeant, nisi Thronis etiam pro corporalibus utantur.

Græci Thronis pro corporalibus uti possunt

XIX. Latinis Presbyteris Latino ritu in Græcorum Catholicorum Ecclesiis celebrantibus, si careant proprio Altari portatili lapideo, super Antimensiis, seu Thronis Græcorum Sacrum facere non licet.

Presbyter. Latinis non licet super Antim. Græc. Sacrum facere, si careant proprio Altare lapideo portatili.

XX. Unusquisque Sacerdos in aureo, vel argenteo solum, aut saltem stamneo Calice sacrificet, habens Thronos, seu Corporale de lino, candidum, & nitidum, & Altare mundis vestimentis opertum, vel decenti paratu ornatum.

De Vestibus, & aliis Sacris.

XXI. Mulieres autem servire ad Altare non audeant, sed ab illius ministerio repellantur omnino.

De Mulierum servitio ad Alt.

§. VII.

De Sacramento Ordinis.

I. Romani Pontifices Prædecessores nostri necessitatibus Italo-Græcorum occurrere volentes, ut commode possent a proprii ritus Præsulibus ad Ordines promoveri, simulque caventes, ne si ab Ordinariis Latini ad Græcos Antistites in Græciam, vel Epirum, aut alias Orientis partes cum dimissoriis remitterentur, ad Schismaticos Episcopos pro ordinatione confugerent, constituerunt: Clemens quidem VIII. anno 1595. Romæ habendum esse Episcopum Græcum Catholicum, qui Græcos Episcopis Latinis Italiæ, & adjacentium Insularum subjectos Sacris Ordinibus initiaret: Clemens vero XII. anno 1735. ut Italo-Græcorum in utraque Sicilia commorantium commodis consuleret, alterum ejusdem Græci ritus Episcopum in Seminario Corsino a se in Calabria erecto, propter Græcorum hujusmodi Ordinatione, manere jussit, quorum laudatissimum Institutum Nos quoque per præsentes nostras perpetuo valituras Literas confirmamus, & innovamus.

Ut Græci a Gr. Episcopis ordinentur.

II. Ne quis Clericus Sæcularis ritus Græci, quamvis alias sit idoneus moribus, scientia, & ætate, ad Sacros Ordines promoveatur, nisi prius legitime constet, eum Ecclesiasticum Beneficium, vel Patrimonium, quod sibi ad vitam honeste sufficiat, pacifice possidere: ac propterea deficiente titulo Beneficii, per legitima documenta Ordinarium suum certiorem reddere debet de sufficienti Patrimonio, ut valeat Sacris Ordi-

Eccl. Benefic. vel Patrim. ad Sacr. Ord. promovendis necessarium.

Ordinibus initiari : loco autem dicti Patrimonii, nec Clericus Uxoris suæ dotem assignare præsumat, nec Ordinarius eam recipere audeat.

Nemo ex Græcis, seu Albanensibus, ad Ordines promoveatur, qui trium saltem annorum spatio in Seminario Græcorum non fuerit commoratus.

III. Quemadmodum etiam nemo ex Græcis, seu Albanensibus in Calabria, & Sicilia commorantibus ad sacra ministeria assumatur, qui trium saltem annorum spatio, Græcis, latinisque literis non dederit operam in altero ex Seminariis Italo-Græcorum, vel in Collegio Græcorum in Urbe.

De examine Ordinandorum.

IV. Promovendi ad Sacerdotium, & Presbyteri, qui præficiendi fuerint Ecclesiarum Regimini, examinentur antea diligenter, si præcipue de Horis Canonicis, & Missarum Officiis secundum distinctionem temporum exequendis sint sufficienter instructi, ut ad hæc nonnisi digni admittantur.

De Horis Canonicis.

V. Sacerdotes, & quicumque sunt in Sacris Ordinibus constituti, Horas Canonicas more suo dicant : & priusquam Missam celebrent, Officium matutinale recitare curent.

Episcopi Græci in Ordinibus conferendis Euchologio Græco utantur.

VI. Episcopi Græci in Ordinibus conferendis ritum proprium Græcum in Euchologio descriptum servent, in quo, etsi nonnulli de Minoribus Ordinibus prætermissi videantur, eos tamen vel nunquam habuisse, vel eorum exercitium aliis Ordinibus esse adnexum iidem Græci affirmant.

Quidam Ordines ritu Latino supplendi sunt ab eo, qui ritu Greco aliquos Ordines suscepit.

VII. Inde tamen dubitationes quandoque oriri solent, quinam nimirum Ordinis supplendi sint ab eo, qui primum ritu Græco aliquibus Ordinibus fuit initiatus, deinde ritu Latino ad reliquos est promovendus. Quas controversias ut de medio penitus tollamus, certamque tradamus regulam in posterum servandam, ita decernimus; si quis ritu Græco Clericus, & Lector tantum fuit initiatus, atque ex benignitate Sedis Apostolicæ obtinuit, ut Majores Ordines latinis cæremoniis sibi conferantur, is antequam Subdiaconus ordinetur, tres minores Ordines ommissos debet ritu Latino suscipere. Si vero, præter Lectoris Ordinem, ad Subdiaconatum etiam Græco ritu ascendit, & ex dispensatione itidem Apostolica facultas sibi facta sit, cæteros Ordines ritu Latino suscipiendi, antequam inter Diaconus cooptetur, ex minoribus Ordinis Exorcistatum tantummodo supplere cogitur; cum per Subdiaconatum Græco ritu collatum, Acolythatum, & Ostiariatum recepisse censeatur. Idem dicendum de eo, qui una cum reliquis inferioribus Ordinibus, Diaconatum, aut etiam Presbyteratum Græce suscepit, & Latino postea ritu ad Sacrum Presbyteratus respective Ordinem, aut Episcopatum promovendus sit, ex Apostolica concessione : nimirum Exorcistatus Ordinem in ipso, antequam Presbyter ordinetur, aut Episcopus consecretur, esse supplendum.

Non ordinentur, nisi cum dimissoriis Latini Ordinarii.

VIII. Græci sine Literis dimissoriis Episcopi Latini Diœcesani nullatenus ad primam Tonsuram, vel aliquem Ordinem recipiendum admittantur.

De suspensione, & irregularitate.

IX. Promoti ad primam Tonsuram, vel ad alium quemcumque Ordinem sine Dimissoriis Latini Ordinarii, suspensi sint; & si suspensi in Sacris Ordinibus ministraverint, efficiuntur irregulares, sicut & Latini.

Solus Papa in Irregularitatibus dispensat.

X. Super hujusmodi autem, & similibus irregularitatibus dispensandi facultatem a Sancta Sede Apostolica obtineri oportet.

Episcopi Schismatici nec Ordines, nec alia Sacramenta conferant.

XI. Non sunt admittendi Episcopi Schismatici sive pro Ordinibus, sive pro aliis Sacramentis conferendis, sed impediendi, quoad Sancta Sede Apostolica desuper consulatur, & responsum habeatur.

De Episcopis Græcis Catholicis.

XII. Quos vero communionem Sanctæ Romanæ Ecclesiæ habere constiterit, eis Pontificalia exercendi facultatem Ordinarii Latini in suis Diœcesibus libere concedere possunt.

De Ordinatis a Schismaticis.

XIII. Ordinati ab Episcopis Schismaticis alias rite ordinatis, servata debita forma, recipiunt quidem ordinem, sed non executionem.

De eorumdem absolutione.

XIV. Proinde ipsi Ordinati ab Episcopis Schismaticis, correcti, vel emendati reconciliandi sunt, & absolvendi, cum pœnitentiis salutaribus, dummodo errores, si quos amplexi fuerint, sin minus Schisma Ordinatoris abjurent in judicio, vel publice, vel secreto pro qualitate facti.

Et dispensatione super irregularitate.

XV. In ordinibus autem per eos alias rite susceptis ministrare non permittantur, nisi cum ipsis super irregularitate, hujusmodi occasione contracta, auctoritate Sanctæ Sedis Apostolicæ fuerit dispensatum.

Interstitiorum lex cum Græcis, seu Albanensibus relaxatur.

Tribus diebus festivis, non tamen continuis, si ex longinquis regionibus se conferant ad Ordines suscipiendos ordinari possunt.

Non tamen dispensatur cum illis, qui domicilium habent, seu commorantur in ea Provin-

XVI. Cum ex Ecclesiæ disciplina a Græcis olim recepta, promoti ad aliquem Ordinem Sacrum, si per aliquod temporis intervallum in eo non fuerint versati, ad altiorem gradum ascendere non possint, quo nimirum Ordinandorum fides, morumque probitas

bitas eo temporis ſpatio cognoſci valeat; qua lege Græci, ſeu Albanenſes in Italia, & Inſulis adjacentibus commorantes dubio procul tenentur: Nihilominus cum prædicti Græci, ſeu Albanenſes Ordinarios ſuos, quibus ſubjiciuntur, habeant latinos, a quibus tanquam alieni ritus ſacris ordinibus initiari prohibentur; ac proinde cum Romam, vel in Calabriam, ubi ſunt Epiſcopi a Sancta Sede Apoſtolica ad Ordinationes ritu Græco exercendas deputati, repetitis vicibus, non ſine quamplurimis incommodis, & expenſis, ad Sacros Ordines juxta temporum intervalla ſuſcipiendos ſeſe conferre deberent, Nos, eoſdem Græcos, ſeu Albanenſes gratiis, & favoribus proſequi, eorumque incommodis conſulere volentes, de Apoſtolicæ plenitudine poteſtatis, præfatis Epiſcopis Græcis Romæ, & in Calabria pro tempore degentibus, licentiam, & facultatem impertimus, ut Græcos, ſeu Albanenſes hujuſmodi ex longinquis regionibus accedentes, qui Minoribus, ſive Majoribus Ordinibus initiari cupiunt, ad omnes Ordines promovere in poſterum valeant tribus diebus feſtivis, non autem continuis, ſed aliquo temporis intervallo Antiſtitis ordinantis arbitrio ſeparatis, non ſervata Interſtitiorum lege, nec requiſita ad hoc ab iis, qui initiantur, ſuorum reſpective Ordinariorum Latinorum licentia, ſive diſpenſatione.

XVII. At cum illis Græcis, ſeu Albanenſibus, qui domicilium habent, ſeu alias commorantur in ea Provincia, in qua Epiſcopus ritus Græci ſolet ſacras ordinationes exercere, ad quem propterea ſine gravi incommodo per temporum intervalla accedere poſſunt, ab interſtitiorum lege minime diſpenſamus, præterquam cum Alumnis, & Convictoribus ritus Græci Collegii Græci Urbis, & Italo Albanenſium, in Calabria, & Sicilia, ſi eorumdem Collegiorum neceſſitas, vel utilitas, arbitrio Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalis Adminiſtratoris, & Protectoris præfati Collegii Græcorum Urbis, & Epiſcopi præſidentis, ſeu Rectoris utriuſque Collegii Italo-Albanenſium prædicti reſpective pro tempore exiſtentium exegerit, ut præfati Alumni, & Convictores abſque temporis intervallo tribus diebus feſtivis, non tamen continuis, ut præfertur, ad Ordines promoveantur; quo caſu eos ſic initiari poſſe, plenam facultatem facimus, atque concedimus.

XVIII. Illis autem, qui non ſervata Interſtitiorum lege ſunt hactenus bona fide ordinati, ex Apoſtolica benignitate etiam concedimus, ut in ſuſceptis Ordinibus miniſtrare, & ad majores etiam ſervatis ſervandis aſcendere, abſque alia diſpenſatione valeant.

XIX. Quod tamen de ætate Ordinandorum a Sacroſancto Tridentino Concilio præſcriptum eſt omnino ſervari volumus. Nullus proinde ex prædictis Græcis, ſeu Albanenſibus ad Subdiaconatus Ordinem ante vigeſimum ſecundum ad Diaconatus ante vigeſimum tertium, ac Presbyteratus ante vigeſimum quintum ſuæ ætatis annum abſque Apoſtolica diſpenſatione promoveatur. Præfatorum autem Græcorum Præſulum conſcientiam oneramus, ut dignos dumtaxat, & quos literis, & iis, quæ ad Ordines exercendos pertinent, bene inſtructos eſſe noverint, ad ſacra miniſteria aſſumant.

XX. Ut in Ordinibus conferendis quælibet rituum confuſio, & commixtio penitus tollatur, & unius ritus Antiſtes alterius ritus Clericos initiare in poſterum minime valeat, ſub perpetuæ ſuſpenſionis a Divinis pœnis prohibemus, ne Latinus quicumque Epiſcopus etiam ſubjectos ſuæ juriſdictionis Græcos, neque Græcus quilibet Antiſtes Latinos quovis prætextu, ſine ſpeciali Sedis Apoſtolicæ licentia, ad primam Tonſuram, vel ullum Ordinem ſive Minorem ſive Majorem promovere præſumat; alioquin tam Ordinans, quam Ordinatus, perpetuam, ut præfertur, ſuſpenſionem ſe ſubituros intelligant.

XXI. Maxime autem neque permittendum, neque ullo modo tolerandum, ut Latini ex Latinis progeniti, ac latino ritu educati, qui continentiam profiteri nolunt, juxta ritum Græcum, ſub ſpe retinendi Uxores, ad Sacros Ordines a quocumque Antiſtite quavis auctoritate fulgente promoveantur, tam in locis in quibus non ſunt Populi Græco ritu viventes, ſed Latini, quam in Locis, in quibus ſunt Populi, qui a Græcis antiquitus fuerint oriundi, ſeu a Græcis originem ducant, vel alias retroactis temporibus ritum Græcum ſervaverint, ſeu apud illos, vel in eorum aliquibus Eccleſiis ritus hujuſmodi ab antiquo hactenus fuerit obſervatus.

XXII. Cum iis tamen Italo-Græcis, qui ad hanc diem, vel propter antiquam conſuetudinem, vel propter quædam ſibi, ut ajunt, a Romanis Pontificibus Prædeceſſoribus noſtris conceſſa privilegia, quibus permittebatur Epiſcopis Latinis, ut Græcos ſibi

cia, in qua Epiſcopus ritus Græci ſolet Sacras Ordinationes exercere.

Alumni, & Convictores Collegii Græcorum Urbis, & Italo-Græcorum in Calabria, & Sicilia, tribus diebus feſtivis ordinari poſſunt, ſi Collegiorum utilitas, vel neceſſitas exegerit.

Cum iis, qui, non ſervata interſtitiorum lege, ſunt hactenus bona fide ordinati, diſpenſatur, ut in ſuſceptis Ordinibus miniſtrare valeant, & ad majores etiam aſcendere.

Quoad ætatem Ordinandorum ſervandum eſt, quod a Sacroſan. Trident. Synodo eſt præſcriptum.

Latinus Antiſtes Græcos etiam ſibi ſubjectos Ordinibus initiare prohibetur, ſic etiam Grec. Epiſcopus Latinos ordinare non debet.

Prohibet Latinos ex Latinis progenitos, ac Latino ritu educatos, juxta ritum Græcum ſub ſpe retinendi Uxores, ad Sac. Ordines promoveri, etiam in locis, ubi Græcus ritus ſervatur.

Diſpenſatur cum Italo Grecis, qui ad hanc diem a Latino Epiſcopo ſunt ordinati, cum animo tamen in ritu Græco permanendi, ut poſſint in eodem ritu permanere, & ad majores etiam Ordines a

Græco Episcopo cum Dimissoriis tamen Latini Ordinarii, græce promoveri; cum clausula, ne id in posterum inconsulta S. Sede attentetur.

sibi subjectos, vel ipsi ordinarent, seu ab aliis tam Græcis, quam Latinis Episcopis ordinari facerent, ab Episcopis Latinis bona fide, & absque dispensatione Apostolica, ad Clericalem Tonsuram, vel Minores, seu Majores Ordines sunt promoti, cum animo tamen proprium Græcum ritum retinendi, & absque actuali Latini ritus in susceptis Ordinibus exercitio; per præsentes nostras hac vice tantum dispensamus, ut eis liceat in suo Græco ritu permanere, in eoque ad ulteriores Ordines (dummodo per suum ordinarium approbati fuerint) a Græco Episcopo promoveri: per easdem nostras expresse prohibentes, ne quid hujusmodi de cætero, vel a Græcis ipsis, vel a Latinis Episcopis, inconsulta Sancta Sede, attentetur.

Italo-Græci si ab Episcopo Latino, cum dispensatione Apostolica, ad aliquos Ordines ob defectum Græcorum Præsulum promoventur, possunt sine alia dispensatione cum Dimissoriis Ordinarii ad majores Ordines græce a Græco Antistite provehi.

XXIII. Insuper ut omnibus, circa præfatas Italo-Græcorum hujusmodi per latinos Præsules ordinationes, controversiis, ac dubiis opportuna ratione obviemus, hac nostra Constitutione decernimus, & declaramus, quod si Episcopus Latinus, sive Ordinarius, Italo-Græcis primam Tonsuram, vel Ordines Minores ritu Latino conferat, cum dispensatione Apostolica, itaut ordinati ab illo in suo Græco ritu ministrare debeant, (quod ex defectu Græcorum Præsulum per sedem Apostolicam concedi solet); licite possit idem Latinus Ordinarius literas dimissoriales Italo-Græcis hujusmodi a se, vel ab alio Latino Præsule, ut præmittitur, ordinatis concedere, ut ad Sacros Ordines Græco ritu, absque alia dispensatione Apostolica, promoveantur.

Secus, si absque dispensatione Apostolica a Latino Episcopo fuerint ordinati, debent in Latino ritu permanere, nec possunt amplius sine dispensatione Apostolica ad Græcum redire, aut in eo ministrare.

XXIV. Si vero absque Apostolica dispensatione Italo-Græci hujusmodi a Latino Episcopo ad aliquos Ordines ritu Latino promoverentur, (id, quod illicite tam ab Ordinante, quam ab Ordinatis fieret, utpote huic nostræ Constitutioni contrarium), Græci Clerici hujusmodi sic latino ritui alligantur, ut ab eo ad Græcum redire amplius non liceat, sine Apostolica dispensatione; neque Latino Episcopo, seu Ordinario amplius fas sit Græcum Clericum, a se, ut præmittitur, Latino ritu in minoribus Ordinibus constitutum, cum literis dimissorialibus ad Græcum Antistitem remittere, ut ab eo ad Sac. Ordines græce promoveatur, sine dispensatione Apostolica; sed debeat illum potius, si quidem idoneum judicaverit, post obtentam absolutionem a suspensione, vel ipse ritu Latino ordinare, vel ab alio Latino Præsule ordinari facere. A ritu enim latino ad Græcum, ut prædiximus, nec transire, nec redire fas est, absque dispensatione Apostolica.

Maxime si post susceptos a Latino Episcopo Ordines, latine vixerint: Nam Latinus ritus semel assumptus, absque licentia Sedis Apost. deseri nequit.

XXV. Hinc eædem literæ dimissoriales potiori jure denegandæ sunt Italo-Græcis, qui quanquam baptizati ritu Græco, non modo primam Tonsuram, & Minores Ordines latino ritu susceperunt; sed etiam latine vixerunt, & postea ad Majores ordines ritu Græco provehi cupiunt, nam Latinus ritus semel assumptus, ut præfati sumus, absque specialis Sedis Apostolicæ auctoritate, deseri nequit: ut igitur Italo-Græci hujusmodi ad ritum Græcum redeant, indigent Apostolica dispensatione; ut vero ad Majores Ordines ritu latino ascendant, dispensatione non indigent.

Matrimonium Presbyterorum cum unica, & virgine non reprobatur.

XXVI. Etsi expetendum quam maxime esset, ut Græci, qui sunt in Sacris Ordinibus constituti, castitatem, non secus ac Latini servarent: Nihilominus, ut eorum Clerici, Subdiaconi, Diaconi, & Presbyteri Uxores in eorum ministerio retineant, dummodo ante Sacros Ordines, Virgines, non Viduas, neque corruptas, duxerint, Romana non prohibet Ecclesia. Eos autem, qui Viduam, vel corruptam duxerunt, vel ad secunda vota, prima Uxore mortua, convolarunt, ad Subdiaconatum, Diaconatum, & Presbyteratum promoveri omnino prohibemus.

Post Subdiaconatum, Diaconatum, & Presbyteratum, contractum, irritum declaratur.

XXVII. Præterea si quis Subdiaconus, Diaconus, vel Presbyter, post Sacram Ordinationem, Uxore mortua, aliam duxerit, vel si Uxorem non habebat, ducere præsumpserit, nedum excommunicationis latæ sententiæ pœna, aliisque nostro, & Successorum nostrorum Romanorum Pontificum arbitrio infligendis, severissime punietur; verum etiam statim ab Ordine erit deponendus, & ab illegitima Uxore separandus. Matrimonium enim post recensitos Ordines contractum, nullum irritumque declaramus.

De Presbytero Græco conjugato.

XXVIII. Presbyter Græcus conjugatus, antequam ad Sacrum Sacrificium, seu Sanctam Missam celebrandam accedat, vel per hebdomadam, vel per triduum ab Uxore curet abstinere.

§. III.

§. VIII

De Sacramento Matrimonii.

I. CUrent Ordinarii Locorum, ut Decretum Sacri Generalis Concilii Tridentini de reformatione Matrimonii vertatur in linguam Græcam vulgarem, & in locis, & Parochiis Græcorum, & Albanensium, quoties expedire viderint, evulgetur, & publicetur. Decretum Concilii Tridentini de Matrimonio servandum.

II. Matrimonia inter Conjuges Græcos dirimi, seu divortia, quoad vinculum, fieri nullo modo permittant, aut patiantur. Et si qua de facto præcesserunt, nulla & irrita declarent. Matrimonia dirimi nequeunt.

III. Quia vero, secundum Apostolum, Mulier mortuo Viro ab ipsius est lege soluta, & nubendi cui vult in Domino liberam habet facultatem, secundas, & tertias, & ulteriores etiam nuptias Græci non condemnent, sed illas tanquam legitimas, & validas approbent inter Personas, quæ alias licite de jure ad invicem Matrimonio jungi possunt. De secundis & ulterioribus nuptiis.

IV. Secundo tamen nubentes Presbyteri nullatenus benedicant: nec ipsos Bigamos ad Sacros Ordines, sine speciali dispensatione Apostolica, promoveri liceat. De Bigamis.

V. Et quoniam apud Græcos consueverunt contrahi matrimonia inter personas contigentes se, juxta eorum computationem, octavo gradu, qui secundum computationem, & distinctionem graduum, quam Latini faciunt, apud hos quartus habetur: ne id præsumatur deinceps, firmiter prohibemus; ac districte præcipimus, ut, ut cum in ulterioribus gradibus licite matrimonia contrahantur, in prædicto quarto Consanguinitatis, vel Affinitatis gradu copulari ulterius non præsumant; Statutum, quoad hoc, Generalis Concilii observantes. De gradibus Consanguinitatis, & Affinitatis.

VI. Item in cognationi spiritualis, quæ in Baptismo, & Confirmatione contrahitur, gradibus, servetur id quod in Tridentina Synodo definitum est. In Baptismo videlicet inter suscipientem, & Baptizatum, & illius Patrem, & Matrem, necnon inter Baptizantem, & Baptizatum, Baptizatique Patrem, & Matrem tantum, cognationem contrahi; eamque rursus, quæ ex Confirmatione oritur, Confirmantem, & Confirmatum, illiusque Patrem, & Matrem, ac Tenentem non egredi: omnibus inter alias Personas spiritualis hujus Cognationis impedimentis Matrimonii sublatis. De cognatione spirituali.

VII. Maritus Latinus Uxoris Græcæ ritum non sequatur.

VIII. Latina Uxor non sequatur ritum Mariti Græci. De Ritu Conjugum.

IX. Græcus Maritus potest, si velit, ritum Uxoris Latinæ sequi: Item Græca Uxor potest, si velit, sequi ritum Mariti Latini, post cujus obitum, ad ritum Græcum redire nequeat.

X. Quod si nolint, unicuique Conjugum in suo ritu, Catholico tamen, manere permittatur.

XI. Matrimonium inter Maritum Latinum, & Græcam mulierem, latine coram Parocho Latino contrahatur: Inter maritum vero Græcum, & Mulierem Latinam, potest contrahi vel Græce coram Parocho Græco, duobus, vel tribus testibus præsentibus, vel latine coram Latino, ubicumque Maritus Græcus voluerit.

XII. Ejus autem loci, ac ritus Parochus debet assistere, ubi, & quo ritu matrimonium contrahitur.

§. IX.

Ritus Græcus qua ratione in Italia, & Insulis adjacentibus servandus: De Græcorum, seu Albanensium subjectione Episcoporum Latinorum jurisdictioni.

I. QUoniam Orientalis Ecclesiæ ritus, utpote non minima ex parte a Sanctis Patribus profecti, vel a Maioribus traditi, sic animis Græcorum, aliorumque insederunt, ut Prædecessores nostri Romani Pontifices satius, consultiusque duxerint, ritus hujusmodi, qua in parte nec fidei Catholicæ adversantur, nec periculum generant animarum, aut Ecclesiasticæ derogant honestati, approbare, seu permittere, quam illos ad Romanarum cæremoniarum normam reducere; idcirco Græcis ipsis, & Ut Græci in Missis, & Divinis Officiis ritus suos observare valeant nec super his aliquoquam molestentur.

Albanensibus ritus Græci inter Latinos degentibus, tam Prælatis, Parochis, & Presbyteris Sæcularibus, quam Regularibus, & Laicis, ut suis ritibus, atque observantiis, sive consuetudinibus uti, ac illos, & illas observare, Missasque, & alia Divina officia secundum eorum antiquam consuetudinem celebrare libere, ac licite possint, concedimus, & indulgemus: Nec super his a quoquam Latino Ordinario illos, vel illorum quemlibet molestari, vel inquietari permittimus: Inhibentes omnibus & singulis Prælatis, aliisque, ne quis ritus, & cæremonias Græcorum in Concilio Florentino, vel alias approbatas blasphemare, aut reprobare, seu improbare ausit.

In quibus debeant Italo-Græci ritum Latinum sequi.

II. Sic vero dictis Græcis, & Albanensibus in suis ritibus permanere concessum esse, atque indultum declaramus, ut quæ a Fidelibus in Diœcesi, ubi ipsi habitant, universim, & sine ullo Personarum, ac rituum discrimine, juxta Sacros Canones servanda sunt, ad eadem etiam ipsi, non obstante rituum diversitate, obligati censeantur.

Kalendarium Gregorianum, quoad Festa, servare tenentur.

III. Cujusmodi sunt in primis Kalendarii Gregoriani observatio, juxta quod iidem Græci, & Albanenses tenentur universalis Ecclesiæ jejunia, & festa celebrare, ut, puta, jejunium quadragesimale, Pascha, Ascensionem Domini, Pentecosten, Natalem Domini, Circumcisionem, Epiphaniam, & cætera hujusmodi, quæ in Latina, & Græca Ecclesia æque celebrantur.

Item Romani Pontificis & Ordinarii Loci nomen in Missis, & Divinis Officiis commemorare; non autem Antistitum Orientalium.

IV. Deinde Summi Romani Pontificis, & Ordinarii Loci in Missis, ac Divinis Officiis commemoratio; non Patriarcharum, neque Antistitum Orientalium, quibus nulla est in Italia, & adjacentibus Insulis jurisdictio: ubi tamen Græco Catholico Antistiti, ex licentia Sedis Apostolicæ, vel Ordinarii Loci, Pontificalia exercere permittitur, ejus quoque nomen juxta Græcorum morem post Summum Romanum Pontificem, & Ordinarium Loci commemorare liceat.

Subjiciuntur Constitutionibus contra Solicitantes in Confessione editis.

V. Tum subjectio omnibus, & singulis Romanorum Pontificum Constitutionibus, contra Solicitantes præsertim in Confessione editis, quæ in singulas Nationes universim vires suas extendunt, ac Latinos æque, ac Græcos sua amplitudine comprehendunt.

Dies festos de præcepto Latinæ Ecclesiæ observare tenentur.

VI. Demum dies Festos de præcepto Latinæ, ubi degunt, Ecclesiæ servare tenentur.

Possunt, si velint, Latinæ Ecclesiæ jejunia, & vigilias servare, non tamen ad id cogi debent.

VII. Ad observationem autem jejuniorum, & vigiliarum ejusdem Latinæ Ecclesiæ, si tota Loci illius Græcorum communitas, vel potior Laicorum pars cum Parochis, & Presbyteris conjuncta induci posset, optimum esset, idque absque alia Sedis Apostolicæ dispensatione, arbitrio Ordinariorum relinquimus Latinorum. Non tamen ad id cogi debent, si velint ritum suum in jejuniis sequi; cum ipsis qualibet hebdomada feria quarta, & feria sexta, ut asseritur, soleant jejunare; neque privatis personis fas sit, ubi Parochiam Græcam habent, ibi, contra proprium ritum, Latinorum more jejunia, & vigilias servare; sed omnes vel græce cum Græcis, vel latine cum Latinis jejunent. Ubi vero propriam Parochiam non habent, ibi libere, & licite possunt in omnibus latino ritui sese conformare, sive Laici sint, sive Presbyteri, excepto Græco ritu, qui in Missis, ac Divinis Officiis a Presbyteris est servandus.

Tolerandus esus carnium die Sabbati apud Italo-Græcos,

VIII. Hinc ubi Parochiam Græcam habent, tolerandus est apud Græcus esus carnium die Sabbati, si sine scandalo fieri potest; in locis autem ipsorum, & inter eos tantum.

Latini Famuli Græcorum, Latinum ritum debent servare.

IX. Prohibentur tamen Græci suis Famulis Latinis cibos vetitos apponere, sive die Sabbati, quando præfatis Græcis carnes comedere licet, sive alio quocumque tempore, quo Latini debent ab illis abstinere; Latini enim Famuli Græcorum latinum ritum servare tenentur.

Non sunt cogendi ad jejunandum die Sabbati, præter Sabbatum Sanctum.

X. Item tolerandum est, ut ad jejunium eodem die Sabbati in Quadragesimam, excepto uno Sabbato Sancto, ex antiqua traditione, non teneantur, sed dumtaxat ad abstinentiam.

Jejunium a latinis die Sabbati indictum ad aliam diem pro Italo-Græcis ab Ordinariis Latinis transferri conceditur.

XI. In jejuniis quoque biduanis, vel triduanis, vel alias a Diœcesanis, vel in Jubilæis a Summo Pontifice Romano indictis, dies Sabbati in eis comprehensus, vel præscriptus, in alium diem pro Græcorum plebe ab ipsis Diœcesanis Apostolica Auctoritate permittitur commutari.

Italo-Grecis in

XII. Verum quia pro parte dilectorum Filiorum Græci ritus in Corsica habitantium Nobis nuper humillime preces porrectæ fuerunt, ut Auctoritate Apostolica declararemus, ipsos non teneri ad abstinentiam a piscibus sanguinem habentibus, oleo, & vino, tam in Quadragesima, quam in quartis, & sextis Feriis, & in aliis anni jeju-

niis,

niis, vel, si ad abstinentiam hujusmodi tam ex præcepto, quam ex consuetudine Ecclesiæ Græcorum, ut Nobis exponitur, tenerentur, cum iis eadem auctoritate dispensare dignaremur, ut piscibus, oleo, & vino in dictis quartis, & sextis Feriis, & in Quadragesima, aliisque per annum occurrentibus jejuniis, vesci ipsis liceret. Nos paternæ Pontificiæ charitatis, quæ novit imbecillitates infirmorum sustinere, non immemores, tam dictis Græcis in Corsica habitantibus, quam omnibus & singulis Albanensibus, & Græcis, qui in Italia, & Insulis adjacentibus commorantur, tenore præsentium, ut ad instar Latinorum, in quorum Diœcesibus degant, in memoratis Quadragesima, quartis, & sextis Feriis, & reliquis anni jejuniis, vino, oleo, & piscibus cujuscumque generis possint uti, concedimus, & indulgemus. Atque Literas Clementis Papæ XII. Prædecessoris nostri in forma Brevis datas ad Abbatem, & Monachos Monasterii Ordinis Sancti Basilii Magni Ritus Græci Orientalis Terræ Dimidii Jussi Panormitanæ Diœcesis, pro Monachis Græcis, & Epirotis eorumdem Ordinis, & Ritus fundati, quibus concessit, ut piscibus sanguinem habentibus libere, & licite nonnullis anni quadragesimis vesci possint, non obstantibus ritus Græci ordinationibus, hac nostra Constitutione confirmamus, & roboramus.

tota Italia, & Insulis adjacentibus permittitur, ut in Quadragesima, & aliis ipsorum jejuniis, piscibus, oleo, & vino uti possint.

XIII. Cum autem Sedi Apostolicæ semper curæ fuerit Græcum ritum custodire, illiusque abolitionem nunquam intenderit, aut in animo habuerit: Hinc Nos, Prædecessorum nostrorum exemplo, quantum cum Deo largiente possumus, conservationi rituum Græcorum intenti, neque expedire dicimus, neque facultatem facimus, ut Latini Ordinarii juxta ritum Latinum ad Sacerdotium promoveant aliquem Italo-Græcum Diœcesanum, qui Græcorum more baptizatus fuerit, atque etiam vixerit, ut scilicet Græcorum plebi Latino ritu ipse ministrans præsit: præsertim quia id Græcis plebibus nullam utilitatem affert, quibus magis acceptus Parochus esse solet, si eumdem cum ipsis Ritum Græcum colat, quam si Latinum sequatur.

Ne Italo-Græci a Latino Diœcesano Episcopo latine ordinati Plebibus Italo-Græcis præficiantur.

XIV. Sed in Terris, seu Locis, & Casalibus Græcorum, & Albanensium, seu in quibus fuerint Græci, vel Albanenses, sive sint indignæ, sive ex Græciæ Provinciis, & Insulis, vel ex Epiri, & Albaniæ partibus, aut alias undequaque advenerint, Græco ritu in præsentiarum usque viventes; ad illorum Ecclesias, seu curam animarum exercendam, non Latini, neque Latinis ortis Parentibus, aut latino more viventes, ad eumdem Ritum Græcum initientur, sed Græci, vel Albanenses ritus Græci respective, Catholici tamen, & alioquin idonei, & sufficientes, atque alias qualitates a Sacris Canonibus habentes, sive sint indignæ, sive, in defectu indigenarum, etiam advenæ, ordinentur, & eorumdem Græcorum, seu Albanensium animarum curæ præficiantur.

Sed Græci, vel Albanenses, Catholici tamen, sive advenæ, sive indigenæ, Greco ritu viventes præficiantur.

XV. Cæterum ad tollendam omnem rituum commixtionem, & confusionem, Presbyteri, & Clerici Latini Ecclesiis Græcorum neque Missas celebrare, neque funeribus, nuptiis, ac Baptismis, & aliis Græcorum actibus publicis, & privatis interesse, aut sese immiscere, nisi ad hæc specialiter per ipsos Græcos vocati fuerint, audeant, vel præsumant.

Presbyteri Latini, nisi vocati, non se immisceant Græcorum functionibus.

XVI. Nec Presbyteri, & Clerici Græci in Ecclesiis Latinorum, inconsulto Episcopo, cui illæ subjiciuntur, vel ejus in Spiritualibus Vicario Generali, Missas, & alia Divina Officia cum solemnitatibus, & cantu celebrent. Ut autem præfatus Episcopus, sive Vicarius Generalis, præfatam licentiam rite concedere valeant, nulla præcisa necessitas pro causa requiritur, sed satis est, ut aliqua spiritualis utilitas inde speretur.

Presbyteri, & Clerici Græci Missas & Divina Officia in Ecclesiis Latinorum cum solemnitatibus & cantu celebrare prohibentur absque Episcopi licentia.

XVII. Cum inter Latinos, Græcosque Clericos, in processionibus, sessionibus, aliisque Ecclesiasticis solemnitatibus, quas ex consuetudine, aut proprio arbitrio, & voluntate promiscuo usu peragere solent, lites quandoque, & controversiæ quibus charitas, & mutua animorum concordia violatur, ob præcedentiæ ordinem exoriantur, quia Græci Latinis, & Latini Græcis præcipuum locum dare renuunt; has in posterum dirimere, atque amputare volentes, præcipimus, ut in præcedentiis hujusmodi, nisi consuetudo aliter obtineat, non attendatur ritus Græci, & Latini diversitas, sed tempus Ordinationis prædictorum Clericorum, vel qualitas Ecclesiasticæ dignitatis, si aliqui eorum ea insigniti reperiantur, vel cæteræ qualitates, quæ jure suo in præfatis solemnitatibus principem locum sibi vindicare solent.

In præcedentiis Clericorum Latinorum, & Græcorum, non attenditur diversitas ritus, sed tempus Ordinationis vel qualitas Ecclesiasticæ Dignitatis.

XVIII. Quia in Ecclesiasticis Græcorum libris nonnulli errores irrepsere, quibus primævam Ecclesiæ Græcæ puritatem fraude potissimum, ac dolo Schismaticorum cor-

Non nisi Ecclesiasticis Libris per Con-

gregationem a S. Sede eorumdem emendationi deputatam correctis utantur.

ruptam esse, Orthodoxi dolent: Ideo Pastoralem Latinorum Ordinariorum, in quorum Diœcesibus iidem Græci, & Albanenses degunt, vigilantiam per præsentes nostras literas excitamus, ut omni ope, & studio curent, non aliis Græcos ipsos, seu Albanenses tam Prælatos, ac Presbyteros Sæculares, quam Regulares, Ecclesiasticis libris in Sacramentorum administratione, & Missis, Divinisque Officiis celebrandis uti, nisi iis, qui per Congregationem a Sancta Sede Apostolica emendationi librum hujusmodi deputatam, correcti, typisque impressi fuerint.

De Italo-Græcorum subjectione Episcopis Latinis, in quorum Diœcesi degunt.

XIX. Ita autem Græcos, seu Albanenses in suo ritu, ut præfertur, permanere, Græcasque cæremonias custodire permittimus, ut Latinorum Episcoporum, in quorum Diœcesi degunt, jurisdictioni subjecti censeantur. Itaque Græci, seu Albanenses ritus Græci, tam Ecclesiastici, & Regulares, quam Laici, in utraque Sicilia, vel aliis Italiæ partibus, Insulisque adjacentibus commorantes, cum suos Ordinarios Græcos non habeant, non obstantibus quibuscumque exemptionibus, aliisque privilegiis dictis Græcis, eorumque Prælatis, Rectoribus, Abbatibus, & aliis tam Sancti Basilii, & alterius Ordinis Regularibus, qui privatam vitam ducunt, nec in Congregationem sunt redacti, quam Sæcularibus, ac etiam Laicis Personis quocumque nomine nuncupatis, per fel. rec. Leonem X. Paulum III. Julium etiam III. & forsan alios Romanos Pontifices, & Sedem Apostolicam, in genere, vel in specie hactenus concessis, ac etiam iteratis vicibus approbatis, & innovatis; ita Latinis Ordinariis Locorum quæ habitant, debent esse subjecti, ut ipsi Locorum Ordinarii quascumque eorumdem Græcorum, & Albanensium Ecclesias Monasteria, Prioratus, & alia Pia Loca, tam Secularia, quam cujusvis Ordinis Regularia, eorumque Prælatos, etiamsi Episcopali, Archiepiscopali, ac majori dignitate præfulgeant, necnon Abbates, Rectores, Ministros, & quavis alias ejusdem Nationis Personas in suis Civitatibus, & Diœcesibus consistentia, quoties opus fuerit, visitare, ac illis suam Ordinariam jurisdictionem, plenamque, & omnimodam auctoritatem, in iis, quæ Dei cultum, Sacramentorum administrationem, ac animarum salutem, hæresumque extirpationem concernunt, exercere, & sequi libere, & licite valeant; reliquis ipsorum Græcorum, & Albanensium, in Divinis celebrandis, aliisque ritibus a Sede Apostolica approbatis, necnon privilegiis, & gratiis Apostolicis intactis remanentibus: Nec ipsis Græcis, & Albanensibus Clericis, vel Laicis, eorumve Prælatis, Ecclesiis, Cœnobiis, aut aliis piis Locis dictas exemptiones, seu privilegia in aliquo suffragari, sed illos omnes, & singulos Locorum, in quibus moram traxerint, Ordinariorum visitationi, correctioni, punitioni, jurisdictioni, & omnimodæ auctoritati in præmissis subesse, illisque tanquam Superioribus suis, suarumque animarum Pastoribus humiliter obedire.

Ubi duo Episcopi sunt ejusdem Loci, Episcopus Latinus Latinorum, Græcus Græcorum dumtaxat jurisdictionem & curam habeant.

XX. Ubi vero duo essent Episcopi ejusdem Loci a Sancta Sede Apostolica deputati, unus Latinus, alter Græcus, (quemadmodum in Calabriæ partibus, & in Sicilia olim fuisse perhibentur, & nunc in quibusdam Græciæ insulis existunt); Episcopus Latinus de Personis Ecclesiasticis, & Sæcularibus Græcis, ac de jurisdictione Episcopi Græci, aliis quibuscumque ad Episcopum Græcum quomodolibet spectantibus, nullatenus se intromittere præsumat; sed Episcopus Latinus Latinorum, Episcopus vero Græcus Græcorum dumtaxat curam, regimen, & jurisdictionem respective habeant, & exerceant. Id, quod de Episcopis Græcis pro ordinatione Italo-Græcorum, Romæ, vel in Calabria per Sedem Apostolicam, ut supra diximus, constitutis, minime intelligendum esse declaramus: cum ii facultatibus Ordinariorum careant, nec quemquam ex iis, qui non sunt Alumni Collegii Græcorum Romæ, & Collegii Italo-Græcorum, seu Albanensium in Calabria, ad primam Tonsuram, aut ullum Ordinem sive Minorem, sive Majorem, nisi cum dimissoriis sui Ordinarii, promovere valeant.

Episcopus Latinus circa causas Græcorum Vicarium Græcum ipsius salario retinendum deputet.

XXI. In Diœcesi, ubi Latini, & Græci inhabitant, & solum Archiepiscopum, sive Episcopum Latinum Ordinarium habent, dictus Archiepiscopus, sive Episcopus, circa negotia, & causas dictorum Græcorum, Vicarium Græcum ipsis Græcis gratum, vel per ipsos Græcos eligendum (ex quo Græcus Vir melius Græcos mores novit, quam Latinus) ipsorum stipendio, & salario retinendum deputet; & in causis appellationis ad Metropolitanum, qui forsan Græcus non esset, dictus Metropolitanus similiter in dictis causis, Judicem Græcum deputare teneatur.

De Monachorum, seu Calogerorum Institutis.

XXII. Ordinationes demum, & Instituta Regularia Sanctorum Patrum, de vita & statu

ſtatu Monachorum, ab Abbatibus, & Monachis Græcis, qui in Italia, & Inſulis adjacentibus privatim degunt, nec Regulam Monachorum Ordinis Sancti Baſilii in Congregationem reductorum ſunt profeſſi, præcipimus inviolabiliter obſervari; eoſque omnes, & ſingulos Juriſdictioni Ordinariorum Latinorum ſubjicimus; mandantes inſuper, ut quæcumque ſupra, circa rituum Græcorum obſervantiam, præſcripta ſunt, ad amuſſim exequantur.

XXIII. Salvis tamen, & in ſuo robore ſemper remanentibus privilegiis, quæ a Summis Romanis Pontificibus Prædeceſſoribus noſtris, Gregorio XIII. Sixto V., Clemente VIII., Paulo V., Urbano VIII., Innotentio X., Clemente XII., & forſan aliis, tam Collegio Pontificio Græcorum de Urbe, & Seminario Corſino in Calabria, quam Congregationi dilectorum Filiorum Monachorum Ordinis Sancti Baſilii in Italia, conceſſa ſunt, & indulta, quibus derogare non intendimus.

Salvis privilegiis a Sede Apoſtolica conceſſis Collegio Græcorum de Urbe, Seminario Corſino in Calabria, & Cong. Monachorum S. Baſilii in Italia.

XXIV. His inſuper, quæ ſuperius in quacumque parte Italo Græcis conceſſimus, indulſimus, declaravimus, præcipimus, ordinavimus, & interdiximus, ſeu prohibuimus, Græcorum in Oriente ſub propriis Catholicis Epiſcopis, Archiepiſcopis, vel Patriarchis commorantium, & aliarum Chriſtianarum Nationum quorumcumque Rituum a Sancta Sede approbatorum, ſeu permiſſorum, juribus qualibuſcumque, ſi quæ illis de jure, vel ex conſuetudine, vel alias quomodolibet legitime competant: aut Apoſtolicis Conſtitutionibus, vel Conciliorum Generalium, aut particularium, ſeu Congregationum Venerabilium Fratrum Noſtrorum S. R. E. Cardinalium Decretis, quæ ſuper Ritibus Græcorum, ſeu aliorum Orientalium emanarunt, ullo pacto præjudicium, vel præjudicium ullum quantumvis minimum illatum eſſe non intendimus; idque expreſſe declaramus, & pro declarato, & in qualibet hujus noſtræ Conſtitutionis, ſeu diſpoſitionis parte pro repetito haberi volumus, & mandamus.

Quæ in hac Conſtitutione ſunt diſpoſita quoad Italo-Græcos, non præjudicant Conſtitutionibus Apoſtolicis, Decretis Synodalibus, & aliis Statutis circa ritus Græcorum in Oriente ſub Catholicis Epiſcopis commorantium, vel aliarum Nationum cujuſcumque ritus a S. Sede approbati, ſeu permiſſi.

§. X.

Clauſulæ.

DEcernentes præſentes literas, & in eis contenta quæcumque nullo unquam tempore de ſubreptionis, vel obreptioni, ſeu nullitatis vitio, aut intentionis noſtræ, ſeu quopiam alio defectu, notari, ſeu impugnari, aut alias quomodolibet infringi, vel retractari, ſeu invalidari, aut in jus vel controverſiam vocari, aut adverſus eas, & ea quodcumque juris, & facti, vel juſtitiæ, & gratiæ remedium intentari, impetrari, vel concedi ullatenus poſſe, ſed ab omnibus, quos concernunt, concernent quomodolibet, quacumque dignitate, & honore fulgentibus in futurum inviolabiliter obſervari debere.

Decretum irritans.

Sicque & non aliter per quoſcumque Judices Ordinarios, & Delegatos, ac Commiſſarios, quavis auctoritate fungentes, ac etiam S. R. E. Cardinales, de latere Legatos, ſublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere; ac irritum, & innane, ſi ſecus ſuper his a quoquam quavis auctoritate ſcienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Mandantes univerſis, & ſingulis Venerabilibus Fratribus, Epiſcopis, Archiepiſcopis, Primatibus, Patriarchis, Latinis, in quorum Diœceſibus Italo-Græci hujuſmodi degunt, ut in ſuis Synodis, Conſtitutionibus, ſtatutis, edictis, decretis, ſeu aliis quibuslibet mandatis, & monitis, circa eorum ritus, obſervantias, & conſuetudines præter id quod in noſtris hiſce literis expreſſe & explicite continetur, nihil aliud, niſi conſulta prius S. Sede Apoſtolica, moneant, edicant, decernant, conſtituant, præcipiant, ſeu mandent.

Nihil innovetur, inconſulta S. Sede.

Non obſtantibus Prædeceſſorum Noſtrorum Literis, aliiſque præmiſſis, necnon Apoſtolicis, ac Univerſalibus, Provincialibus, & Synodalibus Conſiliis editis generalibus, vel ſpecialibus circa Italo-Græcos hujuſmodi, eorumque Ritus, obſervantias, mores, ac conſuetudines, Conſtitutionibus, & Ordinationibus, ac etiam Communitatum, Monaſteriorum, & Eccleſiarum prædictarum, etiam juramento, confirmatione Apoſtolica, vel quavis alia firmitate roboratis ſtatutis, & conſuetudinibus, privilegiis quoque, Indultis, & Literis Apoſtolicis eiſdem Italo-Græcis, illorumque Cummunitatibus, vel ſingulis eorum Perſonis, ſub quibuſcumque tenoribus, & formis, ac cum quibuſvis clauſulis, & decretis, etiam per modum Satuti perpetui, etiam Motu proprio, & ex certa ſcientia, ac de Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine ſimilibus, etiam iteratis vicibus, ac etiam cum quibuſvis derogatoriarum derogatoriis, aliiſque efficacio-

Derogationes.

cioribus, & efficacissimis, & insolitis clausulis, irritantibusque, & aliis Decretis in genere, vel in specie, alias in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, eorum tenores præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Exemplorum Fides. Volumus autem, quod præsentium transumptis sive exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo alicujus Personæ in dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem prorsus fides habeatur in Judicio, & extra, quæ eisdem præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Sanctio. Nulli ergo omnino hominum liceat, hanc paginam nostri decreti, constitutionis, declarationis, inhibitionis, prohibitionis, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac BB. Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo secundo, septimo Kalendas Junii, Pontificatus Nostri Anno secundo. (Dat. die 26. Maji 1742.)

Pro Card. Pro-Datarius.
D. Card. Passioneus.

Visa de Curia.

N. Antonellus.

Loco ✠ Plumbi.

J. B. Eugenius.
Registrata in Secretaria Brevium.
Publicat. die 2. Junii ejusdem Anni.

LVIII.

APPROBATIO

Publici cultus ab immemorabili tempore exhibiti B. Joannæ Valesiæ olim Reginæ Franciæ, & Fundatrici Ordinis Sanctissimæ Annuntiationis Beatæ Mariæ Virginis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Summarium precum. EXponi Nobis nuper fecit dilectus filius Marcus Antonius Gravois Frater expresse professus, ac Diffinitor Generalis Ordinis Minorum Sancti Francisci de Observantia nuncupatorum, necnon Postulator Causæ Canonizationis Beatæ Joannæ Valesiæ, quod dudum fel. recordat. Urbanus Papa VIII. Prædecessor noster, postquam Processus auctoritate Ordinaria anno MDCXVII. peracti super fama Sanctitatis, Virtutum, & Miraculorum ejusdem B. Joannæ Valesiæ, dum vixit, Francorum Reginæ, ac Ordinis Annunciatarum Beatæ Mariæ Virginis Fundatricis, in Congregatione Venerabilium Fratrum tunc existentium Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium Sacris Ritibus præpositorum discussi fuerant, per suam Commissionem manu propria signatam hujusmodi Causam eidem Congregationi Cardinalium cognoscendam, & discutiendam demandavit; cujus commissionis vigore ab eadem Congregatione, seu a bo. mem. Carolo, dum pariter vixit, Sanctæ Romanæ Ecclesiæ præfatæ Cardinali Pio nuncupato tunc dictæ Congregationis Præfecto die 13. Januarii MDCXXXIII. literæ remissoriales pro inquisitione in genere tunc itidem existentibus Archiepiscopo Bituricensi, & Episcopis Aurelianensi, & Nivernìensi directæ, concessæ & expeditæ fuerunt. Coram autem Archiepiscopo, & Episcopis præfatis Processu hujusmodi confecto, atque Anno MDCXXXIII. memoratæ Congregationi Cardinalium præsentato, nihil amplius tunc temporis in eadem Causa actum fuit, ob Decreta memorati Urbani Prædecessoris Anno MDCXXV. edita, & MDCXXXIV. de novo proposita, super non exhibendo cultu iis, qui cum Sanctitatis, vel Martyrii fama ab hac vita migrassent, seu super casu ab iidem excepto. (Acta sub Urbano VIII.)

§. 1.

§. 1. Præterea successu temporis cum fama Sanctitatis, una cum miraculis, quæ Omnipotens Deus ob merita, & ad intercessionem dictæ Beatæ Joannæ Valesiæ operari dignabatur, quamplurimum increbuisset, atque in dies increbesceret, clar. mem. Ludovicus, dum pariter vixit, Rex Christianissimus, & Anna ab Austria Regina Mater, iteratis precibus, ac literis datis, a fel. record. Alexandro Papa VII. itidem Prædecessores nostro postularunt, ut ad ejusdem Servæ Dei Joannæ Valesiæ Beatificationem, & Canonizationem procedi posse benigne indulgere dignaretur. Idem Alexander Prædecessor die xx. Junii 1664. Commissionem reassumptionis Causæ præfatæ subsignavit, ac Anno 1680. dicta Congregatio Cardinalium remissoriales, & compulsoriales literas concessit, ac ad tunc quoque existentem Archiepiscopum Bituricensem direxit, pro confectione Processus particularis super cultu a tempore immemorabili eidem Joannæ Valesiæ exhibito, & casu excepto a memoratis Urbani Prædecessoris Decretis. Item sub Alex. VII.

§. 2. Ob legitima pro tempore existentium Archiepiscoporum Bituricensium hujusmodi impedimenta, memoratis literis executionis minime demandatis, quinimo ob temporis cursum deperditis, proinde Anno MDCCXXXVIII. illarum Duplicatum ad Venerabilem Fratrem modernum Archiepiscopum Bituricensem fuit directum, cujus vigore idem Archiepiscopus Judex Delegatus super eisdem publico cultu ab immemorabili tempore præfatæ Joannæ Valesiæ exhibito, necnon casu, ut præfertur, excepto sententiam protulit. Recens sententia Archiepiscopi Bituricensis super cultu immemorabili.

§. 3. Proposito itaque in eadem Congregatione Cardinalium Dubio: *An sententia supradicta essent confirmandæ, in casu, & ad effectum de quo agebatur*; ipsa Congregatio Cardinalium edidit Decretum tenoris sequentis, videlicet: *Bituricen. Canonizationis Beatæ Joannæ Valesiæ olim Reginæ Franciæ, & Fundatricis Ordinis Sanctissimæ Annunciationis Beatæ Mariæ Virginis sub Regula Sancti Francisci. Proposita ex dispensatione Apostolica per Eminentissimum, & Reverendissimum Dominum Cardinalem de Tencin Ponentem, ad instantiam P. Marci Antonii Gravois Diffinitoris Generalis Ordinis Fratrum Minorum Sancti Francisci Postulatoris specialiter deputati, in Congregatione Ordinaria absque interventu Consultorum, Causa Canonizationis Beatæ Joannæ Valesiæ prædictæ, atque in ea discusso dubio: An sententia Reverendissimi Archiepiscopi Bituricensis Judicis a Sacra Rituum Congregatione Delegati, lata super publico cultu ab immemorabili tempore prædictæ Beatæ exhibito, sive super casu excepto a Decretis fel. recor. Urbani Papæ VIII. sit confirmanda in casu, & ad effectum, de quo agitur: Sacra eadem Congregatio, R. P. D. Ludovico de Valentibus Fidei Promotore in scriptis, & in voce prius audito, rescribendum censuit: Affirmative, si Sanctissimo Domino Nostro visum fuerit. Hac die XIV. Aprilis 1742. Factaque deinde per me Secretarium de prædictis Sanctissimo Domino Nostro relatione, Sanctitas Sua benigne annuit die XXI. ejusdem mensis, & anni.* Ea confirmatur Decreto Congregat. Sacrorum Rituum.

F. J. A. Cardinalis Guadagni Pro-Præf.
T. Patriarcha Hierosolymitanus Secr.
Loco ✠ Sigilli.

§. 4. Quoniam autem dictus Marcus Antonius Postulator, quo Decretum hujusmodi firmius subsistat, & servetur exactius, Apostolicæ confirmationis nostræ patrocinio communiri summopere desiderat: Nobis propterea humiliter supplicari fecit, ut sibi præmissis opportune providere, & ut infra indulgere de benignitate Apostolica dignaremur. Nos igitur ipsum Marcum Antonium Postulatorem specialibus favoribus, & gratiis prosequi volentes, & quibusvis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris & pœnis a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum præsentium dumtaxat consequendum harum serie absolventes, & absolutum fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, præinsertum decretum super publico cultu ab immemorabili tempore prædictæ Beatæ Joannæ Valesiæ exhibito editum, auctoritate Apostolica tenore præsentium approbamus, & confirmamus, illique inviolabilis Apostolicæ firmitatis robur adjicimus; salva tamen semper in præmissis auctoritate Congregationis eorumdem Cardinalium. Confirmatio Apostolica.

§. 5. Decernentes easdem præsentes literas firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac illis ad quos spectat, & spectabit in futurum plenissime suffragari, & ab eis respective inviolabiliter observari; Sicque in præmissis per quoscumque Judices ordinarios, & delegatos, Clausulæ.

etiam

etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, judicari, & definiri debere; ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, cæterisque contrariis quibuscumque.

Exemplorum auctoritas. §. 6. Volumus autem, ut ipsarum præsentium literarum transumptis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in judicio, & extra illud ubique locorum adhibeatur, quæ præsentibus ipsis adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Datum in Arce Gandulphi Albanen. Diœcesis sub Annulo Piscatoris die XVIII. Junii MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno II.

Dat. die 18. Junii 1742.

Pro D. Card. Passioneo
Cajetanus Amatus.

LIX.

DE RITIBUS

Seu Cæremoniis Sinensibus; Confirmatur Constitutio Clementis Undecimi, incip. *Ex illa die*. Permissiones quædam publicatæ a bon. mem. Carolo Ambrosio Mediobarbo Patriarcha Alexandrino, reprobantur, & annullantur: Præscribitur nova forma Juramenti a Missionariis præstandi.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium. Ex quo singulari providentia factum est, ut Orientalium, & Occidentalium Indiarum Regiones Europæ innotescerent, Apostolica Sancta Sedes, quæ ab ipsis Ecclesiæ incunabulis Evangelicæ veritatis lumen ubique diffundere, & illud ab omni erroris umbra servare maximo studio curavit, in his quoque novissimis temporibus Evangelicos Operarios in antedictas Regiones sedulo misit; ut Idolatria ibi late dominante funditus eradicata, Christianæ Fidei semen opportune spargerent, atque horrentes illos, & incultos campos in fertile florentesque vineas, uberrimos æternæ vitæ fructus daturas, commutarent. Ex Regionibus autem illis, quas Sancta Sedes præ cæteris ante oculos habuit, fuit profecto amplissimum Sinarium Imperium: in quo quidem negari non potest, quin Christiana fides progressus ingentes fecerit, longe etiam majores factura, nisi contra inter Operarios a Sancta Sede illuc missos dissidia, cursum intercidissent.

Fidei propagatio ab Apost. Sede promota in Sinarum Imperio.

Dissidia inter Missionarios circa Cæremonias Sinensium, & præcipue circa cultum erga defunctos. §. 1. Occasionem dissidiis ejusmodi dederunt Cæremoniæ quædam, & Ritus, quibus Sinenses, ad Confucium Philosophum, & Majores suos honoribus prosequendos, uti consueverunt: cum nonnulli ex Missionariis contenderent, eas esse Cæremonias, & Ritus mere civiles, adeoque concedendos iis, qui relicto Idolorum cultu, Christianam Religionem amplectebantur; contra vero alii eos, utpote superstitionem olentes, sine gravi Religionis injuria permitti nullo modo posse assererent. Quæ sane controversia multis annis Apostolicæ Sedis curam, & solicitudinem ad se traxit; cum id maxime caveat, ne zizania in agro Dominico radices agant, aut, si forte egerint, eæ, quam cito fieri potest, evellantur.

Prima decisio Congr. de Propag. Fide, sub Innoc. X. §. 2. Primo itaque ad Sanctæ Sedis Tribunal Causam hanc detulerunt ii, qui Cæremonias illas, & Ritus Sinicos superstitione imbutos suspicabantur. Super illis Dubia nonnulla proposita fuerunt Congregationi de propaganda Fide, quæ anno 1645. comprobavit responsa, ac decisiones Theologorum, qui Cæremonias, & Ritus eosdem superstitione revera infectos judicarunt. Proinde Innocentius Papa X. ad præfatæ Congregationis preces, omnibus & singulis Missionariis, sub pœna excommunicationis latæ sententiæ, sibi, ac Sanctæ Sedi reservatæ, mandavit, ut responsa, ac decisiones prædictas omnino observarent, easque ad praxim deducerent, donec sibi, & Apostolicæ Sedi aliter visum non esset.

Altera Congreg. S. Inquisition. sub Alex. VII. §. 3. Verum paulo post ab aliis ejusdem Missionis Operariis alia Dubia de iisdem Ritibus, & Cæremoniis ipsimet Congregationi de Propaganda Fide fuerunt exhibita,

ex quibus Cæremoniæ ipſæ, Ritusque nullam in ſe ſuperſtitionem habere videbantur. Negotium itaque hujuſmodi ab Alexandro Papa VII. Sacræ Inquiſitionis Congregationi commiſſum fuit: quæ, prout varia, diverſaque ratione fuerat ſibi de eiſdem Cæremoniis expoſitum, alias quidem, tamquam mere civiles, & politicas, eſſe permittendas, alias vero minime tolerari poſſe judicavit; idemque Alexander Pontifex anno 1656. hanc ſententiam probavit, & confirmavit.

Alia reſolutio ejuſdem Congr. ſub Clem. IX.

§. 4. Sed ecce tertio ad Sanctam Sedem hæc eadem controverſia. Cum plura Dubia Sacræ Inquiſitionis Congregationi propoſita fuiſſent, illud quoque ab ea quæſitum fuit, utrum adhuc vigeret Innocenti Papæ X. præceptum, quo ſub pœna excommunicationis latæ ſententiæ mandabat obſervantiam reſponſionum, ac deciſionum, quæ a Congregatione de Propaganda anno 1645., ut ſupra dictum eſt, emanaverant. Præterea, an, ſtantibus recens expoſitis dubiis, earum praxis retinenda foret: cum præſertim obſtare videretur Decretum Sacræ Inquiſitionis; quod ab ea emanavit anno 1656. ſuper quæſitis nonnullis, diverſa ratione, aliiſque circumſtantiis propoſitis ab Operariis Apoſtolicis in Sinarum Regno commorantibus. Reſpondit ad hæc Sacra Inquiſitionis Congregatio anno 1669. præfatum Congregationis de Propaganda Fide Decretum adhuc vigere, habita ratione rerum, quæ fuerunt in dubiis expoſitæ; neque illud fuiſſe circumſcriptum a Decreto Sacræ Inquiſitionis, quod anno 1656. emanavit; immo eſſe omnino obſervandum juxta quæſita, circumſtantias, & omnia ea, quæ in antedictis Dubiis continentur. Declaravit pariter, eodem modo eſſe obſervandum prædictum Sacræ Congregationis Decretum anno 1656. juxta quæſita, circumſtantias, & reliqua in ipſis expreſſa. Hoc autem Decretum Clemens Papa IX. comprobavit.

Innoc. XII. novum examen Cauſæ in eadem Congr. inſtaurari jubet.

§. 5. Cum autem omnia præfata Decreta pro varia rerum expoſitarum ratione fuerint facta, ac promulgata, tantum abfuit, ut Rituum Sinenſium controverſia finem obtineret, ut magis illa vires, & incrementum acquireret. Nam ſciſſis Evangelicis Operariis in partes, adducta res fuit in acriorem animorum, ac ſententiarum contentionem. Atque hinc, non ſine gravi ſcandalo, magnoque Fidei damno, conſecuta eſt prædicatio non uniformis, & non eadem ubique Chriſtianorum illorum diſciplina, & inſtitutio. De his autem abſurdis certior factus Innocentius Papa XII. Prædeceſſor noſter, id muneris ſui omnino eſſe putavit, ut pernicioſis adeo diſſidiis finis daretur; proinde exactam, maximeque accuratam totius hujus controverſiæ diſcuſſionem Sacræ Inquiſitionis Congregationi commiſit. Cumque nihil intentatum reliquiſſet, quo ſinceram facti notitiam obtineret, firmata quoque fuerunt de illius mandato ſumma cum diligentia quæſita, quæ per eamdem Sacram Congregationem reſolverentur.

Clemens XI. approbat Reſponſiones Congr. eaſque tranſmittit ad Patriarcham Antioch. Viſitat. Ap.

§. 6. Quæſitorum illorum examen Innocentii Papæ XII. mors intercepit. Clemens autem XI. qui ſucceſſit, Prædeceſſoris ſui zelo plenus, coram ſe quæſitorum eorumdem examen fieri voluit. Quamobrem poſt diuturnam, maturam, & accuratiſſimam rei diſcuſſionem, poſt auditas ex utraque parte rationes, quibus libere producendis unicuique locus ampliſſimus datus fuit, idem Clemens Papa XI. anno 1704. confirmavit, & Apoſtolica auctoritate comprobavit præmemoratæ Sacræ Congregationis reſponſiones ad omnia, & ſingula quæſita propoſita, quibus Ritus Sinenſes, utpote ſuperſtitione imbuti, prohibebantur; mandavitque, præfatas reſponſiones ad Carolum Thomam de Tournon Antiochiæ Patriarcham, Commiſſarium, & in Sinarum Regno Viſitatorem Apoſtolicum tranſmitti; ut nimirum exactam earumdem obſervantiam omnibus, & ſingulis Miſſionariis, pœnis quoque Canonicis in refractarios indictis præciperet.

Qui eas publicat. additis præceptis &c.

§. 7. Promulgavit quidem Patriarcha Antiochenus deciſionem Apoſtolicam, addito Decreto, quo ab univerſis ejus obſervantiam exigebat. Cum autem illam tentaſſent eludere, variiſque inanibus rationibus effugere ii, qui Sinenſes Ritus tamquam politicos, ac mere civiles propugnaverant, prædictus Pontifex Clemens XI. Decreto, quod per Sacræ Inquiſitionis Congregationem emanavit anno MDCCX. præcepit omnimodam, & inviolabilem earumdem reſponſionum abs ſe Apoſtolica auctoritate confirmatarum obſervantiam, & alia quæ Decreto ipſo continentur, quod eſt tenoris ſequentis.

Mandat obſervari Decr. editum a Card. de Tournon.

Tenor Decreti.

§. 8. *Decretum ſuper omnimoda, ac inviolabili obſervatione Reſponſorum, alias in Cau-*

Causa Rituum, seu Cæremoniarum Sinensium a Sacra Congregatione datorum, & a Sanctissimo approbatorum cum aliis Ordinationibus.

Mandat observari Decretum editum a Card. de Tournon.

Feria V. die XXV. Sept. MDCCX. In Congregatione Generali Sanctæ Romanæ, & Universalis Inquisitionis, habita in Palatio Apostolico Quirinali coram SS. Domino nostro Domino Clemente Divina Providentia Papa XI. ac Eminentissimis, & Reverendissimis Dominis Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus in tota Republica Christiana contra hæreticam pravitatem Generalibus Inquisitoribus a Sancta Sede Apostolica specialiter deputatis.

Idem Sanctissimus Dominus Noster in Causa Rituum, seu Cæremoniarum Sinensium, auditis, tam in Congregationibus anno præterito non semel, quam in aliis, mense, & anno præsentibus pluries coram Sanctitate sua habitis, præfatorum Eminentissimorum, & Reverendissimorum Dominorum Cardinalium, qui rem mature, ac diligentissime discusserunt, sententiis, decrevit, & declaravit, responsa alias in Causa hujusmodi ab eadem Congregatione data, & a Sanctitate sua die 20. Novemb. 1704. confirmata, & approbata, necnon Mandatum, seu Decretum ab Eminentissimo, & Reverendissimo Domino Cardinali de Tournon, tunc Patriarcha Antiocheno, Commissario, & Visitatore Apostolico Generali in Imperio Sinarum die 25. Jan. 1707. hac de re editum, ab omnibus, & singulis, ad quos spectat, inconcusse, & inviolabiliter, sub censuris, & pœnis in Mandato, seu Decreto hujusmodi expressis, observanda esse, quovis contrafaciendi quæsito colore, seu prætextu penitus sublato, ac potissimum non obstante quacumque appellatione a quibusvis Personis, sive Sæcularibus, sive Regularibus, etiam specifica & individua mentione, & expressione dignis ac quavis Ecclesiastica dignitate fulgentibus, ad Sedem Apostolicam interposita, quam propterea Sanctitas sua rejiciendam esse decrevit, ac re ipsa rejecit.

Rejicit appellationes ad S. Sedem interpositas.

Declarat. ac Decreto nihil additum, vel detractum Responsionibus datis an. 1704.

Porro cum idem Dominus Cardinalis de Tournon in suo Mandato, seu Decreto supradicto, Apostolicæ decisionis die 20. Novembris 1704. latæ se expresse inhærere professus fuerit, Sanctitas sua ulterius declaravit, ipsum Mandatum, seu Decretum, una cum censuris in eo contentis, ad normam eorundem responsorum accipiendum esse, itaut nihil per illud responsis præfatis additum, seu detractum fuisse censendum sit, ac omnia, quæ in eis insunt etiam in Mandato, seu Decreto prædicto inesse intelligantur.

Pleniorem instructionem confici jubet.

Cæterum Sanctitas sua, tametsi non sine ingenti animi sui mœrore acceperit, quod humani generis hostis multiplicia in die zizania in latissimis illis Regionibus superseminare non cessat; non tamen propterea in eis Catholicæ Religionis propagandæ saluberrimum, ac sanctissimum opus nullatenus deserere volens, sed illud majori, qua potest, animi contentione, ac studio, iisque potissimum dissidiis, quibus inibi Christianæ Fidei seges veluti spinis suffocatur, prorsus submotis, ardentius semper, & enixius promovere cupiens; congruam super præmissis, aliisque ad ea pertinentibus instructionem confici, illamque dicto D. Cardinali de Tournon, quatenus adhuc in illis partibus commoretur, sin minus, illi, qui ejus loco deputatus fuerit, necnon Episcopis, & Vicariis Apostolicis, earumdem partium transmitti mandavit, qua non minus debitæ Apostolicorum Decretorum executioni, quam Missionariorum concordiæ, Evangelicæ veritatis prædicationi, atque animarum saluti opportune consulatur.

Vetat publicari scripta super Rit. Sin. absque licentia S. S.

Demum, ut nimiæ illi de his rebus scribendi licentiæ, quæ non sine Fidelium scandalo inter Partes diuturna contentione exasperatas invaluit, modus imponatur, Sanctitas sua districte præcepit omnibus, & singulis cujusvis Ordinis, Congregationis, Instituti, & Societatis, etiam de necessitate exprimendæ, Regularibus, aliisque quibuscumque sæcularibus Personis, tam Ecclesiasticis, quam Laicis, cujuscumque tandem status, conditionis, & dignitatis existant, ut in posterum non audeant sub quovis quæsito colore, vel prætextu, imprimere, vel quoquo modo in lucem edere; Libellos, Relationes, Theses, Folia, seu scripta quæcumque, in quibus ex professo, vel incidenter de Ritibus Sinicis hujusmodi, vel controversiis desuper, seu illorum occasione exortis quomodolibet tractetur, sine expressa, & speciali licentia a Sanctitate sua, seu pro tempore existente Romano Pontifice in Congregatione supradictæ Sanctæ, & Universalis Inquisitionis obtinendæ. Ut autem ejusmodi prohibitio inviolabiliter observetur, eadem Sanctitas sua voluit, & declaravit, contravenientes quoscumque excommunicationis latæ sententiæ, Regulares vero etiam privationis vocis activæ, & passivæ pœnas ipso facto absque alia declaratione incurrere; & nihilominus alia etiam pœnis Sanctitatis suæ, & Successorum suorum Romanorum Pontificum arbitrio infligendis subjacere. Libros por-

Publicata vero prohibet, sub pœnis &c.

porro, Libellos, Relationes, Theses, Folia, ac Scripta quæcumque, quæ in futurum contra præsentis prohibitionis tenorem edi contigerit, (citra ullam aliorum hactenus editorum approbationem, super quibus opportuno providebitur,) pro expresse prohibitis haberi voluit, absque alia declaratione, sub pœnis, & censuris in Regulis Indicis Librorum prohibitorum contentis. Impressores vero, præter Scriptorum sic impressorum amissionem, pecuniariis, aliisque corporalibus pœnis, juxta criminis gravitatem, teneri mandavit. In contrarium facientibus, non obstantibus quibuscumque.

Joseph Bartolus Sanctæ Romanæ, & Universalis Inquisitionis Not.

§. 9. At vero, nec Decretum hujusmodi ad difficiles animos subjiciendos valuit. Itaque Clemens idem Papa XI. quo illos tandem aliquando frænaret, Constitutionem anno 1715. evulgavit, qua solemniter iterum confirmavit antedictas Sacræ Inquisitionis responsiones, easque exacte, & ad amussim observari mandavit, præclusis omnibus iis effugiis, quibus perfectam earum observantiam contumaces homines aliquo pacto evadere potuissent: & est tenoris, qui sequitur. Idem Clem. XI. præfatas Responsiones edita Constitutione confirmat.

§. 10. *Clementis Papæ XI. Præceptum super omnimoda, absoluta, integra, & inviolabili observatione eorum, quæ alias a Sanctitate sua in Causa Rituum, seu Cæremoniarum Sinensium decreta fuerunt: cum rejectione quarumcumque rationum, seu excusationum ad ejusmodi Decretorum executionem declinandam allatarum, ac præscriptione Formulæ Juramenti per Missionarios illarum partium præsentes, & futuros hac in re præstandi.* Tenor Constitutionis ex illa die.

Clemens Papa XI. Ad futuram rei memoriam. Ex illa die, qua, nullo licet meritorum nostrorum suffragio, Catholicæ Ecclesiæ gubernacula, hoc est, munus sua amplitudine gravissimum, ac temporum iniquitate molestissimum, Deo sic disponente, suscepimus, nihil Nobis manum clavo admoventibus antiquitus fuit, quam acerrimas contentiones jampridem in Imperio Sinarum inter Apostolicos illarum partium Missionarios exortas, semperque in dies magis invalescentes, tam circa quasdam voces Sinicas, ad sanctum, & ineffabile Dei nomen exprimendum inibi usurpatas, quam circa nonnullos earum gentium Ritus, veluti superstitiosos a quibusdam ex Missionariis prædictis reprobatos; ab aliis vero, utpote eos civiles tantum asserentibus, permissos, Apostolici Judicii censura opportune dirimere: ut, ut sublatis dissidiis, Christianæ Religionis, Catholicæque Fidei propagationem turbantibus, omnes tandem id ipsum dicerent in eodem sensu, & in eadem sententia, unoque ore glorificaretur Deus, ab iis, qui sanctificati sunt in Christo Jesu. Exordium. Pontificis studium dirimendi controversias super Ritibus Sinen.

Hoc consilio responsa illa, quæ ad varias quæstiones super hujusmodi rebus excitatas, prævio diuturno examine, dudum, videlicet tempore fel. rec. Innocentii Papæ XII. Prædecessoris nostri inchoato, ac deinde jussu nostro per plures annos continuato, auditisque utriusque Partis rationibus, necnon complurium Theologorum, & Qualificatorum sententiis, ac Congregatione Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium in tota Republica Christiana Generalium Inquisitorum adversus hæreticam pravitatem auctoritate Apostolica deputatorum data fuerunt, Nos die 20. Novembris 1704. eadem auctoritate confirmavimus, & approbavimus. In eum finem approbavit Responsiones, de quibus supra.

Ea autem, quæ in responsis hujusmodi decreta fuerunt, sunt quæ sequuntur. „ Cum „ Deus Optimus Maximus congrue apud Sinas vocabulis Europæis exprimi nequeat, „ ad eundem verum Deum significandum, vocabulum *Thien Chù*, hoc est, Cœli Dominus, quod a Sinensibus Missionariis, & Fidelium longo, ac probato usu receptum esse dignoscitur, admittendum esse: nomina vero *Tien* Cœlum, & *Xang Tì* „ Supremus, Imperator, penitus rejicienda. Tenor Responsionum. De Dei nomine.

„ Idcirco Tabellas cum inscriptione Sinica *King Tein*, Cœlum colito, in Ecclesiis „ Christianorum appendi, seu jam appensas in posterum inibi retineri permittendum „ non esse. Denique inscriptione.

„ Ad hæc nullatenus, nullaque de causa permittendum esse Christifidelibus, quod „ præsint, ministrent, aut intersint solemnibus Sacrificiis, seu Oblationibus, quæ a „ Sinensibus in utroque æquinoctio cujuscumque anni Confucio, & Progenitoribus „ defunctis fieri solent, tamquam superstitione imbutis. Similiter, nec esse permittendum, quod in Ædibus Confucii, quæ Sinico nomine *Miao* appellantur, iidem „ Christifideles exerceant, ac peragant Cæremonias, Ritus, & Oblationes, quæ in „ honorem ejusdem Confucii fiunt tum singulis mensibus in Novilunio & Plenilunio De cultu Confucii.

„ a Mandarinis, seu primariis Magistratibus, aliisque Officialibus, & Literatis; tum „ ab eisdem Mandarinis, seu Gubernatoribus, ac Magistratibus, antequam dignitatem adeant, seu saltem post ejus possessionem adeptam; tum denique a Literatis, „ qui postquam ad gradus sunt admissi, e vestigio ad Templum, seu Ædem Confucii „ se conferunt.

De cultu Majorum Defunctorum in Templis.

„ Præterea non esse permittendum Christianis, in Templis, seu Ædibus Progenitoribus dicatis Oblationes minus solemnes eisdem facere, nec in illis ministrare, „ aut quomodolibet inservire, vel alios Ritus, & Cæremonias peragere.

Et in domibus, in sepulchris, & super eorum Cadaveribus.

„ Item, nec esse permittendum præfatis Christianis, Oblationes, Ritus, & Cæremonias hujusmodi coram Progenitorum Tabellis, in privatis domibus, sive in eorumdem Progenitorum Sepulchris, sive antequam defuncti sepulturæ tradantur, in „ eorum honorem fieri consuetas, una cum Gentilibus, vel seorsim ab illis peragere, eisque ministrare, aut interesse; imo prædicta omnia, utpote quæ, perpensis „ hinc inde deductis, necnon diligenter ac mature discussis omnibus, ita peragi comperta sunt, ut a superstitione separari nequeant, Christianæ Legis cultoribus ne „ quidem permittenda esse, præmissa publica, vel secreta protestatione, se, non religioso, sed civili, ac politico tantum cultu erga defunctos illa præstare, nec ab „ eis quidquam petere, aut sperare.

Præsentis materialis non damnatur in quibusdam casibus &c.

„ Non tamen per hæc censendam esse damnatam præsentiam illam, seu assistentiam „ mere materialem, quam cum Gentilibus superstitiosa peragentibus, citra ullam sive expressam, sive tacitam gestorum approbationem, ac quovis ministerio penitus „ secluso, eisdem superstitiosis actibus quandoque præstari contingat a Christianis, „ cum aliter odia, & inimicitiæ vitari non possunt: facta tamen prius, si commode „ fieri poterit, Fidei protestatione, ac cessante periculo subversionis.

De Tabellis Progenitorum domi retinendis.

„ Demum permittendum non esse Christifidelibus, Tabellas defunctorum Progenitorum in suis privatis domibus retinere, juxta illarum partium morem, hoc est „ cum inscriptione Sinica, qua Thronus, seu Sedes Spiritus, vel Animæ N. significetur; imo nec cum alia, qua Sedes, seu Thronus, adeoque idem, ac priori, licet magis contracta, inscriptione, designari videatur. Quo vero ac Tabellas solo „ defuncti nomine inscriptas, tolerari posse illarum usum, dummodo in eis conficiendi omnia, quæ superstitionem redolent, & secluso scandalo, hoc est, dummodo qui Christiani non sunt, arbitrari non possint, Tabellas hujusmodi a Christianis retineri ea mente, qua ipsi illas retinent, necnon adjecta insuper declaratione „ ad latus ipsarum Tabellarum apponenda, qua, & quæ sit Christianorum de defunctis fide, & qualis Filiorum, ac Nepotum Progenitores pietas esse debeat, enuncietur.

Pietatis officia non superstitiosa neutiquam prohibentur. Eorum examen Visitatori Apostolico, Episc. & Vicariis Apost. relinquitur.

„ Per præmissa nihilominus non vetari; quominus erga defunctos peragi possint „ alia, si quæ sint, ab iis gentibus peragi consueta, quæ vere superstitiosa non sint, „ nec superstitionis speciem præseferant, sed intra limites civilium, & politicorum „ Rituum contineantur. Porro quænam hæc sint, & quibus adhibitis cautelis tolerari valeant, tum pro tempore existentis Commissarii, & Visitatoris Generalis „ Apostolici, seu ejus vices exercentis in Imperio Sinarum, tum Episcoporum, & „ Vicariorum Apostolicorum illarum partium judicio relinquendum esse: qui tamen interea omni, quo poterunt, studio, ac diligentia curare debebunt, ut Gentium Cæremoniis penitus sublatis, illi sensim a Christianis, & pro Christianis „ hac in re usu recipiantur Ritus, quos Catholica Ecclesia pro defunctis pie præscripsit.

Refertur Decretum supra insertus §. 8.

Post hæc vero, labente fere sexennio, nempe die 25. Septemb. 1710. auditis iterum dictorum Cardinalium, qui rem mature, ac diligentissime discusserunt, suffragiis, eadem responsa, necnon Mandatum, seu Decretum, quod illis expresse inhærendo, a piæ recordationis Carolo Thoma, dum vixit, ejusdem Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinali de Tournon nuncupato, tunc Patriarcha Antiocheno, Commissario, & Visitatore Apostolico Generali in præfato Imperio Sinarum, die 25. Januarii 1707. editum fuit, ab omnibus & singulis, ad quos spectabat, inconcusse, & inviolabiliter, sub censuris, & pœnis in Mandato, seu Decreto hujusmodi expressis, observanda esse decrevimus, & declaravimus, quovis contrafaciendi quæsito colore, seu prætextu penitus sublato, ac potissimum non obstante quacumque appellatione a quibusvis Personis ad Nos, & Sedem Apostolicam interposita, quam propterea prorsus rejiciendam esse similiter decre-

crevimus, ac reipsa rejecimus, prout in Decreto hac de re edito fusius continetur.

Hæc omnia plene, & abunde sufficere debuissent, in ea, quæ inimicus homo superseminaverat, zizania ex agro illo radicitus evellerentur, Fidelesque omnes nostris & hujus S. Sedis mandatis, ea, qua par erat, humilitate, & obedientia obsequerentur: præsertim cum in calce responsorum prædictorum a Nobis, sicut præmittitur, confirmatorum, & approbatorum, Causam jam finitam esse, apertis, & perspicuis verbis pronunciatum fuerit.

Verum, cum, sicuti ex eisdem partibus non sine intimo animi nostri dolore ad nostri pervenit Apostolatus auditum, tam enixe a Nobis præscripta responsorum hujusmodi executio male a plerisque, sive vano falsoque obtentu, quod illa a Nobis suspensa fuerint, vel minus legitime promulgata, sive conditionum, ut perperam asseritur, in eis insitarum, & ante executionem ipsam verificandarum, factorumve, super quibus ipsa emanarunt, non justificatorum ratione, sive ulteriorum a Nobis ea in re edendarum declarationum colore, sive gravium, quæ tam Missionarii, quam Missioni ipsi ex demandata executione obvenire possent, periculorum formidine, sive demum Decreti dudum, nempe die 23. Martii 1656. super ejusdem Ritibus, seu Cæremoniis Sinicis a præfata Congregatione Cardinalium editi, ac a recol. mem. Alexandro Papa VII. etiam Prædecessore nostro approbati prætextu, necnon sine gravi Pontificiæ nostræ auctoritatis injuria, Christifidelium scandalo, ac salutis animarum detrimento, satis diu, multumque eludatur, aut saltem nimium retardetur. Ejus observantia variis effugiis retardata.

Hinc est, quod Nos, ex commissæ Nobis divinitus Apostolicæ servitutis munere, difficultates, tergiversationes, subterfugia, & prætextus hujusmodi penitus, & omnino e medio tollere, ac rejicere, necnon Christifidelium quieti, animarumque saluti, quantum Nobis ex alto conceditur, prospicere cupientes, de eorumdem Cardinalium consilio, ac etiam motu proprio, & ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, omnibus & singulis Archiepiscopis, & Episcopis in supradicto Sinarum Imperio, aliisque ei conterminis, sive adjacentibus Regnis, ac Provinciis nunc, & pro tempore quandocumque existentibus, sub suspensionis ab exercitio Pontificalium, & Interdicti ab ingressu Ecclesiæ, eorum vero Officialibus, ac Vicariis in Spiritualibus Generalibus, aliisque illorum locorum Ordinariis, ac etiam Vicariis Apostolicis, qui Episcopi non sint, eorumve Provicariis, necnon Missionariis, tam sæcularibus, quam cujusvis Ordinis, Congregationis, Instituti, & Societati, etiam Jesu, Regularibus, sub excommunicationis latæ sententiæ, a qua nemo a quoquam, præterquam a Nobis, seu Romano Pontifice pro tempore existente, nisi in mortis articulo constitutus, absolvi possit, & quoad Regulares, etiam privationis vocis activæ, & passivæ pœnis per contrafacientes ipso facto absque alia declaratione incurrendis, tenore præsentium præcipimus, ac in virtute sanctæ obedientiæ mandamus, ut responsa præinserta, omniaque, & singula in eis contenta, exacte, integre, absolute, inviolabiliter, & inconcusse observent; ab eis, quorum cura ad illos spectat, similiter observari, quantum in ipsis est, curent, & faciant: neque illis, sive ullo ex superius expressis, sive alio quovis titulo, causa, occasione, colore, vel prætextu, contravenire quoquo modo audeant, vel præsumant. Præceptum arctissimum, sub censuris, & pœnis, pro ejusdem Decreti executione.

Præterea motu, scientia, deliberatione, & potestatis plenitudine paribus, harum serie statuimus, & sub eisdem excommunicationis reservatæ, ac privationis vocis activæ, & passivæ pœnis, ordinamus, ut omnes, & singuli Ecclesiastici tam sæculares, quam prædictorum Ordinum, Congregationum, Institutorum, & Societatum, etiam Jesu, Regulares, ad Sinas, aliave præfata Regna, & Provincias, sive ab hac Sancta Sede, sive etiam ab eorum Superioribus missi, & quandocumque in posterum mittendi, cujusvis tandem tituli, aut facultatis vigore illic existant, vel in futurum extiterint; missi scilicet, statim, ac præsentes Literæ eis innotuerint; mittendi vero, antequam ibidem aliquod Missionarii munus exercere incipiant: Juramentum de fideliter, integre, ac inviolabiliter observando ejusmodi Præcepto, ac Mandato nostro, juxta formulam in præsentium Literarum calce annotandam, in manibus Commissarii, & Visitatoris Apostolici in præfato Imperio Sinarum pro tempore existentis, vel alterius ab illo deputati, sive, eo deficiente, in manibus Episcoporum, vel Vicariorum Apostolicorum dictarum partium, in quorum respective jurisdictione commorantur, vel commorabuntur, aut aliorum ab eis deputatorum, Regulares vero in manibus insuper Superiorum suæ De qua omnes Missionarii juramentum præstare jubentur.

Reli-

Et donec illud præstiterint, eisdem suspenduntur facultates.

Religionis, vel ab illis deputatorum in eisdem partibus existentium, præstare omnino debeant, ac teneantur: ita ut ante præstationem Juramenti hujusmodi, & subscriptionem sub eadem formula ab unoquoque, qui juramentum ipsum præstiterint, propria manu faciendam, nullum Missionarii munus continuare, aut exercere, immo nec tanquam deputati ab Episcopis, seu Ordinariis Locorum, aut tamquam simplices suæ Religionis Presbyteri, sive alio quovis titulo, causa, seu privilegio, de quibus expressa, & specialissima esset facienda mentio, Christifidelium Confessiones audire, concionari, aut Sacramenta quomodolibet administrare ullo modo valeant, nullisque omnino facultatibus, sive sibi speciatim, sive suis respective Ordinibus, Congregationibus, Institutis, & Societatibus, etiam Jesu, hujusmodi generaliter a Sede præfata concessis, uti possint: sed quoad eos, præter, & ultra superius expressas pœnas, omnes & singulæ facultates prædictæ omnino cessent, nulliusque roboris sint, & esse censeantur.

Juramenti præstiti exempla authentica ad S. Sedem transmittantur.

Omnia autem Juramenta hujusmodi per quoscumque Missionarios tam Sæculares, quem Regulares, in memoratorum sive Commissarii, & Visitatoris Apostolici pro tempore existentis, sive Episcoporum, aut Vicariorum Apostolicorum manibus, sicut præmittitur, præstanda, postquam subscriptione munita fuerint, vel saltem authentica illorum exempla, per eosdem Commissarium, & Visitatorem Apostolicum pro tempore existentem, Episcopos, & Vicarios Apostolicos, ad præfatam Congregationem Cardinalium, quando citius fieri poterit, transmittantur.

Superiores curent præmissorum executionem.

Superiores vero Regulares cujusvis Ordinis, Congregationis, Instituti, & Societatis, etiam Jesu, illic nunc, & pro tempore existentes, sub eisdem pœnis, teneantur non solum idem Juramentum in præfatorum, sive Commissarii, & Visitatoris Apostolici pro tempore existentis, sive Episcoporum, aut Vicariorum Apostolicorum manibus, juxta modum supra præscriptum, præstare, ejusque formulæ subscribere, sed etiam illius præstationem a suis respective Subditis exigere, ac authentica ea super re documenta quamprimum transmittere ad suos respective Superiores Generales, qui illa memoratæ Congregationi Card. statim tradere debebunt.

Clausulæ pro omnimoda Literarum observantia.

Decernentes, easdem præsentes Literas, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod prædicti, & alii quicumque in præmissis interesse habentes, seu habere quomodolibet prætendentes, cujusvis status, gradus, Ordinis, præeminentiæ, & dignitatis existant, seu alias specifica, & individua mentione, & expressione digni, illis non consenserint, nec ad ea vocati, & auditi, causæque, propter quas præsentes emanarint, sufficienter adductæ, verificatæ, & justificatæ non fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica, & privilegiata causa, colore, prætextu, & capite, etiam in corpore juris clauso, etiam enormis, enormissimæ, & totalis læsionis, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostræ, vel interesse habentium consensu, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, & substantiali, ac excogitato, & inexcogitabili, individuamque expressionem requirente defectu, notari, impugnari, infringi, invalidari, tractari, in controversiam vocari, aut ad terminos Juris reduci, seu adversus illas aperitionis Oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque Juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari, aut impetrato, seu etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus concesso, vel emanato, quempiam in Judicio, vel extra illud, uti, seu se juvare ullo modo posse; sed ipsas præsentes Literas semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, quibuscumque juris, seu facti defectibus, qui adversus illas, etiam quorumvis a Sede præfata concessorum privilegiorum prætextu, ad effectum impediendi, seu retardandi eorum executionem, quovis modo, seu quavis ex causa opponi, seu objici possent, minime refragrantibus, suos plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, easque propterea, omnibus, & singulis quomodolibet allatis, seu afferendis impedimentis penitus, & omnino rejectis, ac nequaquam attentis, ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter, & inconcusse observari; sicque, non aliter in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac ejusdem Sanctæ Rom. Eccles. Cardinales, etiam de Latere Legatos, & præfatis Sedis Nuncios, aliosve quoslibet quacumque præeminentia, & potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere; ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Decreta irritantia.

Non

Non obstantibus præmissis, & quatenus opus sit, nostra, & Cancellariæ Apostolicæ Regula de jure quæsito non tollendo, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibusque, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus necnon quorumcumque Ordinum, Congregationum, Institutorum, & Societatum, etiam Jesu, ac quarumvis Ecclesiarum, & aliis quibuslibet, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, Statutis, & consuetudinibus, ac præscriptionibus quantumcumque longissimis, & immemorabilibus, Privilegiis quoque, Indultis, & Literis Apostolicis, Ordinationibus, Congregationibus, Institutis, & Societatibus, etiam Jesu, ac Ecclesiis prædictis, aliisve quibuslibet personis, etiam quantumvis sublimibus, & specialissima mentione dignis, a Sede prædicta ex quacumque causa, etiam per viam contractus, & remunerationis, sub quibuscumque verborum tenoribus, & formis, ac cum quibusvis, etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, & insolitis clausulis, irritantibusque, & aliis decretis etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine similibus, seu ad quarumcumque personarum, etiam Imperiali, Regali, aliave qualibet mundana, vel Ecclesiastica dignitate fulgentium instantiam, aut earum contemplatione, seu alias quomodolibet in contrarium præmissorum concessis, editis, factis, ac pluries iteratis, ac quantiscumque vicibus approbatis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, & forma in illis tradita observata, exprimerentur, & insererentur, præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, & insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, & derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque. Derogationes amplissimæ.

„ Formula autem Juramenti, sicut præmittitur, præstandi, est, quæ sequitur, videlicet: Ego N. Missionarius ad Sinas, vel ad Regnum N. vel ad Provinciam N. a Sede Apostolica, vel a Superioribus meis, juxta facultates eis a Sede Apostolica concessas, missus, vel destinatus, Præcepto, ac Mandato Apostolico super Ritibus, & Cæremoniis Sinensibus in Constitutione Sanctissimi Domini Nostri Domini Clementis Divina Providentia Papæ XI. hac de re edita, qua præsentis Juramenti formula præscripta est, contento, ac mihi per integram ejusdem Constitutionis lecturam optime noto, plene ac fideliter parebo, illudque exacte, absolute, ac inviolabiliter observabo, & absque ulla tergiversatione adimplebo. Si autem (quod Deus avertat) quoquo modo contravenerim, toties quoties id evenerit, pœnis per prædictam Constitutionem impositis me subjectum agnosco, & declaro. Ita, tactis Sacrosanctis Evangeliis, promitto, voveo, & juro. Sic me Deus adjuvet, & hæc Sancta Dei Evangelia. Formula Juramenti a Missionariis præstandi.

„ Ego N. manu propria.

Cæterum volumus, & expresse mandamus, ut eædem præsentes Literæ, seu earum exempla, etiam impressa, notificentur, intimentur omnibus, & singulis memoratorum Ordinum, Congregationum, Institutorum, & Societatum, etiam Jesu, Superioribus Generalibus, & Procuratoribus Generalibus, ad hoc ut tam suo, quam prædictorum eis respective Subditorum, seu inferiorum nomine, ipsas Literas fideliter exequi, & observare spondeant, actumque sponsionis hujusmodi in scriptis reddant, earum vero exempla prædicta pluribus viis, quanto citius fieri poterit, transmittant ad eosdem suos Subditos, seu inferiores in Sinis, aliisque Regnis, & Provinciis supradictis degentes, cum arctissimis præceptis easdem Literas, & in eis contenta quæcumque plenarie, & integre, ac vere, realiter, & cum effectum in omnibus, & per omnia similiter exequendi, & observandi. Præceptum de Literarum intimatione, transmissione, & executione.

Quia vero difficile foret, Literas hujusmodi originales ubique ostendi, & publicari, volumus pariter, & decernimus, illarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personæ in Ecclesiastica dignitate constitutę munitis, eamdem prorsus fidem tam in Judicio, quam extra illud, ubique locorum haberi, quę haberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ vel ostensæ. Exemplorum auctoritas.

Da-

Dat. die 19. Mart. 1715. *Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 19. Martii 1715. Pontificatus Nostri Anno Decimoquinto.*

F. Oliverius.

Ejus quoque Constitutionis observantia eluditur.

§. 11. Per Constitutionem Apostolicam adeo solemnem, qua Clemens Papa XI. se huic controversiæ finem dedisse testatur, justum & æquum videbatur, eos, qui Sanctæ Sedis auctoritatem sese quam maxime revereri profitentur, humili, & obsequenti animo illius Judicio se omnino subjicere, nec ulterius quicquam cavillari. Nihilominus inobedientes, & captiosi homines exactam ejusdem Constitutionis observantiam se effugere posse putarunt, ea ratione, quod illa Præcepti titulum præfert, quasi vero non indissolubilis Legis, sed Præcepti mere Ecclesiastici vim haberet; tum etiam, quod illam debilitatam existimarent ex Permissionibus quibusdam, quas super iisdem Sinensibus Ritibus publicavit Carolus Ambrosius Mediobarbus Patriarcha Alexandrinus, cum Commissarium, & Visitatorem Generalem Apostolicum in iis Regionibus ageret.

Præsertim ob permissiones publicatas a Patriarcha Alexandrino.

Pontifex prædictam Constitutionem amplissime confirmat.

§. 12. Nos igitur animadvertentes, prædictam Constitutionem Christiani Cultus puritatem respicere, quem illa ab omni superstitionis labe immunem servare contendit, nullo modo ferre possumus, quemquam existere, qui eidem repugnare temere audeat, aut contemnere, perinde ac ipsa Supremam Apostolicæ Sedis decisionem non contineret, & id, de quo agitur, non ad Religionem spectaret, sed quid per se indifferens foret, aut quædam variabilis disciplinæ ratio: Proinde auctoritate ab Omnipotenti Deo Nobis tradita uti volentes ad illam in suo robore omnino servandam, de auctoritatis ejusdem plenitudine, non modo eam approbamus, & confirmamus, sed etiam, quantum possumus, omnem vim, & firmitatem, ad illam magis, magisque roborandam, ac stabiliendam, adjicimus, eamque in se plenam, ac omnimodam Apostolicæ Constitutionis auctoritatem habere dicimus, & declaramus.

Exponit, quid causam dederit memoratis permissionibus.

§. 13. Permissiones autem, quarum obtentu aliqui prædictæ Constitutionis robur infringere conantur, originem duxerunt a Responsionibus quibusdam, quas duo viri, jampridem in Sinarum Regno fuerant, ad quæsita nonnulla dederunt, quæ super ejusdem Constitutionis Apostolicæ executione, ac praxi, Missionarii quidam proposuerunt. Responsiones itaque hujusmodi, una cum dubiis illis, nullo tamen Romani Pontificis, sive approbantis, sive aliquid de suo addentis indicio, transmissæ fuerunt ad præfatum Patriarcham Alexandrinum, ejus animi instruendi causa, utque illis uteretur, prout circumstantiæ rerum, ac temporis postularent: integro tamen remanente Apostolicæ Sedis Jure eas comprobandi, vel etiam revocandi, si quando conformes, aut repugnantes Constitutionis præfatæ decretis ullo modo compertæ forent.

Factum Patriarchæ Alexandrini.

§. 14. Vix Sinarum Regnum Patriarcha Alexandrinus ingressus, in iis angustiis se positum intellexerit, ut coactus fuerit in publicum emittere, non quidem Responsiones, quas præmemorati duo Viri ad proposita quæsita dederant, bene vero Permissiones octo, quæ ab illis fuerant deductæ, atque inde ab eodem Patriarcha in Pastorali sua Epistola insertæ, cujus tenor est, ut sequitur.

Tenor Epistolæ Pastoralis.

§. 15. *Carolus Ambrosius Mediobarbus, Dei, & Apostolicæ Sedis gratia Patriarcha Alexandrinus, necnon in Indiis Orientalibus, ac Sinarum Imperio, finitimisque Regnis, & Insulis Commissarius, & Visitator Generalis Apostolicus cum facultate Legati de Latere &c. Omnibus Episcopis, Vicariis Apostolicis, ac Missionariis, qui in prædictis partibus degunt, salutem in eo, qui est omnium vera salus.*

Exordium.

Benedictus Deus, & Pater Domini nostri Jesu Christi, Pater misericordiarum, & Deus totius consolationis, qui consolatur nos in omni tribulatione nostra, ut possimus, & ipsi consolari eos, qui in omni pressura sunt, per exhortationem, qua exhortamur & ipsi a Deo. Nil etenim Nobis magis in animo fuit, ex quo in Sinarum Imperium, Deo favente, pervenimus, quam cum iis omnibus, qui in hac Evangelica Vinea laborant, os ad os loqui. Desideravimus enim videre vos, ut aliquid impertiremur vobis gratiæ spiritualis ad confirmandum vos, idest simul consolari in vobis per eam, quæ invicem est, fidem vestram, atque meam. Verum, quia non sapientiam hujus sæculi loquuti fuimus, in timore, & tremore multo fuimus apud vos, satiusque duximus, ad sedandam tempestatem adversus Evangelicos Operarios ingruentem, Nos in mare projicere, ut vos jactari sinatis. Adjutor noster nunc erit ille Deus, qui dedit Nobis in mari viam, & in aquis torrentibus semitam. Veritatem dicimus in Christo, non men-

mentimur, testimonium Nobis perhibente conscientia nostra in Spiritu Sancto; quoniam tristitia Nobis magna est, & continuus dolor adhæret cordi nostro, quod præsentes non potuerimus solari vos, ut fructum aliquem haberemus, & in vobis & in cæteris gentibus.

At vero, quod non licuit per præsentiam agere, saltem per epistolam non impedimur. Primum quidem gratias agimus Deo nostro per Jesum Christum pro omnibus vobis, qui Spir. Sancto ferventes, & fortes, Sanctæ Sedis mandatis rationabile exhibetis ministerium vestrum, jactantes cogitatum in eum, cui a Domino dictum est: Pasce oves meas; *cui traditæ sunt claves Domus David; si aperit, non est qui claudat, si claudit, non est qui aperiat. Quotquot estis, macte animis, vigilate, state in fide, viriliter agite, & confortamini, quia merces vestra magna est in Cœlis. Ministerium vestrum implete, attendite vobis, & doctrinæ. Lucernæ estote, non minus lucentes exemplo, ac zelo prædicationis ardentes. Si qui vero adhuc essent hæsitantes, & in opere non efficaces, obsecramus vos, fratres, per nomen D. N. J. C. ut idipsum dicatis omnes, & non sint in vobis Schismata, sitis perfecti in eodem sensu, & in eadem sententia. Non amplius invicem judicemus. Unusquisque vestrum pari humilitate, ac obedientia Sanctæ Sedis mandatis obsequatur, ut vestra obedientia in omnem locum divulgetur.* Excitat Missionarios ad eorum munus implendum.

Non enim opus est, ut aliquem actum faciamus, ut Sanctissimi Domini Nostri Clementis Papæ XI. mandata jam promulgata vobis innotescant, vimque habeant, ut absque ulla tergiversatione executioni mandentur. Nihil proinde innovamus: sed relinquimus res, prout sunt; hoc est, nullatenus Constitutionem super Ritibus Sinicis a Sanctissimo Domino Nostro Clemente Papa XI. die 19. Martii 1715. emanatam suspendimus, aut, quæ in ea vetantur, permittimus. Profitetur se nihil innovare circa Constitutionem EX ILLA DIE.

Ob aliqua tamen quibusdam Missionariis circa quasdam Cæremonias peragi consuetas suborta dubia, ut quilibet in Vinea Domini strenue, ac viriliter laborare queat, nonnulla adnotamus, quæ permitti poterunt: quæ & separatim unicuique secundum quæsita dedissemus, nisi compertum Nobis esset, una cum incertis nuntiis jam disseminata, proborum animos, & Christifideles bonæ voluntatis non parum perturbasse. Omni igitur, quo poteritis, studio, ac diligentia curare debetis, ut Genetium Cæremoniis penitus sublatis, illi sensim a Christianis, & pro Christianis usu recipiantur Ritus, quos Catholica Ecclesia pie præscripsit. Ratio edendarum permissionum.

Primo. *Permittitur Christianis Sinensibus in suis privatis domibus uti Tabellis defunctorum inscriptis solo nomine defuncti, apposita ad latus declaratione debita, & omissa quacumque superstitione in earum constructione, necnon secluso omni scandalo.* Permissiones. I.

Secundo. *Permittuntur omnes Cæremoniæ Nationis Sinicæ erga defunctos, quæ non sint aut superstitiosæ, aut suspectæ, sed civiles.* II.

Tertio. *Permittitur Confucii Cultus ille, qui civilis est, & etiam ejusdem Tabellæ purgatæ & literis, & superstitiosa inscriptione, & adjuncta declaratione debita; sicuti permittitur ante ejus Tabellam correctam accendi candelas, uri odores, apponi comestibilia.* III.

Quarto. *Permittuntur pro usu, & expensis funerum offerri candelas, odores, adjuncta in schedula debita declaratione.* IV.

Quinto. *Permittuntur reverentiæ genuflexionum, & prostrationum erga Tabellam correctam, aut etiam erga feretrum, aut defunctum.* V.

Sexto. *Permittitur præparari mensas cum dulciariis, fructibus, carne, & cibis usualibus circa, aut coram feretro, ubi sit Tabella correcta, cum debita declaratione, & omissis superstitiosis, pro quadam honestate tantum, & pietate erga defunctos.* VI.

Septimo. *Permittitur coram Tabella correcta reverentia dicta* Ko teu, *tum in anno novo Sinico, tum in aliis anni temporibus.* VII.

Octavo. *Permittitur coram Tabellis reformatis accendi candelas, uri odores cum debitis cautelis, sicuti etiam ante tumulum, ubi pariter collocari possunt cibi, ut supra dictum est, adhibitis cautelis, ut in superioribus.* VIII.

Apostolici ergo viri Ecclesiam adhibentes non habentem maculam, neque rugam, ponant manum suam ad aratrum, nec respiciant retro. Videte fratres vocationem vestram; non enim auditores Legis justi sunt apud Deum, sed factores legis justificabuntur. Obsecramus itaque vos, ut digne ambuletis vocatione, qua vocati estis, soliciti servare unitatem Spiritus in vinculo pacis. Ne diutius agamus secundum potestatem, paterne vos commonere voluimus per Epistolam. Amabilem illum Patrem familias, qui exiit primo mane conducere Operarios in Vineam suam, audite: Quid hic statis tota die otiosi? Operarios ad laborem enixius hortatur.

Ite & vos in Vineam meam. *Vocem Patris perpendite, & illam Judicis timete. Ipsi vos probate; virtus enim Dei erit vobis in auxilium, ac plenam ministerio Verbi Dei functi recipietis mercedem, immarcescibilem nimirum a Pastorum Principe gloriæ coronam. Ne quis vos seducat inanibus verbis obedire veritati. Scitote, quod obedientes voci ejus, qui misit vos, rationem non eritis reddituri pro animabus, sed unusquisque vestrum pro se rationem reddet Deo. Quicumque sub diversis prætextibus cessandum sibi putat a ministerio Missionarii, lædit animam suam, & de alienis æterno judici rationem reddet. Quam dabit homo commutationem pro anima sua, & pro alienis? Deus est vitis vera, vos palmites. Qui non ferent fructus in eum, arescent tamquam palmites; & collecti, & alligati in fasciculos ad comburendum mittentur in caminum ignis inextinguibilis. Respicite Dominum nostrum Jesum Christum secus viam ambulantem, qui in fici arbore nihil invenit, nisi folia tantum, & ait illi:* Numquam ex te nascantur fructus in sempiternum. *Si aliqui palmites jamdiu conversi in amaritudinem, qui expectabantur ut tandem facerent uvas, spinas super spinas adjecissent, væ, væ a die iræ, a die furoris, & indignationis Domini! Attendite ad verba, quæ mandat vobis per Servum suum Dominus adhuc misericors. Revertimini ad Deum vestrum, manete in eo, qui manens in vobis purgabit vos, & desideratos cunctis gentibus fructus afferetis. Apostolico satisfecisse nos muneri judicamus; non enim subterfugimus, quominus annuntiaremus omne consilium Dei vobis, ut nullam excusationem habeatis de peccatis vestris. De cætero quotquot eritis obedientes, fratres, gaudete, perfecti estote, exhortamini, idem sapite, pacem habete, & Deus pacis, & dilectionis erit vobiscum.*

Prohibet versionem & publicationem Epistolæ, sub censuris & pœnis, addita causa, & præscripto prudenti permissionum usu.

Cum vero ad promovendam in Neophitis debitam Decretis Apostolicis obedientiam, præsentium nostrarum Literarum notitiam iisdem Neophitis minime necessariam esse, sed satis esse eos in viam salutis dirigere, juxta Pontificiæ Constitutionis præscripta, compertum sit; ne quis eorum, ad quos præsentes Literę directæ sunt, cujuscumque Ordinis, aut Instituti, nec Congregationis fuerit, aut Societatis etiam Jesu, præsentes Literas, aut quæ in eis continentur (exceptis Permissionibus, quæ quidem caute, & ubi necessitas tantum, aut utilitas postulaverit, patefaciendæ erunt) sive directe, sive indirecte per se, vel per alium voce tenus, aut scripto in Linguam Tartaram, aut Sinicam vertant, aut quocumque modo cuilibet, qui Missionarius non sit, nota faciat, sub pœna excommunicationis latæ sententiæ, a qua nonnisi a Nobis, aut a Summo Pontifice (præterquam in articulo mortis constitutus) absolvi possit, & quoad Regulares etiam privationis vocis activæ, & passivæ, pœnis contrafacientes ipso facto absque alia declaratione incurrendis, tenore præsentium vetamus, & in virtute sanctæ obedientiæ prohibemus. Datum Macai in Palatio nostræ Residentiæ die 4. Novemb. anno 1721.

Dat Macai die 4. Nov. 1721.

Quid sentiendum de facto Patriarchæ Alex. ex ipsius Pastoralis sensu.

§. 16. Cum autem Patriarcha Alexandrinus in præallata Pastorali mentem suam satis prudenter explicuisset, nimirum Pastoralis hujus suæ Epistolæ notitia opus non esse ad promovendam in Neophitis erga Pontificia Decreta venerationem, & observantiam, cum satis esset, ut juxta Constitutionis Pontificiæ mandata in via salutis dirigerentur; præterea cum omnibus, & quibuscumque interdictum voluisset, sub pœna quoque excommunicationis latæ sententiæ, ne quis illam in Sinensem, aut in Tartaricum sermonem verteret, aut cuiquam, qui Missionarius non esset, eam palam faceret; de Permissionibus autem cum statuisset, nonnisi caute, & ubi tantum utilitas, vel necessitas id postularet, esse evulgandas: profecto omnis, ad quem Pastoralis illa dirigebatur, ex tali procedendi modo haud obscure inferre debebat, quantis ille animi angustiis obsessus, & quam anceps, ac perplexus in Permissionibus hujusmodi proponendis extitisset; adeo ut œconomia quadam usus fuisset ad loci, & temporis circumstantias prorsus necessaria: a qua putandum est eum recessurum fuisse, si libertas sibi data esset rem discutiendi cum Episcopis, aliisque doctis Viris, qui nihil aliud, quam Christiani cultus puritatem, & Apostolicæ Constitutionis observantiam ante oculos haberent.

Permissionum abusus, earumque divulgatio ab Episcopo Pekinensi facta.

§. 17. At permissiones illæ contra expressam adeo Patriarchæ ipsius voluntatem, evulgatæ, & quod mirum, Pekini Episcopus per binas suas Pastorales mandavit, sub pœna suspensionis ipso facto incurrendæ, universis Diœcesis suæ Missionariis, ut observarent, & observari præciperent Constitutionem: *Ex illa die*, juxta permissiones, quas ipse contendebat, ad ea potissimum referri, quæ in præcitata Constitutione fuerant solemniter interdicta. Præcepit insuper, ut Christifideles quatuor singulis annis in diebus omnium celeberrimis distincte instruerentur cum iis, quæ

Con-

Constitutione Apostolica prohibentur, tum iis, quæ a Patriarchæ Alexandrini Pastorali permittuntur.

§. 18. Enimvero Clemens Papa XII. Prædecessor noster, tam audax Episcopi Pekinensis factum æquo animo ferre haud potens, muneri suo maxime interesse judicavit binas illas Epistolas damnare, ac penitus reprobare Apostolico Brevi, quod an. 1735. promulgavit: in quo sibi, ac Sanctæ Sedi facultatem reservavit, declarandi Sinensibus Christianis mentem suam, & ejusdem Sanctæ Sedis sententiam in iis, aliisque, quæ ad materiam hujusmodi spectarent. Præfatum autem Breve est tenoris sequentis.

Quæ damnatur a Clemente XII.

§. 19. *CLEMENTIS PAPÆ XII. Revocatio, annullatio, & cassatio duarum Epistolarum Pastoralium bonæ memoriæ Francisci Episcopi Pekinensis nuper defuncti, die VI. Julii, & die XXIII. Decembris MDCCXXXIII. circa Ritus Sinenses editarum.*

Tenor Brevis hac de re editi.

CLEMENS PAPA XII. ad perpetuam rei memoriam, Apostolicæ solicitudinis Nobis divinitus commissæ ratio Nos admonet, ut ea, quæ Christianæ Religionis, Catholicæque Fidei propagationi, ac incrementis quacumque ratione obsistere posse dignoscuntur, quantum Nobis ex alto conceditur, recidere, ac e medio tollere studeamus. Cum itaque, sicut ad Apostolatus nostri notitiam pervenit, occasione binarum Epistolarum, quas Pastorales vocant, bon. mem. Francisci, dum viveret, Episcopi Pekinen. nuper defuncti, die 6. Julii, & 23. Decemb. anni 1733. circa Ritus Sinenses editarum, graves in Imperio Sinarum inter Apostolicos illarum partium Missionarios exortæ fuerint dissensiones, quæ uberes fructus, quos Sancta Mater Ecclesia ex assiduo Operariorum in illam Agri Dominici partem missorum labore præstolatur, impedire, aut morari possent; Nos, ut pristina inter eos Missionarios pax, & animorum concordia, sublatis quibusvis diffidiis, restituatur, de opportuno in præmissis remedio providere volentes, ac Epistolarum prædictarum tenores, & alia quæcumque etiam specificam, & individuam mentionem, & expressionem requirentia, præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, & exacte specificatis habentes, de nonnullorum Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium, qui jussu nostro Epistolas ipsas sedulo, ac diligenter examinarunt, consilio, ac etiam motu proprio, & ex certa scientia, & matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, binas memorati Francisci Episcopi Pekinensis Epistolas Pastorales præfatas, ac pœnas, & alia quæcumque in eis contenta, cum omnibus, & singulis inde secutis, & forsan quandocumque secuturis, penitus, & omnino nulla, invalida, & irrita, nulliusque prorsus roboris, & momenti esse, & perpetuo fore, tenore præsentium declaramus: & nihilominus, ad majorem cautelam, & quatenus opus, illa omnia, & singula motu, scientia, deliberatione, & potestatis plenitudine paribus, harum serie itidem perpetuo revocamus, cassamus, irritamus, annullamus, & abolemus, viribusque, & effectu penitus, & omnino vacuamus, ac pro revocatis, cassatis, irritis, nullis, invalidis, & abolitis, viribusque, & effectu penitus, & omnino vacuis semper haberi volumus: Nobis insuper, & Apostolicæ Sedi reservantes facultatem Christifidelibus in eodem Regno degentibus aperiendi nostram, & dictæ Sedis mentem, post maturam itidem habitam deliberationem, super aliis rebus, quæ hujusmodi materiam respiciunt.

Epistolarum Episcopis Pekinen. perniciosus effectus.

Eædem cassantur & irritantur.

Reservatur facultas aperiendi sensum Apostolicæ Sedis.

Decernentes ipsas præsentes Literas semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, & ab omnibus, & singulis, ad quos quomodolibet spectat, & pro tempore quandocumque spectabit; præsertim vero Archiepiscopis, Episcopis, Vicariis, Pro-Vicariis, & Missionariis Apostolicis tam sæcularibus, quam cujusvis Ordinis, Congregationis, Instituti, & Societatis, etiam Jesu, Regularibus in supradicto Sinarum Regno nunc, & pro tempore existentibus, inviolabiliter, & inconcusse observari; sicque, & non aliter in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac ejusdem S. R. E. Cardinales, etiam de latere Legatos, & Sedis præfatæ Nuncios, aliosve quoslibet quacumque præeminentia, & potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere, ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari: In contrarium facientibus non obstantibus quibuscumque. Volumus autem, ut earundem præsentium Literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in Judicio, & extra adhibeatur, quæ præsentibus ipsis adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Clausulæ, & decreta.

Dat. die 26. Sept. 1735.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die xxvi. Septemb. MDCCXXXV. Pontificatus Nostri Anno VI.

F. Card. Oliverius.

Idem Clem. XII. committit examen Permissionum Congr. S. Inquisit. auditis Missionariis, aliisque.

§. 20. Id vero quod idem Pontifex Clemens XII. sibi, ac Sanctæ Sedi Christianis Sinensibus declarandum reservavit, erat profecto materia Permissionum, de quibus certior jam factus fuerat, deque maxima inde secuta inter Missionarios dissensione; cum alii contenderent, Constitutionem: *Ex illa die*: omnem vim suam amittere, si Permissiones illæ in praxi consistant; alii vero factis palam ostenderent, Permissionum colore se ad prædictæ Constitutionis observantiam minime teneri, juxta illa, quæ in ipsa Constitutione præscribuntur. Itaque præfatus Prædecessor noster, quo Christianæ Religionis puritatem, quæ in iis Regionibus per exactam præmemoratæ Constitutionis observantiam servanda erat, assereret, & controversiis istiusmodi finem aliquando imponeret, examini perquam diligenti totum Permissionum negotium commisit, ita ut a Theologis, tum etiam a S. R. E. Cardinalibus Sacræ Inquisit. præpositis, mature serioque discuteretur. Antequam vero supremam de illis sententiam pronuntiaret, ad pleniorem facti notitiam obtinendam, omnes, & singulos, quotquot in Urbe existerent, Sinarum Missionarios, tum etiam complures Juvenes, qui ex iis Regionibus in Europam, educationis, & Christianæ rei addicendæ causa, venerant, ad examen super his, servato juris ordine, vocari jussit.

Pontifex examen hujusmodi coram se, ac resp. per se ipsum absolvit.

§. 21. Nos igitur Prædecessoris nostri vestigiis insistentes, eodemque Religionis zelo, quo ille, incensi, ut tanti momenti opus, quod ipse morte præoccupatus absolvere minime potuit, aliquando tandem, Deo auxiliante, perficeremus, Permissiones illas, & quidem singulas, coram Nobis summo studio, ac diligentia examinari curavimus; neque laborem nostrum tantum, sed Cardinalium quoque, & Sacræ Inquisitionis Consultorum doctrinam, & consilium exquisivimus; ac tandem satis aperte compertum habemus, antedictas Permissiones nunquam a Sancta Sede probatas, Apostolicæ Clementis Papæ XI. Constitutioni repugnare, atque adversari, utpote quæ partis Cæremonias, Ritusque Sinenses a prædicta Constitutione proscriptos admittant, ac veluti probatos atque utendos concedant, partim regulis in ipsa traditis ad vitandum superstitionis periculum opponantur.

Declarat Permissiones nunquam a S. Sede approbatas fuisse imo ejus Decisionibus adversari. Easdem permissiones reprobat, & annullat, earumque praxim damnat.

§. 22. Nolentes, itaque, quemquam, ad Constitutionem ipsam summo Christianæ Religionis damno malitiose evertendam, Permissionibus ejusmodi uti; definimus, ac declaramus, præfatas Permissiones ita esse habendas, ac si nunquam extitissent, earumque praxim tamquam superstitiosam omnino damnamus, & execramur. Itaque præsentis hujus nostræ Constitutionis perpetuo valituræ vi revocamus, rescindimus, abrogamus, atque omni vigore, & effectu vacuas esse volumus omnes illas, & singulas Permissiones; easque semper uti cassas, irritas, invalidas, & nullius prorsus roboris, aut vigoris habendas esse dicimus ac pronunciamus.

Quæcumque a Clemente XI. interdicta fuerunt, iterum expresse interdicit.

§. 23. Præterea cum Clemens Papa XI. in Constitutione: *Ex illa die*, apposuerit hæc verba: *Per præmissa nihilominus non vetari, quominus erga defunctos peragi possint alia, si quæ sint, quæ vere superstitiosa non sint &c.* Non dicimus, & declaramus ea verba: *Alia si quæ sint*: intelligenda esse de usibus, & Cæremoniis diversis ab illis, quas idem Pontifex Apostolica Constitutione jam interdixerat, & quas Nos pariter eadem auctoritate configimus, atque interdicimus, ne antedictis Permissionibus, quas omnino damnatas volumus, ullus in posterum locus pateat.

Permissionum usum omnibus prohibet.

§. 24. Districte itaque prohibemus, ne quis Archiepiscopus, aut Episcopus, aut Vicarius, aut Delegatus Apostolicus, aut Missionarius, tam Sæcularis, quam Regularis, cujuscumque Ordinis, Congregationis, Instituti, etiam Societatis Jesu, aliorumque, de quibus expressa, & individua mentio fieri debeat, Permissionibus prædictis ullo pacto uti valeat, sive publice, sive privatim, sive palam, sive clam; neque audeat, vel præsumat Constitutionis paulo ante citatæ verba aliter, ac Nos supra declaravimus, alicui explicare, aut interpretari.

Constitutionem Clem. XI. aliter explicari vetat.

Præsentium observantiam & executionem omnibus & singulis injungit, atque demandat adjectis pœnis.

§. 25. Quare ex prædictorum S. R. E. Cardinalium consilio, motu quoque proprio, ac certa scientia, maturaque deliberatione, tum etiam de plenitudine Apostolicæ potestatis, Constitutionis præsentis tenore, & in virtute sanctæ obedientiæ præcipimus, & expresse mandamus omnibus, & singulis Archiepiscopis, & Episcopis in Sinarum Imperio, aliisque Regnis, & Provinciis, sive finitimis, sive adjacentibus, nunc existentibus, aut olim pro tempore futuris, sub pœnis suspensionis a Pontificalium exer-

citio.

citio, & ab Ecclesiæ ingressu Interdicti, eorum vero Officialibus, & Vicariis in Spiritualibus Generalibus, aliisque eorumdem Locorum Ordinariis, Vicariis quoque, aut Delegatis Apostolicis, qui Episcopi non sunt, tum etiam eorum Provicariis, & insuper Missionariis universis tam Sæcularibus, quam Regularibus cujuscumque Ordinis, Congregationis, Instituti, etiam Societatis Jesu, sub pœnis privationis quarumcumque, quibus gaudent, facultatum, & suspensionis ab exercitio curæ animarum, tum etiam suspensionis a Divinis ipso facto incurrendæ absque alia declaratione, demum excommunicationis latæ sententiæ, a qua non possint nisi a Nobis, & a Romano Pontifice pro tempore existente absolvi, præterquam in articulo mortis constituti, addita quoad Regulares etiam vocis activæ, & passivæ privationis pœna, præcipimus, & districte mandamus, ut omnia, & singula, quæ in hac nostra Constitutione continentur, exacte, integre, absolute, inviolabiliter, atque immobiliter non modo ipsi observent, sed etiam omni conatu, ac studio ea ipsa observari curent a singulis, & universis, qui quoquo modo ad eorum curam, & regimen spectant; nec colore, causa, occasione, seu prætextu aliquo, huic nostræ constitutioni ulla in parte contraire, aut adversari audeant, vel præsumant.

§. 26. Præterea quoad Missionarios Regulares cujuscumque Ordinis, Congregationis, Instituti, ac Societatis quoque Jesu, siquis eorum (quod Deus avertat) exactam, integram, absolutam, inviolabilem, strictamque obedientiam denegaverit iis, quæ a Nobis præsentis hujus Constitutionis tenore statuuntur, ac præcipiuntur; eorum Superioribus tam Provincialibus, quam Generalibus, in virtute sanctæ obedientiæ expresse mandamus, ut homines hujusmodi contumaces, perditos, ac refractarios a Missionibus absque ulla mora dimoveant, eosque in Europam statim revocent, ac de illis notitiam Nobis exhibeant, ut reos pro gravitate criminis punire valeamus. Quod si prædicti Superiores Provinciales, aut Generales huic nostro præcepto minus obtemperaverint, aut in eo desides fuerint, Nos contra ipsos quoque procedere non recusabimus, atque inter cætera mittendi aliquem ex ipsorum Ordine in earum Regionum Missiones privilegio, seu facultate, eos perpetuo privabimus.

Missionarios inobedientes in Europam revocari jubet.

Comminatis pœnis in Superiores Ordinum.

§. 27. Postremo, ut hæc nostra Constitutio in suo robore semper integra, & firma maneat, volumus quoque, ut ad Formulam Juramenti a Clemente Papa XI. in sua Constitutione præscriptam nonnulla adjiciantur, quæ maxime necessaria putavimus. Idcirco omnes, qui præfatæ Constitutionis vigore, sub pœnis in ea contentis, juramentum præstare debebunt, in posterum sequenti Formula utentur, videlicet: *Ego N. Missionarius ad Sinas, vel ad Regnum N. vel ad Provinciam N. a Sede Apostolica, vel a Superioribus meis, juxta facultates eis a Sede Apostolica concessas, missus, vel destinatus, Præcepto, ac Mandato Apostolico super Ritibus, ac Ceremoniis Sinensibus in Constitutione Clementis Papæ XI. hac de re edita, qua præsentis Juramenti formula præscripta est contento, ac mihi per integram ejusdem Constitutionis lecturam apprime noto, plene, ac fideliter parebo, illudque exacte, absolute, ac inviolabiliter observabo, & absque ulla tergiversatione adimplebo, atque pro virili enitar, ut a Christianis Sinensibus, quorum spiritualem directionem quoquomodo me habere contigerit, similis obedientia eidem præstetur. Ac insuper, quantum in me est: nunquam patiar, ut Ritus, & Cæremoniæ Sinenses in Literis Pastoralibus Patriarchæ Alexandrini Macai datis die 4. Novembris 1721. permissæ, ac a Santissimo Nostro BENEDICTO PP. XIV. damnatæ, ab eisdem Christianis ad praxim deducantur. Si autem (quod Deus avertat) quoquo modo contravenerim, toties quoties id evenerit, pœnis per prædictas Constitutiones impositis me subjectum agnosco, & declaro. Ita, tactis Sacrosanctis Evangeliis, promitto, voveo, & juro. Sic me Deus adjuvet, & hæc Sancta Dei Evangelia.*

Præscribit novam Juramenti Formulam

Ego N. manu propria.

§. 28. Confidimus igitur fore, ut Princeps Pastorum Jesus Christus laboribus a Nobis, qui ejus vices in terris gerimus, in hoc gravissimo negotio diu impensis benedicat, ut in amplissimis illis Regionibus Evangelica lux clare, nitideque effulgeat, ac præpotenti manu sua sic pia nostra consilia promoveat, ut Regionum earumdem Pastores intelligant, planeque sibi persuadeant obligationem, qua ipsi tenentur vocem nostram audire, & sequi. Confidimus quoque, Deo favente, ex eorum cordibus inanem illum metum sublatum iri, ne videlicet per exactam Pontificiorum Decretorum observantiam infidelium conversio retardetur. Nam hæc a Divina Gratia sperari potissimum

Apostolica exhortatio ad Evangelicos Operarios.

mum debet: quæ quidem ab eorum ministerio longe non aberit, si Christianæ Religionis veritatem impavide prædicaverint, atque ea puritate, qua ipsis ab Apostolica hac Sancta Sede tradita est, parati quoque ad eam propugnandam sanguinem effundere, exemplo Sanctorum Apostolorum, aliorumque Christianæ Fidei clarissimorum propugnatorum, quorum sanguis tantum absuit, ut Evangelii cursum interciperet, aut retardaret, ut potius Vineam Domini florentem magis, & fidelium animarum copiosiorem effecerit. Nos quidem pro viribus nostris Deum obsecrabimus, ut invictam illis hanc animi firmitatem, & Apostolici zeli robur concedat. Verum ad eorum memoriam deducimus, ut, quando ad Sacras Missiones destinantur, se tamquam veros Jesu Christi discipulos cogitent, & ab eodem se missos fuisse, non ad gaudia temporalia, sed ad magna certamina, non ad honores, sed ad despectiones, non ad otium, sed ad labores, non ad requiem, sed ad afferendum fructum multum in patientia.

Exemplorum auctoritas.

§. 29. Volumus autem, ut earumdem præsentium transumptis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem fides prorsus adhibeatur, quæ ipsis originalibus Literis adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Sanctio Constitutionis.

§. 30. Nulli ergo hominum liceat hanc paginam nostræ confirmationis, innovationis, revocationis, recissionis, abolitionis, cassationis, annullationis, damnationis, ac ordinationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, quinto Idus Julii, Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo secundo Pontificatus Nostri Anno II.

Dat. die 11. Julii 1742.

P. Card. Pro-Datarius.

D. Card. Passioneus.

Visa de Curia.

N. Antonellus.

J. B. Eugenius.

Loco ✠ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 9. Augusti ejusdem Anni.

SPECTACULA

Inverecunda, Festis potissimum diebus frequentari solita, prohibentur.

Venerabilibus Fratribus, Episcopis Provinciarum Maritimæ, & Campaniæ, aliorumque locorum &c.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Pontifex dolet; veterum ludos, jam dudum damnatos, in usum revocatos.

NIhil profecto Nobis ad vigilias Dominici Gregis assidue excubantibus accidere potuit acerbius, nihilque quod minus hac tempestate opinaremur, quam ut deformes, & inverecundi Ethnicorum mores, quibus Christiani hominis pudor, & modestia semper abhorruit, denuo isthic invecti essent, ac veluti postliminio restituti. Quamvis enim minime Nos lateret, scelestos olim Lupercalium Administros, Sacra Fauno, vel Pani per ludum, atque lasciviam persolventes, nudos huc illuc per Urbem discurrisse; Sanctumque Pontificem Gelasium Prædecessorem nostrum tanta commotum impudentia, ac obscœnum morem execrantem, literas dedisse Andronico Senatori, Populoque Romano acri nefarii ritus assertori: Nihilo tamen minus memoriæ proditum est, quinto post Christum sæculo exeunte, Theodorico Italiæ Rege, & Anastasio Orientis Imperatore, pestem illam penitus fuisse sublatam, & extinctam. Nunc vero multorum relatu, (quod dolentes dicimus), certisque indiciis admonemur,

mur, profanum morem, perpetua involvendum caligine, e tenebris antiquitatis rurſus emergere, ac in veſtris Diœceſibus ſæde revocari, cum ad Sanctorum Patronorum Feſta ſolemniter recolenda, Pueri, ac interdum Adoleſcentes, curſu in ſpem Bravii nudi contendere jubeantur, maxima utriuſque ſexus, ac omnium ætatum ſpectante frequentia. Quæ quidem ſpectacula id nequitiæ magis, ac improbitatis præſeferunt, quo magis non impuro alicui, ut antea, Numini, ſed piæ, caſtæque Sanctorum memoriæ nuncupantur.

Præſertim diebus feſtis

§. 1. Qua igitur corporis nuditate impudentiſſime habita ſunt apud veteres Lupercalia, eadem Feſti Chriſtianorum Dies iſtic celebrantur; nec minus injuriæ in illis verecundia paſſa eſt, quam in his hodie morum honeſtas habeat detrimenti. Dies Feſti non ad id inſtituti ſunt, ut Chriſtianus Populus epulis, ebrietatibus, ludis, ſpectaculis, aliæque id genus licentiæ liberius vacet; Sed ut Fideles in precibus, diviniſque laudibus frequentes, & aſſidui ſint, ut Eccleſiis interſint, Sacramenta ad animæ vulnerum curationem inſtituta adhibeant, ſceduloque ſe exerceant in his operibus, quæ veram pietatem continent; & ut demum Sanctos una cum Chriſto Regnantes, tanquam Patronos, congruis officiis, & honoribus proſequantur.

Explicat Eccleſiæ mentem quoad celebrationem Chriſtianorum ſolemnitatum.

§. 2. Dedecet præterea membrorum nuditas, atque ita dedecet, ut vetuerit Eccleſiaſtica Diſciplina Salvatoris Imagines nudo penitus corpore in Tabulis, vel Simulacris expreſſas; Et quamvis nudo corpore Chriſtum Cruci ſuæ affixum, & illorum temporum mores, & gravium Scriptorum auctoritas ſuadeant; adhuc Chriſtianorum Pietas a tali ſpectaculo ſemper abhorruit. Athletarum pugnæ (ut literis conſignatum eſt) in Stadio apud Græcos, in circo apud Romanos in uſu fuere, atque in illis Diſco, Lucta, & Cœſtu ſtrenue certatum eſt; utque Veterum teſtantur monumenta, interdum nudi, interdum etiam faſcia tectis homines dimicarunt. In veſtris igitur Diœceſibus, Venerabiles Fratres, nonnihil priſcæ licentiæ adhuc remanet: Et cum in Plateis ſeminudi his luctationibus vacent homines; cumque ex induſtria ſæpius, ſæpius vero ex violento motu nudi penitus circumagantur: facile quiſque conjicere poteſt, quam abſonum, & indecorum ſit, his ludis aditum non intercludere.

Inverecundam membrorum nuditatem abominatur.

§. 3. Quapropter ne injuncto Nobis Apoſtolicæ ſervitutis officio deeſſe videamur, diſtricte per hæc ſcripta mandamus, ut turpes, & obſcænæ hujuſmodi exercitationes, puerorum, & Adoleſcentum nudorum curſus, luctæque, quocumque nomine, vel occaſione exhibendæ, a veſtris Diœceſibus eliminentur. Et quia inobedientiæ delictum, mixti, ut ajunt, Fori videri poteſt; curabimus diligenter, ut ſi qui legum veſtrarum rationi fuerint refragati, in eos, etiam qui noſtro nomine Civitatibus temporaliter præſunt, rigide, & condigne animadvertant; ſicque fore ſperamus, ut fœda hæc corruptela, utroque percuſſa gladio radicitus evellatur.

Præcipit Epiſcopis prohibere ejuſmodi curſus, luctas &c.

Idem locorum Gubernatoribus demandat.

§. 4. Verum quia impioribus etiam Cauſis Vindices non deſunt, & perpugnaces Aſſertores, ſi qui forte ſint, qui impudenter exprobent, hujuſmodi ludos Pontificum Anteceſſorum tolerentia, ac diuturno uſu invaluiſſe: hi probe ſciant, nullum ex temporis lapſu deploratæ Cauſæ comparari præſidium. Et ne longa a veſtris Diœceſibus petantur exempla, in memoriam revocent, choreas etiam quaſdam Mulierum, & Virorum publice eo die haberi ſolitas, quo S. Xiſti Pontificis, & Martyris Alatrinæ Civitatis Patroni recolebatur, juſſu Epiſcopi provide vetitas fuiſſe; & Editum Epiſcopi, licet acri calamo Romanæ Curiæ Advocatorum impetitum, die 2. Aprilis 1694. a Congregatione Negotiis Epiſcoporum, & Regularium præpoſita, ſtrenue fuiſſe propugnatum. Cæterum cum Sancto etiam Gelaſio objiceretur, antiqui moris fuiſſe Lupercalia; Sanctiſſimus Pontifex conſuetudinem pudori inimicam, & honeſtati detrahentem reprobavit, ratus Prædeceſſorum ſuorum leges ſaluberrime inſtitutas non defuiſſe, ſed hominum fraude, & malitia leges ipſas fuiſſe contemptas.

Inveteratam conſuetudinem non obſtare decernit.

Refert Decretum Congregationis Epiſc. & Reg.

§. 5. Quemadmodum itaque Nos de perſpecta Prædeceſſorum noſtrorum vigilantia egregie, ut par eſt, ſentimus, & abuſum non illorum incuriæ, ſed Subditorum inobedientiæ ducimus referendum; Sic a Vobis ſpectabiles Eccleſiarum veſtrarum Antiſtites a quavis negligentiæ nota vindicentur. Quanti Dei honorem, Sanctorum cultum, & animarum ſalutem facitis, Venerabiles Fratres, vos hortamur, & obteſtamur, ut corrupti hujuſmodi mores, ſpecie quadam lætitiæ invecti, reformentur, utque creditæ Vobis Oves ab impuro, profanoque Ritu declinantes, ad piam, & fructuoſam Feſtos dies celebrandi rationem traducantur. Nos interea, in optati eventus auſpicium, Apoſtolicam Benedictionem ex animo Vobis impertimur.

Adhortatio ad Epiſc.

Da-

Dat. die 12. Aug. 1742.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem die XII. Augusti MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno II.

LXI.

ELECTIO

Hieronymi de Bock in Episcopum Harlemensem nulla & illicita declaratur; eidemque inhibetur, ne Consecrationis munus audeat suscipere.

Dilectis Filii Universis Catholicis in Fœderato Belgio commorantibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilectis Filis, salutem & Apostolicam Benedictionem.

Proœmium.

QUamquam inhærens altis radicibus fideli animo vestro Catholica Religio satis habeat in se virtutis ad præcavendam execrandi schismaticis luem, quæ magis, magisque serpere apud vos nititur; adeo tamen soliciti sumus de incolumi vestra salute, ut noster erga vos amor vere singularis quiescere nequeat, nisi & Nos pro commisso tenuitati nostræ Apostolico Ministerio occupemus ad acuendam vestram vigilantiam, avertendumque venenatæ fraudis periculum, cui devitando nihil salubrius, ac illud, præmonitum fuisse.

Refertur electio Pseudo Archiepiscopi Ultrajectensis, ejusque damnatio.

§. 1. Quartus jam labitur annus, cum pauci turbulento, ut nostis, ingenio, & a sincera Fide abhorrentes, adscito simulatorum Canonicorum nomine, Petrum Joannem Meindarts in Pseudo-Archiepiscopum Ultrajectensem incredibili temeritate cooptarunt. Sed hujusmodi Electionem statim f. mem. Decessor Noster Clemens XII. vi suarum Literarum in forma Brevis 6. Octobris 1739. nefandam, irritam, inanem declaravit, delevit, adjudicavit. Eumdem vero Petrum Joannem, & quotquot falso Canicorum Ultrajectensium nomine in ipsum suffragia contulerunt, illique adhærentes favorem, opem, consilium, consensum præstiterunt, excommunicavit, anathematizavit, atque ab Ecclesiæ communione segregatos, ac prorsus Schismaticos habendos, & vitandos, esse declaravit. Quin etiam sub eadem pœna excommunicationis ipso facto, & sine ulla alia declaratione incurrendæ mandavit, ac severe indixit, ne jurisdictionem Episcopalem, quam nullam adeptus fuerat, aut pro animarum regimine auctoritatem sibi arrogaret, atque exercere auderet; ne pro suscipiendis ordinibus Dimissorias Literas daret; ne Pastores; ne Missionarios; ne Ministros, Deservitores, aut alios, quocumque nomine nuncupentur, ad animarum curam, & Sacramentorum administrationem, quovis etiam necessitatis prætextu, constitueret, ac deputaret. Hinc etiam palam edixit, & declaravit, omnes & singulas antedictorum Officiorum deputationes pro animarum regimine quocumque nomine jam factas, aut fortasse faciendas, cum omnibus inde sequutis, prorsus irritas esse, nulliusque roboris, ac momenti. Qui vero per ipsius Literas Dimissorias fuisset Ecclesiasticis Ordinibus initiatus, denunciavit eum suspensionis vinculo obstrictum esse, atque irregularitati propterea obnoxium, si susceptos ordines exercuisset. Præterea sub pœnis canonicis, suæque indignationis, interdixit omnibus cujusque Catholicæ Ecclesiæ Archiepiscopis & Episcopis, ne antedictum Petrum Joannem frustra electum Archiepiscopum consecrare auderent; sub eisdem pœnis ipsi Petro Joanni mandavit, ne se cuiquam Archiepiscopo & Episcopo consecrandum præberet: qua illicita, ac nefaria consecratione tot reliquas subiret pœnas, & nihilominus ab omni suscepti Episcopalis Ordinis exercitio suspensum maneret.

Et inhibitiones ipsi factæ ne jurisdictionem ullam exerceret.

Neve consecrationis munus susciperet.

Item refertur ipsius sacrilega Consecratio.

§. 2. Quis sanæ mentis homo tam terribili percussus fulmine non cohorruisset? non is tamen sese cohibuit, quem veluti ad perficiendum scelus furiæ quædam agitare videbantur; sed reperiens, qui suo temerario consilio nequiter obsecundarent, pristinum inanis electionis novo detestandæ consecrationis crimine cumulavit. Exarsimus ad immane scelus, atque hominem perditum nulliusque pudoris, Satanæ in interitum tradidimus Censuris omnibus illigatum, resipisceret: nefariam illius consecrationem, illicitam, illegitimam, sacrilegam, ac contra Supremæ Sedis mandata & sacrorum

Ca-

Canonum sanctiones factam declaravimus; Palam denunciavimus, eundem Petrum Joannem, non solum ab iis, quæ sunt Jurisdictionis, esse suspensum, sed etiam ab iis, quæ sunt Ordinis. Mandavimus propterea, sub pœna excommunicationis ipso facto, & sine alia declaratione incurrendæ, ne ullo pacto Chrisma conficeret, Clericos ordinaret, Virgines consecraret; aut alia Episcopalis Ordinis exercere auderet; Decernentes insuper vacuos, inanes, nulliusque prorsus roboris ac momenti omnes & singulos alios actus, quos attentare præsumpserit; ac proinde denunciavimus, si qui ab ipso Ecclesiasticis Ordinibus fuissent initiati, suspensionis vinculo obstrictos esse, atque irregularitati propterea obnoxios, si susceptos ordines exercuissent. Hæc omnia decrevimus ad apertissimum Schisma delendum: quorum vos participes fecimus nostris Literis in forma Brevis 24. Junii 1741. ne subdolis artibus ad ejus suorumque asseclarum communionem subornari possetis.

Ejusdemque suspensio ab exercitio Ordinis.

§. 3. Tantum vero abfuit, ut homo ille Ecclesiasticæ pacis inimicus, aut a supremo Patrefamilias minitando rogandoque revocatus, aut ingenua constrictus verecundia, aut publica execratione deterritus, deflexerit a via iniquitatis; ut imo, quam semel ingressus fuit, insistat viam, pergatque audacius: cum dudum non erubuerit quemdam Hieronymum de Bock Harlemensi donare Episcopatu jam diu exoleto, & ab se nunc restituto ea potestate, quam sibi ex ingenio fingit. Illum cum suo commentitio Ultrajectensi Capitulo ad hoc etiam temeritatis devenisse, ac tot jam flagitiis utrumque inquinatum tam diro ac prope incredibili scelere se fordidasse, ingenti sane luctu comperimus: Non quod perterrefacti simus schismate ad extrema præcipitante: & Sectatores per summum nefas malumque dolum ad sui præsidium illiciente. Confidimus enim fore neminem compotem mentis, ne dum Catholica veritate imbutum, qui non sit irrisurus perniciosam hujusmodi novitatem, & surgentem, Petro Joanne Meindarts conditore, inopinatam Ecclesiam, ipsi, veluti suo Capiti, conjunctam, ab eaque divisam, quam Nos, licet indigni, Deo auctore moderandam suscepimus. Sed hinc præcipue vehementer angimur, quod renovari hoc tempore videmus veterem aliquot Schismaticorum insaniam, Episcopales Cathedras, ubicunque liberet, excitantium; Quamquam ut illa suo consumpta furore, ludibrioque habita tandem deperiit; hujus etiam parem exitum fore non dubitamus. Quod ad nos attinet, id primum supplices oramus a Patre misericordiarum, ut obstinatam hanc perduellionem sedare velit; Deinde, ut, si qui ea involuti ob impletam iniquitatis mensuram in profundum demerguntur, nec ullam afferunt emergendi spem, in iis sistat nefandum ulcus, ne quid ultra sani Gregis inficiat.

Is tamen, deplorando ausu, Hieron. de Boch Pseudo-Episcopum Harlemen. elegit.

§. 4. Cui quidem sistendo pestilenti ulceri, aut, si fieri possit, curando, Nos haud negligimus e Sacrorum Canonum disciplina remedium adhibere. Quapropter Prædecessorum nostrorum, Sacrarumque Legum morem atque exempla sequuti, tradita Nobis e Cœlo potestate, Electionem Hieronymi de Bock in Harlemensem Episcopum, a Pseudo-Archiepiscopo Petro Joanne, & ab ejus fictis Canonicis factam, nullam, inanem, nefariam, illegitimam, ac sacrilegam declaramus, eamque rescindimus, delemus, abrogamus. Deinde, sub pœna excommunicationis ipso facto, & sine alia declaratione incurrendæ, mandamus, districteque indicimus eidem Hieronymo de Bock, ne ullam Episcopalem Jurisdictionem exerceat, ne pro suscipiendis Ordinibus Dimissorias Literas dare, ne Pastores, Missionarios, Ministros, Deservitores, aut alios, quocumque nomine vocentur, ad animarum curam, & Sacramentorum administrationem, quovis etiam necessitatis prætextu, constituere ac deputare audeat: ac proinde si quis per ipsius Literas Dimissorias Ecclesiasticos Ordines susceperit, se suspensum, ac propterea irregularitati obnoxium esse sciat, si susceptos ordines exercuerit; Quascumque vero antedictorum Officiorum deputationes quocumque nomine, sive jam factas sive faciendas, cum omnibus inde sequutis, prorsus irritas, nulliusque momenti declaramus.

Quod nulliter & illegitime factum declaratur.

Ipsique nulliter electo interdicitur exercitium jurisdictionis Episcopalis.

§. 5. Præterea, sub eadem pœna excommunicationis ipso facto, & sine alia declaratione incurrendæ, mandamus, tam eidem Hieronymo de Bock, ne se cuiquam Archiepiscopo, aut Episcopo consecrandum, præbeat, quam ipsi Pseudo-Archiepiscopo Petro Joanni, aliisque Archiepiscopis, & Episcopis, ne eumdem inaniter electum Episcopum Harlemensem consecrare audeant. Has autem pœnas decernimus, sine præjudicio illarum, quam tam electus Pseudo-Episcopus, quam Elector Pseudo-Archiepiscopus noverint se incurrisse vigore nostrarum Literarum in forma Brevis xxiv. Junii DCCCXLI.

Inhibetur ipsi, ne Consecrationem suscipiat; aliisque Episcopis, ne ipsum consecrare audeant.

Adhortatio ad Catholicos in Fœd. Belgio existentes.

§. 6. Denique ad vos, dilecti Filii, gaudium & corona nostra, paternis cordis curas cogitationesque convertimus, sollicite monentes, atque adhortantes, ut in ea vocatione maneatis, in qua vocati estis, repudiata illorum vafritie, qui incautos pellicere ad se conantur. Date quotidie magis operam, ut seductores intelligant, vos ad verum Christi Domini Ovile, & ad ejus in terris Vicarium pertinere. Spectaculum facti estis Mundo, Angelis, & hominibus, qui vos indutos Catholicæ lorica veritatis, & galea salutis, adversus hostes, non minus occulta rabie, quam aperta blandiloquentia insidiosos, strenue pugnare undique circumspiciunt; ac vestram animi fortitudinem, invictamque constantiam eximiis laudibus extollunt; non sine credibili nostro plausu, qui tantam virtutem plurimi facimus, servatamque a vobis Catholicæ Ecclesiæ, Nobis, Romanæque Sedi fidem, singulari amore prosequimur; cujusque pignus Apostolicam Benedictionem vobis dilecti Filii, peramanter impertimur.

Data die 1. Septembris 1742.

Datum Romæ, apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die I. Septembris MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno III.

J. Vincentius Lucchesinius.

Publicat. die 28. ejusdem Mensis, & Anni.

LXII.

INDULTUM

Vacandi operibus servilibus in quibusdam diebus Festis de Præcepto alias observari solitis: pro nonnullis Universitatibus Diœcesis Caleguritanæ.

Venerabili Fratri, & Episcopo Calaguritano.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Quædam Disciplinæ capita aliquando temperari expedit.

CUM, sicut quædam sunt, ut inquit S. Leo Magnus Prædecessor Noster, quæ nulla possunt ratione convelli, ita multa sint; quæ aut pro consideratione ætatum, aut pro necessitate rerum oporteat temperari; illa semper conditione servata, ut in his, quæ vel dubia fuerint, aut obscura, id noverimus sequendum, quod nec præceptis Evangelicis contrarium, nec Decretis Sanctorum Patrum inveniatur adversum: Eapropter Apostolica hæc Sancta Sedes, pro Paterna erga Universos Christifideles benignitate, quoad integrum sibi fuit, consuevit supremam suam in iis auctoritatem interponere, quæ cæteroquin ad majus Divini Cultus incrementum præscripta, aut per frigescentem in nonnullorum cordibus caritatem, ad otium luxuriamque convertuntur, aut ob rerum ad vitam traducendam necessariarum inopiam, non sine conscientiæ angore contemnuntur,

Causæ allatæ pro obtinenda reductione dierum festorum de præcepto.

§. 1. Quoniam autem, sicut pro parte Carissimi in Christo Filii nostri Philippi Hispaniarum Regis Catholicis Nobis nuper expositum fuit, ipsi Philippo Regi innotuit, in Provincia Ipuscoana, cujus pars in Fraternitatis Tuæ Diœcesi Calaguritanæ continetur; præter festos dies in Universali Ecclesia servari solitos, alios quamplurimos sive pietatis studio, sive quacumque alia de causa præceptos agitari, ita ut quamplurimis ejusdem Provinciæ, & Diœcesis Tuæ hominibus, (qui manu, & labore in sudore vultus vescentes pane suo, ob ingentem festorum dierum numerum, obtenta alendæ vitæ necessitate, vetitis laboribus aditum jam late aperuerunt), si per omnes dies festos hujusmodi a servilibus operibus abstineant, ad vitam lucro sustinendam haudquaquam tempus sufficiat; ac propterea Nobis humiliter supplicatum fuit, ut in præmissis opportune providere, &, ut infra, indulgere de benignitate Apostolica dignaremur.

Apostolici Indulti tenor.

§. 2. Nos itaque, qui Christifidelibus, quantum cum Domino possumus, salutare remedium potius ad æternam salutem comparandam, & humanam vitam honeste sustentandam adhibere, quam per severiorem Ecclesiasticæ disciplinæ rigorem ad separatio-

rationem inopes adducere cupimus, dictos homines specialibus favoribus, & gratiis prosequi volentes, & eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & pœnis, a jure vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatæ existunt, ad effectum præsentium duntaxat consequendum, harum serie absolventes, & absolutas fore censentes, supplicationibus etiam ejusdem Philippi Regis nomine Nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, Fraternitati Tuæ per præsentes committimus & mandamus, ut, veris existentibus narratis, omnibus utriusque sexus Christifidelibus ejusdem Provinciæ in Diœcesi tua existentibus, ut deinceps, exceptis omnibus diebus Dominicis, Natalis Domini nostri Jesu Christi, & sequenti Sancti Stephani, Circumcisionis, Epiphaniæ, resurrectionis, & sequenti, Ascensionis Domini, Pentecostes, & sequenti itidem diebus Corporis Christi, S. Joannis Baptistæ, Sanctorum Apostolorum Petri, & Pauli, Sancti Jacobi, & Commemorationis omnium Sanctorum, præterea quinque dicatis Beatæ Virgini Mariæ Immaculatæ, scilicet Purificationis, Annuntiationis, Assumptionis, Nativitatis, & Conceptionis, necnon Sancti Patroni, aut Tutelaris cujuslibet loci pro hominibus ejusdem loci dumtaxat, in quibus intra maneat præcepti obligatio, in reliquis diebus Festis, sive per hanc Sanctam Sedem præceptis, sive per Synodales ejusdem Diœcesis Constitutiones, sive quacumque alia de causa, etiam ex causa Voti per Majores suos facti, quod quoad hanc partem etiam auctoritate nostra Apostolica per Te commutari volumus, præceptis, audita Missa, laboriosis suarum artium exercitationibus, servilibusque operibus, sine ullo prorsus conscientiæ scrupulo vacare possint, auctoritate nostra Apostolica concedas, indulgeas, & permittas, ac statuas, præcipias, & mandes.

Die. excepti.

In reliquis conceditur ut, audita Missa, operibus servilibus vacari possit.

§. 3. Non obstantibus Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibusque, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, Ordinationibus, necnon Provinciæ, & Diœcesis præfatarum, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus; privilegiis quoque, indultis, & Literis Apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, illorum tenori præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Clausula.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris, die III. Septembris MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno III.

Dat. die 3. Sept. 1742.

D. Card. Passioneus.

Eodem mense Septembri 1742.

Simile Indultum concessum fuit pro nonnullis Universitatibus Diœcesis Pampilonensis.
Item pro Universitatibus, & hominibus Diœcesis Pacensis.

Mense Septembri 1743.

Simile pro hominibus Civitatis & Diœcesis Septensis.

Mense Septembri 1744.

Simile pro Diœcesi Hispalensi.
Pro Diœcesi Mindoniensi.
Pro Diœcesi Malacitana.

Mense Majo 1745.

Simile pro Oppido de Olivares nullius Diœcesis Provinciæ Hispalensis.
Et pro Civitate, & Diœcesi Vallisoletana.

LXIII. ORDINATIONES

Omnium Clericorum, & Sacerdotum Ritus Græco-Rutheni a Serviano schismate ad Ecclesiæ sinum redeuntium Auxerensi delegantur.

Venerabili Fratri, Matthæo Episcopo Auxerensi.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Proœmium

E Sublimi Sedis Apostolicæ specula circumspicientes Dominicum Gregem, a Pastorum Principe tenuitati præcipue nostræ commendatum, ea providere curamus, quæ in unaquaque ejus parte, ad salutem, conservandamque spiritualem vitam conferre possunt.

Causæ præsentis Indulti.

§. 1. Quod cum propositum sit Nobis, & modo intelligamus, opportunum esse, ut, qui in Dalmatiæ Diœcesibus a Serviano Schismate ad verum Christi Ovile redierunt, aut redituri sunt, Sacerdotes, & Ecclesiasticæ Hierarchiæ reliquos habeant a Catholico Episcopo consecratos Græco ipsorum Rutheno Ritu; quocirca, ut quotquot inter suæ Gentis Catholicos Clericali Militiæ dare nomen cupiunt, a Schismatico Antistite initiarentur, hanc abrumpere absurdam nimis, & Sacris Canonibus vetitam consuetudinem constituimus: adducti metu, ne, non penitus discissa cum morbosis Pseudo-Episcopis societate, occulte venenum hauriant, in ceteras Oves dispergendum, nec bona deinceps utantur valetudine.

Facultas ordinandi Græco-Rutheno ritu omnes per Dalmatiam Clericos, serv. servandis.

§. 2. Huic ut occurramus periculo, utque frequentissimæ illorum Parœciæ a Parochis prorsus Romanæ Catholicæ Ecclesiæ conjunctis administrentur, optimum visum est, dare alicui Latino Catholico Episcopo, qui eam linguam, & cæremonias calleat, facultatem cooptandi in Ecclesiasticos Ordines eodem Græco-Rutheno Ritu, non solum in propria, sed etiam in alienis Diœcesibus Dalmatiæ, Veneto Imperio subjectis, habito primum consensu ab Ordinariis, quotquot, Dimissorialibus a proprio Antistite acceptis, ejus Populi Parœcias, aliaque Sacra Ministeria curare debent: Quo tempore, atque occasione ipsi Latino Episcopo Pontificalia consimili Græco-Rutheno more exercere liceat. Hanc modo facultatem, tantumque munus agendum tribuimus Fraternitati Tuæ, quam scimus literarii Illyrici sermonis, ab ea Natione ad Sacras Functiones adhibiti, peritam esse; pollere simul non mediocri prudentia, ac Religione; unde sperandum sit, eos, quibus manus imposueris, bene ac solicite officio suo defuncturos esse. Id autem ut feliciter peragas, Apostolicam Benedictionem Tibi, Venerabilis Frater, peramanter impertimur. Datum in Arce Gandulphi Albanen. Diœcesis, sub Annulo Piscatoris, die 4. Octobris 1742. Pontificatus Nostri Anno III.

Episcopo Auxerensi conceditur.

Dat. die 4. Oct. 1742.

J. Vincentius Lucchesinius.

LXIV. SACERDOTES

Missam celebrantes non teneri Sacram Eucharistiam omnibus petentibus infra ipsam actionem ministrare.

Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis, & Episcopis Italiæ

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Status controversiæ.

CErtiores effecti, pullulare in nonnullis Italiæ Diœcesibus controversiam de Obligatione, qua Sacerdotes Missas celebrantes adstringantur Eucharistiam ministrare intra easdem fidelibus iis, qui ad ipsam accipiendam paratos se exhibent, ac petunt Sa-

Sacrificii, cui adstant, participes fieri; Nostro proinde animo reputavimus, gliscenti malo Apostolicæ hujus paginæ documento obviam ire, ne ulterius, haud absque fidelium eorumdem scandalo, progrediatur. Itaque, Venerabiles Fratres, sermonem Nostrum ad Vos convertimus, ut ipsi quoque Pastoralis hac in re Officii partes minime negligatis.

§. 1. Ac primo quidem dicendum Nobis occurrit, nemini ex fidelibus in mentem venire posse, Missas privatas, in quibus Sacerdos solus sacram sumit Eucharistiam, propterea veri, perfecti & integri Sacrificii incruenti a Christo Domino instituti rationem amittere, ideoque illicitas esse existimandas. Nec enim ignorant fideles, aut saltem facile edoceri possunt, Sacrosanctum Tridentinum Concilium, innixum doctrinæ, quam perpetua Ecclesiæ Traditio servavit, huic adversantem novam falsamque Lutheri sententiam damnasse *sess. 22. cap. 6. & can. 8. Si quis dixerit, Missas, in quibus solus Sacerdos sacramentaliter communicat, illicitas esse, ideoque abrogandas: anathema sit.*

Missæ, in quibus solus Sacerdos communicat, improbari nequeunt, ex Conc. Trid.

§. 2. Nihilominus, quandoquidem vetus Ecclesiæ praxis, & disciplina, juxta quam fideles Missis adstantes participare passim atque in publicis conventibus solebant Sacrosanctum Sacrificium, institutioni, & exemplo Christi Domini omnimode convenit, verba ejusdem Concilii, eo ipso spiritu, quo ab eodem prolata sunt, iteramus: *Optaret quidem Sacrosancta Synodus, ut in singulis Missis fideles adstantes, non solum spirituali affectu, sed sacramentali etiam Eucharistiæ perceptione communicarent, quo ad eos sanctissimi hujus Sacrificii fructus uberior proveniret.* Utinam autem eo ipso Christianæ pietatis fervore, quo primorum sæculorum fideles exardebant, nostrorum quoque temporum homines inflammati, avide ad publicam sacram Mensam advolare, sanctorumque Mysteriorum solemnitati non adesse tantum, sed religiose eorumdem participationem exoptare conspicerentur. Nulla certe res est, qua utilius Episcopi, Parochi, Confessarii studium suum omne impendere valeant, quam in excitandis fidelibus ad eam mentis puritatem sectandam, unde digni reddantur frequenti ad sacram Mensam accessu, & non spirituali tantum, sed sacramentali etiam participatione illa Sacrificii, quoad a Sacerdote, tamquam publico Ecclesiæ Ministro, non pro se tantum, sed pro ipsis, & ipsorum nomine offertur.

Ejusdem Concilii, & Pontificis votum pro frequenti fidelium communione ad cujuslibet Missæ celebrationem.

§. 3. Et quamvis de eodem Sacrificio participent, præter eos, quibus a Sacerdote celebrante tribuitur, in ipsa Missa portio Victimæ a se oblatæ, ii etiam, quibus Sacerdos Eucharistiam reservari solitam ministrat; non tamen idcirco, aut vetuit unquam Ecclesia, aut modo vetat, satisfieri ab ipso Sacerdote pietati, & justæ eorum petitioni, qui Missæ distantes, ad consortium admitti postulant ejusdem Sacrificii, quod & ipsi pariter offerunt ea ratione, quæ ipsos decere potest: imo probat atque cupit, ne id omittatur, eosque Sacerdotes increparet, quorum culpa, & negligentia fidelibus participatio illa denegaretur.

Laudatur mos participandi de Sacrificio Missæ.

§. 4. At quoniam in Ecclesia Christiana opus est cuncta ordinare, & congruenter disponi; Pastores vigilantiam & curam suam conferent, ut ex una parte fidelium pietas minime fraudetur eo accessu, eaque participatione; ex alia vero ita utrumque sortiatur, quin ulla in laudabilibus aliis institutis oriatur perturbatio, unde facile confusio etiam, & scandalum oriretur. Quare Pastores monere debent eosdem fideles, ut participes esse cupientes sacræ Mensæ, (quod maximopere probandum diximus) studeant tempus, locum, & circumstantias nancisci, quibus & ipsi justorum votorum suorum compotes evadant, nec instituta illa pietatis impediant. Hisque Pastorum suorum monitis fideles sese dociles præbentes, cavebunt, ne sibi injuriam factam querantur, si quandoque pro tempore, loco, & personis, Episcopus minime opportunum censuerit, a Sacerdote celebrante, Eucharistiam distribui iis, qui adstant; quibus scilicet eo ipso tempore facilis, & obvia suppetit ratio ad eamdem Mensam accedendi, pluribus aliis locis cuivis instructam.

Ad animarum tamen Pastores pertinet, opportunitatem temporum, & locorum, pro communione fidelium, statuere.

§. 5. Haud ægre Episcopi, & Parochi id fidelibus persuadebunt, quoties ipsis significent, ex Ecclesiæ disciplina, quæ modo viget, non quidem difficiliorem, sed faciliorem evasisse iisdem participationem, quam optant. Siquidem veteri more in singulis Ecclesiis passim unica Missa celebrabatur, cui fideles adstabant, indeque participabant; quin a solis propriis Pastoribus, quemadmodum reliqua Sacramenta, ita etiam Eucharistiam licite accipere valebant; hisce vero temporibus, ex Sacerdotum celebrantium, ex locorum, Altariumque, quibus ea celebratio publice peragitur, multipli-

Hodierna disciplina facilimam præstat SS. Euch. participationem. Cui, qui se aptare renuit, male se dispositum esse judicat.

tiplicitate, patet cuilibet facile parabilis sacra Mensa, & ad sacrum Convivium admissio. Sin autem iisdem fideles ita moniti, importune insisterent pro recipienda Eucharistia in iis temporis, loci, & personarum circumstantiis, quas excipiendas censuisset Episcopus, Ritualis Romani auctoritate etiam fretus; hæc illorum petitio, utpote nec justa, nec rationabilis, contumacem, ac refractarium animum demonstraret, cupidumque perturbationis, ac proinde minime compositum Eucharistiæ qua par est pietate percipiendæ.

Adhortatio ad animorum concordiam.

§. 6. Dum Pastores erga fideles ita se gerent, dumque fideles Pastorum dictis pronas ita aures accommodabunt, orietur absque ulla dubietate pax illa perfecta, atque concordia, qua capita invicem, & membra magnopere colligari decet; desinentque importunæ illæ controversiæ, quæ eo tandem tendunt, ut turbas gignant, ac scandalum, verique animarum fructus, quo nihil Pastori carius esse debet, perniciem. Verbis itaque Apostoli Pauli ad Corinthios utimur: *Obsecro Vos, Fratres, per nomen Domini Nostri Jesu Christi, ut id ipsum dicatis omnes, & non sint in Vobis schismata; sitis autem perfecti in eodem sensu, & in eadem sententia*. Quæ quidem dum Vobis, Venerabiles Fratres, per hæc Apostolica scripta nota esse volumus, in felicitatis auspicium, & Paternæ dilectionis pignus, Apostolicam Benedictionem impertimur.

Dat. die 13. Nov. 1742.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem die XIII. Novembris MDCCXLII. Pontificatus Nostri anno III.

LXV.

LEGES OBSERVANDÆ

In Concedendis locationibus bonorum Cameræ Apostolicæ.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Motu Proprio &c.

Providentia Pontificis in tollendis controversiis.

ESsendo ben gravi le controversie, che con pregiudizio non meno del pubblico, che del privato Interesse, accadono spesse volte nelle deliberazioni degli Appalti de' nostri Beni Camerali, a cagione delle competenze, che insorgono tra gli Oblatori; Crediamo esser parte della nostra suprema vigilanza, e di quel molto desiderio, che abbiamo sempre coltivato, di togliere, per quanto possibile sia, ogni semenza di litigio, il porgere alle medesime un convenevole provedimento, colla norma fissa, ed invariabile delle seguenti leggi, e determinazioni.

Jubet 1. Edicta pro oblationibus deferendis ante annum proponi. 2. Oblationibus statuta die apertis, locationem deliberari in favorem melioris Oblatoris, salvo arbitrio prorogandi tempus. 3. Licet cuilibet intra 20. dies oblationem augere ad vicesimam & ultra.

I. Che negli Appalti Camerali, un' anno almeno prima, che termini ciaschedun Appalto, si debbano invitare per mezzo de' soliti Editi coloro, che vogliono attendervi, a dare ciascheduno per un tal giorno determinato l' Offerta sua chiusa, e sigillata.

II. Che venuto il giorno prefisso negli Editti, debbano aprirsi le Offerte in piena Congregazione Camerale, e debba deliberarsi l' Appalto, prout de Jure, *al maggior, e miglior Oblatore, salvo però sempre alla medesima Congregazione l' arbitrio di prorogare con altri nuovi Editti il termine da offerire, quando creda, che niuna delle Offerte, che saranno state date, sia giusta, e ragionevole, relativamente allo stato allora presente dell' Apalto.*

III. Fatta come sopra la deliberazione dell' Appalto in favore del maggiore, e migliore Oblatore, e quella di poi approvata da Noi, e da' Sommi Pontefici pro tempore nostri Successori, debba soprassedersi prima di venire alla stipulazione dell' Istromento per lo spazio di venti giorni continui, da incominciare dal giorno immediatamentee seguente alla suddetta deliberazione, affinchè dentro questi venti giorni possano, tanto quelli, che hanno già offerto, e sono rimasti vinti, ed esclusi; quanto ogni altro, che non abbia prima offerto, aggiugnere sopra la detta maggior Offerta, per la quale è stato deliberato l' Appalto, purchè quest' aggiunta non sia minore della Vigesima: E per tal' effetto vogliamo, e dichiariamo, che in avvenire tutte le deliberazioni, che si faranno di simili Appalti dalla Congregazione Camerale, ancorchè siano successivamente approvati da Noi, o da' nostri Successori pro tempore, o in voce, o per rescritto, o anche per Chirografo speciale, s' intendano sempre fatte, e approvate col patto Addictionis in diem,

diem, *durante il suddetto termine di venti giorni; di maniera che quegli, in favor di cui è stato deliberato l'Appalto, non acquisti diritto alcuno sopra il medesimo in virtù di detta deliberazione, e respettivamente approvazione, quante volte dentro il suddetto termine di venti giorni sopravenga alcun' altro, che sopra la di lui Offerta aggiunga almeno la Vigesima.*

IV. Spirato il termine di detti venti giorni, se non sarà comparso alcun' altro Oblatore, che abbia offerta, come sopra, almeno la Vigesima, non avrà più luogo a favor della nostra Camera il suddetto Privilegio Addictionis in diem, *ma potrà senz' altro indugio, e senza ammettersi altra Offerta, stipularsi l'Istromento d'Appalto con quegli, in favor di cui fu da principio deliberato. Ma se all' incontro dentro il suddetto termine di venti giorni saranno comparsi uno, o più Oblatori, che abbiano aggiunta almeno la Vigesima; in tal caso dovrà la nostra Camera godere del suo privilegio* Addictionis in diem, *e dovrà la suddetta Congregazione Camerale deliberar nuovamente l'Appalto in favor di Quegli, che avrà aggiunto almeno la Vigesima: E in concorso di più Oblatori sopra la Vigesima, dovrà deliberarlo in favor di Quegli, che sarà a giudizio suo il migliore, e maggior Oblatore.*

4. Post 20. dies, vel Instrumentum confici cum priore Oblatore vel locationem deliberati favore offerentis Vicesimam.

V. Sarà poi peso di questo Secondo, dopo che sarà stata da Noi, o da' nostri Successori approvata la suddetta nuova deliberazione, annunciare, ed intimare al Primo, con Intimazione eseguita personalmente, l'aggiunta della Vigesima, o di altra maggior somma da lui fatta, e la nuova deliberazione seguita a suo favore, dopo la quale Intimazione si lascierà al suddetto Primo il termine di altri dieci giorni, ad effetto, che possa risolvere, se vuol fare nuova offerta superiore a quella del Secondo: E quando il Primo dentro il termine delli suddetti altri dieci giorni faccia nuova Offerta superiore a quella del Secondo; in tal caso dovrà a lui restar l'Appalto, senza che possano più riceversi altre nuove Aggiunte, o siano Offerte. Ma quando all' incontro il suddetto Primo, dentro i suddetti dieci giorni non faccia nuova Offerta superiore a quella del Secondo; in tal caso l'Appalto dovrà restare al secondo, e con lui senz' altro indugio potrà stipularsi l'Istromento; così che, passati che siano detti dieci giorni, non dovranno più ammettersi altre nuove Aggiunte, o siano Offerte, nè dal Primo, nè da altri.

5. Hoc casu licere priori Oblatori augere oblationem intra 10. dies; sed his elapsis, Instrumentum melioribus conditionibus omnino confici.

VI. Da questa proibizione di ammettere altre nuove Aggiunte, o siano Offerte, si eccettua il solo caso, che venga alcun' Oblatore, o di quelli, che già siano concorsi, o altri, che non siano concorsi, qual offerisca almeno la Sesta sopra l'ultima maggior Offerta del Primo, o del Secondo; perchè in tal caso la nostra Camera, a titolo di lesione dovrà godere il benefizio della restituzione in Integrum: *qual benefizio, a differenza del Privilegio* Addictionis in diem, *compete al Fisco, ancorchè la cosa non sia più intiera, ancorchè sia stato stipulato l'Istromento, e ancorchè l'Appaltatore abbia già preso, e si trovi in possesso attuale della cosa locata; nè altro in tal caso può pretendere il medesimo Appaltatore, che di esser preferito, supplendo ancor lui il giusto prezzo, cioè la medesima Sesta.*

6 Si quis tamen Sextam partem ultra offerat, competere Cameræ Apostolicæ restit. in integrum.

Ma perchè ammettendosi questa restituzione in Integrum *senz' alcuna limitazione di tempo, (come saria di ragione,) potrebbe rendersi più difficile alla Camera il trovare idonei Appaltatori, per lo giusto timore, che ognuno avrebbe, di poter esser cacciato dall' Appalto per questa via di restituzione in Integrum, dopo averlo reso per sua propria diligenza, e industria più fruttuoso del passato; Perciò ordiniamo, che si debba ammettere l'offerta della Sesta, dentro però il solo termine di tre mesi, da incominciare dal giorno, che sarà stato deliberato, come sopra, l'Appalto, o per la via ordinaria, o in virtù del suddetto Privilegio* Addictionis in diem, *al maggiore, e migliore Oblatore; ancorchè questi, dentro il suddetto termine di tre mesi, fosse venuto colla Camera alla stipulazione dell' Istromento, e ancorchè avesse fatto delle spese, o altri preparamenti in qualunque modo necessarj per l'esecuzione del medesimo Istromento, o per la buona condotta dell' Appalto: Volendo Noi, che dentro questo termine di tre mesi sia sempre luogo all' offerta della Sesta, e alla recissione del Contratto per via di restituzione* in Integrum; *e che perciò quegli, al quale, come sopra, fosse stato deliberato l'Appalto, in caso di detta recissione, non possa pretendere, nè dalla Camera, nè dal nuovo Oblatore il rifacimento di alcuna sorte di spese, che avesse fatte dentro il termine suddetto; ma solamente possa, e debba esser preferito, quando voglia anch' esso supplire la medesima Sesta, o altra maggior somma, che sia stata offerta dal nuovo Oblatore.*

Sed hoc intra tres Menses tantum a die deliberationis.

Tunc vero priori Oblatori competere prælationem cæteris paribus, non autem refectionem sumptuum &c.

VII.

7. Post dd. tres menses, Contractum rescindi non posse, nisi ex causa læsionis ultra dimidiam.

VII. Passati poi li suddetti tre mesi dal giorno della deliberazione, come sopra, non sia più luogo alla recissione del Contratto, ma quello debba restar fermo, e irrevocabile per tutto il tempo convenuto, e secondo la forma, e patti concordati nella deliberazione: E solamente alla Camera rimanga salvo, e preservato il diritto d'impugnare il Contratto, in caso di lesione ultra dimidiam, quatenus de Jure, & prout de Jure, *ed a tenore delle Costituzioni Appostoliche, senz' alcuna limitazione di tempo, quando a questa non sia stato da Noi, e da nostri Successori specialmente, e nominatamente derogato.*

8. In Conditionibus locationum nihil addi posse, quo vectigalia ultra legem eorum institutionis, & consuetudinem augeantur.

VIII. E finalmente, coll' occasione di questo regolamento sopra gli Appalti Camerali, volendo Noi anche provedere alli aggravj, che si fanno tutto giorno dagli Appaltatori alli Sudditi del nostro Stato Ecclesiastico, ordiniamo, che nello stipulare gl' Istromenti coi suddetti Appaltatori, niuno ardisca senz' ordine, o Chirografo speciale sottoscritto da Noi, e nostri Successori pro tempore, porre alcun Capitolo, col quale alcuna Gabella, o Privativa cadente sotto l' Appalto, venga in qualunque modo distesa ed ampliata, oltre i casi, e termini prescritti nell' Istituzione di tal Gabella, o Privativa, e diversamente da quello, ch' è stato generalmente praticato, ed osservato in tempo de' passati Appaltatori; dichiarando Noi invalido, e nullo qualunque Capitolo d' Istromento, e qualunque Editto, o Bando, che fosse fatto, o che si facesse in contrario.

Clausulæ, & Decreta irritantia.

Quali ordini in avvenire vogliamo, ch' esattamente siano osservati in tutte le deliberazioni degli Appalti Camerali, sotto pena della loro nullità, da incorrersi ipso facto, & ipso Jure, senz' altra dichiarazione di Giudice, e che a tenore de' medesimi ordini debba seguire la pubblicazione, e rinnovazione degli Editti, e la stipulazione de' suddetti Appalti, anzi giusta la di loro forma si debbano intender pubblicati gli Editti, consumate le deliberazioni, e stipulati li pubblici Istromenti; perchè così, e non altrimenti ordiniamo, e comandiamo, e come legge vogliamo, che inviolabilmente si osservi per esser così mente, e volontà nostra precisa. Volendo, e decretando, che la presente nostra Cedola di Moto proprio, da ammettersi, e registrarsi in piena Camera, e ne' suoi libri, secondo la Bolla di Pio IV. nostro Predecessore de registrandis, *voglia, e debba avere sempre il suo pieno effetto, esecuzione, e vigore colla nostra semplice sottoscrizione, e che non gli si possa mai opporre di surrezione, orrezione, nè di alcun altro vizio, o difetto della nostra volontà, ed intenzione; e che così, e non altrimenti, debba sempre nelle cose premesse giudicarsi, definirsi, decidersi, ed interpretarsi dal Reverendissimo Cardinal Camerlengo, da Monsign. Tesoriere Generale, dalla piena Camera, e da qualunque altro Giudice, e Tribunale, sebbene Collegiato, e composto di Reverendissimi Cardinali; togliendo loro, ed a ciascheduno di essi la facoltà, ed autorità di giudicare, definire, ed interpretare diversamente; dichiarando fin da ora nullo, irrito, ed invalido tutto ciò, che si facesse, o si tentasse di fare in contrario. Ancorchè non vi sia stato chiamato, citato, nè sentito Monsign. Commissario della nostra Camera, o altri, che vi avessero, o pretendessero avervi interesse; e non ostante le Costituzioni di Paolo II. Paolo IV. e del detto Pio IV. nostri Predecessori* de rebus Ecclesiæ, & Cameræ non alienandis, *ogni, e qualunque Jus, e diritto competente alla nostra Camera, benchè chiuso nel Corpo delle Leggi, la Regola della nostra Cancellaria* de Jure quæsito non tollendo, *e quali si siano altre Costituzioni, ed ordinazioni Appostoliche nostre, e de' nostri Predecessori, usi, stili, consuetudini, Sentenze, Decreti, e Re-Judicata in casi simili, ed ogni altra cosa, che facesse, o potesse fare in contrario; alle quali tutte, e singole, avendone il di loro tenore quì per espresso, e di parola in parola inserto, per il solo effetto suddetto, amplamente, ed espressamente deroghiamo. Dato dal nostro Palazzo Appostolico Quirinale questo dì 22. Novemb. 1742.*

Sublata secus judicandi facultate.

Derogationes.

Dat. die 22. Nov. 1742.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Registrata in Camera Appostolica die 28. ejusdem mensis, & anni.

EPIS-

EPISCOPIS RUTHENIS

LXVI.

Suadet Pontifex, ut unionem Monachorum S. Basilii sub unico Proto-Archimandrita promoveant, & foveant.

Venerabilibus Fratribus, Athanasio Kloviæ Archiepiscopo totius Russiæ Metropolitano, necnon Episcopis Ruthenis, Theodoro Luceoriæ, Feliciano Chelmensi, Hieronymo Premislia, & Georgio Pinscensi.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Etsi dubitare non possumus, Fraternitates vestras diligentem daturas operam, ut debita reverentia, & nulla mora, Decretis pareatur, quæ de consilio Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Propagandæ Fidei negotiis præsidentium, nuper edidimus pro colligendis in unum Corpus sub uno Capite, unaque jurisdictione, Ruthenis Monachis Basilianis; Cum tamen e literis communi vestro nomine ad Nos datis perceperimus, modeste vos subvereri, ne in iis quidpiam incommodum vestris consuetudinibus, & privilegiis sancitum fuerit; vos, pro singulari nostra erga vestram Nationem benevolentia, censuimus admonendos, eadem Decreta id solum spectare, ut ipsi Monachi in unum Cœtum coalescentes, atque ita facilius Monastica disciplina instituti, ad suam salutem incumbant, & ad firmius obstringendos Apostolicæ Sedi Popularium animos. Pontificis mens in demandanda Monachorum unione.

§. 1. Quæ sane Decreta eo etiam in veneratione esse debent, quo inhærent perpetuo Romanæ Cathedræ proposito, redigendi in unum Ordinem cunctos Ruthenos Basilianos Monachos, eosque subjiciendi uni supremo Præsidi, qui e propinquo servari jubeat domesticas leges, caveatque ne ulla ex parte Religiosa disciplina detrimentum faciat. Quocirca *Unitorum*, ut vocant, *Ordinis*, sub Sanctissimæ Trinitatis nomine militantium, data fuit olim facultas condendi idoneas huic consilio leges, a Pontifice Maximo confirmandas, ejusque auctoritate robur habituras. Quod pariter vestra Zamosciensis Synodus luculenter sibi proposuit, testata, in unum congreganda esse Corpus quotquot Monasteria ad verum Christi ovile tum redierant, aut reditura forent, quæ in schismate, nulli omnium maximo Rectori cohærebant. Id autem nemo non videt facilius obtineri, si quicquid est Ruthenorum *Basilianorum* sodalium, totius Russiæ Proto Archimandritæ obediat, ejusque imperata faciat. Nec dubitari potest, hanc fuisse ejusdem Zamosciensis Concilii mentem, siquidem Metropolita Leo Kiska, qui permittente Romana Sede, Synodum ipsam congregavit, vix ea finem acceperat, scilicet quadragesimo post die, cum aliis suæ Gentis Episcopis sedulo postulavit, ut cunctæ Basilianæ Familiæ supremus Præfectus alternatim eligeretur ex Lithuanis, & Volimniensibus Monachis; dato documento, ita sensisse de uno constituendo Præside Zamosciensium Patrum constitutionem; qua in hunc sensum accepta, Synodum confirmavit Apostolica Sedes, cujus est, de vero Synodali sensu judicare. Eadem alias a S. Sede optata fuit. Et a Synodo Zamosciensis decreta.

§. 2. Quod autem attinet ad vestras modeste exhibitas querelas, iisdem Nostris Decretis imminutum iri Episcopalem jurisdictionem, Monachis ab ipsa exemptis; satis erit ad eas sedandas, ut in memoriam revocatis, id antea a vobis concessum sponte fuisse, & in Œcumenica Tridentina Synodo expresse comprobatum, confirmatumque: quam saluberrimam Synodum libenter a vestro Zamosciensi Conventu, nulla exceptione, venerabunde acceptam, ex ejusque placitis plura sæpius a vobis sancita fuisse, profecto non ignoratis. Nec vobis in mentem veniat reputare, quicquam ibi vestris Ruthenis Ritibus adversari, quos, & quoscumque alios laudabiliter institutos, ubique servandos existimarunt sapientissimi illi Patres; rati, ex incorruptarum Cæremoniarum diversitate, Catholicæ Ecclesiæ decus accedere. Et a Nobis quam maxime alienum est, ab hujusmodi sententia vel minimum discedere. Episcoporum jura, & Nationis Ritus nullum ex ea detrimentum acceptura.

§. 3. Igitur cum nihil vobis timendum sit, ne, Nostris pronunciatis Decretis, probatæ ab hac Sanctissima Sede consuetudines vestræ vulnus aliquod acceperint; cum vos Suadetur Episcopis, ut eidem constituendæ non adversentur.

vos ipsi sponte decreveritis Monachos sui esse juris; cum iidem illos optaverint in unum coire Ordinem, conspicati, hoc pacto melius consuli Monasticæ disciplinæ, ac Ruthenorum utilitati; quid est, quod Apostolicam benignitatem ad præsidium vestrum invocetis? Hanc autem ad opportuniorem usum reservare poteritis, & quam non semel experti estis, nunquam vobis defuturam existimare; præsertim si ad ipsam conciliandam eximium studium adhibueritis, ut nihil impedimento sit, sæpius nuncupatis decretis nostris debita obedientia exequendis. Quod ut commodius fieri queat, permisimus Nuntio isthic Nostro, tempus idoneum designare ad cogendum Monachorum Conventum, ut ibi, maturo consilio, norma constituatur, qua negotium illud ad exitum perduci queat; Interim Fraternitatibus vestris Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur.

Dat. die 27. Nov. 1742.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXVII. Novembris MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno III.

J. Vincentius Lucchesinius.

LXVII.

ELECTO DE NANKIM

Præcipitur, ut, ante consecrationem, juramentum emittat, ad formam Constitutionis supra positæ num. 59.

Dilecto Filio, Francisco de Sancta Rosa de Viterbio, Electo de Nankim in Indiis Orientalibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecte Fili, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Provisio facta Ecclesiæ de Nankim.

NUper Nos, in Consistorio nostro secreto, Ecclesiæ de Nankim, cui bon. mem. Emanuel de Jesu Maria ultimus illius Episcopus, dum viveret, præsidebat, per obitum ejusdem Emanuelis Episcopi extra Romanam Curiam defuncti, Pastoris solatio destitutæ, de persona tua, Nobis, & Venerabilibus Fratribus nostris S. R. E. Cardinalibus ob tuorum exigentiam meritorum accepta, de Fratrum nostrorum consilio, auctoritate Apostolica providimus, Teque illi in Episcopum præfecimus, & Pastorem; curam, regimen, & administrationem ipsius Ecclesiæ de Nankim Tibi in spiritualibus, & temporalibus plenarie committendo; prout in nostris desuper super plumbo expeditis literis, quarum tenorem præsentibus pro plene, & sufficienter expresso, & inserto haberi volumus, uberius continentur. Nunc autem Pastoralis officii nostri esse ducimus, Tibi injungere, prout auctoritate præfata tenore præsentium injungimus, quod, antequam munus Consecrationis suscipias, juramentum illud, quod Missionarii omnes in Sinis degentes jam emiserunt, hoc est de fideliter, integre, & inviolabiliter observando præcepto, ac mandato super Ritibus, & Cæremoniis Sinensibus in Constitutione felicis recordationis Clementis Papæ XI. Prædecessoris nostri die XIX. Martii MDCCXV. hac de re edita, & in nuper Constitutione nostra, quæ incipit: *Ex quo singulari*, confirmata, contenta, similiter emittere, ipsumque juramentum tua subscriptione, & sigillo munitum, vel saltem authenticum illius exemplum, ad Nos quantocitius transmittere omnino tenearis. In contrarium facientibus non obstantibus quibuscumque. Forma autem juramenti, quod præstabis, hæc est: *Ego Franciscus de Sancta Rosa de Viterbio Electus de Nankim, præcepto, & mandato super Ritibus, & Cæremoniis Sinensibus in Constitutione piæ mem. Clementis Papæ XI. die xix. Martii MDCCXV. hac de re edita, qua præsentis juramenti formula præscripta est, contento, ac mihi per integram ejusdem Constitutionis lecturam apprime noto, plene, ac fideliter parebo, illudque exacte, absolute, & inviolabiliter observabo, & absque ulla tergiversatione adimplebo, atque pro virili enitar, ut a meis subditis, aliisve, quorum cura ad me in munere meo spectabit, quantum in me erit, similiter observari, & adimpleri curabo. Ac insuper, quantum in me est, nunquam patiar, ut Ritus, & Cæremoniæ Sinenses in Literis Pastoralibus Patriarchæ Alexandrini*

Præceptum præstandi juramentum & transmittendi ad Sedem Apostolicam.

Formula juramenti.

drini

drini Macai datis die IV. Novembris MDCCXXI. permissæ, ac a Sanctissimo Domino Nostro Benedicto Papa XIV. damnatæ, ab eisdem subditis ad praxim deducantur; Si autem (quod Deus avertat) quoquomodo contravenerim, toties, quoties id evenerit, pœnis per præfatas Constitutiones impositis me subjectum agnosco, & declaro. Ita, tactis Sacrosanctis Evangeliis, promitto, voveo, & juro; sic me Deus adjuvet, & hac Sancta Dei Evangelia. Ego Franciscus de Sancta Rosa de Viterbio Electus de Nankim manu propria.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, sub Annulo Piscatoris die 3. Decembris MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno III. Dat. die 3. Dec. 1742.

D. Cardinalis Passioneus.

LXVIII.

DE CONCURSU

Et Examine habendo pro Parochialium Ecclesiarum collatione: De appellationibus ab irrationabili Ordinarii judicio admittendis, vel rejiciendis.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis, & Episcopis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Ecclesiæ, Concil. Trid. & Sedis Apostolicæ mens circa dignioris electionem ad curam animarum.

CUm illud semper plurimum formidaverit Ecclesia Catholica, ne indignis quibusque, & extra sacerdotale meritum constitutis, Cura animarum, & Dominici Gregis custodia crederetur; quia totius Familiæ status, & ordo nutat, si quod requiritur in corpore, non invenitur in capite: Hinc Canonicis sanctionibus, ac præsertim Sanctæ Tridentinæ Synodi Decretis provide consultum est, regimen Ecclesiarum Parochialium iis esse committendum, quorum omnis ætas a puerilibus exordiis ad perfectiores annos per disciplinæ Ecclesiasticæ stipendia ita cucurrisse, ut de illorum supra alios provectione, ac potiori doctrinæ, morum, ac diuturni laboris suffragio, nefas esset dubitare. Quia vero perniciosa apud plurimos opinio sensim invaluit. Tridentini Decretis non præscriptam esse Dignioris electionem; sed caveri tantummodo, ne Indignis Ecclesiæ Parochiales, aliaque Beneficia, quibus cura imminet animarum, conferrentur; san. mem. Innocentius XI. Prædecessor Noster erroneam doctrinam a vera, & sincera Patrum mente longius deflectentem damnavit, & edocuit, quam prudens, ac diligens esse debeat Pastoralis Officii dispensatio.

Ecclesiæ Parochiales per concursum providendæ.

§. 1. Ad tramites idcirco ejusdem Sanctæ Synodi, usu receptum est, occurrente Parochialis Ecclesiæ vacatione, quæ libere ab Ordinario conferenda sit, Concursum institui, ut, habita in eo de cujuslibet ætate, moribus, doctrina, & sufficientia, solerti inquisitione, Episcopus eligat quem cæteris magis idoneum judicaverit.

Appellatio ab irrationab. jud. Ep. S. Pio V. permissa in devolutivo.

§. 2. At quia contingere quandoque potest, quod favore, vel gratia, vel minus æquo judicio, minus digni Dignioribus præponantur, san. mem. Pius V. Noster Prædecessor, ne quid in hujusmodi electione esset inordinatum, atque præposterum, edita saluberrima Constitutione, licere voluit injuste in Concursu rejectis, interposita ad Metropolitanum, vel Episcopum viciniorem, vel Sedem quandoque Apostolicam appellatione, Præelectum ad novum examen provocare, & Ecclesiam alteri non rite collatam, novo facto meritorum periculo, si ita jus esset, vindicare. Et ne frivolæ appellationis diffugio locus esset, provide ibidem cautum est, dictæ appellationi in devolutiva tantum deferri oportere, non suspensa, aut quoquo modo retardata Præelecto ab Ordinario Parochialis Ecclesiæ possessione.

Abusus hujusmodi appellationum.

§. 3. Consultissimæ hujusmodi leges eum in finem institutæ, ne in tanti momenti re imperiti magistris, novi antiquis, rudes præferantur emeritis, violatæ sunt hominum fraude, & malitia, ipsa medela vulnus exasperantium. Sæpissime enim rejecti ab Ordinario, dictæ Constitutionis obtentu, in vocem Appellationis facile prorumpere, &, minus legitima concurrente causa, Electos ab Episcopo ad novum examen

provocare consueverant; illosque præterea, relicta Gregis, & Ecclesiæ custodia, longum iter arripere, & diuturni laboris, temporis, & pecuniæ impensa exhaustos, litem in secunda, tertia, & ulteriori quandoque instantia sustinere cogebant.

Et perniciosus quandoque judiciorum exitus.

§. 4. Quin etiam experientia compertum est, magno justitiæ detrimento litem ipsam absolvi. Quandoquidem ii, qui Examini se subjecerant, atque in primævo Concursu, utpote legitimarum Institutionum nescii, rejecti fuerant, longa postmodum decurrente lite, sedulam literis ex industria navantes operam, præferri aliis merebantur, & acerbe succensebant Episcopo, judici quidem adeptæ, non autem adipiscendæ peritiæ, per injuriam se fuisse rejectos.

Votum a SS. D. N. olim Congr. Conc. Secret. prolatum & publicatum.

§. 5. Hinc apud bene moratos homines, & justitiæ vindices, frequens querelarum occasio: quibus sedandis cum Congregatio Concilii Tridentini Interpres omne studium, diligentiamque conferret: Nobis, qui Secretarii munere fungebamur, mandatum est, ut sermone, typis postea vulgato, rem sedulo expendere, ingruentis mali originem, & apta eidem avertendum remedia investigare pro viribus niteremur. Sensus hac de re Nostros explicantes, vitio potissimum laborare comperuimus Praxim Examinis oretenus habiti, nec scriptis consignati: Electi siquidem ad Curam animarum ab Ordinario Collatore, & ad iteratum examen coram alio Judice provocati, jus legitimæ Collationis tueri non poterant certo, ac permanenti testimonio jam probatæ idoneitatis; sed a novi Examinis alea, subeunda coram Judice Appellationis, gestarum rerum prorsus ignaro, tota res pendere videbatur. Quocirca gravi Justitiæ detrimento recepta in Foro erat opinio, provocari posse ad alium Judicem, nullo exhibito indebitæ rejectionis documento. Quod quidem cum a Sacrorum Canonum censura longius aberraret, facile huic corruptelæ occurri posse censuimus, si certa primum, & apte disposita habendi Examinis forma præscriberetur; si quæstiones Examinatis propositæ, & consentaneæ illorum responsione, totaque rei gestæ serie in scriptis redigetur; & si Acta demum totius Concursu ad Judicem Appellationis integra asportarentur.

Quod a Congreg. mox etiam a Pont. Clemente XI. probatum fuit.

§. 6. Inita a Nobis consilii ratio non solum arrisit Congregationi, illam die 16. Novemb. 1720. ratam habenti; Sed etiam Pontificii judicii accessione roborata fuit a Clemente XI. Ecclesiasticæ Disciplinæ vindice, & assertore eximio. Utque locorum Ordinarii ea omnia filiali, quo par erat, obsequio, & diligentia exequerentur; iis datæ sunt die 10. Januarii 1721. opportunæ Literæ nostro calamo exaratæ, ejusdemque Pontificis sensu, & oraculo comprobatæ, quarum tenorem, etsi alias prælo commissum, & insertum in Bullario dicti Clementis Prædecessoris Nostri, congrue hic duximus referendum.

Epist. Congregationis nomine scripta Ecclesiæ disciplina in provisionibus Ecclesiarum Parochialium per concursum.

§. 7. *Reverendissime Domine uti Frater. Quo Parochiales Ecclesiæ dignioribus Personis gubernandæ traderentur, statuit, ut notum est, Sacrosancta Tridentina Synodus Sess. 24. cap. 18. ut, vacante Ecclesia Parochiali, indiceretur, & fieret Concursus; ac, postquam Concurrentes ab Episcopo, vel ejus Vicario Generali, atque ab Examinatoribus Synodalibus saltem tribus, examinati, approbati essent, Episcopus eligeret, quem ætate, moribus, doctrina, prudentia, aliisque rebus ad vacantem Ecclesiam gubernandam necessariis, & opportunis, digniorem cæteris, magisque idoneum judicaret. Adjecitque ad hanc Concilii Sanctionem validius confirmandam, re, & nomine Sanctissimus Pontifex Pius V. quod, si unquam Episcopus minus habilem, postpositis magis idoneis, elegisset, possent ii, qui rejecti essent, a mala ejusmodi electione ad Metropolitanum, vel, si ipse eligens Metropolitanus, aut exemptus foret, ad viciniorem Ordinarium, ut Sedis Apostolicæ Delegatum, vel alias ad ipsam Sedem Apostolicam appellare, ac Præelectum ad novum examen coram ipso Appellationis Judice, & ejus Examinatoribus, provocare; ea tamen cautione, ut appellatio non in suspensivo, sed in devolutivo esse deberet; quemadmodum in ejus Constitutione, quæ trigesima tertia est, latius cavetur; concludendo, quod, constito de prioris Eligentis irrationabili judicio, eoque revocato, Parochialis Ecclesiæ magis idoneo conferatur.*

Non eadem ubique examinis peragendi forma.

Cum autem neque Concilii Decreto, neque Pontificis Bulla Examinis in Concursu peragendi forma, seu methodus ulla certa, ac peculiaris servanda proponatur; difficile dictu est, quanta Examinum, aliorum alibi diversitas, extiterit, atque hinc occasio querelarum. Nam alicubi, cum non eædem omnibus Quæstiones, non iidem casus

propo-

propositi fuissent: erant identidem, qui, vel in judicio, vel extra conquererentur, sibi quidem post positis difficiliores, Praeelecto autem faciliores ad solvendum Quaestiones obtigisse. Alibi vero eaedem quidem omnibus Quaestiones propositae fuerunt, sed neque hae, neque datae a Concurrentibus responsiones, scripto, seu literis consignabantur. Cumque postmodum, nec raro contingeret, ut e postpositis quispiam, jure Bullae supradictae, novum ad Examen coram Judice Appellationis, ejusque Examinatoribus, Electum provocaret: S. Congregatio usque ab anno 1603. considerans gravamen non alia ratione, quam novo examine, probari posse; provocationem ad novum examen censuit admittendam, gravamine necdum probato, & requisitis tantummodo probationibus in subsequenti judicio: in quo, probato, per novum examen Appellantis, gravamine quoad doctrinam, probanda superest ejusdem prae jam electo in reliquis ad regendam Ecclesiam requisitis praestantia, ut de majori alterutrius ad Parochialis Ecclesiae gubernium idoneitate Sententia ferri possit; cum non continuo, si quis est doctior, is etiam aptior, seu magis idoneus ad id regimen habeatur, vel etiam habendus sit. Quam Sacrae Congregationis Sententiam Scriptores, & Tribunalia laudarunt. Aliis demum in Dioecesibus laudabilis invaluit consuetudo, ut eaedem omnibus Quaestiones, iidemque casus proponantur; ac (ne qua detur ansa Cancellario quidquam suo marte addendi, minuendi, mutandi) ut ipsemet Concurrentes, qui interrogati fuerint, quaeque responderint, sua manu perscribant.

Decretum anni 1603. pro novo examine concedendo absque praevia probatione gravaminis. Sed alia deinde requisita, praeter doctrinam expendenda.

Atque Ordinarii, qui morem hunc longe optimum in examinando tenuere, Sacrae deinde Congregationi etiam, atque etiam considerandum reliquerunt, his, qui sic examinati essent, atque postpositi, in posterum, ut solent, appellantibus, indulgenda, necne, statim Electi novum ad examen provocatio, nulla gravaminis praerequisita probatione, videretur; cum isti ex actis primi examinis gravamen Doctrinae facile alioquin probare possent; quod alii, aliter nimirum examinati, probare, nisi secundo, seu novo examine, non poterant. Nec defuere alii probitatis, ac peritiae in administrandis diu Ecclesiis laude praestantes, qui monerent, fraenum aliquod hujusmodi Appellantium licentiae tandem injiciendum, eorumque jam nimis crebras novam ad examen provocationes esse reprimendas; quippe quae vix unquam sine magno Ecclesiarum damno contingunt. Nam cum novum examen coram Judice Appellationis longe procul a Parochia peragendum sit; Electus ab Episcopo, qui provocatur, Parochiam, quam possidet, cogitur interea temporis deserere, eamque Œconomo, vel Vicario cuipiam, veluti Sponsam ignotis Custodibus, relinquere, Sponso non parumper, sed diu sane absfuturo; dum nempe, implicita, ut fit, lite, terna etiam, vel quaterna, alia ex aliis, Examina, super praestantia primum doctrinae, tum deinde aliorum, quae ad integrandam idoneitatem opportuna sunt, contentiose multiplicentur, & commode, ne dicam otiose, transigantur, antequam deliberari possit utri Concurrentium Parochia sit adjudicanda.

Dubia super admissione appelationis in casibus particularibus, & in ulterioribus instantiis.

Ad tollendam ejusmodi non minus querelarum, quam incommodorum occasionem, Sacra Congregatio Concilii Tridentini Interpres, postquam rem omnem a capite repetitam in gemina sessione 1. Octobris, & 16. Novembris 1720. summo studio recognovit, tandem, Sanctissimo etiam annuente, statuit (quod per praesentes Literas encyclicas exequitur) omnes, & singulos Episcopos, aliosque Praelatos, penes quos sit jus, & auctoritas faciendi Concursum, hortari, ut examen ejusmodi instituere non graventur, quale jam & multae Dioeceses, & Urbs ipsa observat, atque Apostolica etiam Dataria postulat; sive, cum, Sede vacante, vacat Ecclesia aliqua Parochialis, cujus collatio ad Sedem Apostolicam pertineat; sive cum vacat Parochialis aliqua, ut dicitur, juxta Decretum; sive demum, cum, vacante in Collegiatis, aut Cathedralibus Ecclesiis Dignitate aliena majori, annexam habente Curam animarum, faciendus est Concursus, atque ad Apostolicam Datariam transmittendus, ut notum est, atque in Literis, quae de ordine Sanctissimi, tunc e Dataria prodeunt, clare praescribitur.

Praescribitur Ordinariis uniformitas in Concursibus, & Examinibus.

Vacante itaque Ecclesia Parochiali, quae conferenda sit per Concursum, atque hoc solitis formulis indicto, haec, quae sequuntur, ex Sacrae Congregationis Sententia, consilio, suasione servanda proponuntur.

Quid singillatim servandum in provisionibus Ecclesiarum per concursum.

1. Primum nempe, ut assignentur eaedem omnibus Concurrentibus Quaestiones, iidem Casus, iidemque Textus Evangelii, super quo sermonis aliquid perscribant, ad probandam dicendi pro concione facultatem.

2. Alterum, ut Casus, & Quaestiones resolvendae dictentur omnibus eodem tempore, atque omnibus pariter eodem tempore Textus Evangelii tradatur.

3. Ter-

3. *Tertium, ut certum, idemque omnibus spatium temporis constituatur, intra quod Casus resolvant, Quæstionibus respondeant, Conciunculam componant.*

4. *Quartum, ut eodem Concurrentes omnes in Conclavi claudantur, unde, quandiu scribent (dabitur enim omnibus scribendi copia) nemo eorum egredi, neque alius quispiam eo ingredi possit, nisi postquam scripta confecerint, & exhibuerint.*

5. *Quintum, ut omnes sua quisque manu tum responsa, tum sermonem scribant, subscribantque.*

6. *Sextum, ut responsa quidem latine, sermo autem ea, qua ad populum haberi solet, lingua scribatur.*

7. *Postremum, ut unumquodque responsum, & unusquisque sermo, cum ab unoquoque Concurrentium exhibebitur, non solum ab eo, qui scripsit, atque a Cancellario Concursus, verum etiam ab Examinatoribus, & ab Ordinario, vel ejus Vicario, qui Concursui interfuerint, subscribatur.*

Præmissis omnibus servatis, appellatio post 10. dies interposita non admittatur. Forma transferendi Acta coram Judice ad quem.

Peracto secundum hanc formulam Concursu, collataque ei, qui magis idoneus, ac dignior judicatus fuerit, Ecclesia Parochiali, non admittatur Appellatio, aut a mala relatione Examinatorum, aut ab irrationabili judicio Episcopi, nisi intra decem dies a die Collationis interponatur.

Si quis autem hoc intra spatium appellaverit, Actaque Concursus petat ad Judicem Appellationis transferenda; mittuntur vel Acta ipsa originalia Concursus clausa, & obsignata, vel certe unum aliquod authenticum eorum exemplum, a Cancellario Concursus, atque altero Notario collatum, & auscultatum coram Vicario, vel alio in Ecclesiastica dignitate constituto, quem eligat Ordinarius, ad quem etiam Notarii Cancellario adjungendi electio pertinebit; necnon ab Examinatoribus Synodalibus, qui Concursui interfuerint, subscriptum.

Gravamine quoad doctrinam ex actis non probato, novum examen minime concedendum. Neque permittenda prosecutio appellationis, nisi gravamen, quoad alia, saltem extrajudicialiter probetur.

Ex quibus actis, vel authentico eorum exemplo, nisi gravamen quoad doctrinam probet is, qui sic, ut præmittitur, examinatus, aut a mala relatione Examinatorum, aut ab irrationabili judicio Episcopi appellaverit, novum ad examen provocandi facultatem a Sacra Congregatione frustra postulabit.

Quemadmodum & in judicio Appellationis persequi jus suum frustra tentabit is, qui forte se gravatum doleat quoad reliqua, nisi, interposita mature, ut dictum est, Appellatione ab irrationabili judicio Episcopi, gravamen quoad illa ostenderit, vel ex actis primi Concursus, vel saltem ex attestationibus, & documentis extrajudicialibus etiam, sed non levibus.

Præmissis non servatis, admittetur appellatio, & provocatio ad novum examen, etiam non probato gravamine. Dat. die 10. Jan. 1721.

Atque ita quidem sensit Sacra Congregatio, & Sanctissimus assensit.

At si quis tamen Ordinariorum aliter, ac supra descriptum est, Concurrentium examina instituere perrexerit, perget & Sacra ipsa Congregatio more pristino Appellantibus, qui se gravatos dixerint, provocationem ad novum examen, nulla gravaminis prævia probatione, indulgere. Interim tamen, ne harum literarum memoria dilabatur, vult eadem Sacra Congregatio, eas in uniuscujusque Ordinarii Cancellaria perpetuo conservari. Cujus interea consilium, tum voluntatem, dum ego omnibus significo, Amplitudini Tuæ fausta omnia e Cœlo precor. Romæ hac die 10. Januarii 1721.

Amplitudinis Tuæ

Uti Frater
P. M. Card. Corradinus Præfectus.
P. Lambertinus Secretarius.

Pontificis experientia de præmissarum legum utilitate.

§. 8. Quantum recte dispensandis Ecclesiasticis muneribus, administranda justitia, componendis dissidiis, continendisque in officio Clericis proficeret saluberrima præmissarum legum institutio, satis superque experientia comperuimus, cum Anconitanam primum Ecclesiam, ac deinde Bononiensem Sponsam nostram paterna charitate cominus amplecteremur; Freti siquidem dictarum legum præsidio, Dignores Parochiis, & Curæ animarum præfecimus: Tantaque, benedicente Domino, id accidit animorum consensione, ut nemo questus sit, traditum minus Digno celsioris loci præmium, vel minus juste alteri credita vacantis Ecclesiæ gubernacula.

Aliqua tamen addenda supersunt.

§. 9. At quia certis admonemur indiciis, non ita id aliis Episcopis contigisse; imo non deesse, qui privatis abrepti studiis, sæpe declinare, ac redarguere Judicium Episco-

Episcopale præsumant: Nos propterea soliciti de implendis, prout decet, muneris Nostri partibus, nulla præfatis Literis addenda, nonnulla vero tacite, breviterque ibidem tradita, clarius explicanda censuimus, ut recte omnia, atque ex ordine peragantur.

§. 10. Mœrentes igitur audivimus, quod in plerisque Diœcesibus, etsi recepta sit laudabilis, firmiterque custodienda consuetudo in scriptis redigendi examen Concurrentium, nihilominus Examinatorum suffragia in sola literarum peritia versantur, nec illorum exequitur sententia de Clericorum ætate, institutione, gravitate, & honestate morum, prudentia, muniis antea exercitis, & an tales demum sint, qui Oves suas verbo, & exemplo juvare possint. Quam devia sit hujusmodi praxis a Tridentini semita, is plane intelliget, qui expendet verba relata *cap. 18. sess. 24. de Reformat: Peracto deinde examine, renuntientur quotcumque ab his idonei judicati fuerint moribus, doctrina, prudentia, & aliis rebus ad vacantem Ecclesiam gubernandam opportunis.* Idque probe noscens Congregatio ejusdem Concilii Interpres, pluries edixit, Examinatores deesse muneri, si doctrinæ tantum Judices essent, nec inquirerent, qui præ aliis, probitate morum, laboribus, præstito antea Ecclesiæ obsequio, cæterisque dotibus ad Officium Parochi cumulate obeundum necessariis, essent idonei, & commendabiles.

De concurrentium idoneitate, non ex doctrina tantum, sed ex aliis etiam qualitatibus judicandum.

§. 11. Absoluto Examine, ut cuique satis compertum est, sit tantummodo potestas Examinatoribus renunciandi quotquot regendæ Ecclesiæ idoneos judicaverint, reservata uni Episcopo electione Dignioris, quemadmodum sancitum est a Tridentino illis verbis: *Ex hisque Episcopis eligat, quem cæteris magis idoneum judicaverit*: At si quem Clericorum forte contigerit, appellare a mala relatione Examinatorum, quorum cura unice versata fuerit in exquirenda doctrina, non facta uno eodemque tempore solerti etiam investigatione aliarum qualitatum, quæ Pastoris congruant officio: Ordo judicii secumferet, ut etiam Judex, ad quem provocatum fuit, in sola doctrinæ indagine immoretur: Nec sine gravi animarum detrimento, & disciplinæ injuria, præficiatur Ecclesiæ, qui literis magis pollet, licet cætera minus aptus, & quandoque indignus; Contra vero arceatur ille, qui licet impar doctrinæ merito, attamen moribus, gravitate, prudentia, probato nomine, diuturno Ecclesiæ famulatu, ac multiplici virtutum laude præcellit.

Super quibus expedit Examinatorum quoque sententias exquiri.

§. 12. Factum præterea satis extirpandis abusibus non videtur, si tam Episcopus, quam Examinatores, conjunctis studiis, industriæ nervos omnes intenderint in conferenda concordi judicio Ecclesia Personæ, quæ licet scientia, & literis alteri concedat, majoris tamen cæterarum qualitatum eminet ornamento; Siquidem Postpositus, suæ nimium fidens doctrinæ, ab irrationabili Judicio Episcopi non raro appellat; Causaque ad Judicem Appellationis delata, idem totus est in perquirenda majori doctrina, ac reparando gravamine literato homini irrogato, nusquam librato aliarum virtutum pondere, quæ in Appellante desiderantur: Lugentque ut plurimum vigiles Ecclesiarum Antistites exitum hujusmodi appellationis, intimeque dolent, Parochias doctis, non aptis Pastoribus, ut dictum est, regendas committi.

Et Judicem appellationis cognoscere.

§. 13. At si Judex etiam Appellationis (quod raro evenit) tantum tribuens scientiæ, quantum satis, majori, & accuratiori examine inquirat, qui mores hominum sint, quæ gravitas, prudentia, qui suscepti antea labores, quæ virtutum specimina, quæ demum totius anteactæ vitæ ratio, pascendo Gregi consentanea: Tot Judici exhibentur attestationes ab Appellante ex industria collectæ, ut, revocato Episcopali judicio, tamquam irrationabili, non vereatur Judex succurrere eidem Appellanti, quem tam copiosa, tamque conspicua probitatis adjuvant documenta.

Atque in judicio ferendo, legitimis probationibus & documentis inniti.

§. 14. Demum cum præcipue Episcopis, tamquam in specula constitutis, pateant Subditorum excessus, contingere solet, ut in Concursu, tam inspecta scientia, quam moribus, ille idoneus ab Examinatoribus renuncietur, cui fœda aliqua vitii labes, ac criminis macula inusta sit, omnibus, præterquam Episcopo, occulta: Si Episcopus, justa suadente causa, crimine non revelato, eundem criminosum tacitus præterierit, aliumque immunem a sorde præelegerit: Illico Postpositus, simulato gravamine, provocat ad Superiorem Judicem criminis ignarum, & consueto diffugio Appellationis, evehitur ad Pastorale fastigium, qui non potest consulere Populo, sed nocere, nec præstare regimen, sed augere discrimen.

Habenda quoque ratio Episcopalis judicii ex informata conscientia prolati.

§. 15. Ne igitur improbi ingenii homines remedium Appellationis, ad justitiæ præsidium institutum, calide traducant ad iniquitatis defensionem: Optimum factu aliqui-

Appellatio saltem devolutiva denegari nequit ex Conc. Trid.

quibus fortasse videretur, si Appellatione quavis sublata, cura præficiendi Rectores animarum prorsus relinqueretur Episcopis, rationem villicationis suæ Christo Judici tantum reddituris. Verum nullo pacto probare id possumus, quod adversaretur menti Concilii Tridentini, tacite permittentis Appellationem in devolutivo a mala relatione Examinatorum, quemadmodum innuere videntur verba illa: *Nec prædictorum Examinatorum relationem, quominus executionem habeat, ulla devolutio, & Appellatio, etiam ad Sedem Apostolicam, sive ejusdem Sedis Legatos, aut Vice-Legatos, aut Nuntios, seu Episcopos, aut Metropolitanos, Primates, vel Patriarchas interposita impediat, aut suspendat*. Cui Sanctioni respondet etiam Constitutio Piana, admittens Appellationem in devolutivo ab irrationabili Judicio Episcopi.

Series Actorum servandorum in Parochialium provisione per concursum.

§. 16. Qua de re, ut in hujusmodi negotio apte omnia, atque composite peragantur, Officii Nostri esse duximus, eum vobis, Venerabilis Fratres, gerendarum rerum ordinem præscribere, quem longo usu utilem agnovimus instituendis animarum rectoribus, qui credito sibi Gregi præesse, & prodesse possint.

Deputatio Vicarii in Ecclesia vacante.

I. Episcopus, habita notitia vacationis Ecclesiæ, statim ad præscriptum Tridentini, idoneum in ea deputet Vicarium, cum congrua ejus arbitrio fructuum portionis assignatione, qui onera ipsius Ecclesiæ sustineat, donec ei de Rectore provideatur.

Indictio Concursus, cum præfixione termini ad exhibenda in actis Requisita.

II. Publico evulgetur Edicto notitia Concursus, congruo, & ab Episcopo præfinito tempore celebrandi: eodemque Edito omnes clare, & aperte moneantur, ut interim decurrente assignato, coram Cancellario Episcopali, vel altero ab Episcopo deputando, suarum qualitatum, meritorum, & munerum probationes, attestationes tam judiciales, quam extrajudiciales, aliaque id genus documenta, quæ fraude vacent, exhibeant: Alioquin, dicto termino elapso, Documenta hujusmodi, quæcumque, & qualiacumque ea sint, nullatenus recipientur.

Summarium meritorum tam Ordinarii, quam Examinatorum judicio subjiciendum.

III. Eveniente die Concursus, a Cancellario Episcopali singulorum merita, qualitates, & Requisita, (ut vocant,) incorrupta fide deprompta a Juribus tempore habili exhibitis, in scriptis summatim redigantur: Porro copia Epitomes tradetur non solum Episcopo, vel Vicario Generali vices illius obeunti, sed sigillatim omnibus Examinatoribus ad Concursum adscitis, ut cum de scientia, tum de vita, moribus, aliisque regendæ Ecclesiæ necessariis dotibus ferant judicium.

Forma concursus, & examinis, tum circa doctrinam, tum circa reliquas qualitates requisitas.

IV. Die præstituta ab Episcopo habeatur Concursus, servata accurate in omnibus forma tradita in supra relatis Literis anno 1721. editis, totaque rerum in eo gestarum series scriptis diligenter enucleetur. Porro Examinatores, ad assequendam certam, & indubiam conjecturam scientiæ, postquam diligenter expenderint singulorum peritiam in evolvendo, explicandoque oretenus aliquo Ecclesiasticæ Doctrinæ capite, vel a SS. Patribus, vel a Sacro Concilio Tridentino, vel a Catechismo Romano excerpto, ac pari diligentia libraverint a quolibet scripto datas responsiones quæstionibus propositis; Et postquam demum deprehenderint qua quisque polleat gravitate sententiarum, elegantia sermonis in Conciuncula scripto pariter exarata, & Textui Evangelico, vel alteri dato Themati accommodata: parem, ni forte majorem solertiam Examinatores adhibeant in perscrutandis aliis qualitatibus, regimini animarum consentaneis: morum honestatem inquirant, gravitatem, prudentiam, præstita hactenus Ecclesiæ obsequia, acquisitam in aliis muneribus laudem, aliaque spectabilium virtutum ornamenta, Doctrinæ arcto fœdere consocianda; hisce omnibus conjunctim expensis, inhabiles per sua suffragia rejiciant, & idoneos Episcopo renuntient.

Suppressa requisitorum notula, dignior ab Ordinario eligendus & in possessionem inducendus.

V. Absoluto Concursu ab Episcopo, vel, eo impedito, a Vicario Generali una cum Examinatoribus Synodalibus non paucioribus quam tribus, Notula compendiaria Requisitorum antea distributa tradatur Cancellario, qui illam comburat, vel penes Acta secreto custodiat, & nemini ostendat, nisi de mandato Episcopi, vel ejus Vicarii Generalis. Subinde vero Ordinarius, cum primum ei libuerit, eligat ex approbatis Digniorem, nec illi Possessio, ullo Appellationis vel Inhibitionis obtentu, retardetur.

Appellatione interposita, Judex ad quem non pronunciet nisi secundum acta.

VI. Si quem Clericorum appellare contigerit a mala relatione Examinatorum, vel ab irrationabili Judicio Episcopi, coram Judice Appellationis Acta Concursus integra omnino producat; Et Judex, nisi illis visis, & gravamine comperto, sententiam non pronunciet. Præterea in ferenda Sententia, ac reparando gravamine, idem Judex innitatur solummodo probationibus ab Actis elicitis, tam respectu doctrinæ, quam aliorum meritorum. Quia vero a publica indictione, usque ad diem habiti Con-

Concursus, tantum temporis intercessit, quantum satis fuit commode exhibendis necessaria juribus, attestationibus, requisitis, aliisque meritorum documentis; Idcirco, ut quævis via fraudibus præcidatur, volumus, ac districte mandamus, ne dd. Attestationes, Fides tam judiciales, quam extrajudiciales, & documenta quæcumque studiose conquisita, & post Concursum, ut ajunt, expiscata, ullo modo recipiantur. Non obstantibus supra memoratis Literis, a Congr. Conc. Trid. Interprete anno 1721. editis, quibus ad præmissorum effectum in hac parte derogamus, illis tamen in reliquis, una cum omnibus in eis contentis, firmiter in suo robore permansuris.

VII. Ubi vero Episcopus, posthabito uno, vel altero ex approbatis, Ecclesiam contulerit magis idoneo ob aliquam sibi ipsi tantum notam causam, quam censeat significari oportere Judici Appellationis notam: Familiaribus literis Judicem certiorem efficiat, inviolabilis secreti lege adjecta. Nemo sit, qui hanc praxim Nostræ tribuat solertiæ, cum illa profluat a Tridentini Decretis. *Sessione* etiam 24. *cap.* 20. *de Reform.* ita disponitur: *Præterea si quis in casibus a Jure permissis appellaverit, aut de aliquo gravamine conquestus fuerit, seu alias, ob lapsum bienii, de quo supra, ad alium Judicem recurrerit, teneatur acta omnia coram Episcopo gesta ad Judicem Appellationis expensis suis transferre, EODEM TAMEN EPISCOPO PRIUS ADMONITO, UT SI QUID EI PRO CAUSÆ INSTRUCTIONE VIDEBITUR, POSSIT JUDICI APPELLATIONIS SIGNIFICARE.* Si Ordinarius processerit ex informata conscientia, causam sibi notam, per Literas familiares indicabit Judici superiori.

Et quamvis jure Nobis timendum sit, ne dicta praxis monendi Judicem, a quo appellatum est, in more olim posita, hac tempestate obsoleverit, & a Foro recesserit; Attamen Episcopus (ut dictum est) si ex causa sibi tantum, & non aliis nota, quæ tamen approbari digna sit, Ecclesiam contulerit; illam Judicii Appellationis, datis secreto literis, denunciet, & aperiat. Sciant porro Judices, delatas ab Episcopo causas, & rationes, inviolabilis secreti fide esse custodiendas; nec parvi pendendum esse testimonium illius Pastoris, cui Divino mandatur eloquio, Oves suas agnoscere. Facile enim credi non potest, Episcopos suæ non minus, quam alienæ salutis adeo immemores, ut non deterriti Divini interminatione Judicii, odio vel favore moveantur; & in Sacrorum Canonum singularem injuriam, *dicant malum bonum, bonum malum, ponentes tenebras lucem, & lucem tenebras.* Qui nec illam revelare poterit, nec juridice probari postulabit.

Si vero Episcopo fuerit suspecta fides Judicis, ad quem appellatum est, nec eidem revelanda censuerit hujusmodi occulta rationum momenta: Illa significet secretis literis S. R. E. Cardinali Præfecto pro tempore Congregationis Concilii, qui nec consilio, nec auctoritate deerit, quo minus a Judice Appellationis debitus justitiæ locus tribuatur. Ordinarius suspectum habens Judicem AD QUEM, Judicii sui causas aperiet Præfecto Cong. Concilii.

17. Præterea quia æquitati etiam convenit, Causas Appellationis, quæ magno Litigantium dispendio, & Ecclesiæ pernicie, immortales quandoque existunt, quanta fieri potest brevitate terminari: Idcirco ubi a Judice Appellationis lata sit Sententia, quæ prælectioni factæ ab Episcopo omnino sit conformis, nullus pateat novæ Appellationi aditus, sed auctoritate Rei judicatæ controversiæ finis imponatur. Sin vero Judex Appellationis aliter, quam Ordinarius, pronunciaverit; liceat Prælecto ab Episcopo, qui Causa cecidit, ad alium Judicem appellare, firmiter interim retenta Parochialis Ecclesiæ possessione. Tandem postquam tertius quoque Judex Sententiam dixerit, ne Patres ultra modum graventur laboribus, & expensis, præsertim quia agitur de Cura animarum, cui damnosum est, certi Pastoris destitui solatio. Is legitimum regendæ Ecclesiæ jus obtineat, cui duæ conformes assistunt Sententiæ, nec ullum novæ Appellationis remedium succumbenti suffragetur. Duæ conformes in utramlibet partem judicio finem imponent.

§. 18. His sane regulis, quamvis Appellatio sublata non sit, satis tamen præsidii comparatum esse arbitramur Ecclesiasticæ disciplinæ, ac recto gerendarum rerum ordini. Unum superest, ut proposita hactenus media debitæ executioni mandentur; Eumque in scopum Locorum Ordinarii vigilantiam suam desiderari non patiantur. Ferendum quippe non esset, ad nostri Apostolatus auditu novas in diem deferri querelas, ac submovendis abusibus novas implorari leges, ab iis, qui jam præstitutas negligunt & contemnunt. Præmissorum executio Ordinariis commendatur.

§. 19. Demum cum non raro contingat, Ecclesias Parochiales, Dignitates, Canonicatus, aliaque Beneficia Curam animarum habentia, a Sede Apostolica esse conferenda; vel quia vacaverint in mensibus reservatis, vel quia ex alio capite dictæ Sedis reservata sint: Nos Prædecessorum Nostrorum vestigiis inhærentes, præcipimus, & man- Pro collatione Ecclesiæ a S. Apost. providendæ, liceat semper Ordi-

nariis Concursum indicere, & complere. Item digniorem eligere, non transmissis actis, pro collatione Ecclesiæ Sedi Apost. reservatæ RATIONE MENSIS.

& mandamus, uno vel altero eveniente casu, Concursus ab Episcopo sine ullo discrimine indicatur, nulla ad hunc actum petita venia, vel licentia, quam Nostris hisce literis sibi tributam Episcopi intelligant.

§. 20. Absoluto concursu; si res sit de Beneficiis Curatis, *quæ tantum ratione Mensium reservata sint*, Episcopus inter approbatos eligat magis Idoneum, & Datariæ significet, nec Acta Concursus transmittant, nisi a Dataria, cum id opportunum duxerit, requirantur. Sin vero dicta Beneficia, quibus cura imminet animarum, *ex alio quovis capite, quam mensium Apostolicorum*, S. Sedi reservata sint; Eo sane casu, veteri non immutato more, abstineat Episcopus a ferendo Dignioris judicio, & Acta concursus ultro Datariæ exhibeat.

Secus, si ex alia causa reservationi fuerit obnoxia.

Pontifex Ordinariorum judicio multum deferet.

§. 21. Licebit tamen Ordinariis, pro suo arbitrio, familiaribus literis Datario scriptis, eidem denunciare Personam, quam censent regendæ Ecclesiæ magis idoneam, eumdemque commonere, an occulta aliqua, & in Actis juste reticita subsit causa, quæ cuipiam obstet ad Beneficium Curatum obtinendum. Nos ipsi postmodum ab hac Sede omnium Principe, & Magistra, luculento edocebimus exemplo, quanti faciendum sit Episcopale judicium, quantoque vos honore prosequamur, Venerabiles Fratres, in partem Nostræ solicitudinis evocatos, quibus interim Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur.

Dat. die 14. Decembris 1742.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem die XIV. Decembris MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno III.

LXIX. VOTA SIMPLICIA

In Congregatione Missionis emissa, a nemine, quacumque ex causa, præter quam a Romano Pontifice, aut a Superiore Generali Congregationis in actu Dimissionis tantum, dissolvi posse statuitur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Pontificis studium erga Congregationem Missionis.

QUO magis uberes, ac salutares in Catholica Ecclesia fructus in dies, benedicente Domino, Congregationem Missionis a S. Vincentio de Paulo Fundatore olim institutam, & æterna cum animarum Christifidelium salute latissime propagatam, proferre dignoscimus, eo magis luculentis Apostolicæ auctoritatis providentiæque nostræ studiis eamdem complecti volumus, ut majora semper accipiat incrementa.

Alex. VII approbat Congregationis institutum & professionem votorum simplicium a solo Pont. aut Sup. Gen. dissolv.

§. 1. Alias sane fel. rec. Alexander PP. VII. Prædecessor noster, de tunc existentium S. R. E. Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum consilio, ad ejusdem S. Vincentii Fundatoris in humanis agentis supplicationem, per quasdam suas in simili forma Brevis literas die XXII. mensis Sept. anno MDCLV. expeditas, in perpetuum eamdem Congregationem Missionis inceptam, & approbatam, Apostolica auctoritate sua approbavit, & confirmavit, cum emissione Votorum simplicium Castitatis, Paupertatis, & Obedientiæ, necnon stabilitatis in dicta Congregatione, ad effectum se toto vitæ tempore saluti Pauperum Rusticanorum applicandi, post biennium Probationis facienda, in quorum tamen Votorum emissione nemo intersit, qui ea acceptet, sive nomine Congregationis, sive nostro & pro tempore existenti Romani Pontificis nomine, & vota sic, ut supra, emissa dissolvere possit solus Romanus Pontifex, necnon & Superior Generalis dictæ Congregationis in actu dimissionis e Congregatione; nemo autem alius, etiam vigore cujuscumque Jubilæi, Bullæ Cruciatæ, seu alterius privilegii, & indulti aut cujuscumque Constitutionis, sive Concessionis, nisi in eis facta fuerit specialis mentio horum votorum sic, ut supra, in dicta Congregatione emissorum, dissolvere, aut commutare, vel dispensare possit & valeat, & alias prout in dictis literis Alexandri Prædecessoris præfati, quarum tenorem præsentibus pro expresso, & inserto haberi volumus, uberius continetur.

Statuta ambitum prohi-

§. 2. Deinde, fel. pariter rec. Clemente PP. IX. itidem Prædecessore nostro, qui quasdam Constitutiones in Comitiis Generalibus dictæ Congregationis pro ejusdem me-

meliori regimine conditas, recognoscendas, examinandasque aliquot Romanæ Curiæ Prælatis commiserat, viam universæ carnis ingresso, easdem Constitutiones jam recognitas, & examinatas rec. mem. Clemens PP. X. similiter Prædecessor noster per alias suas in pari forma Brevis literas die 11. mensis Junii anno MDCLXX. datas, quarum tenorem pariter præsentibus pro expresso, & inserto haberi volumus, Apostolicæ auctoritatis patrocinio communivit; inter quas quidem Constitutiones nona in Ordine ita præscribit: *Dignitates Ecclesiasticas absque consensu Conventus generalis acceptare non poterit*, (scilicet Superior Generalis, *nisi Summus Pontifex id in virtute sanctæ obedientiæ præcipiat*. Quod sane etiam cantum videtur in Regulis, seu prioribus Constitutionibus Congregationis præfatæ cap. 3. §. 19. in quo sic habetur: *Quoniam virtus paupertatis solo etiam appetitu inordinato ad bona temporalia potest violari, unusquisque diligenter cavebit, ne hoc malum, etiam quoad beneficia sub specie boni spiritualis ambienda, cor suum invadat; ideoque, ne quidem ad ullum beneficium, aut dignitatem Ecclesiasticam, sub quocumque prætextu aspirabit*. bentia Clementi IX. exhibita, a Clemente X. confirmatur.

§. 3. Præterea cum aliqui, post antedicta vota in eadem Congregatione emissa ipsam Congregationem deseruerint, asserentes se dictorum votorum dispensationem, seu commutationem obtinuisse a quibusdam Confessariis, vigore Literarum Apostolicarum super Jubilæo emanatarum, ac prædictos Confessarios potuisse dispensare, seu commutare hujusmodi vota, quia in dictis literis conceditur facultas commutandi vota quæcumque, Castitatis, & Religionis exceptis, ac deinde in fine derogatur contrariis quibuscumque, & in specie Statutis, & Consuetudinibus quorumcumque Ordinum, ac Congregationum, seu Institutorum Regularium, etiam confirmatione Apostolica roboratis, necnon privilegiis, indultis, & literis Apostolicis eisdem Ordinibus, & Congregationibus concessis, etiamsi de illis eorumque totis tenoribus specialis, specifica, & expressa individua mentio habenda foret: memoratus Clemens X. Prædecessor per alias pariter suas in simili itidem forma Brevis literas die XXIII. mensis Junii anno MDCLXX. datas, de consilio tunc existentium S. R. E. præfatæ Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, declaravit, vota prædicta in dicta Congregatione Missionis post illius confirmationem Apostolicam præfatam emissa, emittenda, ab aliis, quam a pro tempore existente Romano Pontifice, & Superiore Generali ejusdem Congregationis, in actu dimissionis ab ipsa Congregatione, licite, & valide non potuerint, nec possint dispensari, commutari, aut alias quomodolibet dissolvi vigore cujuslibet Jubilæi, Bullæ Cruciatæ, seu alterius Privilegii, Indulti, Constitutionis, sive concessionis, non facientium expressam dictorum votorum mentionem. Idem Clemens X. declarat, facultates a S. Sede in Jubileis, aliisque indultis concessas, non extendi ad d. Votorum dispensationem.

§. 4. Quoniam autem, sicut accepimus, ex Presbyteris, qui in eandem Congregationem admissi ac probati, antedicta vota emiserunt, & in doctrinarum, bonarumque artium studiis, non sine magno ejusdem Congregationis dispendio, instituti, per non breve temporis spatium commoranti fuerunt, regularis observantiæ pertæsis, ut ex ipsa Congregatione egrediantur, alii quidem varias infirmitatis causas obtendunt, alii vero Beneficia Ecclesiastica in Cathedralibus, Collegiatis, aliisque Ecclesiis personalem residentiam requirentia omnimodis artibus sibi conferenda procurant; alii etiam ad Ecclesias, quibus pastoralis animarum cura adnexa est, obtinendas concurrunt, ac deinde votorum emissorum dispensationem, præmissorum obtentu, extorquent. Quæ certe in hujusmodi votis, ac præsertim voto stabilitatis, dispensandi facilitas, alias fere inaudita, in causa est, ut, quamplurimis in Galliis, Italia, & Polonia ex eadem Congregatione nuper egressis, incitamento sit & exemplo aliis, quo omnem aditum egrediendi sibi aperire studiose meditentur, & interea Congregationis præfatæ munera negligentius obeantur, ac propterea incrementum, quod eidem Congregationi Deus dare cæpit, sensim disperdatur. Hinc est, quod Nos, qui Congregationem præfatam semper plurimi fecimus, & quanto Clericis in sortem Domini vocatis ad vocationis suæ munera rite sancteque adimplenda adjumento sit, novimus, salutare aliquod remedium hac in parte adhibere cupientes, motu proprio, & ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ auctoritatis plenitudine, tenore præsentium, non solum omnia, & singula in Constitutionibus, & Regulis ejusdem Congregationis, ut præmittitur, contenta, & de novo statuta, ac ab Apostolica hac Sancta Sede iterum atque iterum approbata, & confirmata, iterum, quatenus opus sit, de novo approbamus, & confirmamus, illisque inviola- Causæ obtendi aut explicari solitæ ad extorquendas dispensationes. Pontifex relatas Constitutiones confirmat, & innovat. Adimit quibuslibet facultatem dispensandi quoad prædicta vota, ex qua.

 bilis

cumque causa.

bilis perpetuæ Apostolicæ firmitatis robur adjicimus, verum etiam quamcumque in dispensando pro votis hujusmodi, ac præsertim voto stabilitatis, facultatem, tum ordinariis Nostris & Apostolicæ Sedis præfatæ pro tempore ubicumque existentibus Nuntiis, & Legatis, tum omnibus, & singulis Congregationibus Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium, quavis auctoritate, privilegiis, & indultis, quibus omnibus, quoad hanc partem, motu, scientia potestate, ac tenore paribus derogamus, quomodolibet competentem, & respective attributam, omnino inhibemus, & inhibitam esse volumus, ac declaramus; ita ut quælibet dispensatio pro votis supradictis, ac præsertim stabilitatis, cuilibet Presbytero, seu Clerico, vel Laico dictæ Congregationis, ob quamcumque causam, a quibusvis, etiam speciali mentione dignis, (dummodo non fuerit concessa per Nos, & pro tempore existentem Romanum Pontificem Successorem nostrum, sive per modernum pariter, & pro tempore existentem Superiorem Generalem ejusdem Congregationis in actu dimissionis tantum, juxta præfatas Constitutiones), quomodolibet concessa, & quælibet cujuscumque Beneficii Ecclesiastici personalem residentiam requirentis vel animarum curam extra dictam dumtaxat Congregationem unitam habentis, collatio, cuilibet ex Presbyteris, & Clericis præfatis quomodolibet facta, & capta etiam possessio, irritæ, & nullæ sint, ac nullius roboris, & momenti habeantur, perinde ac si minime concessa, facta & capta fuisset, ac propterea nemini, ad quem spectat, & pro tempore quandocumque in futurum spectabit, suffragentur.

Eamque reservat Rom. Pontifici, aut Super Generali tantum in actu dimissionis.

Collationes Beneficiorum curat. aut resid. Missionariis factas, & faciendas annullat.

Clausulæ de perpetua Literarum firmitate.

§. 5. Decernentes easdem præsentes literas, & in eis contenta quæcumque semper firma, valida, & efficacia existere & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac illis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, in omnibus, & per omnia plenissime suffragari, & ab eis respective, & inviolabiliter observari; sicque & non aliter in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. præfatæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Apostolicæ Sedis prædictæ Nuntios, ac quosvis alios quacumque præeminentia, & potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere; ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Derogationes.

§. 6. Non obstantibus præmissis, necnon nostra & Cancellariæ Apostolicæ Regula de jure quæsito non tollendo, ac Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, illorum tenores præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscunque.

Exemplorum auctoritas.

§. 7. Volumus autem, ut earumdem præsentium literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici, vel Secretarii Generalis dictæ Congregationis subscriptis, & sigillo personæ in dignitate Ecclesiastica constitutæ, vel Superioris Generalis Congregationis præfatæ munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quæ adhiberetur eisdem præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Dat. die 18. Dec. 1742.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XVIII. Decembr. MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno III.

D. Card. Passioneus.

CON-

CONSECRATIO LXX.

Hieronymi de Bock in Pseudo-Episcopum Harlemensem damnatur: & excommunicationis ac suspensionis sententiam in ipsum pronunciatur.

Dilectis Filiis Universis Catholicis in Fœderato Belgio commorantibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecti Filii, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

OBsurdescit quotidie magis infandum Schisma, paucorum perfidia apud vos conflatum: nec desinit in præceps ruere, ac novis in dies sceleribus irritare amantissimi Patris animum, sibique a bonis omnibus ludibria cumulare. Exordium.

§. 1. Cognovimus enim Petrum Joannem Meyndartis funestissimum ejusdem Schismatis Caput, ausum fuisse refricare illatum Catholicæ Ecclesiæ tam diræ perduellionis vulnus, illegitimo Ritu, & fucatis Cæremoniis consecrato in Harlemensem Pseudo-Episcopum Hieronymo de Bock, ejus simiolo, parique inverecunda fronte, ac protervitate. Refertur Consecratio Pseudo Episcopi Harlemensis.

§. 2. Detestamur utique indignum facinus, dolemusque, nullum ab iis, eorumque Sectatoribus fieri furendi finem. Non tamen adhuc exuimus paternam misericordiam, ac veluti mater, confecta incredibili mœrore super insanientem filium, pietate potius, quam iracundia percellimur. Sed quid ultra ad eos revocandos fieri potest, quod non perfecimus? Clamavimus, viam, quam insisterent, ad interitum ducere, nec audierunt. Exprobavimus fractam, quam promiserant Domino, fidem, negatamque Romanæ Sedi obedientiam; & continuerunt aures suas, ne conscientia latrante se respicerent, ad sanamque mentem redirent. Flagellum denique distrinximus Ecclesiasticæ severitatis; & occallescunt, parvique pendere videntur acceptas plagas, quasi se non attingant, probe tectos lorica durissimæ contumaciæ, pudendæque perduellionis. Igitur cum Ecclesiam, ejusque Supremum Pastorem non amplius audiant, id solum superest, ut e Christi Domini Oraculo habeantur veluti Ethnicus, & Publicanus, extorres Catholico Grege; utque se jactent, quantum lubet, in ea Satanæ Ecclesia, quam sibi statuerunt, nec amplius glorientur ad veram Ecclesiam se pertinere, unde penitus exclusi, dejecti, depulsi sunt. Nos utique, in magno de illorum pertinacia dolore, lætamur saltem, ita denique hanc jamdiu male olentem reproborum apud vos hominum sentinam exhaustam, ipsorum discessu, censeri posse, atque adeo minus ab eadem metuendum esse. Utinam vero & Catholicorum nomen, quod hactenus retinere conantur, jam tandem deponerent. Sic enim prorsus abjiceremus solicitudinem, ne simplicibus, incuriosis, aut male, quid illic veneni lateat, instructis, imponant, Catholici nominis usurpatione, Sacræque Hierarchiæ falso ab ipsis suppletæ similitudine. Quam Pontif. detestatur.

§. 3. Nos quidem, quantum tenuitate nostræ licuit, in hujusmodi eventum jamdudum Apostolico Ministerio nostro sedulo defuncti sumus, nefariamque Joannis Petri Meyndarts ad Ultrajectensem Ecclesiam electionem, irritam, illegitimam, ac sacrilegam declaravimus, & quicquid ex illo, futilem commentitii Archiepiscopatus auctoritatem exercente, prodisset, aut proditurum foret, nullum pariter irritumque pronunciavimus. Deinceps eadem nota, parique infamia, censurisque inussimus prænuncupati Hieronymi de Bock probrosam cooptionem in Harlemensem Antistitem. Electiones Consecrantis, & Consecrati nullæ Censuræ inutrumque prolatæ.

§. 4. Nunc autem Prædecessorum nostrorum, sacrarumque legum morem atque exempla sequuti, tradita Nobis e Cœlo potestate, primus hujusmodi nefariam consecrationem, illicitam, illegitimam, sacrilegam, ac contra Supremæ Sedis mandata, & Sacrorum Canonum sanctiones factam declaramus. Deinde ipsum Hieronymum de Bock, & quotquot huic execrabili facinori operam, consilium, consensum præstiterunt, auctoritate Omnipotentis Dei excommunicamus, anathematizamus, atque ab Ecclesiæ communione segregatos, & prorsus Schismaticos habendos, & vitandos esse iterum constituimus. Sciat autem idem Hieronymus de Bock, non solum ab iis, quæ Consecratio Hieronymi de Bock illicita, & illegitima, declaratur. Idem cum asseclis excommunicatur.

Suspendatur ab exercitio Ordinis, & jurisdictionis. quæ sunt jurisdictionis, exercendis se esse suspensum, sed etiam ab iis, quæ sunt Ordinis. Mandamus illi propterea, districteque interdicimus, sub pœna excommunicationis ipso facto, & sine alia declaratione incurrendæ, ut nullo pacto, aut Chrisma conficere, Clericos ordinare, Virgines consecrare, aut alia Episcopalis Ordinis exercere audeat: Decernentes insuper vacuos, inanes, nulliusque prorsus roboris, ac momenti, omnes & singulos alios actus, quos attentare præsumpserit. Ac proinde qui ab ipso Ecclesiasticis Ordinibus initiati fuerint, noverint suspensionis vinculo se obstrictos, atque irregularitati propterea obnoxios, si susceptos Ordines exercuerint.

Admonitio ad Catholicos. §. 5. Quæ omnia vobis, Dilecti Filii, renuntianda esse duximus, non ut caveatis ab hoc quoque sacrilego insidiatore; siquidem scimus satis vos adversus illius temeritatem, ac subdolas artes habere præsidii in vestra invicta pietate, & religione: sed ut, si aliqui sunt in ea contumacissima secta, qui nondum penitus infixi maneant in limo profundi, a Nobis pro paterna caritate admoniti, inducant animum resipiscere, ac desinant præbere aures hujusmodi factiosis hominibus, qui ut serviant furori suo, inveteratoque adversus veram Christi Ecclesiam odio, se prorsus Satanæ devoverunt. Vos autem manete in ea vocatione, in qua vocatis estis, & quam sequuti Majores Vestri, constantissimam Fidem suam probarunt universæ Ecclesiæ, & hujus in terris capiti Pontifici Maximo. Reliqui, qui sese istic obstinarunt ad persequendum Schisma, pergant in exiguo suo Cœtu gaudere de sacrilega sua pertinacia, sibique plaudant ob execrabile inventum Pseudo-Episcopos constituendi. Non diu erit, cum experti discent, quid sibi profuerit malitia sua; ac fremebundi intelligent, quid vobis æterni gaudii, & immortalis gloriæ pepererit virtus obedientiæ, castaque fides vestra. Huic interim faustissimo eventui proludimus Apostolica benedictione, quam Vobis, Dilecti Filii, peramanter impertimur.

Dat. die 20. Dec. 1742. Datum Romæ, apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die xx. Decembris MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno III.

J. Vincentius Lucchesinius.

Publicat. die 5. Januar. 1743.

LXXI.

REOS CONVICTOS

Per indicia indubitata, quamvis non confessos, pœnis ordinariis multandos esse statuitur.

Monsignor Francesco Ricci della Nostra città di Roma, e suo Distretto, e Generale Governatore, e Vice-Camerlengo.

Congregatio Particularis pro quæstionis examine deputatur. *Avendovi Noi con Viglietto di Segretaria di Stato in data delli 29. Aprile del cadente anno 1742. espressamente ordinato, per apportare qualche opportuno rimedio alla frequenza degli Omicidj, ed altri Delitti qualificati, che si commettono in Roma, e nel Nostro Stato Ecclesiastico de' Rei, sulla confidenza di non poter essere condannati alla morte, se spontaneamente non confessino il lor Reato, o confessandolo ne' Tormenti, non ratifichino poscia la lor Confessione, dovesse convocare avanti di Voi una Particolar Congregazione con l'intervento de' Monsignori, Bardi Segretario della Sagra Consulta, Fabretti, e Clarelli Ponenti della medesima, Toppi Fiscale Generale, & Avvocati, Mocci Luogotenente dell' A. C., Delfini Luogotenente del Cardinal Vicario, Michilli, e Mirogli Luogotenenti del vostro Tribunale del Governo, e sentirne sopra di ciò il di loro sentimento; ci avete rappresentato, che dopo essersi più volte adunata avanti di Voi la detta Congregazione, siansi in essa maturamente considerati li seguenti Dubbj, e con essersi inteso tanto in voce, che in scritto anche il parere dell' Avvocato de' Poveri, ne siano emanate le scritte Risposte.*

Dubia in Congregat. Proposita. Dub. I. Primo: An duo, vel tres Testes concludentes pernecesse Delictum, & aliquas patientes exceptiones, præter illas pro quibus Testes de Jure in totum repelluntur a testificando, possint suppleri tam ex aliis indiciis, & conjecturis probatis per Testes

minus

minus habiles, & idoneos, quam ex numero Testium, ad effectum imponendi pœnam ordinariam?

Responsum: Attentis frequentia Delictorum, & facilitate, qua Rei negativi evadunt promeritas pœnas, esse consulendum Sanctissimo: ut declaret, in Tribunalibus Supremis, & suas vices gerentibus, ac in delictis atrocissimis, Homicidiis appensatis, & Furibus famosis, posse suppleri tam ex Indiciis, quam ex numero, etiam per Testes minus habiles, & idoneos. Responsum.

Secundo: An idem servandum sit in Delictis sequutis in Lupanaribus, Custodiis Birruariorum, aliisque locis, ubi nec actu, nec habitu solent intervenire, aut intervenerint alii Testes, quam Personæ insames. Dub. II.

Responsum: affirmative, dummodo suppletio fiat per indicia, & conjecturas, quæ probentur per alios Testes. Responsum.

Tertio: An contra Convictum indiciis indubitatis concludentibus pernecesse taliter, ut adimant ab animo Judicis omnem rationabilem hæsitationem, quod res aliter se habere potuerit, deveniendum sit ad pœnam ordinariam. Dub. III.

Responsum: Affirmative. Responsum.

Quarto: An concurrentibus duabus semiplenis probationibus, possint hæ insimul conjungi ad imponendam pœnam ordinariam? Dub. IV.

Responsum: Negative. Responsum.

Quinto: Demum an in contestationibus faciendis Reis, quando Indicia sunt de illis proximis indubitatis, possint reticeri aliquæ circumstantiæ, ad hoc, ut in casu, quo Rei tormentis subjiciantur, & tales circumstantias non contestatas fateantur, haberi possint pro verificationibus a parte post Confessionis, taliter ut opus non sit ratificatione ad imponendam pœnam ordinariam? Dub. V.

Responsum: Negative. Responsum.

§. 2. *Onde Noi considerando esser molto profittevole non meno alla Giustizia, che al pubblico, e privato interesse la punizione de' Delinquenti, e che più facilmente potrà venirsi al conseguimento di questa, ogni volta che diasi esecuzione alle Risposte emanate sopra li proposti Dubbj, con il presente Chirografo, di Nostra certa scienza, pienezza di Volontà, e Podestà assoluta, confermando, ed approvando quando faccia di bisogno le suddette Risoluzioni; dichiariamo, e comandiamo, che in avvenire tutti li Tribunali Supremi, e che esercitano le Nostre veci, tanto in Roma, che in tutto lo Stato Ecclesiastico, comprese anche le Legazioni di Bologna, Ferrara, Ravenna, Urbino, e Benevento, debbano giudicare, e venire alla condanna, e totale esecuzione delle Pene nelli sopraespressi Casi a tenore di dette Risoluzioni; quali vogliamo, che abbiano piena forza di Legge universale, e che debbano inviolabilmente osservarsi, come se provenienti fossero dal Gius comune, Canoni anche Conciliari, Constituzioni Appostoliche, Decreti, Statuti, & Opinioni approvate da' Dottori, e perpetuamente durare a beneplacito della Santa Sede Appostolica, derogando per tal'effetto, quando mai facesse di bisogno, a qualunque cosa, che potesse fare in contrario, e che per l'adempimento di questa Nostra volontà, trasmettiate copia del presente Chirografo a tutti i Capi de' Tribunali suddetti, acciò debbano farla conservare nelle loro Cancellarie, e giudicare nella contingenza de' casi secondo l'espresse Risoluzioni.* Pontifex approbat relatas Resolutiones. Et vim legis eisdem tribuit.

§. 3. *Volendo in oltre, che il presente Chirografo, colla sola Nostra sottoscrizione, vaglia, & abbia il suo pieno effetto, & esecuzione, benchè non sia registrato nei Libri della Camera, ne in altro modo sia servata la forma della Costituzione di Pio IV.* de registrandis, *alla quale per questa volta deroghiamo, e che contro di esso non si possa opporre di orrezione, surrezione, mancanza della Nostra volontà, & intenzione, o qualsivoglia altro difetto, benchè degno di speciale, & individua menzione, e qualsivoglia altro, nè si possa diversamente interpretare, benchè l'interpretazione provenisse da Canoni anche Conciliari, Leggi, Costituzioni, Decreti, & Opinioni approvate, perchè tale è la Nostra volontà, e così vogliamo, con la clausola* Sublata, *e Decreto irritante, ed in ogni altro modo. Dato dal Nostro Palazzo Appostolico Quirinale questo dì 2. Gennaro.* Clausula de valore solius signaturæ, aliæque. Dat. die 2. Jan. 1743.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Publicatum per Edictum R. P. D. Gubernatoris Urbis, die 13. Januar. 1743.

PRI-

LXXII.

PRIVILEGIA,

Et Exemptiones Almæ Domus Lauretanæ, necnon Resolutiones Dubiorum, & Controversiarum jurisdictionalium in Synopsim redactæ, approbantur, & confirmantur.

BENEDICTUS EPISCOPUS SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Procemium.

HUmilitatis nostræ considerationem ad Sacrum Gloriosæ Virginis Habitaculum dirigentes, Apostolicæ solicitudinis zelo excitamur, ut omnem curam, ac studium, quantum in Domino possumus, adhibeamus, ac quascumque dissidiorum occasiones procul a Loco Sancto submovendas, ne unquam ibi discordiæ exoriri valeant, ubi Verbum Dei Deus, & Dei Filius, qui a Propheta Princeps Pacis cognominatus est, ad reconciliandum Deo Hominem, in intemeratæ ejusdem Virginis sinu factus est homo.

Clemens VII. Castrum Lauretanum &c. Protectori Sanctæ Domus subjecit.

Sixtus V. supradictum Castrum in Civitatem, ac Collegiatam Ecclesiam, sanctamque Domum in Cathedralem erexit.

Paulus V. Sanctam Domum, & pertinentia ab Episcopo exemit, ac Territorium nullius Diœcesis declaravit, eique Protectorem præfecit.

§. 1. Sane postquam plures Romani Pontifices Prædecessores Nostri prædictam Sanctam Domum, olim Nazarenam, nunc vero Lauretanam nuncupatam, multiplici privilegiorum, gratiarum, indultorum, prærogativarum, & exemptionum concessione cumulaverant, ac signanter felicis recordationis Clem. PP. VII. etiam Prædecessor Noster, inter alias, Castrum Lauretanum, illiusque Habitatores, cum omnibus juribus, & pertinentiis suis, curæ, gubernio, administrationi, & regimini, cum mero, & mixto Imperio, ac potestate gladii, Commissarii, seu Protectoris ejusdem Sanctæ Domus submiserat, & demandaverat; ac subinde rec. mem. Sixtus Papa V. pariter Prædecessor Noster Castrum Lauretanum prædictum in Civitatem, ac Sæcularem & insignem Collegiatam Ecclesiam inibi existentem, eandemque Sanctam Domum, magnifica, atque eleganti Ædificiorum constructione circumdatam atque exornatam, in Cathedralem erexerat, deindeque piæ record. Paulus Papa V. similiter Prædecessor Noster, ad succidenda jam enata inter Episcopum Lauretanum, & Protectorem ipsius Sanctæ Domus, Litium, & Controversiarum germina, per quandam suam in perpetuum valituram Constitutionem, quæ incipit: *Divinam disponente Clementia &c.* sub datum apud S. Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ MDCXX. pridie Idus Julii Pontificatus sui anno XVI. editam, eidem Sanctæ Domui Lauretanæ Solum, seu pavimentum Sancti Cubiculi, seu Sanctæ Capellæ, quam circumcirca usque ad Columnas, & Scalas inclusive contentum, in Territorium proprium, distinctum, & separatum, nullius Diœcesis, in quo de cætero solus ejusdem Sanctæ Domus Protector, pro tempore existens, ejusque Gubernator, privative quoad Episcopum Lauretanum, etiamsi S. R. E. Cardinalis existeret, jurisdictionem omnimodam, & quasi Episcopalem habere, & exercere posset, perpetuo constituerat, & assignaverat, ipsamque Sanctam Domum nuncupatam, pavimentum, ac Territorium prædictum, ejusque Gubernatorem, Officiales, Ministros, & quoscumque alios tam Laicos, quam Clericos, & Regulares, eidem Sanctæ Domui, seu Capellæ, ejusque Bonis quomodolibet inservientes, necnon eorundem Officialium, Ministrorum, aliorumque inservientium Familias, & Famulos, & quoscumque Peregrinos ad Sanctam Domum prædictam confluentes, ipsiusque Sanctæ Domus Palatia, Ædificia, Possessiones, & Præsepia quæcumque, ac reliqua Bona tam Mobilia; quam Stabilia, & semoventia, ubicumque existentia, Supellectilia etiam pretiosa, pecunias, eleemosynas, Donationes, & quæcumque relicta, ab omni, & quacumque Episcopi Lauretani superioritate, jurisdictione, dominio, ac potestate perpetuo, plenissime, penitusque, & omnino exemerat, & deliberaverat, ac sub B. Petri, & Sedis Apostolicæ protectione speciali susceperat, omnimodamque jurisdictionem Ecclesiasticam, & Spiritualem, ac quasi Episcopalem in prædictam Sanctam Domum, ejusque Territorium, Ministros, Officiales, aliosque Inservientes, & Peregrinos, resque, Bona, ac jura prædicta eidem pro tempore Protectori adjudicaverat, variis eidem Protectori, tam circa Vicarii Curati deputationem, quam circa Literarum dimissorialium concessionem, aliaque plurima, privilegiis: & facultatibus attributis.

§. 2.

§. 2. Noviſſime felicis pariter recordationis Innocentius Papa XII. prædeceſſor quoque Noſter, provide attendens, ex hujuſmodi forma Regiminis ſperatam non proveniſſe utilitatem, quin potius experientia, & quamplurimis ad audientiam ejus perlatis recurſibus, & querelis edoctus, imminuta nimis Epiſcopi Lauretani poteſtate, Eccleſiaſticam diſciplinam paulatim diſſolvi, Clerique, ac Populi mores, aucto Exemptorum numero, relaxari; Ad obviandum detrimentis hujuſmodi, per aliam ſuam itidem perpetuo valituram Conſtitutionem, quæ incipit: *Sacroſancta Redemptionis humanæ myſteria*; editam ſub datum apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ MDCXCVIII., nonis Auguſti, Pontificatus ſui Anno VIII., eidem Sanctæ Domui Territorium proprium, & ſeparatum, ac ab omni Ordinarii juriſdictione exemptum, & quaſi Epiſcopale, in prædicta Pauli Prædeceſſoris Conſtitutione aſſignatum, confirmavit, & approbavit: idemque Territorium, una cum omnibus prædictæ Sanctæ Domus Miniſtris, & Officialibus, aliiſque Perſonis ei quomodolibet inſervientibus, vel ad eam ex qualibet Mundi parte devotionis gratia confluentibus, ab omni, & quacumque Ordinarii prædicti juriſdictione iterum pleniſſime, penituſque exemit; Et prædicto Protectoris, quod per obitum bon. mem. Paulutii, dum vixit, Epiſcopi Portuen. Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalis de Alteriis nuncupati, tunc vacabat, Officio, Dignitate, titulo, & denominatione perpetuo ſuppreſſis, & extinctis, ſub Beati Petri, & Sedis Apoſtolicæ ſpeciali, & immediata protectione ſuſcepit.

Innoc. XII. confirmata exemptione S. Domus a juriſdictione Ordinarii, Protectoris Officium ſuppreſſit.

§. 3. Omnem vero, & quamcumque juriſdictionem tam Eccleſiaſticam, & Spiritualem, ac quaſi Epiſcopalem, quæ in eandem Sanctam Domum, ejuſque Territorium, Officiales, & Miniſtros, Peregrinos, ac Bona prædicta, quam Secularem, ſive Laicalem, in Communitatem, Homines, & Civitatem Lauretanam, ejuſque Comitatum, atque Diſtrictum, Protectori pro tempore ejuſdem Sanctæ Domus quomodolibet competierat, quandoquidem ei Romani Pontifices, per ſe ipſos, Apoſtolicæ Servitutis onere prægravati, vacare nequibant, exercendam impoſterum ſtatuit, & mandavit per Congregationem nonnullorum S. R. E. Cardinalium, & Romanæ Curiæ Prælatorum, *Lauretanam* nuncupandam, quam ad hunc effectum erexit, & inſtituit, ac ſpecialiter deputavit. Eidemque Congregationi, ut ſemel, & pluries, ac quoties ſibi videretur, & placeret, quæcumque Statuta, & Ordinationes pro felici prædictæ Sanctæ Domus, ejuſque Bonorum, ac Perſonarum eidem inſervientium regimine, Sacris tamen Canonibus, & Concilii Tridentini Decretis non adverſantia, & ab omnibus, ad quos pertineret, inviolabiliter obſervanda, condere, edere, & publicare, illaque mutare, alterare, corrigere, & emendare licite poſſet, & valeret, conceſſit, & indulſit.

Et Congregationi Lauretanæ juriſdictionem, quam protectores exercebant, demandavit, eique facultates, Statuta &c. condendi &c. conceſſit.

§. 4. Inſuper voluit, & mandavit, ut Congregatio prædicta in Spiritualibus quidem, quæ ſcilicet ad Eccleſiæ cultum, Chori ſervitium, Divinorum celebrationem, Animarum Curam, Sacramentorum adminiſtrationem, morum correctionem, & alia hujuſmodi pertinerent, Epiſcopi Lauretani pro tempore exiſtentis tanquam Sedis Apoſtolicæ Delegati; In iis vero, quæ quorumcumque Bonorum ejuſdem Sanctæ Capellæ temporalem adminiſtrationem, necnon dictæ Civitatis Lauretanæ, ejuſque Comitatus, atque Diſtrictus, tam Cauſis Civilibus, quam Criminalibus, ſeu mixtis, Gubernium Sæculare concernerent, Romanæ Curiæ Prælati in Gubernatorem a Romano Pontifice pro tempore exiſtente deputandi, ope, & miniſterio uti deberet.

S. Domus, & Civitatis regimen, quoad Spiritualia Epiſcopo ut S. Sedis Delegato, quoad Temporalia Gubernatori commiſit.

§. 5. Præterea tam Domorum, & Ædificiorum omnium Fabricam, & manutentionem, quam Supellectilium cujuſcumque generis, Paramentorum, Gemmarum, aliorumque Jocalium, quæ ſub Theſauri nomine continentur, necnon eleemoſynarum, & largitionum quarumcumque cuſtodiam, atque etiam Montis Pietatis, Noſocomii, Hoſpitii, & Triclinii pro pauperibus Peregrinis, ſuperintendentiam, Gubernatoris prædicti curæ committendas eſſe; Miniſtros vero ſupradictis Locis, rebuſque inſervientes, ſi Clerici eſſent, in concernentibus dumtaxat eorum miniſterium, Gubernatori prædicto, in reliquis autem Epiſcopo Lauretano, tanquam Sedis Apoſtolicæ Delegato; Organiſtam demum, Cantoreſque quoſcumque ejuſdem Sanctæ Domus; quoad correctionem morum, Eccleſiæque ſervitium, Epiſcopo, & in cæteris Gubernatori ſubeſſe debere decrevit, & declaravit; Si quid vero circa præmiſſorum obſervantiam, interpretationem, ſeu declarationem, ullo unquam tempore controverti, aut dubitari contigiſſet, id omne prædictæ Congregationis Lauretanæ, ut præmittitur,

Epiſcopi, & Gubernatoris facultates expreſſit.

Tandem futuras Controverſias Congr. Lauretanæ decidendas &c. reliquit.

tur, institutæ judicio (necessariis, & opportunis ei ad id facultatibus attributis) declarandum, decidendum, definiendumque esse præcepit, & mandavit, aliaque statuit, & decrevit, prout in ejusdem Innocentii Prædecessoris Constitutione prædicta uberius continetur.

Variæ, post Constitutionem Innocentii, controversiæ.

§. 6. Cum autem ex præmissis provide, ut præmittitur, dispositis, ea, quæ superabatur, concordia, & tranquillitas non evenerit, quinimo inter Episcopum Lauretanum, & Gubernatorem prædictos, super eorum respective Jurisdictionis exercitio, & pertinentia, novæ dubiorum, & quæstionum ambages emerserint, adeout in illis dissolvendis Congregatio Lauretana prædicta per crebras Resolutiones, & Decreta assidue laboraverit; Nos, quibus jurisdictionales controversiæ hujusmodi, in ipso Nostræ ad Summi Apostolatus apicem Assumptionis exordio, non sine animi molestia innotescebant, soliciti fuimus, ut per sedulam Nostræ provisionis industriam, Controversias hujusmodi componeremus; quamobrem post deliberationem, quam super hoc adhibuimus diligentem, varias Resolutiones a prædicta Congregatione Lauretana super eisdem Controversiis alias aliis temporibus emanatas colligi curavimus, simulque gravati non sumus tria supra triginta Dubia materiam jurisdictionalem hujusmodi tangentia, in dicta Congregatione usque de Anno Domini MDCCXXXIV. inter Partes concordata, sed nondum eatenus proposita, nec decisa, Apostolicæ Nostræ Resolutionis oraculo definire; Omnesque, & singulas, tam a Nobis, quoad Dubia prædicta, quam ab ipsa Congregatione editas Resolutiones prædictas, in compilationem, seu Synopsim Alphabeti ordine digestam, quæ deinde Typis impressa promulgari valeat, curavimus redigendas.

Earum Resolutiones a Congr. Lauretana emanatæ colliguntur, & Dubia deciduntur.

Omnes Resolutiones in Alphabeticam Synopsim redactæ imprimuntur.

Privilegia. &c. a Prædecess. Sanctæ Domui &c. concessa.

§. 7. Intendentes igitur per eandem Synopsim quæstiones, & Controversias jurisdictionales hujusmodi, aut omnino extinguere, vel saltem majori ex parte abolere, & utramque Jurisdictionem, Episcopi videlicet, & Gubernatoris Lauretani pro tempore existentium, quantum nobis possibile est, pacis fœdere unire, Motu proprio, & ex certa scientia, ac matura deliberatione Nostris, & de Apostolicæ potestatis plenitudine, omnia, & singula privilegia, gratias, prærogativas, exemptiones, & indulta a quibuscumque Romanis Pontificibus Prædecessoribus Nostris prædictæ Sanctæ Domui, illiusque Bonis, & Personis ei inservientibus, quomodolibet concessa, & elargita, necnon Pauli, & Innocentii Prædecessorum Constitutiones prædictas, eandemque Synopsim, omnesque, & singulas, tam a Nobis, quoad Dubia prædicta, quam a dicta Congregatione Lauretana editas Resolutiones, & in ipsa Synopsi contentas; eorundem privilegiorum, gratiarum, exemptionum, indultorum, Constitutionum, & Synopsis respective tenores etiam veriores præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, Apostolica auctoritate, tenore præsentium confirmamus, approbamus, & innovamus, illisque, ac eorum singulis novum, perpetuumque Apostolicæ firmitatis robur adjicimus decernentes, eandem Synopsim, singulasque Resolutiones in ea contentas, vim, & effectum, & efficaciam Legis, & Canonicæ Sanctionis perpetuo habere, & obtinere, omnesque, & quascumque Controversias, si quas, imposterum inter Episcopum Lauretanum, & Gubernatorem pro tempore existentes; super eorum respective Jurisdictionis pertinentia, vel exercitio, quomodolibet exoriri contingat, ad Synopsim, & Resolutiones in eas contentas prædictas omnino referri, & nonnisi juxta, & secundum easdem Synopsim, & Resolutiones, dirimi, ac definiri debere.

Pauli, & Innocentii Constitutiones, Synopsis, Resolutiones super controversiis & super Dubiis, confirmantur &c.

Synopsim Resolutionesque vim Legis habere decernitur.

Clausulæ pro validitate, & observantia Synopsis Resolutionum hujusque Constitutionis.

§. 8. Easque, necnon præsentes nostras Literas, etiam ex eo, quod Venerabilis Frater modernus Episcopus, & dilectus Filius modernus Gubernator Lauretani, ac alii quicumque in præmissis quomodolibet interesse habentes, vel habere prætendentes, quibus omnibus & singulis perpetuum desuper silentium imponimus, eisdem præmissis non consenserint, aut vocati, vel auditi non fuerint, aliaque quavis de causa quantumvis juridica, & legitima, de ullo subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, vel intentionis Nostræ, aut alio quocumque defectu notari, impugnari, in jus, vel controversiam revocari, aut ad terminos juris reduci nullatenus unquam posse, sed semper, & perpetuo validas, firmas, & efficaces existere, & ab iis, ad quos spectat, & in futurum spectabit, firmiter, & inviolabiliter observari, eisque omnino acquiesci; Sicque, & non alias per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, quavis auctoritate, & potestate fungentes, ac Dignitate, etiam Cardinalatus honore fulgentes, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditor, & S. R. E. Cardina-

Cum Clausula sublata, & Decreto irritanti.

dinales etiam de Latere, ac eandem Congregationem Lauretanam, sublata eis, & eorum cuilibet, quavis aliter, quam juxta, & secundum Synopsim, & Resolutiones in ea contentas prædictas, judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, in controversiis jurisdictionalibus Lauretanis, in quocumque judicio, & in quacumque instantia, ubique judicari, & definiri debere; irritum quoque, & inane, quidquid secus super præmissis, vel eorum aliquo, aut circa ea, a quoquam, quavis auctoritate, scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

§. 9. Cæterum, quia contingere potest, ut circa observantiam, intelligentiam, declarationem, & interpretationem prædictarum Pauli, & Innocentii Prædecessorum Constitutionum, aliqua deinceps exoriatur quæstionis materia, vel controversia, quæ in memorata Synopsi decisa, & definita non reperiatur; Nos quamcumque quæstionem, vel controversiam hujusmodi, si quam exoriri contingat, ejusdem Congregationis Lauretanæ judicio resolvendam, decidendam definiendamque esse statuimus, ac eidem Congregationi plenam, & omnimodam ad id tribuimus, & concedimus facultatem; Novasque Resolutiones ab ipsa Congregatione super iis emanandas, tanquam perpetuo validas, & efficaces, ab omnibus & singulis, ad quos spectat & pertinet, aut spectare & pertinere poterit quomodolibet in futurum, quacumque appellatione, recursu, & contradictione remotis; dummodo tamen Synopsi, & Resolutionibus in ea contentis prædictis in aliquo non adversentur, omnino servandas, districte præcipimus, & mandamus. Controversiæ, quæ deinceps orientur Congr. Lauretanæ resolvendæ &c. demandantur.

§. 10. Non obstantibus præmissis, ac quatenus opus sit, Nostra, & Cancellariæ Apostolicæ regula, de jure quæsito non tollendo, aliisque constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, aliisque quibusvis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, Statutis, & Consuetudinibus, Privilegiis quoque, Indultis, & Literis Apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis: Quibus omnibus, & singulis, illorum tenores pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque. Derogationes opportunæ.

§. 11. Volumus autem, ut earundem præsentium Literarum Transumptis, seu Exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & Sigillo Personæ in Ecclesiastica Dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in Judicio, & extra illud adhibeatur, quæ haberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ. De Transumptis.

§. 12. Nulli ergo hominum liceat hanc paginam Nostræ Constitutionis, Decreti, Statuti, Definitionis, Declarationis, Confirmationis, Mandati, ac Voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Sanctio.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem, VII. Idus Januarii, Anno Incarnationis Dominicæ MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno III. Dat. die 7. Jan. 1743.

D. Card. Passioneus.
X. Sub-Datarius.

Visa de Curia.
N. Antonellus.
J. B. Eugenius.
Loco ✠ Plumbi.

Synopsis Resolutionum datur infra in Appendice.

LXXIII. UT PRÆSTATIONES.

Poſt obitum S. R. E. Cardin. Magiſtris Cæremoniarum perſolvi ſolitæ, deinceps a ſingulis Cardinalibus in ſua ad Cardinalatum promotione ſolvantur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Paulus V. certas ſummas, tum in promotione, tum in obitu S. R. E. Card. Miniſtris S. Collegii, & Magiſtr. Cærem. ſolvi mandavit.

DUdum, ſicut accepimus, fel. rec. Paulus Papa V. Prædeceſſor noſter, conſiderans aſſiduos labores, quos Magiſtri Cæremoniarum, ac Officiales, ſeu Miniſtri S. R. E. Cardinalium Collegii, in rebus, & negotiis ejuſdem Sacri Collegii procurandis, ſubſtinebant, per quaſdam ſuas in ſimili forma Brevis die 3. Jan. MDCXIX. expeditas literas, motu ſuo proprio, ac ex certa ſcientia, eiſdem Magiſtris Cæremoniarum centum, necnon Secretario, & Clerico, ac Computiſtæ Sacri Collegii prædicti ſeptuagintaquinque, a ſingulis Cardinalibus in promotione ad Cardinalatus honorem; necnon poſt obitum ſingulorum Cardinalium, etiamſi ad Cardinalatus honorem promoti Romam nondum veniſſent, & ſive illos in Romana Curia, vel extra eam, & ubique decedere contigiſſet, eiſdem Magiſtris quinquaginta, ac Secretario, Clerico, & Computiſtæ præfatis ſimiliter ſeptuagintaquinque Ducatos auri de Camera, in ſupplementum mercedis ordinariæ eorumdem Officialium, ſeu Officiorum, deberi, illiſque conjunctim per pro tempore exiſtentes Cardinales prædictos, ſeu per eorum Agentes, & hæredes, quomodolibet debitos, ac ſolvendos, auctoritate Apoſtolica ſtatuit, & ordinavit.

Clemens IX. alias præſtationes addidit pro Magiſtris Cæremon. non particip.

§. 2. Subinde vero rec. mem. Clemens PP. itidem Prædeceſſor noſter, cum accepiſſet, præter prædictos Magiſtros Cæremoniarum, qui duo ſunt, & participantes vocantur, alios eſſe Cæremoniarum Capellæ Pontificiæ Magiſtros interdum duo, & quandoque, prout nunc, tres, qui non participantes nuncupantur, ipſoſque Magiſtros Cæremoniarum non participantes in pari poſſeſſione accipiendi, vel exigendi a ſingulis Cardinalibus in promotione ad Cardinalatus honorem triginta ſex; & poſt obitum ab eorum hæredibus vigintiquinque Ducatos auri de Camera pares, ex laudabili conſuetudine, reperiri; & Venerabiles Fratres tunc ſuos, nunc noſtros, San. Rom. Eccl. prædictæ Cardinales horum quoque Magiſtrorum Cæremoniarum officio, atque miniſterio egere, & uti; dictaque emolumenta eis, tanquam mercedem, ſeu pro eorum mercede, præſtari conſueviſſe: propterea illorum indemnitati conſulere volens, per ſuas quoque in pari forma Brevis die XXII. Novembris MDCLXVIII. expeditas literas, motu ſimili, ac ex certa ſcientia ſua, præfatis Cæremoniarum Magiſtris non participantibus triginta ſex in promotione ad Cardinalatus honorem, & vigintiquinque Ducatos auri de Camera, prædictos, inter eos pro æqualibus portionibus reſpective dividendos, poſt obitum ſingulorum Cardinalium hujuſmodi, etiamſi ad Cardinalatus honorem promoti Romam nondum veniſſent, & ſive in Romana Curia, vel extra ea, & ubicumque illos decedere contigiſſet, in ſupplementum mercedis ordinariæ eorumdem Magiſtrorum Cæremoniarum non participantium, pariter deberi, illiſque conjunctim per pro tempore exiſtentes Cardinales prædictos, ſeu per eorum Agentes, & hæredes reſpective abſque mora ſolvi, & eis conſignari debere, ſine ullo tamen quorumcumque jurium Cameræ quomodolibet debitorum, & ſolvendorum, ac anterioritatis, & potioritatis Cæremoniarum Magiſtrorum participantium, & trium Sacri Collegii Officialium ſupradictorum præjudicio, itidem perpetuo ſtatuit ſimiliter, & ordinavit.

Clemens XII. ſummas Miniſtris Sacri Collegii debitas in ipſis Cardinalium promotionibus integre ſolvi voluit.

§. 2. Poſtmodum vero fel. record. Clemens Papa XII. pariter Prædeceſſor noſter per ſuas itidem in ſimili forma Brevi die XVII. Auguſti MDCCXXXIV. expeditas literas, cum etiam accepiſſet ſeptuagintaquinque Ducatorum auri hujuſmodi, memoratis Officialibus, ſeu Miniſtris dicti Collegii Cardinalium, nempe Secretario, Clerico, & Computiſtæ, poſt obitum Cardinalium, ſicut præmittitur, debitorum, ac per defunctorum hæredes ſolvendorum exactionem perquam difficilem reddi, præcipue ubi ipſos Cardinales extra ditionem Eccleſiaſticam, & maxime ultra montes ab humanis decedere contigiſſet, itaut multoties eorumdem Ducatorum ſolutio, etiam poſt

pera-

peractas exactiores diligentias, a præfatis hæredibus nullatenus facta fuerint, dictosque Officiales, seu Ministros eo ægrius istiusmodi emolumentis carere, quod merces eorum ordinaria admodum tenuis existeret, sibique vicissim non mediocres labores, aliaque onera incumberent, ac propterea Secretario multæ expensæ faciendæ essent, Clerico vero, ac Computistæ prædictis alieno servitio, seu ministerio sese addicere per statuta supradicti Sacri Collegii vetitum esset; præmissa, ac præsertim dicta emolumenta ipsis Officialibus, sive Ministris, tanquam mercedem, seu pro mercede præstanda fore attendens, illorumque proinde indemnitati prospicere volens, motu simili ac ex certa sua scientia, septuagintaquinque Ducatos, qui, post obitum singulorum Cardinalium, eisdem Officialibus, seu Ministris per hæredes defunctorum, juxta dicti Pauli Prædecessoris literarum formam, & dispositionem, solvendi, & consignandi erant, deinceps a singulis Cardinalibus in sua ad Cardinalatus honorem promotione per se, seu eorum Agentes, ipsis Officialibus, sive Ministris absque mora, unacum aliis septuagintaquinque Ducatis similibus in eorum promotione hujusmodi debitis, & assignatis, ut præfertur, solvi, & consignari debere, sine ullo pariter quorumcumque Jurium Cameræ Apostolicæ debitorum, & solvendorum præjudicio, eadem auctoritate Apostolica perpetuo itidem statuit, & ordinavit; & alias prout in ejusdem Pauli, & utriusque Clementis Prædecessorum prædictorum literis, quarum tenores præsentibus pro expressis haberi volumus, uberius continetur.

§. 3. Nos Considerantes quinquaginta Ducatorum auri hujusmodi dictis Magistris Cæremoniarum de numero participantium, & vigintiquinque Ducatorum parium Magistris non participantibus, post obitum Cardinalium, ut præfertur, debitorum, ac per defunctorum hæredes solvendorum exationem pari modo difficilem reddi, præsertim si ipsos Cardinales extra Statutum Ecclesiasticum, & ultra Montes, debitum naturæ persolvere contigerit, & causas, propter quas secundodictus Clemens suas literas prædictas favore dictorum Officialium, & Ministrorum edidit, etiam pro eisdem Magistris Cæremoniarum existere; ac proinde hisce incommodis consulere cupientes, motu simili, ac ex certa scientia nostra, ut quinquaginta Ducatos Magistris Cæremoniarum de numero participantium, & vigintiquinque Ducatos, qui post obitum singulorum Cardinalium eisdem Magistris Cæremoniarum de numero non participantium, per hæredes defunctorum, juxta memoratarum Pauli, & primodicti Clementis Prædecessorum prædictorum literarum formam & dispositionem, solvendi, & consignandi erant, deinceps a singulis Cardinalibus in sua ad Cardinalatus honorem promotione per se, seu eorum Agentes, ipsis Magistris Cæremoniarum de numero participantium, una cum centum & duodecim Ducatis similibus, & de numero non participantium una cum aliis trigintasex Ducatis similibus, in eorum promotione debitis & assignatis, ut præfertur, absque mora, & ulla tergiversatione solvi, & consignari debeant, sine ullo pariter quorumcumque jurium Cameræ Apostolicæ debitorum, & solvendorum præjudicio, eadem auctoritate tenore præsentium, perpetuo itidem statuimus, & ordinamus.

Pontifex, ex paritate rationis, idem servari jubet cum Magistris Cæremoniarum.

§. 4. Injungentes propterea dilectis Filiis ejusdem S. R. E. Collegii Cardinalium moderno, & pro tempore existenti Camerario, necnon Causarum Curiæ Cameræ prædictæ Generali Auditori, quatenus infra mensem, a die promotionis dictorum Cardinalium computandum, etiam ipsi Cardinales nondum ut supra dictum est, Romam venerint, per Collegii prædicti Depositarium, vel alias, prout melius expedire videbitur, centum sexagintaduos Magistris Cæremoniarum de numero participantium, & sexagintaunum Ducatos auri de Camera hujusmodi, Magistris Cæremoniarum de numero non participantium præfatis, quibusvis appellationibus, subterfugiis, & cavillationibus remotis, persolvi curent, & etiam cum effectu faciant; ac summarium, & expeditum jus illis administrent, omnibusque remediis opportunis sibi benevisis, etiam cum invocatione brachii sæcularis, cogant, & compellant: Non obstantibus præmissis, ac Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, necnon omnibus, & singulis illis, quæ memoratus Paulus, ac Clementes prædicti Prædecessores in eorum respective literis prædictis voluerunt non obstare, cæterisque contrariis quibuscumque. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XIV. Februarii MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno III.

Executores deputat.

Dat. die 14. Febr. 1743.

Pro D. Card. Passioneus.

Cajetanus Amatus.

E C-

LXXIV.

ECCLESIÆ PAPIENSI

Perpetuo unitur Archiepiscopatus Amasiensis in partibus Infidelium; aliaque privilegia confirmantur, respective conceduntur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium.

AD supremam æquidem Apostolicæ hujus Sanctæ Sedis, cujus servituti Pastorum Princeps JESUS CHRISTUS Nos imbecillitatis nostræ conscios per ineffabilem bonitatem suam mancipare dignatus est, auctoritatem, providentiamque pertinere intelligimus, ut non solum decora, privilegia, prærogativas, immunitates, & exemptiones, quibus alias legitime concessis singulæ Ecclesiæ pacifice fruuntur, confirmare, & augere studeamus, verum etiam opportunam, salutaremque, ad bene constitutum, Apostolicisque legibus præscriptum Ecclesiasticæ Disciplinæ ordinem in suo pristino decore retinendum, conservandumque, si quo pacto per longas temporum vices immutari contigisset, operam nostram conferre satagamus.

Ecclesiæ Papiens prærogativæ novis decoribus augeri metentur.

§. 1. Quoniam autem Cathedralis Ecclesia Papiæ, quæ olim Ticinum dicta est, non tam vetustæ antiquitatis, Longobardorum Regum Sedis, & tot Sanctorum Antistitum pietate, literis, ac Martyrio insignium splendore, quam ipsa amplitudine, & omnimoda in populos sibi subjectos jurisdictione, inter præcipuas Italiæ Ecclesias semper extitit, factum est, ut innumera propemodum privilegia cum latifundiis fortunis, aliisque amplissimis juribus, Romani Pontifices, Imperatores, Reges Longobardorum, aliique Principes eidem Ecclesiæ, ejusque Antistitibus indulserint; Eapropter tot sane privilegia cum decoribus, prærogativis, dignitate, auctoritate, immunitatibus, exemptionibusque conjuncta, ac toties comprobata, atque confirmata iisdem Antistibus, qui Apostolicæ huic Sanctæ Sedi immediate subjecti sunt, Pallii certe usus, ac jus Crucem more Archiepiscoporum ante se gestandi, album equum conscendendi, jus a dextris in Conciliis Generalibus Summo Romano Pontifici assidendi, jus denique, quod etiam admirans refert clar. mem. Cæsar. Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalis Baronius, ut quotiescumque Ticinensis Episcopus vocaret ad Synodum Archiepiscopos Mediolanensem, & Ravennatensem, cum Suffraganeis, venire omnino deberent; hæc non immerito exposcerent, ut eamdem Cathedralem Ecclesiam, exigentibus etiam eximiis Venerabilis Fratris Francisci ejusdem Cathedralis Papiensis Episcopi, in tuendis Ecclesiæ Papiensis, ipsi spirituali connubio junctæ, juribus egregie meriti virtutibus, in Archiepiscopatum erigeremus.

Pontificis consilium.

§. 2. Verum Nos, quibus nihil est antiquius, quam ut Venerabilem Ecclesiarum antiquitatem stabilem custodiamus, equum, nec novum esse ducimus, si eidem Ecclesiæ Cathedrali Papiensi, ejusque Antistiti pro tempore existenti aliquem titulum Archiepiscopi Ecclesiæ Archiepiscopalis in partibus Infidelium sitæ tribuamus, Archiepiscopalemque Ecclesiam hujusmodi ipsi Papiensi Ecclesiæ uniamus, & incorporemus: Ita enim fiet, ut eidem Episcopo Papiensi tot privilegiis munito, & Archiepiscopali dignitate adaucto, debitus locus, & honor in quibusvis Ecclesiasticis, & Sæcularibus Consessibus deferatur.

Archiepiscoporum Amasiæ in part. Infid. ipsi perpetuo unit.

§. 3. Hinc est, quod Nos, Motu proprio, & ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, tenore præsentium, Archiepiscopalem Ecclesiam Amasiæ, quæ Helenoponti Metropolis Turcarum Tyrannidi subjecta, quoad nominis honorem saltem conservari meretur, eidem Cathedrali Ecclesiæ Papiensi unius, & incorporamus, ac perpetuis futuris temporibus unitam, & incorporatam esse, ac fore declaramus, statuimus, decernimus, & ordinamus; itaut non modo idem Venerabilis Frater Franciscus Papiæ Episcopus, sed quicumque pro tempore in Episcopali Papiensi Cathedra ipsi successerit, una insimul nuncupetur, inscribatur, & sit Archiepiscopus Amasiensis, & Episcopus Papiensis, cum omnibus, & singulis juribus ratione tum Episcopalis Ecclesiæ Papiensis, tum Archiepiscopalis Ecclesiæ Amasiensis ad ipsum respective spectantibus; Nec propterea eumdem Archiepiscopum, & Episcopum, ad Archiepiscopalem Ecclesiam prædictam Amasiæ,

donec

donec ab Infidelibus detinebitur, accedere, & apud eam personaliter residere minime teneri.

§. 4. Præterea volumus, & mandamus, ut idem Episcopus Papiensis, & Archiepiscopus Amasiensis, deinceps semper, ut antea, memoratæ Apostolicæ Sedis immediate subjectus intelligatur, nec juxta Concilii Tridentini decretum, & Concilii Romani a fel. record. Benedicto PP. XIII. Prædecessore nostro celebrati, præscriptionem, sibi Metropolitanum, quem hactenus non elegit, imposterum eligere teneatur; nec Causæ quæcumque Civitatis, & Diœcesis Papiensis ad quemvis, jure appellationis, nisi ad Apostolicam Sedem prædictam, deferantur.

Eandem sub immediata S. Sedi subjectione confirmat, etiam quoad causarum appellationes &c.

§. 5. Denique statuimus, ac declaramus, eumdem Franciscum modernum Episcopatum Papiensem, tenore præsentium, absque ulla alia declaratione, sive Apostolicarum Literarum expeditione, re ipsa Archiepiscopum Amasiensem esse, ac fore, & nuncupari posse, ac debere: ipsius vero pro tempore Papiensi Ecclesiæ præfatæ præficiendis Antistibus, toties, quoties præfici contigerit, per easdem Apostolicas sub Plumbo pro Papiensi Ecclesia expediendas literas, titulum Archiepiscopi Amasiensis conferri debere, facta semper unionis, & incorporationis hujusmodi mentione; quem sane titulum Archiepiscopi Amasiensis ita unitum, & incorporatum esse, ac fore volumus ac præcipimus Episcopo Papiensi pro tempore existenti, ut quicumque Papiensis Episcopus, si ipsum ab Ecclesia Episcopali Papiensi ad aliam Episcopalem Ecclesiam transferri evenerit, relicto Archiepiscopi Amasiensis titulo, alium alterius Archiepiscopalis Ecclesiæ titulum ab Apostolica Sede præfata impetrare, & obtinere debeat.

De forma expediendi Literas Ap.

Quid in casu translationis.

§. 6. Decernentes easdem præsentes literas, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod quicumque cujusvis status, gradus, ordinis, conditionis, præeminentiæ, vel dignitatis, seu alias specifica, & individua mentione, & expressione digni, in præmissis quomodolibet jus, vel interesse habentes, seu habere prætendentes, iisdem præmissis non consenserint, nec ad ea vocati, citati, intimati, aut auditi fuerint: tametsi suorum Indultorum, vel privilegiorum vigore, consentire, seu vocari, citari, intimari, & audiri semel, vel pluries quoquomodo debuissent, aut ex alia quacumque juridica, privilegiata, & rationabili, ac etiam tali, quæ ad effectum validitatis præmissorum necessario exprimenda foret, causa, occasione, colore, prætextu, titulo etiam oneroso, & apite etiam in corpore juris clauso, etiam enormis, enormissimæ, & totalis læsionis, ullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostræ, vel interesse habentium consensus, aliove quolibet etiam maximo, substantiali, essentiali, formali, aut incogitato defectu notari, impugnari, infringi, invalidari, retractari, rescindi, in controversiam revocari, ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis Oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari, seu etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus concesso quempiam in Judicio, vel extra illud uti, seu se juvare nullatenus posse; Sed easdem præsentes literas, & in eis contenta quæcumque, semper firma, valida, & efficacia existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac eidem Francisco Archiepiscopo, & Episcopo, & suis pro tempore Successoribus in omnibus, & per omnia plenissime suffragari; Sicque, & non aliter in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, & Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Apostolicæ Sedis, Nuncios, aliosve quoslibet quacumque præeminentia, & potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere; ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Clausulæ de perpetuo literarum vigore, sublata &c. irritum &c.

§. 7. Non obstantibus præmissis, & quatenus opus sit, quacumque Nostra, & Cancellariæ Apostolicæ regula in contrarium præmissorum quomodolibet edita, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibusque, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus, necnon dictarum Ecclesiarum etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis prærogativis, statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque indultis, & Literis Apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, etiamsi pro sufficienti eorum derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica expressa, & individua, ac de ver-

Derogationes.

bo

bo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, illorum omnium, & singulorum tenores præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expresse, ac plenissime, & amplissime derogamus, ac derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub annulo Piscatoris die xv.

Dat. die 15. Febr. 1743. Februarii MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno III.

Pro D. Card. Passioneus.
Cajetanus Amatus.

LXXV.

CONCIONATORIS.

Apostolici munus Ordini Fratrum Minorum Sancti Francisci Cappucinorum perpetuo addicitur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Pontificis studium erga Ordinem FF. Minorum Capucc.

INclytum Fratrum Minorum Sancti Francisci Cappucinorum nuncupatorum Ordinem, dum in Minoribus quidem essemus, ea, qua par erat, veneratione prosequebamur: in hac vero Sacrosancti Apostolatus specula constituti, majo ibus Apostolicæ nostræ caritatis, benignitatisque testimoniis complecti gestimus; consi derantes maxime, quanta, & quam luculenta Christianæ pietatis, & religiosæ perfectionis exempla, cum sacrarum doctrinarum splendore, atque æterna Animarum salute conjuncta, sicut ab initio, in Catholica Ecclesia, ita in dies proferant religiosissimi illius Ordinis Alumni; ut nihil Orthodoxos, Acatholicosque vicissim vehementius perstringat, & ad saniorem mentem reducat, quam celeberrimi Instituti inita cum austerioris vitæ sanctimonia ratio, & Christianarum virtutum semita, prius per eosdem Alumnos quam diutissime trita, deinde aliis exemplo, & verbo indicata.

Horum eximia opera in munere Concionatoris Sacri Palatii.

§. 1. Eapropter accedentes Nos ad audiendum Verbum Dei, quod in Apostolico Palatio statis temporibus prædicari solet, tunc temporis maximopere laudabamus sapientissimum Romanorum Pontificum Prædecessorum nostrorum consilium, qui ex hoc potissimum Ordine Prædicatores ad hujusmodi officium adsciscere consuevissent; Ex illo enim, non tam majorum nostrorum, quam nostra etiam memoria, prodierunt insignes Verbi Dei Præcones; quorum etiam in præsentia quamplurimi ubique per Catholicum Orbem commendantur. Inter alios vero, qui præclaras Concionatoris in Palatio Apostolico partes, summa cum nominis laude, expleverunt, præter Venerabilem Fratrem Bonaventuram Ferrariæ Archiepiscopum a Nobis, dum in minoribus pariter essemus, cum voluptate diu auditum, ac tantopere probatum, duo etiam in Sacrum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium Collegium adlecti fuerunt, Anselmus a Monopoli, & Franciscus Maria ab Aretio.

Utilitas addicendi perpetuo hujusmodi munus eorum Ordini.

§. 2. His sane, aliisque animum nostrum moventibus, atque ex eo etiam adducti, quod in hac Alma Urbe nostra alia Officia, atque Ministeria aliis nonnullorum Religiosorum Ordinum Alumnis ita addicta in perpetuum sunt, ut munera hujusmodi, tamquam sibi debita, vindicantes Ordinum Superiores, quo laudabilius obeantur, optimum quemque suorum omni studio, atque cura conquirant; confidimus fore, ut imposterum, quemadmodum hactenus, benedicente Domino, factum est, ex memorato Cappucinorum Ordine eximii in Apostolico Palatio Concionatores habeantur.

Quod per præsentes statuitur.

§. 3. Itaque, Motu proprio, non ad alicujus Nobis super hoc oblatæ petitionis instantiam, sed de nostra mera deliberatione, ac certa scientia, auctoritate Apostolica, tenore præsentium, statuimus, decernimus, & ordinamus, quod deinceps perpetuis futuris temporibus Officium prædictum Concionatoris Apostolici, alicui dicti Ordinis Minorum Cappucinorum Professori, committi, concedi, & assignari debeat.

Clausulæ, & Decreta.

§. 4. Decernentes easdem præsentes literas, & in eis contenta quæcumque, semper

firmas,

firma, valida, & efficacia existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac illis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, in omnibus, & per omnia plenissime suffragari; sicque in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, judicari, & definiri debere; ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

§. 5. Non obstantibus præmissis, ac Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, necnon dicti Ordinis Cappucinorum, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, & Consuetudinibus, Privilegiis quoque Indultis, & Literis Apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, illorum tenores præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque. Derogationes.

Datum Romæ apud Sanct. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 2. Martii MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno III. Dat. die 2. Mart. 1743.

Pro D. Card. Passioneo.
Cajetanus Amatus.

EPISTOLA DECRETALIS. LXXVI.

In causa jurisdictionali jam dudum pendente inter Episcopum Conversanum, & Ordinem Militarem S. Joannis Hierosolymitani. Expenditur vis Possessionis quadragenariæ, & immemorabilis. Indulta Apostolica, & Episcoporum cessiones quatenus jurisdictionem activam, vel exemptionem passivam dumtaxat importent &c. Sententia fertur pro Episcopo Conversano, & opportunis Decretis & clausulis munitur.

BENEDICTUS EPISCOPUS SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Apostolicæ servitutis officium, quod humeris nostris, licet imparibus, inscrutabilis imposuit Divini altitudo consilii, illius Nos sæpe admonet solicitudinis, quam Romanum Pontificem, ad procurandam omnium Ecclesiarum tranquillitatem, earumque tuenda commoda, & jura, vigili cura oportet impendere; ut Episcopi ad easdem regendas a Spiritu Sancto positi, avulsis omnium dissensionum seminibus, commisso sibi gregi attendentes, ministerium suum in dulcedine pacis adimpleant. Exordium ab Ecclesiasticæ pacis cura.

§. 1. Cum itaque ad nostri Apostolatus auditum, publico primum sermone, ac fama, & deinde demissa Venerabilis Fratris Macarii Episcopi Conversani expositione nobis humiliter facta, delatum sit, inter Episcopos pro tempore Conversanos ex una, ac dilectos filios Magnum Magistrum, & Fratres Milites militiæ S. Joannis Hierosolymitani ex altera partibus, annosam litem, & jam senescentem intercessisse, super exercitio jurisdictionis Ordinariæ in Oppido *Putiniani*; litemque ipsam, tametsi a bon. mem. Cæsare Lambertino Episcopo Insulano, vigore commissionis signatæ manu fel. rec. Leonis Papæ X. Prædecessoris, per definitivam sententiam olim diremptam, nihilominus denuo in foro instauratam fuisse, & in Causarum Palatii nostri Apostolici Auditorio, magno ipsorum litigantium incommodo, ac dispendio, diutissime exagitatam, & per varias ambages ad hanc diem protractam; & adhuc in eodem Auditorio pendentem, majoris utriusque partis detrimento in diem magis magisque protrahi posse: Idcirco ut celerius & expeditius, quo fieri posset, eidem tandem finis imponeretur, servata tamen, sancteque, ut par est, custodita Canonicorum legum, & sanctionum censura; Nos Prædecessorum nostrorum Romanorum Pontificum, præcipue Innocentii PP. III. morem, & exempla secuti, qui restituendæ pacis, & concordiæ soliciti, ad parcendum litigantium expensis, & temporis diuturnitati consulendum, non detrectantes onus, & laborem cognitionis ipsarum contro- Controversiæ antiquitas, & Status. Eam Pontifex ad se avocat, cum consilio Audd. S. Pal. Prædecessor. exemplo, decidendam.

versiarum, Apostolicæ auctoritatis, & providentiæ partes non semel per se ipsi interposuere; causam hujusmodi fere interminabilem, & perpetuam, ad Nos avocavimus, eamque, adscitis in consilium dilectis Filiis Causarum Palatii nostri Auditoribus, & allegationibus juris, & facti diversorum Jurisperitorum, qui utrique parti aderant, & jura strenue tuebantur, tum voce, tum scripto coram Nobis deductis, & sæpius a Nobis auditis, lectis, & diligenter consideratis, supremo judicio nostro decidendam, & debito fine duximus terminandam.

Prælato Inferiori acquiritur jurisdictio intra Episcopi Diœcesim, vel ex privil. vel ex consuet. immem.

§. 2. Sane licet vetustissima hujus contestatæ litis primordia, si altius ab origine sua repetantur, præ vetustate admodum obscura, & involuta sint: illud tamen certum, firmumque, & indubitatum est, Oppidum *Putiniani* situm esse in Diœcesi Conversana, ejusque finibus contineri, nec illius positionem intra Diœcesis ambitum, impugnatam unquam fuisse ab iis, qui acri & diuturna contentione, pro sibi asserenda contra Episcopum Ordinaria jurisdictione decertarunt. Quo quidem posito, quod in dubium revocari nequit, certi juris est, jurisdictionem in dicto Oppido exercendam acquiri tantum potuisse, aut ex vi clari & manifesti privilegii Apostolici, adimentis Episcopo, & Prælato inferiori tribuentis aliquam Territorii partem, a reliqua Diœcesi prorsus separatam, & quodammodo avulsam; aut, deficiente privilegio expresso, ex vi consuetudinis immemorabilis stricte cum suis requisitis conditionibus comprobatæ: Continuata enim, & pacifica, atque hominum memoriam longe excedens omnium actuum jurisdictionalium exercita possessio, ipso vidente, & acquiescente Episcopo, tantæ virtutis, & efficaciæ esse censetur, ut jurisdictio Ordinaria, & Territorialis, quæ privilegio expresso adscribi non potest, saltem præsumpto videatur referenda.

Non vero ex possess. quadragenaria, cum titulo colorato, ex doctrina SS. D. N. & Decreto Congr. Conc. & Clem. XI.

§. 3. Firmissimo huic juris Canonici enunciato refragari posse videbantur aliquæ Tribunalium, & Jurisconsultorum in Foro sensim receptæ opiniones, asserentium jurisdictionem Ordinariam, etiam in alienæ Diœcesis parte, adstrui sibi facile posse a Prælato inferiori ex sola quadragenaria possessione, cum titulo, ut vocant, colorato. Verum enim Nos, cum adhuc in minoribus existentes, munere Secretarii Congregationis S. R. E. Cardinalium super interpretatione, & executione Decretorum Concilii Tridentini fungeremur, ad cohibendam hujusmodi propositionum licentiam, & ad inconsultam Canonici juris interpretationem coercendam, rationum momenta, quæ pro utraque sententia afferebantur, expendimus, tractatu in scriptis a Nobis pro ingenii nostri virium facultate elucubrato, & publicis typis impresso. Subinde vero, ut omnis in posterum dubitandi occasio præcideretur, & una esset in Foro certa, & immota judicandi ratio, sublato quovis dissidentium opinionum conflictu, fel. rec. Clemens Papa XI. Prædecessor noster ea, quæ a Nobis literis consignata fuerant, examinanda commisit Congregationi particulari quinque S. R. E. Cardinalium, & totidem Prælatorum, doctrina, & integritate præstantium, Nobis etiam uti Congregationis Secretario in hunc numerum adscriptis. Porro eadem Congregatio, mature discusso, intimeque ex nostra sententia rimato negotio, præmissas opiniones innixas *possessionis quadragenariæ cum titulo colorato*, tanquam Canonicis sanctionibus adversas, præsidio juris destitutas, & saniorum Canonistarum sententiis parum consentaneas, rejecit; & ad asserendam favore Prælati inferioris jurisdictionem Ordinariam in aliqua parte alienæ Diœcesis, expressum privilegium Apostolicum, vel consuetudinem immemorabilem legitime probatam suffragari tantum posse decrevit. Idem vero Clemens Prædecessor antedictæ Congregationis decretum die 3. Januarii anno Domini 1721. nedum benigne probavit, & observari perpetuis futuris temporibus præcepit; verum etiam typis impressum, & inter Apostolicas Constitutiones relatum perpetuo custodiri mandavit.

Religioni Hierosol. non assistit immemorabilis, utpote semper impugnata ab Episcopo.

§. 4. Hac igitur præ oculis habita certa judicandi regula provide sapienterque instituta, consulto Religio Hierosolymitana nullum ponebat fundamentum in consuetudine immemorabili, vel quia certa recensebantur initia prætensæ jurisdictionis in Oppido Putiniani, vel quia eadem immemorabilis, quæ solo labefactatur rumore, interverti, ac submoveri penitus videbatur tum ex judiciali, diuturna, & nunquam intermissa contradictione Episcoporum Conversanorum, tum etiam a plerisque actibus jurisdictionalibus prætato Oppido ab Episcopis exercitis, quorum non obscura extabant monumenta.

Privilegium Jo. XXII. favore Monach. Benedict.

§. 5. Potissimum itaque acquisitæ jurisdictionis ordinariæ præsidium constituebat in pri-

privilegio Apostolico, ac in literis Prædecessorum nostrorum Romanorum Pontificum, præsertim fel. rec. Joannis XXII. qui anno Domini 1317. Monasterium S. Stephani Ordinis S. Benedicti Religioni Hierosolymitanæ perpetuo incorporavit, & univit, *cum Ecclesiis, Capellis, Membris, Castris, Casalibus, Granciis, Territoriis, Olivetis, Possessionibus, Juribus, Jurisdictionibus, Libertatibus, Privilegiis, & exemptionibus, ac omnibus bonis, juribus, & pertinentiis suis*.

§. 6. Verum, inspecto, & sedulo expenso integro contextu, & tenore præfatæ Constitutionis, minime ex ea evincitur, in Magnum Magistrum, ejusque Commendatarios, translatam fuisse plenam, & omnimodam jurisdictionem Ecclesiasticam, & Spiritualem, non solum in Ecclesias, & loca, verum etiam in Clerum, & Populum, quemadmodum necessarium est, ut Prælatus inferior suum peculiare habeat Territorium a reliqua Episcopali Diœcesi separatum. Resistunt enim tum mens, tum verba Constitutionis prædictæ. Et quidem mens, quia unio & incorporatio eum in finem solummodo collineavit, ut Equites Hierosolymitani, qui a Monachis Benedictinis inter se diffidentibus in Monasterium ad oram Maris positum allecti fuerant, possessionem illius adepti, legitimum quoque ex largitione Apostolica nanciscerentur dominium redditum temporalium; tum etiam ut ex hoc loco, transvehendis ultra Mare commeatibus maxime opportuno, Classi suæ contra Infideles instructæ suppetias ferre possent.

Quod non suffragari censetur.

Inspecta mente Pontificis.

§. 7. Adversantur præterea verba; quia si verba Bullæ singillatim examinentur; & præsertim illa: *Cum omnibus juribus, jurisdictionibus, libertatibus, & privilegiis:* tantæ non sunt efficaciæ, ut jurisdictio ab Episcopo ablata dicatur, & in Religionem Hierosolymitanam translata; quia, cum non agatur de privilegio mere exemptivo, sed de privilegio magis arduo, & a jure communi alieno, tribuendi scilicet jurisdictionem Ordinariam personæ inferiori, ablata Episcopo parte suæ Diœcesis; nunquam per generalia, & ambigua verba concessum esse intelligitur.

Et deficiente expressa Ordinariæ jurisd. concessione.

§. 8. Maxime quia in casu, de quo agitur, ad hujusmodi interpretationis veritatem confirmandam accedit circumspecta præfati Pontificis vigilantia, qua in ipsa unione rebus omnibus opportune consultum, ac provisum voluit. Siquidem in dicto Monasterio uniendo, hujusmodi leges, & conditiones servandas præscripsit, ut non solum Equites Hierosolymitani onera eidem inhærentia adimplerent, Personas idoneas eligerent, quæ præessent Ecclesiæ, Missas in Defunctorum animarum expiationem celebrarent, & Divina Officia persolverent; verum etiam Monachis Benedictinis; quorum nonnulli adhuc supererant, omnia ad victum, & vestitum necessaria tribuit, eorumque vitæ commodis voluit providere. Minime autem verisimile censetur, tantum in res singulas levioris momenti collatum fuisse a Pontifice studium, & diligentiam: nullumque præterea verbum de Oppido populoso, soluto, ut prætenditur, a lege Diœcesana, & avulso a jurisdictione Episcopali; nullum de personis spirituali regimini in posterum præficiendis; nullum denique de cura Gregis, ac vigilantia Pastoris, in dicta Constitutione adjecisse, si revera id facere providus Pontifex in animo habuisset.

Quam non commisisset, dum leviora constituit.

§. 9. Longe autem minoris ponderis, ac levioris momenti apparebant Apostolicæ Literæ Paschalis, & Calixti II. necnon Alexandri III. Romanorum Pontificum Prædecessorum nostrorum, qui Apostolicæ Auctoritatis munimine confirmarunt donationes factas anteactis temporibus ab Episcopis Conversanis dicto Monasterio S. Stephani Urbi Monopolitanæ finitimo. Si enim singulæ partes expendantur præfatæ Constitutionis Alexandri III. cui consonant disposita per Paschalem, & Calixtum, nihil aliud ex ea constat, quam sub immediata S. Petri, & Apostolicæ Sedis protectione fuisse recepta bona quæcumque per Monasterium S. Stephani acquisita, & in futurum acquirenda, recensito etiam Oppido Putiniani, una cum suis membris, & pertinentiis; *illudque fuisse solutum ab omni jugo, & exactione tam Episcoporum, quam Sæcularium*. Præterea in eisdem literis Alexandri, ad augenda novis titulis dignitatis Abbatialis decora, & ornamenta, conceditur Abbati usus Mitræ, & Annuli, necnon facultas recipiendi Chrismatis, & Olei Sancti a quovis Catholico Antistite gratiam, & communionem Apostolicæ Sedis habente, & insuper a quovis etiam Antistite Catholico Basilicas, & Altaria consecrari, & ordines Monachis, & Clericis rite conferri posse decernitur. Prohibetur itidem in eisdem Literis Episcopo, ne absque Monachorum consensu in Ecclesia Monasterii Pontificalia exerceat, & Ecclesia-

Literæ Paschalis & Calixti II. & Alex.III. prædictis Monachis concessæ quid contineant.

ftico fupponat interdicto Ecclefiam, aut Monafterium, *Monachos, Clericos, feu etiam Laicos utroque jure ipfis fubjectos*: neve eofdem Monachos Synodo Diœcefanæ intereffe compellat. Demum ad exhibendam Apoftolicæ Sedi reverentiam, & homagium, unciæ unius auri cenfus imponitur, Romano Pontifici quotannis perfolvendus.

Extendi nequeunt ad jurifdictionem activam.

§. 10. Itaque Conftitutiones præfatæ, five conjunctim, & generatim, five disjuncte, & fingillatim confiderentur, nihil aliud præfeferre videntur, præterquam nudam, ac fimplicem exemptionem paffivam Monafterii, & Monachorum, una cum Clericis, & Laicis eorum obfequio mancipatis, & fervitio addictis, a Jurifdictione Ordinarii; non autem translationem in Abbatem Jurifdictionis Ordinariæ, & Ecclefiafticæ in Clerum, & Populum Putiniani, prævia feparatione ejufdem Oppidi a reliqua Diœcefi Converfana; ideoque argumentum, & illatio ab hujufmodi paffiva exemptione ad jurifdictionem activam, tanquam Canonicis Sanctionibus nimium abfona, omnino repellenda videbatur.

De illius ætatis difciplina.

§. 11. Eo magis quia interpretatio Conftitutionis pro fola exemptione paffiva, Ecclefiafticæ hiftoriæ monumentis illius ætatis apprime confonans, & conveniens comperitur. Quamvis enim tempore prædicti Alexandri III. eximi Apoftolica auctoritate confueverint Monafteria ab Epifcoporum Jurifdictione, ut Monafticæ quieti, & tranquillitati uberius confultum foret, nulla tamen per id temporis recenfentur exempla activæ jurifdictionis tributæ Monachis in Clerum, & Populum.

Ceffio juris Epifcopalis ab Epifcopo facta per verba generalia, congrue refertur ad exemptionem paffivam.

§. 12. Parvique refert, quod Bulla Alexandri III. non folum confirmaverit donationes antiquitus factas Monafterio a Supremis Principibus, Comitibus, aliifque fæcularibus perfonis: fed ratam quoque habuerit ceffionem juris Epifcopalis primitus factam ab Epifcopis Converfanis favore Monachorum, *ficuti habetur in eorum authenticis fcriptis*. Quandoquidem ceffio Juris Epifcopalis, cum fuapte natura non fecum ferat omnimodam, plenariam, & effrenatam abdicationem a donantibus in donatarios totius auctoritatis, & jurifdictionis Ecclefiafticæ in Populum, & Clerum exercendæ, ad quem effectum verba deberent effe clara & expreffa; ratio juris fuadet, per hujufmodi donationem nihil aliud transfufum fuiffe in Abbatem, præterquam aliquam Juris Epifcopalis partem, cohærentem, & confentaneam foli exemptioni paffivæ, & majus dictæ exemptionis incrementum ceffuram.

Confirmatio Apoftolica in forma communi nihil addit.

§. 13. Neque huic interpretationi ea adverfatur animadverfio, quod idem Alexander Papa III. confirmavit ceffionem juris Epifcopalis, aliafque donationes, relative ad documenta, quæ *in Monachorum authenticis fcriptis contineri* ferebantur: quia documenta hujufmodi neque examinata, neque Pontifici exhibita, neque in Bulla Alexandrina de verbo ad verbum, ut opus erat, expreffa fuerunt; ideoque tum illa apud Monachos, antiquitatis offufa tenebris, perpetuo confepulta jacuerint; palam fit, Literas Apoftolicas prædicti Alexandri non egredi limites confirmationis Apoftolicæ *in forma communi*, nullamque ex eadem confirmatione erui poffe activæ jurifdictionis probationem.

Idem Alexander, ejufque Succeffores, fuam mentem factis declarant.

§. 14. Cæterum ubi etiam donationes fuiffent ab eodem Alexandro recognitæ, fpecialiter approbatæ, & in fuis literis expreffæ, nihilominus claris oftenditur argumentis, alienam fuiffe a voluntate Pontificis quamcumque activi juris Epifcopalis ademptionem, & imminutionem. Etenim proponente Epifcopo Converfano paulo poft querelam ereptæ fibi jurifdictionis Ordinariæ in Oppido Putiniani ab Abbate Benedictino eam fibi vindicante obtentu dictæ confirmationis Apoftolicæ, præfatus Alexander Prædeceffor, datis opportune literis Epifcopis Vigilienfi, & Tranenfi, non folum declaravit, nullum fe auctoritati Epifcopi Converfani irrogare voluiffe præjudicium, fed etiam ad farcienda illata illius dignitatis difpendia ab Abbate Benedictino, mandavit eifdem Epifcopis, ut, caufa judicialiter cognita, & inftructa, acta conficerent, & confecta Curiæ Romanæ remitterent. Succeffive vero alii Pontifices Clemens, & Cæleftinus III., necnon Cardinalis Rogerius Romanæ Sedis Legatus, jurium Epifcopalium vindices, unanimi fenfu decreverunt, redintegrandum effe Epifcopum in ablatæ jurifdictionis poffeffione, atque Ecclefiaftico jure, & auctoritate in ea confovendum.

Ex dictis infertur, folam exemptionem paffivam Monachis competiiffe.

§. 15. Hæc autem illuftria, & antiqua geftarum rerum monumenta demonftrant, privilegia ab Alexandro III. Monafterio conceffa fecumferre nudam paffivæ exemptionis prærogativam, tam refpectu Monafterii præfati, & Ecclefiarum ab eo dependentium, quam refpectu Clericorum, & Sæcularium Monachis infervientium, firma

tamen

tamen perseverante, & immota in Episcopo jurisdictione activa in Oppido *Putiniani*; ac proinde illam, utpote a Monachis non acquisitam, per unionem factam a Joanne XXII. in Religionem Hierosolymitanam transfundi non potuisse. Et licet superius relata monumenta temporum injuria interciderunt, satis tamen visum est ea relata fuisse a Sententia promulgata a bon. mem. Cæsare Lambertino Episcopo Insulano, ad hanc litem dirimendam, ut superius dictum est, delegato a Leone X. Prædecessore nostro. Nam eximii hujus Præsulis, moribus integerrimi, & juris Canonici consultissimi, tum ob ejus dignitatem, tum ob vitæ probitatem, doctrinæque præstantiam, & generis nobilitatem, in re antiqua, & longe a memoria hominum remota, tanti facienda visa est auctoritas, ut ob illius testimonium, etiam deperditis actis, quibus sententia nitebatur, post longum temporis cursum fideles adjungi deberet.

Ideo nihil ultra in Relig. Hierosol. potuisse transfundi.

Standum testimonio Judicis omni except. majoris, præsertim in antiquis.

§. 16. Demum ad comprobandam passivæ dumtaxat exemptionis concessionem confert ipsa forma literarum Joannis XVII. qui, unione & incorporatione dicti Monasterii S. Stephani Religioni Hierosolymitanæ ex Apostolica benignitate facta, & concessa, una cum membris, Capellis, pertinentiis, juribus, & jurisdictionibus, Pontificiam concessionem, & Apostolicum privilegium non alia designavit nuncupatione, quam *immediatæ subjectionis Sanctæ Romanæ Sedi*, quæ sane verba soli congruunt exemptioni passivæ, non autem juri activo, & separationi Territorii.

Immediata subjectio S. Sedi solam importat exemptionem passivam.

§. 17. His igitur, aliisque rationum momentis mature, seduloque perpensis; diligenterque auditis, quæ fuerunt hinc inde proposita; inspectis etiam omnibus causæ instrumentis, penitusque consideratis; diligenti præterea habito tractatu cum præfatis Causarum Palatii nostri Auditoribus, ut compositis omnibus dissidiis, tandem, benedicente Domino, oriatur abundantia pacis, & ut Conversanæ Ecclesiæ jura a moderno Episcopo, quibuscumque postpositis humanis rationibus, magnaque sui nominis laude strenue constanter propugnata, salva in posterum, & illæsa consistant; decernendo pronunciamus, & pronunciando decernimus, jurisdictionem Ordinariam, & Episcopalem in Ecclesias; Clerum, & Populum universum dicti Loci, seu Terræ *Putiniani* Conversanæ Diœcesis, competere Episcopo Conversano, non autem Bajulivo S. Stephani, Magno Magistro, Fratribus, aut Hospitali S. Joannis Hierosolymitani; quorum favore dominium dumtaxat, & alia bona, & jura temporalia super dicto loco, & Populo, etiam quoad Decimas, quamvis spirituales, per Bajulivos ab immemorabili retro tempore percipi solitas, & juxta mentem dicti Joannis XXII. in publicam causam erogandas: cum obligatione tamen præstandi Parocho ejusdem Terræ Congruam annorum ducatorum centum, juxta resolutionem alias captam Anno Domini 1713. & 1715. super eadem Congrua a Congregatione S. R. E. Cardinalium negotiis, & consultationibus Episcoporum, & Regularium præpositorum; Apostolica auctoritate confirmamus, & approbamus.

Tenor sententiæ pro Episcopo Conversano.

Quænam competant Bajulivo S. Stephani, & Militiæ Hierosolym.

§. 18. Ut autem sententia, & decretum nostrum debitæ executioni demandetur, atque hæc antiquissima lis, & controversia nullo amplius tempore in posterum excitari, & renovari possit, Magistro, & Fratribus dicti Hospitalis, necnon Bajulivi dicti Bajulivatus S. Stephani prope Monopolim, nunc, & pro tempore existentibus, in virtute sanctæ obedientiæ districte præcipimus, & mandamus, ut suo jure contenti, idest Dominio temporali dictæ Terræ, seu Oppidi Putiniani, aliorumque bonorum, & jurium similiter temporalium, quæ ad Abbatem, & Monachos unionis tempore pertinebant, necnon etiam Decretis, quæ hactenus ab ipsis Bajulivis percipi consueverunt, cum onere tamen solvendi Parocho, seu Archipresbytero ejusdem Terræ pro sua Congrua annuam summam ducatorum centum monetæ illarum partium, ac denique passiva exemptione quoad ipsos Bajulivos, eorumque domos, Capellas, & Ecclesias, si quæ sint in dicta Terra, seu Oppido Regulares, aliasque personas tribus requisitis pollentes, ad formam Sacri Concilii Triden. & privilegiorum generalium dicto Hospitali S. Joannis, ejusque fratribus, & inservientibus concessorum per diversos Romanos Pontifices Prædecessores Nostros; nullum de cætero Ordinariæ, & Episcopalis jurisdictionis actum in Ecclesias tam Curatas, quam non Curatas, Clerum, & populum dictæ Terræ Putiniani, ejusque districtus, & Territorii, exercere audeant, seu præsumant; & multo minus directe, vel indirecte impedire, quominus nunc, & pro tempore existentes Episcopi Ecclesiæ Conversanæ prædictam jurisdictionem, omnesque actus ad illam quoquo modo pertinentes, per se, vel per alios, in dictas Ecclesias, Clerum, & populum libere exerceant. Quod si secus directe, vel indirecte per

Præceptum de servandis limitibus exemptionis, passivæ hic præscriptis, deque Episcopi jurisdictione non turbanda.

Pœnæ per contraventores incurrendæ.

per nunc, & pro tempore existentes Bajulivos dicti Bajulivatus S. Stephani factum fuerit, pœnam excommunicationis latæ sententiæ, a qua solum a Nobis, & Successoribus Nostris, præterquam in mortis articulo, absolvi possint, necnon privationis ejusdem Bajulivatus, omniumque aliarum Dignitatum & Commendarum, sive de justitia, sive de gratia per eos quomodocumque obtentarum, & perpetuæ incapacitatis, sive inhabilitatis ad alias dignitates, & Commendas in posterum obtinendas ipso jure, & ipso facto, absque ulla præcedenti Judicis declaratione, incurrant: itaut alii Milites proxime, ac deinceps sequentes in ordine Antianitatis, servata in reliquis forma Statutorum, & Constitutionum ipsius Hospitalis, Bajulivatum, aliasque Dignitates, & Commendas per hujusmodi privationem, ut præsertur, vacantes, statim optare, atque obtinere possint, & debeant.

Donationes, & assertæ confirmationes, ad cautelam, annullantur.

§. 19. Nos enim omnino volumus, quod Bajulivi, & Fratres dicti Hospitalis in dicta Episcopali, & Ordinaria jurisdictione in Terra Putiniani, ejusque Districtu, & Territorio, annexis, & connexis, nullo pacto in posterum se immisceant; & propterea, ad majorem cautelam, antiquas donationes Leonis, & aliorum Episcoporum, & assertas confirmationes Romanorum Pontificum Prædecessorum nostrorum, & præsertim Alexandri III. prout etiam Literas primodictas Joannis XXII. pro eo, quod attinet ad dictam jurisdictionem Ordinariam, & Episcopalem, motu proprio, & ex certa scientia, & de Apostolicæ plenitudine potestatis ex toto revocamus, abolemus, & annullamus, & solum in reliquis in suo robore, & firmitate manere decernimus; &, quatenus per eas, vel alio quocumque modo tam deducto, quam non deducto, dicta jurisdictio Episcopalis, & Ordinaria ab Episcopis avulsa, & in Monachos, & Abbatem, dicti Monasterii S. Stephani, vel deinde in Magistrum, & Fratres dicti Hospitalis S. Joannis Hierosolymitani quomodocumque, & qualitercumque translata fuisset; per præsentes nostras Literas eamdem Ordinariam, & Episcopalem jurisdictionem in Ecclesias, Clerum, & Populum dictæ Terræ Putiniani, motu, scientia, & potestate simili, a Magno Magistro, Fratribus, & Hospitali præfatis penitus penitusque avellimus, & Episcopis Ecclesiæ Conversanæ, prout antea de jure competebat, plenarie addicimus, & restituimus, eosque in illa plenissime reintegramus, proinde ac si dictæ donationes, & Literæ Apostolicæ nunquam factæ, & concessæ fuissent.

Et jurisdictio ordinaria a Fratribus Militibus avulsa, Episcopo restituitur.

Executores deputatur, cum facultatibus &c.

§. 20. Quocirca Venerabilibus Fratribus Tranensi, & Barensi Archiepiscopis, ac dilectis Filiis Causarum Curiæ Cameræ Apostolicæ Generali Auditori, ac Nostro & Sedis Apostolicæ Nuncio in Regno Neapolitano commoranti, ipsisque Magno Magistro, & Fratribus præfatis Hospitalis S. Joannis nunc, & pro tempore existentibus, motu simili per Apostolica scripta mandamus, quatenus ipsi, vel duo, aut unus eorum, per se, vel alium, seu alios, præsentes Literas, & in eis contenta quæcumque, ubi & quando opus fuerit, ac quoties pro parte Episcopi requisiti fuerint, solemniter publicantes, eique in præmissis efficacis defensionis præsidio assistentes, faciant auctoritate nostra easdem præsentes, & in eis contentas hujusmodi, a Bajulivis dicti Bajulivatus S. Stephani, aliisque Fratribus dicti Hospitalis, necnon Clero, & Populo præfati Oppidi, seu Terræ Putiniani nunc, & pro tempore existentibus, cæterisque omnibus, inviolabiliter observari; non permittentes eum, ejusque in Episcopatu Successores, desuper per quoscumque quomodolibet indebite molestari; Contradictores quoslibet, & rebelles, per sententias, censuras, & pœnas Ecclesiasticas, aliaque opportuna juris, & facti remedia, postposita quacumque appellatione, & recursu, etiam ad Sedem Apostolicam, compescendo; ac servata forma Concilii Trid. sententias, censuras, & pœnas hujusmodi incurrisse declarando, ac etiam iteratis vicibus aggravando, invocato etiam ad hoc, si opus fuerit, auxilio brachii sæcularis.

Derogatur litis pendentiæ, juri quæsito privilegiis, statutis &c.

§. 21. Non obstantibus præmissis, & præsertim lite hactenus pendente in Auditorio nostri Palatii, cujus litis statum, & merita, & alia quæcumque etiam specifica, & individuam mentionem, & expressionem requirentia, præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, & insertis habentes: necnon Nostra, & Cancellariæ Apostolicæ regula de jure quæsito non tollendo; privilegiis, & indultis a Sede præfata hactenus concessis Hospitali, & Fratribus prædictis; ejusque Statutis, & Ordinationibus, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, & quibusvis aliis Literis, Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, sub quibuscumque tenoribus, & formis, ac cum quibusvis clausulis, & decretis, etiam

in

in Conciliis Generalibus, etiam consistorialiter & motu, scientia, ac potestatis plenitudine similibus, ac alias quomodolibet etiam per Nos pluries concessis, approbatis, innovatis; quibus omnibus, & singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione alias de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, & expressa, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, aut aliqua alia exquisita forma habenda foret, latissime, & plenissime, ac specialiter, & expresse, motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus derogamus, ac derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque: aut si prædictis Bajulivis, & Fratribus Hospitalis præfati, seu aliquibus aliis communiter, aut divisim ab eadem sit Sede indultum, quod interdici, suspendi, vel excommunicari non possint per Literas Apostolicas non facientes plenam, & expressam, ac de verbo ad verbum, de indulto hujusmodi mentionem.

§. 22. Volumus autem, ut earumdem Literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis manu alicujus Notarii publici subscriptis, & Sigillo Personæ in dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem fides ubique locorum, tam in Judicio, quam extra illud, habeatur, quæ haberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ. *Transumptis auctoritas tribuitur.*

§. 23. Nulli ergo omnino hominum liceat, hanc paginam nostræ sententiæ, decreti, constituti, declarationis, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; Si quis autem hoc attentare præsumpserit; indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. *Sanctio.*

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem pridie Idus Martii, Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo secundo, Pontificatus Nostri Anno III. *Dat. die 14 Mart. 1742.*

P. Card. Pro-Datarius.

D. Card. Passioneus.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.

Loco ✠ Plumbi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

ELECTIO, SEU POSTULATIO

Duorum Patriarcharum Maronitarum ab Antistitibus illius Nationis dissidentibus facta, cassatur, & annullatur, reservata S. Sedi Patriarchalis Ecclesiæ provisione.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

QUod non humana, sed divina decretum est sententia a Numidiæ Antistitibus antiquæ traditionis exempla servantibus, & Ecclesiasticæ memoribus disciplinæ, ut ad Apostolicæ hujus Sanctæ Sedis referretur judicium, quidquid, quamvis de disjunctis, remotisque Provinciis, ageretur; nec prius ducerent finiendum, nisi ad ejusdem Sedis notitiam perveniret, ut tota hujus auctoritate, quæ fuerit justa pronuntiatio, firmaretur; id sæpe alias, & nuper ab inclyta Maronitarum de Orthodoxa Fide, & obedientia eidem Apostolicæ huic Sanctæ Sedi debita semper tantopere meritorum Natione præstitum est, cum post obitum bonæ memoriæ Josephi Petri, dum viveret, Antiocheni ejusdem Nationis Patriarchæ, extra Romanam Curiam universæ carnis ingressi, scissuris, & dissensionibus ob duorum Patriarcharum electiones exortis, ad nos ambo Electi appellantes, Pallio etiam donari postularunt. Enimvero sex quidem ex una parte convenientes Antistitem Venerabilem Fratrem Eliam Archiepiscopum Arcensem, pauci vero alii ex parte altera Venerabilem pariter Fratrem Tobiam Archiepiscopum Napolosiæ, seorsim diversis in locis, in Patriarcham hu- *Recursus a Maronitis habitus ad San. Sedem occasione schismatis inter eos orti.*

hujusmodi eligere ausi fuerunt. Ambo igitur, ut præmittitur, Electi, sive Postulati prætensi Patriarchæ ad nos, & Apostolicam Sedem recursum habentes, enixis precibus rogarunt, ut cujusque electionem approbare, ratam habere, & confirmare, atque Pallium etiam transmittere de benignitate, & potestate Apostolica dignaremur.

Causa delegatur Congr. part. de Propag. Fide.

§. 1. Quoniam autem Nos, ut in causa tanti momenti ea, qua decet, maturitate procederetur, utramque electionem, seu postulationem particulari Congregationi nonnullorum Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium negotiis Propagandæ Fidei præpositorum discutiendam, examinandamque commisimus; & Cardinales dictæ particularis Congregationis, postquam Viros ab Electis prædictis missos, ac defensores plene audivissent, omnesque scripturas pro utraque parte productas recognovissent, coram Nobis congregati, attentis peculiaribus, & gravibus nullitatibus in utraque electione repertis, per concordia suffragia, & vota censuerunt, neutram electionem, seu postulationem sustineri debere, neque locum esse alterutrius sanationi; sed utramque electionem, sive postulationem nullam, irritam, nullius roboris, ac momenti esse, ac fore, declarari, & haberi, ac proinde Patriarchali Ecclesiæ hujusmodi ex integro, juxta Sacros Canones, atque inconcussum Apostolicæ Sedis prædictæ in similibus casibus stylum, provideri debere de persona Nobis benevisa, & quatenus provisionem hujusmodi de aliquo Antistite cuicumque Ecclesiæ addicto faceremus, hanc, prævia solutione vinculi Ecclesiæ, quo tenetur, fieri debere.

Congregationis consilium.

Pontifex, illi inhærendo, utramque electionem seu Postulationem nullam declarat.

§. 2. Hinc est, quod Nos, quos tam paterna caritas, qua Nationem hujusmodi maximopere diligimus, & amplius complecti cupimus, quam Apostolica omnium Ecclesiarum solicitudo a Pastorum Principe Jesu Christo Nobis injecta vehementius urget, de memoratæ Congregationis consilio, necnon motu proprio, & ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, utramque tam Eliæ Archiepiscopi Arcen. a sex Antistitibus, quam Tobiæ Archiepiscopi Napolosiæ, paucis factam electionem, sive postulationem, nullam, irritam, & inanem, ac nullius roboris, & momenti esse, & fore, nullique eorum suffragari debere declaramus, annullamus, irritamus, & cassamus, atque utramque de utroque electionem, sive postulationem habitam, & factam, perinde haberi debere in omnibus, & per omnia, ac si minime, & numquam habita, & facta fuisset, pariter decernimus, præcipimus, & declaramus; ipsamque Eccles. Patriarch. adhuc eo, quo ante electionem, sive postulationem prædictam, per obitum dicti Josephi Petri, vacabat, modo vacare; nullumque jus, & auctoritatem per electionem, sive postulationem antedictam utrique prætenso Electo, sive postulato acquisitum, sive acquisitam esse, & fore, ac irritum, & inanem, nulliusque roboris, ac momenti quemcumque actum per ipsos prætensos Electos, & Postulatos, sive factum, aut faciendum, quemadmodum etiam alterum eorum in iis omnibus, & singulis ad Patriarchalem potestatem, & auctoritatem spectantibus sese ingerere, & intromittere audentem, ipso facto pœnis omnibus contra non parentes mandatis Apostolicis per Sacros Canones inflictis, & indignationi nostræ obnoxium esse, ac fore, easque incurrere, & incursum esse, motu, scientia, deliberatione, & potestatis plenitudine paribus decernimus, statuimus, & declaramus, ipsiusque Patriarchalis Ecclesiæ Antiochenæ Maronitarum ita; ut præmittitur, vacantis, collationem, provisionemque quandocumque faciendam, Nobis, & Apostolicæ Sedi prædictæ reservamus.

Prohibet sub pœnis &c. ne electi in Patriarchatus Gubernio se ingerant.

Provisionem Ecclesiæ Patriarchalis sibi, & Sedi Apostolicæ reservat.

Clausulæ.

§. 3. Decernentes easdem præsentes Literas, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod quicumque in præmissis jus, vel interesse habentes, seu habere quomodolibet prætendentes, illis non consenserint, nec ad ea vocati, citati, & auditi, neque causæ, propter quas præsentes emanarunt, sufficienter adductæ, verificatæ, & justificatæ fuerint, aut ex alia quacunque quantumvis justa, legitima, & privilegiata causa, colore, prætextu, & capite, etiam in corpore juris clauso, etiam enormis, enormissimæ, & totalis læsionis, ullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostræ, aut interesse habentium consensu, aliove quolibet etiam quantumvis magno, & substantiali, ac incogitato, & inexcogitabile individuamque expressionem requirente defectu notari, impugnari, infringi, retractari, in jus, vel controversiam revocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratia remedium intentari, vel impetrari, aut impetrato, seu etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus concesso, vel emanato, quempiam in

in judicio, vel extra illud uti, seu se juvare ullo modo posse; sed ipsas præsentes Literas semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac illis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, in omnibus, & per omnia plenissime suffragari, & ab eis respective inviolabiliter observari; sicque, & non aliter, in præmissis, per quoscumque Judices Ordinarios, & delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, aliosve quoslibet quacumque præminentia, & potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet aliter judicandi, & definiendi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere, ac irritum, & inane quidquid secus super his a quocumque quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

§. 4. Non obstantibus Nostra, & Cancellariæ Apostolicæ Regula de jure quæsito non tollendo, ac Apostolicis, & in Universalibus, Provincialibusque, & Synodalibus Conciliis editis, generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus, necnon dictæ Patriarchalis Ecclesiæ etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus; Privilegiis, quoque, Indultis, & Literis Apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, illorum tenores præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque. Derogationes.

§. 5. Volumus autem, ut earumdem præsentium literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in judicio, & extra adhibeatur, quæ adhiberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Transumptorum auctoritas.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris, die 13. Martii MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno III. Dat. die 13. Mart. 1743.

D. Card. Passioneus.

MARONITARUM

Partiarchalis Ecclesia Antiochena, auctoritate Apostolica, & jure devolutionis, providetur in personam Simonis Evodii Archiepiscopi Damasceni.

Venerabili Fratri, Simoni Archiepiscopo Damasceno.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabili frater, salutem & Apostolicam Benedictionem.

NUper ad nos, & Apostolicam hanc Sanctam Sedem delatis scissuris, dissidiisque propter electionem Patriarchæ Patriarchalis Ecclesiæ Antiochenæ Inclytæ Nationis Maronitarum, per obitum Josephi Petri, dum vixit, ejusdem Ecclesiæ Patriarchæ, qui extra Romanam Curiam debitum naturæ persolverat, exortis, ad opportunum & salutare iisdem componendis, sedandisque remedium afferendum, dedimus alias nostras in pari forma Brevis Literas, tenoris sequentis BENEDICTUS PAPA XIV. *Ad futuram &c.* Quod non humana &c. *ut supra num. LXXVII.* Pontifex refert cassationem duplicis electionis Patriarchæ, cum insertione Brevis.

§. 1. Eapropter Nos ægre ferentes Patriarchalem Ecclesiam prædictam Pastoris destitutam solatio, & tot, tantisque inter Hæreticos, Schismaticos, Maumethanos, & Infideles, veluti Rosam inter Spinas, circumdatam angustiis & calamitatibus, amplius vacare, ad provisionem ejusdem Patriarchalis Ecclesiæ Antiochenæ celerem & felicem, ne Ecclesia ipsa Antiochena majoribus longæ vacationis exponatur incommodis, & dissidiis, paternis, & solicitis studiis intendentes, ac perspectam habentes notitiam de eximiis virtutibus Fraternitatis tuæ in tua ad Archiepiscopatum Damascenum promotione plurimi habitis, necnon quod Tu Venerabilium Fratrum Nationis Maroniticæ Antistitum Decanus sis, & apud Nos plurimorum fide digniorum testimonio commenderis, postquam de præficiendo eidem Ecclesiæ Antiochenæ prædi- Ecclesiæ vacanti præficit Archiepiscopum Damasc.

ctæ Nationis personam utilem, ac etiam fructuosam, cum iisdem Cardinalibus dictæ Congregationis particularis deliberationem habuimus diligentem, Te a quibusvis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & pœnis, si quibus quomodolibet innodatus existis, ad hoc dumtaxat, ut translatio & præfectio per Nos, ut infra, facienda, necnon præsentes suum sortiantur effectum, harum serie absolventes, & absolutum fore censentes, ac a vinculo, quo dictæ Ecclesiæ Damascenæ, cui præes, teneri, de simili consilio & Apostolicæ potestatis plenitudine absolventes, ad eamdem Ecclesiam Antiochenam Nationis præfatæ, de consilio, & potestatis plenitudine paribus, transferimus, Teque illi in Patriarcham ejusdem Nationis præficimus, & Pastorem; curam, regimen, & administrationem dictæ Ecclesiæ Antiochenæ Nationis prædictæ Tibi in spiritualibus, & temporalibus plenarie committendo; atque etiam non solum liberam Tibi ad Patriarchalem Ecclesiam præfatam transeundi licentiam tribuimus, sed etiam in virtute sanctæ Obedientiæ, & sub indignationis nostræ, aliisque arbitrio nostro imponendis pœnis, præcipimus, & mandamus, ut Patriarchalis Ecclesiæ hujusmodi possessionem, statim ac præsentes nostræ Literæ ad Te pervenerint, nulla interposita mora, adeas, & capias, atque omnia, & singula jura, auctoritatem, potestatem, præeminentiam, prærogativas, jurisdictionem, privilegia, aliaque hujusmodi ad Patriarcham dictæ Patriarchalis Ecclesiæ pro tempore existentem quomodolibet spectantia, & quibus alii Patriarchæ Ecclesiæ præfatæ Prædecessores tui de jure, usu, & consuetudine, usi, gavisi, & fruiti fuerunt, pari modo exerceas, ac iis utaris, fruaris, & gaudeas: in illo, qui dat gratias, & largitur præmia, confidentes, quod, dirigente Domino actus tuos, prædicta Ecclesia Antiochena Nationis ejusdem sub tuo felici regimine regetur utiliter, & prospere dirigetur, ac grata in eisdem spiritualibus, & temporalibus suscipiet incrementa.

Ab Ecclesiæ Damascenæ: vinculo absolutum.

Cum præcepto de capienda possessione.

Eundem hortatur ad Pastoralis muneris implementum.

§. 2. Tu igitur ad eamdem Patriarchalem Ecclesiam Antiochenam Nationis præfatæ cum gratia nostræ benedictionis accedens, curam, & administrationem prædictas sic exercere studeas fideliter, solicite, & prudenter, quod Ecclesia ipsa Antiochena dictæ Nationis, Gubernatori provido, & fructuoso administratori gaudeat se commissam, Tuque præter æternæ retributionis præmium, nostram, & dictæ Sedis benedictionem, ac gratiam exinde uberius consequi merearis.

Præcepit Episcop. Suffrag. Clero, Populo, & Vassallis, ut novum Patriarcham agnoscant, eique obsequantur.

§. 3. Quocirca eisdem Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis, & Episcopis Suffraganeis, ac dilectis pariter filiis Capitulo, & Vassallis Ecclesiæ Antiochenæ Nationis præfatæ, ac Clero sæculari, & Regulari, etiam Societatis Jesu, & Populo Civitatis, ac Diœcesis Antiochenæ ejusdem Nationis, per Apostolica scripta mandamus, ut Suffraganei Tibi tamquam membra capiti obsequentes, & Capitulum Tibi tamquam Patri, & Pastori animarum suarum humiliter intendentes, exhibeant Tibi obedientiam, & reverentiam debitas, & devotas; ita quod mutua inter Te, & ipsos Suffraganeos gratia gratos sortiatur effectus, & Nos eorum devotionem possimus propterea in Domino merito commendare; ac Clerus Te, pro nostra & ejusdem Sedis reverentia, benigne recipientes, & honorifice pertractantes, tua salubria monita, & mandata suscipiant humiliter, & efficaciter adimplere procurent. Populus vero Te tanquam Patrem, & Pastorem animarum suarum devote suscipientes, & debita honorificentia prosequentes, tuis monitis, & mandatis salubribus humiliter intendant; ita quod Tu in eis devotionis Filios, & ipsi in Te per consequens Patrem benevolum invenisse gaudeatis: Vassalli autem prædicti Te debito honore prosequentes, Tibi fidelitatem solitam, ac consueta servitia, & jura Tibi ab eis debita integre exhibere procurent; alioquin sententiam, sive pœnam, quam rite tuleris sive statueris in rebelles, ratam habebimus, & faciemus auctore Domino usque ad satisfactionem condignam inviolabiliter observari.

Mandat electo, ut Fidei Professionem emittat, & juramentum fidelitatis præstet.

§. 4. Volumus autem, quod Tu, antequam regimini, & administrationi dictæ Patriarchalis Ecclesiæ Antiochenæ Nationis præfatæ Te in aliquo immisceas, in manibus alicujus Catholici Antistitis gratiam, & communionem Sedis Apostolicæ habentis, & in illis partibus degentis, Fidei Catholicæ professionem a Sede prædicta Orientalibus præscriptam, juxta unam, expresse emittere, & fidelitatis debitæ solitum juramentum, juxta alteram, formas præsentibus adnotatas, præstare omnino tenearis, ac Professionis Fidei, quam emiseris, & juramenti hujusmodi, quod præstaveris, formas eidem Congregationi de Propaganda Fide de verbo ad verbum per

tuas

tuas patentes literas tuo sigillo munitas, per proprium Nuntium quantocitius destinare procures.

Forma Professionis Fidei.

§. 5. Forma autem Professionis Fidei, quam emittes, hæc est: *Ego Simon Electus Patriarchalis Ecclesiæ Antiochenæ Nationis Maronitarum firma fide credo, & profiteor omnia & singula, quæ continentur in Symbolo Fidei, quo Sancta Romana Ecclesia utitur, videlicet: Credo in unum Deum Patrem Omnipotentem, Factorem Cœli, & Terræ, visibilium omnium, & invisibilium: & in unum Dominum Jesum Christum Filium Dei Unigenitum, & ex Patre natum ante omnia sæcula, Deum de Deo, lumen de lumine, Deum verum de Deo vero, genitum non factum, consubstantialem Patri, per quem omnia facta sunt, qui propter Nos homines, & propter nostram salutem descendit de Cœlis, & incarnatus est de Spiritu Sancto ex Maria Virgine, & homo factus est; crucifixus etiam pro nobis sub Pontio Pilato, passus, & sepultus est, & resurrexit tertia die secundum scripturas; & ascendit in Cœlum, sedet ad dexteram Patris, & iterum venturus est cum gloria judicare vivos & mortuos, cujus Regni non erit finis: & in Spiritum Sanctum Dominum, & vivificantem, qui ex Patre, Filioque procedit, qui cum Patre, & Filio simul adoratur, & conglorificatur, qui locutus est per Prophetas, & unam Sanctam Catholicam, & Apostolicam Ecclesiam; confiteor unum Baptisma in remissionem peccatorum; & expecto resurrectionem mortuorum; & vitam venturi seculi. Amen: Veneror etiam, & suscipio universales Synodos, prout sequitur, videlicet: Nicænam primam, & profiteor, quod in ea contra Arium damnatæ memoriæ definitum est, Dominum Jesum Christum esse Filium Dei ex Patre natum unigenitum, idest ex substantia Patris, natum non factum, consubstantialem Patri, atque impias illas voces recte in eadem Synodo damnatas esse, quod aliquando non fuerit, aut quod factus sit ex iis, quæ non sunt, aut ex alia substantia, vel essentia, aut quod sit mutabilis, vel convertibilis Filius Dei; Constantinopolitanam primam, secundam in ordine, & profiteor, quod in ea contra Macedonium damnatæ memoriæ definitum est, Spiritum Sanctum non esse servum, sed Dominum, non Creaturam, sed Deum, ac unam habentem cum Patre, & Filio Deitatem; Ephesinam primam, tertiam in ordine, & profiteor, quod in ea contra Nestorium damnatæ memoriæ definitum est, Divinitatem, & Humanitatem, ineffabili & inconprehensibili unione, in una persona Filii Dei unum nobis Jesum Christum constituisse, eaque de causa Beatissimam Virginem vere esse Dei Genitricem; Calcedonensem, quartam in ordine, & profiteor, quod in ea contra Eutychem, & Dioscorum, ambos damnatæ memoriæ, definitum est, unum eumdemque Filium Dei Dominum Nostrum Jesum Christum perfectum esse in Deitate, & perfectum in Humanitate, Deum verum, & hominem verum ex anima rationali, & corpore, consubstantialem Patri secundum Deitatem, eumdem consubstantialem Nobis secundum Humanitatem, per omnia Nobis similem absque peccato, ante sæcula quidem de Patre genitum secundum Deitatem, in novissimis autem diebus eumdem propter nos, & propter nostram salutem ex Maria Virg. Dei Genitr. secundum Humanitatem, unum, eumdemque Christum Filium Dominum Unigenitum in duabus naturis inconfuse, immutabiliter, indivise, inseparabiliter agnoscendum, nusquam sublata differentia naturarum propter unionem, magisque salva proprietate utriusque naturæ, in unam personam, atque substantiam concurrente, non in duas personas partitum, aut divisum, sed unum, eumdemque Filium, & Unigenitum Deum Verbum Dominum Jesum Christum. Item ejusdem D. N. J. C. Divinitatem, secundum quam consubstantialis est Patri, & Spiritui Sancto, impassibilem esse, & immortalem, eumdem autem crucifixum, & mortuum tantummodo secundum carnem, ut pariter definitum est in dicta Synodo, & in Epistola S. Leonis Romani Pontificis, cujus ore B. Petrum Apostolum locutum esse Patres in eadem Synodo acclamaverunt, per quam definitionem damnatur impia hæresis illorum, qui Trisagio ab Angelis tradito & in præfata Calcedonensi Synodo decantato, Sanctus Deus, Sanctus Fortis, Sanctus Immortalis miserere Nobis, addebant, qui crucifixus es pro Nobis, atque adeo divinam naturam trium Personarum passibilem asserebant, & mortalem; Constantinopolitanam secundam, quintam in ordine, in qua præfata Calcedonensis Synodi definitio renovata est; Constantinopolitanam tertiam, sextam in ordine, & profiteor, quod in ea contra Monothelitas definitum est, in uno, eodemque Domino N. J. C. duas esse naturales voluntates, & duas naturales operationes indivise, inconvertibiliter inseparabiliter, inconfuse, & humanam ejus voluntatem non contrariam, sed subjectam Divinæ ejus, atque omnipotenti voluntati; Nicænam secun-*

dam, septimam in ordine, & profiteor, quod in ea contra Iconoclastas definitum est, Imagines Christi, ac Deiparæ Virginis, necnon aliorum Sanctorum habendas, & retinendas esse, atque eis debitum honorem, & venerationem impertiendam; Constantinopolitanam quartam, octavam in ordine, & profiteor in ea Photium merito fuisse damnatum, & Sanctum Ignatium Patriarcham restitutum; Veneror etiam, & suscipio omnes alias universales Synodos auctoritate Romani Pontificis legitime celebratas, & confirmatas, & præsertim Florentinam Synodum, & profiteor, quæ in ea definita sunt, videlicet, quod Spiritus Sanctus ex Patre & Filio æternaliter est, & essentiam suam, suumque esse subsistens habet ex Patre simul & Filio, & ex utroque æternaliter, tamquam ab uno principio, & unica spiratione procedit; item dictionem illam Filioque, veritatis declarandæ gratia, & imminente necessitate, licite, ac rationabiliter Symbolo fuisse appositam. Item in Azymo, sive fermentato pane triticeo Corpus Christi veraciter confici, Sacerdotesque in altero ipsum Domini Corpus conficere debere, unumquemque scilicet juxta suæ Ecclesiæ, sive Occidentalis, sive Orientalis, consuetudinem. Item si vere pœnitentes in Dei caritate decesserint, antequam dignis pœnitentiæ fructibus de commissis satisfecerint, & omissis, eorum animas pœnis Purgatorii post mortem purgari, & ut a pœnis hujusmodi releventur, prodesse eis Fidelium vivorum suffragia; Missarum scilicet Sacrificia, Orationes, & Eleemosynas, ac alia pietatis officia, quæ a Fidelibus pro aliis Fidelibus fieri consueverunt secundum Ecclesiæ institutum, illorumque animas, qui post Baptisma susceptum nullam omnino peccati maculam incurrerunt, illas etiam, quæ post contractam peccati maculam, vel in suis corporibus, vel eisdem exutæ, sunt purgatæ, in Cœlum mox recipi, & intueri clare ipsum Deum Trinum & Unum, sicuti est, pro meritorum tamen diversitate alium alio perfectius; illorum autem animas, qui in actuali mortali peccato, vel solo originali decedunt, mox in Infernum descendere, pœnis tamen disparibus puniendas. Item Sanctam Apostolicam Sedem, & Romanum Pontificem in universum Orbem tenere primatum, & ipsum Pontificem Romanum Successorem esse B. Petri Principis Apostolorum, & verum Christi Vicarium, totiusque Ecclesiæ Caput, ac omnium Christianorum Patrem, ac Doctorem existere, & ipsi in B. Petro pascendi, regendi, & gubernandi universalem Ecclesiam a Domino N. J. C. plenam potestatem traditam esse, quemadmodum etiam, ut eadem Florentina Synodus asserit, in gestis Oecumenicorum Conciliorum, & in sacris Canonibus continetur. Item legalia veteris Testamenti, seu Mosaycæ Legis Cæremonias, sacra Sacrificia, & Sacramenta, Domino Jesu Christo adveniente cessasse, & post promulgatum Evangelium sine peccato observari non posse; ejusdem etiam Legis veteris ciborum mundorum, & immundorum differentiam ad cæremonialia pertinere, quæ surgente Evangelio transierunt: Illam etiam Apostolorum prohibitionem ab Immolatis simulacrorum, & sanguine, & suffocato, illi tempori congruisse, ut inter Judæos, & Gentiles dissensionis materies tolleretur, cujus Apostolicæ prohibitionis causa cessante, etiam cessavit effectus. Pariter veneror, & suscipio Tridentinam Synodum, & profiteor, quæ in ea definita, & declarata sunt, & præsertim offerri Deo in Missa verum, proprium, & propitiatorium Sacrificium, pro vivis, & defunctis, atque in Sanctissimo Eucharistiæ Sacramento, juxta fidem, quæ semper in Ecclesia Dei fuit, contineri vere, realiter, & substantialiter Corpus, & Sanguinem, una cum Anima, & Divinitate Domini N. J. C. ac proinde totum Christum, fierique conversionem totius substantiæ panis in Corpus, & totius substantiæ vini in Sanguinem, quam conversionem Catholica Ecclesia aptissime Transubstantiationem appellat, & sub unaquaque specie, & singulis, cujusque speciei partibus, separatione facta, totum Christum contineri. Item Septem esse novæ Legis Sacramenta a Christo Domino nostro instituta ad salutem humani generis, quamvis non omnia singulis necessaria, videlicet Baptismum, Confirmationem, Eucharistiam, Pœnitentiam, Extremam Unctionem, Ordinem, & Matrimonium, illaque gratiam conferre, & ex his Baptismum, Confirmationem, & Ordinem iterari non posse. Item Baptismum esse necessarium ad salutem, ac proinde, si mortis periculum immineat, mox sine ulla dilatione conferendum esse, & a quocumque, & quandocumque sub debita materia, & forma, & intentione collatum, esse validum. Item Sacramenti Matrimonii vinculum indissolubile esse, & quamvis propter adulterium, hæresim, aut alias causas possint inter Conjuges Thori, & Cohabitationis separatio fieri, non tamen illis aliud Matrimonium contrahere fas esse. Item Apostolicas, & Ecclesiasticas traditiones suscipiendas esse, & venerandas, Indulgentiarum etiam potestatem a Christo Ecclesiæ reli-

ctam

ctam fuisse, illarumque usum Christiano Populo maxime salutarem esse. Pariter quæ de peccato originali, de justificatione, de sacrorum Librorum, tam veteris, quam novi Testamenti indice, & interpretatione in præfata Tridentina Synodo definita sunt, suscipio, & profiteor. Cætera item omnia suscipio, & profiteor, quæ recipit, & profitetur Sancta Romana Ecclesia, simulque contraria omnia, & Schismata, & Hæreses ab eadem Ecclesia damnatas, rejectas, & anathematizatas, ego pariter damno, rejicio, & anathematizo. Insuper Romano Pontifici Beati Petri Principis Apostolorum Successori, ac Jesu Christi Vicario veram obedientiam spondeo, ac juro. Hanc fidem Catholicæ Ecclesiæ, extra quam nemo salvus esse potest, quam in præsenti sponte profiteor, & veraciter teneo, eamdem integram, & inviolatam usque ad extremum vitæ spiritum, constantissime, Deo adjuvante, retinere, ac confiteri, atque a meis Subditis, vel illis, quorum cura ad me in meo munere spectabit, teneri, doceri, & prædicari, quantum in me erit, curaturum, ego idem Simon Electus, qui supra, spondeo, voveo, & juro: sic me Deus adjuvet, & hæc Sancta Dei Evangelia.

§. 6. Forma vero juramenti, quod præstabis, hæc est: *Ego Simon Electus Patriarchalis Ecclesiæ Antiochenæ Nationis Maronitarum ab hac hora in antea fidelis & obediens ero Beato Petro, Sanctæque Apostolicæ Romanæ Ecclesiæ, ac Domino Nostro Benedicto PP. XIV. suisque Successoribus canonice intrantibus; non ero in consilio, aut consensu, vel facto, ut vitam perdant, aut membrum, seu capiantur mala captione, aut in eos violenter manus quomodolibet ingerantur, seu injuriæ aliquæ inferantur, quovis quæsito colore: consilium vero, quod mihi credituri sunt per se, aut Nuntios, seu Literas, ad eorum damnum, me sciente, nemini pandam: Papatum Romanum, & Regalia Sancti Petri, adjutor eis ero ad defendendum, & retinendum contra omnem hominem: Legatum Apostolicæ Sedis in eundo, & redeundo honorifice tractabo, & in suis necessitatibus adjuvabo: jura, honores, privilegia, & auctoritatem Romanæ Ecclesiæ, Domini Nostri Papæ, & Successorum præfatorum conservare, defendere, augere, & promovere curabo; nec ero in consilio, facto, vel tractatu, in quibus contra ipsum Dominum Nostrum, vel eumdem Romanam Ecclesiam aliqua sinistra, vel præjudicialia personæ, honoris, juris, status, & potestatis eorum machinentur, & si talia a quibuscumque procurari novero, vel tractari, impediam hoc pro posse, & quanto citius potero commode significabo eidem Domino Nostro, vel alteri, per quem ad ipsius notitiam poterit pervenire: Regulas Sanctorum Patrum, Decreta, Ordinationes, sententias, dispositiones, reservationes, provisiones, & mandata Apostolica totis viribus observabo, & faciam ab aliis observari: Hæreticos, & Schismaticos, ac Rebelles Domino Nostro, & Successoribus præfatis pro posse persequar, & impugnabo, vocatus ad Synodum veniam, nisi præpeditus fuero canonica præpeditione: Apostolorum limina singulis decennis personaliter, ac per me ipsum visitabo, & Domino Nostro, & Successoribus præfatis rationem reddam de toto meo Pastorali Officio, deque rebus omnibus ad Ecclesiæ meæ statum, ad Cleri, & Populi disciplinam, animarum denique, quæ meæ fidei creditæ sunt, salutem quoquomodo pertinentibus, & vicissim Mandata Apostolica præfata humiliter recipiam, & quam diligentissime exequar: Quod si legitimo impedimento detentus fuero; præfata omnia adimplebo per certum Nuntium ad hoc speciale mandatum habentem, de gremio Capituli mei, aut alium in dignitate Ecclesiastica constitutum, seu alias personatum habentem aut his mihi deficientibus, per Diœcesanum Sacerdotem, & Clero deficiente, omnino per aliquem alium Presbyterum Sæcularem, vel Regularem spectatæ probitatis, & Religionis de supradictis omnibus plene instructum; de hujusmodi autem impedimento docebo per legitimas probationes ad S. R. E. Cardinalem Proponentem in Congregatione Sacri Concilii Tridentini per supradictum transmittendas; Possessiones vero ad Mensam meam pertinentes non vendam, neque donabo, neque impignorabo, neque denuo infeudabo, vel aliquo modo alienabo, etiam cum consensu Capituli Ecclesiæ meæ, inconsulto Romano Pontifice, & Constitutionem super prohibitione Investiturarum Bonorum Jurisdictionalium de Anno Domini millesimo sexcentesimo vigesimoquinto editam servabo, & si ad aliquam alienationem devenero, pœnas in quadam super hoc edita Constitutione contentas eo ipso incurrere volo: Sic me Deus adjuvet, & hæc Sancta Dei Evangelia.*

Forma Juramenti fidelitatis.

§. 7. Cæterum Pallium, insigne videlicet plenitudinis Pontificalis Officii, de Corpore B. Petri Apostoli sumptum, tunc ad Fraternitatem tuam, cum per tuum Nuntium, ea, qua decet, instantia postulatum fuerit, destinandum, transmittendumque

De Pallio eidem concedendo.

man-

mandabimus. Non obstantibus iis omnibus, quæ in præinsertis nostris literis voluimus non obstare, cæterisque contrariis quibuscumque.

Dat. die 16. Mart. 1743. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XVI. Mart. MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno III.

D. Cardinalis Passioneus.

AD MARONITARUM

Nationem Commissarius Apostolicus ablegatur, pro præmissorum, aliorumque Apostolicæ Sedis mandatorum executione, cum facultatibus opportunis.

Dilecto Filio Jacobo a Luca, Ordinis Fratrum Minorum S. Francisci de Observantia nuncupatorum professori, Conventus S. Sepulchri, ejusque dependentium, Visitatori ac Commissario Apostolico.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecte Fili, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

De cessatione duplicis electionis Patriarchæ, & electione alterius auctoritate Apostolica, cum insertione Brevium.

NUper ad sedandas, componendasque lites, scissuras, & controversias post bonæ memoriæ Josephi Petri, dum vixit, Antiocheni Nationis Maronitarum Patriarchæ obitum excitatas, ob electionem, seu postulationem duorum Patriarcharum ad Ecclesiam Patriarchalem dictæ Nationis factam, edidimus Apostolicas nostras in simili forma Brevis Literas ad Venerabilem Fratrem Simonem Archiepiscopum Damascenum datas, in quibus alias pariter nostras in pari forma Brevis Literas ad futuram memoriam editas inseruimus; Ambarum autem Literarum tenor est, qui sequitur: *Venerabili Fratri Simoni &c. Nuper ad Nos &c. ut supra num.* LXXVIII. Præinsertarum autem Literarum exemplaria seorsim in Chartis Pergamenis scripta, & Annulo Piscatoris munita, cum hisce nostris conjuncta, ad Te transmittenda mandamus, ut non solum, quæcumque in iisdem continentur, debitæ executioni demandari prudenter, fideliterque cures, verum etiam quæcumque hisce nostris in pari forma Brevis a te peragenda in virtute sanctæ obedientiæ injungimus, omni studio, atque conatu conficere satagas.

Pro quorum executione Ablegatus S. Sedis, & Commissarius Apostolicus deputatur.

§. 1. Primum igitur omnium, Te, de cujus singulari fide, prudentia, sapientia, dexteritate, ac Religionis zelo plurimum in Domino confidimus, & ex eo præsertim, quod diu in istis regionibus, dum per plures annos in Sancta Hierosolymorum Civitate Conventus Ordinis tui Guardiani munus laudabiliter exercebas, commoratus, mores, idiomata, & instituta Nationis Maronitarum apprime noveris, Nostro & Apostolicæ Sedis nomine, ad ea omnia, quæ in memoratis nostris præinsertis Literis continentur, peragenda, & conficienda, Ablegatum nostrum apud dictam Nationem, & Apostolicum Commissarium, cum omnibus, & singulis facultatibus ad hunc effectum necessariis, & opportunis, tenore, & auctoritate paribus facimus, constituimus, & deputamus.

Cum facultate compellendi contumaces.

§. 2. Præterea facultatem Tibi etiam tribuimus, & impertimus, contra quoscumque mandatis tuis Apostolica auctoritate nostra munitis non parentes, contumaces, & rebelles, sive Archiepiscopali, & Episcopali dignitate præditos, sive Clerum sæcularem, & regularem, etiam Societatis Jesu, necnon Sæculares, & Laicos quoscumque, cujusvis gradus, & conditionis, ac dignitatis procedendi, si opus fuerit, cum canonicis censuris, & pœnis, quas pariter a Te inflictas auctore Domino ratas habebimus, & observari faciemus.

Fidem demandatur recuperatio, & executio mandatorum S Sedis defuncto Patriarchæ dicto.

§. 3. Insuper, quoniam Nos Apostolicas nostras in simili forma Brevis Literas, tum pro confirmatione Provincialis, seu Nationalis Synodi dictæ Nationis, tum pro nonnullis aliis Apostolicis ordinationibus occasione dictæ confirmationis necessariis, expeditas, Dilecto Filio Eliæ Felici, qui a dicto Josepho Patriarcha, dum viveret, ad hanc Almam Urbem propter eandem confirmationem, & Apostolicas ordinationes hujusmodi missus fuerat, dedimus perferendas ad memoratum Josephum Petrum Pa-

Patriarcham; hoc interea, dum dictus miſſus eſſet in itinere, jam defuncto, Tibi committimus, & mandamus, ut omnes, & ſingulas Apoſtolicas Literas noſtras hujuſmodi, & Apoſtolicas ordinationes, necnon dictæ Congregationis Propagandæ Fidei Epiſtolas, & inſtructiones, tum ad ipſum defunctum Joſephum Petrum Patriarcham, tum ad alios Antiſtites datas, & ſcriptas, ab eodem Elia Felice Tibi reſtituendas, conſignandaſque noſtro Nomine compellas & cogas; & eas, quæ quidem ad defunctum Patriarcham ſcriptæ erant, novo a nobis conſtituto, & deputato; quæ vero ad alios directæ, iis reddas, & debitæ executioni demandari cures, & facias; etiam ſi opus fuerit, facultate, & auctoritate Ablegati, & Commiſſarii Apoſtolici utendo contra rebelles, & contumaces, & Apoſtolicis mandatis non obtemperantes.

§. 4. Verum, ut ad optatum finem rem tanti momenti, & tam Inclytæ Nationi, orthodoxæ Fidei, & bonis moribus pernicioſam perducere valeas, ſummæ tuæ dexteritatis, prudentiæ, & zelis opus eſſe intelligentes, Te rogamus, & in Domino hortamur, ut omnem operam, & conſilium hac in re adhibere adnitaris, nihil omittendo, quod ad facilem negotiorum Tibi commiſſorum expeditionem conducere noveris, tum propenſiorem erga eam Nationem paternæ caritatis noſtræ voluntatem explicando, tum Apoſtolicæ benignitatis argumenta eidem per Te, poſtquam Apoſtolicis mandatis, & ordinationibus noſtris, ac præceptis tuis debitam, fidelemque præſtiterint obedientiam, & non aliter, conferenda declarando. *Aliæ facultates ad negotium conficiendum neceſſariæ ipſi tribuuntur.*

§. 5. I. Ac primum quidem declares oportet, Nos per hanc a Nobis factam novi Patriarchæ, ut præmittitur, electionem, deputationemque, nullum Antiſtitibus dictæ Nationis præjudicium illatum iri voluiſſe, ſed, ut obortis diſſidiis Nationem ipſam diſtrahentibus opportune conſuleremus, ſuprema Noſtræ poteſtatis Apoſtolicæ auctoritate in appellationibus præſertim ad eamdem Sedem delatis canonice, ac neceſſario interponenda utentes, novum Patriarcham elegiſſe, nec propterea jus eligendi, ſive poſtulandi Patriarcham hujuſmodi, juxta eorum morem, Antiſtitibus dictæ Nationis ſublatum eſſe, imo Nos velle, & mandare, ut omnia in poſterum, quæ a laudata Synodo a nobis approbata, & confirmata ſunt circa Patriarchæ electionem præſcripta, ab ipſis Antiſtitibus ſervari debeant. *I. Illæſa præſervandi jura Nationis quoad electionem Patriarchæ.*

§. 6. II. Tibi a Nobis omnem facultatem impertitam eſſe abſolvendi a cenſuris omnibus, & diſpenſandi a quibuſvis irregularitatibus, ob celebrationem cum cenſuris, forſan, occaſionem dictarum electionum, & ob exceſſus, etiam cum oneratione poteſtatis Eccleſiaſticæ, & uſu poteſtatis Laicæ, commiſſos, contractis, & incurſis. *II. Abſolvendi a cenſuris, & diſpenſandi ſuper irregularitate incurſis.*

§. 7. III. Facultatem Tibi pariter conceſſam Apoſtolica auctoritate ſanandi omnes, & ſingulos actus, & Patriarchales expeditiones, ab utroque prætenſo Electo, ad uſque denuntiationis, & intimationis Apoſtolicæ proviſionis noſtræ diem, peractos, & peractas. *III. Sanandi actuum, & expeditionum nullitates.*

§. 8. IV. Facultatem ſimiliter tributam remittendi, & condonandi omnes pecuniarum, quæ ad Patriarchas ſpectabant, exactiones, ab utroque prætenſo Electo quomodolibet factas; ita tamen, ut, quoad pecunias quidem ad Patriarcham ſpectantes, benigna utique impendatur condonatio; quoad pecunias vero ad Sedem Patriarchalem pertinentes, unuſquiſque eidem Patriarchali Sedi reſtituere teneatur. *IV. Condonandi exactiones pecuniarum, non tamen Sedi Patriarchali debitarum.*

§. 9. V. Scripturas omnes ad utriuſque prætenſi Electi patrocinium, & favorem editas, & prædictæ Congregationi de Propaganda Fide hinc inde exhibitas, tamquam in forma non probanti eſſe, ac fore, & haberi, ac proinde in futurum nullum famæ, & exiſtimationis utriuſque Electi ex ipſis detrimentum illatum eſſe, aut in futurum inferri poſſe, niſi judicialiter, ſervatis ſervandis, aliter conſtet. *V. Utriuſque Electi famam, & exiſtimationem purgandi.*

§. 10. VI. Facultatem Tibi a nobis collatam, prout earundem præſentium tenore, & auctoritate ſimilibus tribuimus, & impertimur, diſpenſandi cum Monachis Epiſcopali dignitate inauguratis ab Archiepiſcopo Soriano ſuper ſuſpenſione, & irregularitate contracta, præviis tamen ſalutaribus pœnitentiis, & injuncto onere ſeſe in aliquo Monaſterio continendi, ibique per menſem ſaltem a Celebratione, & a Pontificalium exercitio ſeſe abſtinendi: Necnon facultatem Tibi traditam abſolvendi ipſum pariter Archiepiſcopum Sorianum, alterius proinde Ritus, a prædicta ordinatione. Quibus ſane Epiſcopis denuncies, ſe eas Diœceſes a dicto Archiepiſcopo Tobia ipſis aſſignatas, quæ ab eodem Tobia Archiepiſcopo retinebantur, & ad ipſum redire debent, habere non poſſe, ſed eas dumtaxat, quæ de jure, juxta diſtributionem *VI. Abſolvendi Epiſcopos illicite conſecratos, eorumque Conſecrationem; adjectis legibus &c.*

nem

nem Diœcesum, ad formam nostræ ordinationis præscriptæ occasione confirmationis laudatæ Synodi Provincialis, seu Nationalis, faciendam, assignari debent.

VII. Altaria Privilegiata, & indulgentias concedendi.

§. 11. VII. Indultum Altaris Privilegiati perpetui pro singulis Cathedralibus Ecclesiis a fel. recor. Benedicto Papa XIII. Prædecessore nostro per alias Literas concessum, si ad Ecclesias Cathedrales ejusdem Patriarchatus dictæ Nationis non fuerit extensum, Auctoritate Nostra extendas, & confirmes. Præterea iis Ecclesiis Parochialibus, in quibus aliud Altare Privilegiatum, sive perpetuum, sive ad tempus concessum non reperitur, nec sufficiens Missarum numerus celebratur, Altare Privilegiatum pro uno die in hebdomada, per Ordinarium loci designando, ad vigintiquinque annos concedas. Insuper, Patriarchali quidem Ecclesiæ Plenarias Indulgentias perpetuas, revocando alias, sive ad tempus, sive in perpetuum concessas, quater in anno, aliis vero Cathedralibus bis in anno, per unumquemque Christifidelem, servatis servandis, lucrifaciendas, pariter concedas, & indulgeas.

Idem Contendentium reconciliationi operam dare jubetur.

§. 12. Denique tuum erit in primis nihil intentatum relinquere, quod ad veram fraternamque caritatem, qua decet Episcopos sese mutuo complecti, & confovere, ut populis sibi commissis exemplo sint, atque incitamento, inter memoratos prætensos Electos Eliam Arcen. & Tobiam Napolosiæ Archiepiscopus glutino Christi Pastorum Principis conciliandam, confirmandamque conducere possit: Nos enim Tibi omnes, ut præmittitur, facultates in hac re gravissima peragenda, & conficienda necessarias, & opportunas tribuimus, & impertimur. Non obstantibus iis omnibus, quæ in præinsertis nostris Literis diximus non obstare, cæterisque contrariis quibuscumque.

Et ad præmissa omnia recte peragenda excitatur.

§. 13. Cæterum, Dilecte Fili, Te iterum rogamus, & in Domino hortamur, ut serio animo considerans, & quam ardua sit provincia Tibi commissa, & quam amplæ facultates ad illam alacrius adeundam, & felicius explicandam, componendamque attributæ, omnia studia, omnes conatus, & vires intendas, non ut Apostolicam tantum benignitatem nostram Tibi promerearis, sed ut æternam etiam in cœlis repositam mercedem a bonorum omnium remuneratore Deo, quem unum præ oculis habere debes, consequi possis, & valeas. Nos interim, ad prosperi successus auspicium, Tibi Apostolicam Benedictionem, quam Nostro nomine universæ Nationi mandatis tuis obtemperanti, tuaque salubria monita adimplenti, elargiri poteris, peramanter impertimur.

Dat. die 16. Mart. 1743.

Datum Romæ, apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XVI. Martii MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno III.

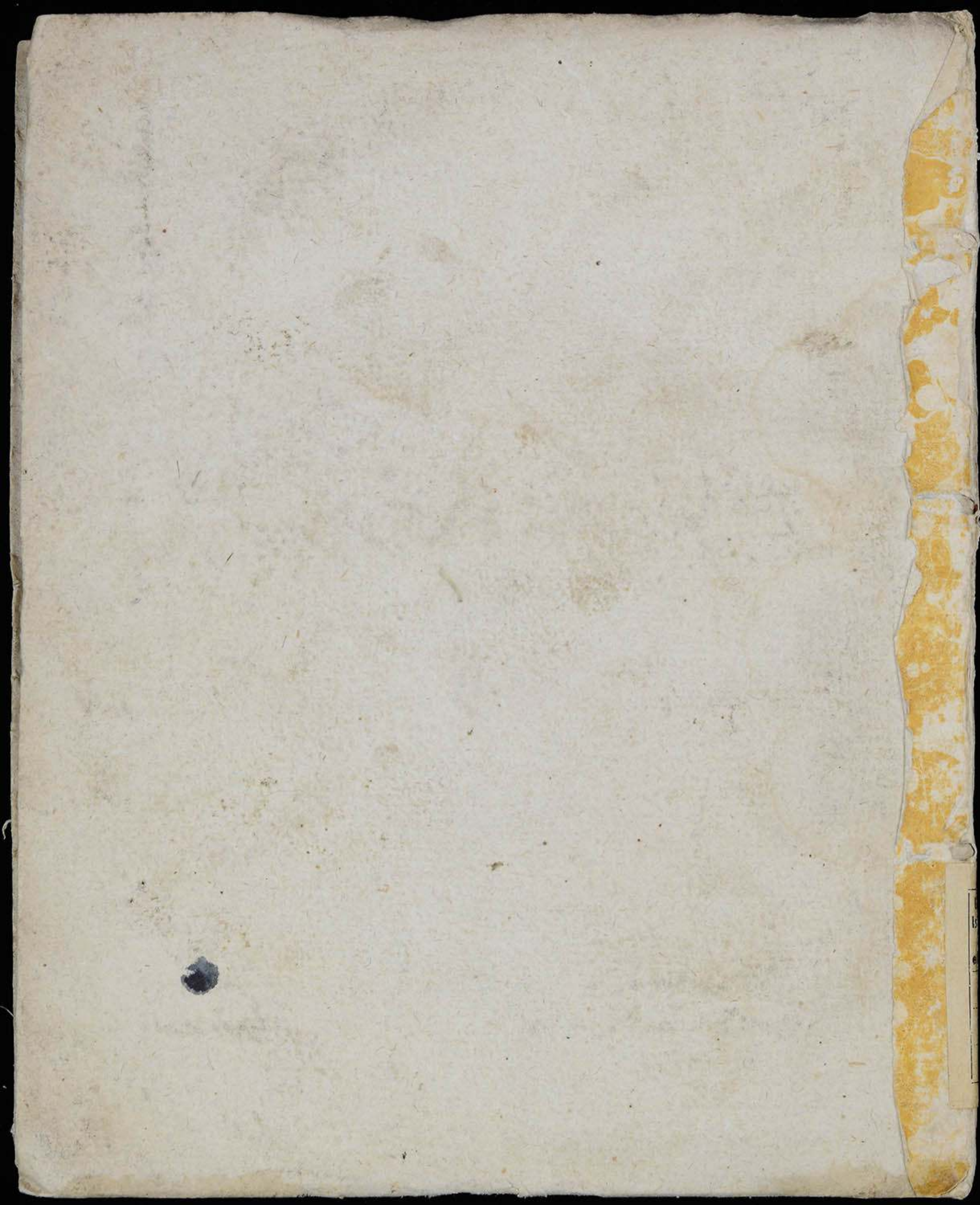
D. Cardinalis Passioneus.

FINIS TOMI PRIMI.

[illegible]

Bino Salvi

B– ultimo

ſtico Ordine omnis vel minima avaritiæ ſuſpicio, aut ſimoniacæ labis ſpecie
præſertim, quæ ad Sacramentorum adminiſtrationem ſpectant, penitus amo
Non alia ſane ratione Antiſtitum inauguratio ſpirituale dicitur fœdus conju
eſt inter Epiſcopum, & Eccleſiam, cui præficitur, in electione initiatum,
matione ratum, in conſecratione conſummatum, ita ut tranſcurſiones etia
ad aliam Eccleſiam, nulla intercedente legitima graviſſimaque cauſa, veluti
lis adulterii ſpecies exiſtimatæ fuerint a Sanctis Patribus & Sacrorum Cano
ctionibus, per maximas pœnas coercitæ. Eodem prorſus modo, ut non ſ
Simoniæ labe, verum etiam ſine avaritiæ ſuſpicione Sacramenta adminiſtr
inhibitum fuit, ne pro paſtu, vel alicujus conſuetudinis obtentu, in iis, qu
menta reſpiciunt, etiam a ſponte dantibus, non ſecus ac voluntariæ antiq
bant oblationes, quidquam directe, vel indirecte accipiatur, aut exigatur.

Laudantur Canones Synodi Nationalis Maronitarum circa utrumque caput.

§. 1. Eapropter Apoſtolicis laudibus proſequimur Venerabiles Fratres
Petrum Antiochenum & Antiſtites Maronitas, cæteroſque, qui in Syn
vinciali, ſive totius Nationis Maronitarum, Apoſtolica fel. rec. Cleme
XII. Prædeceſſoris noſtri, qui ad hujuſmodi effectum ad Montem Libanum
Filium Magiſtrum Joſephum Simonium Aſſemanum in utraque Signatura noſ
ferendarium, Prælatum noſtrorum Domeſticum, & Intimum Cubicularium abl
rat, primum indicta, & celebrata, deinde noſtra quoque auctoritate, per alia
ſtras in ſimili forma Brevis Literas die prima menſis Septembris anno MDCC
proxime elapſo datas, quarum tenorem præſentibus pro expreſſo, & inſerto
volumus, & in quibus uberius continentur, approbata confirmataque, i terfu
Enimvero, cum Antiocheni pro tempore Patriarchæ Maronitarum, ob j
dam, quod nullis canonis documentis ſuffultum, ſed antiquiſſima conſuetudi
propria auctoritate, ſive quomodolibet invectum erat, non ſolum Antiſtites,
ſuis Eccleſiis addicti, ab iiſdem propter Turcarum tyrannidem abſentes ipſarum
ſiarum populis præeſſe minime poſſent, aliis, ſed prioribus, quibus incardina
& haud dimiſſis, Eccleſiis in Cheſroani, & Montis Libani Diœceſibus exiſt
veluti ſuos ad nutum amovibiles præficere Vicarios; verum etiam oblation
niarias, vel alterius rei præſtationes, pro neceſſaria victus dignitatiſque Pa
lis, aliis deficientibus congruentibus redditibus, ſubſtentatione, ut aſſerebatu
pore, & occaſione diſtributionis Sacrorum Oleorum fieri conſuetas exigere
hujuſmodi aſſerto juri tanquam non legitimo, quin immo Sacris Canonibus
per duos Canones in eadem Synodo conditos derogatum fuit.

Eorum examen inſtituitur in Congr. partic. de Prop. Fide.

§. 2. Verum inter alia dubia, quæ propoſita, & examinata fuerunt in pa
Congregatione aliquot Venerabilium Fratrum Noſtrorum S. R. E. Cardinaliu
tiis propagandæ Fidei præpoſitorum pro approbatione dictæ Synodi a Nobis
ta, & coram Nobis habita, etiam hæc duo fuere diſcuſſa, nempe primum:
non prohibens Patriarchæ quamcumque exactionem in diſtributione Olei Sancti Parochis, ſuſtineatur, & mereatur confirmationem? Secundum: *An Canon quod reſidentiam Epiſcoporum Maronitarum in propriis Titulis Eccleſiarum Epiſcopalium, ſit apppobandus, & quid quoad Appendicem Synodi Cap. XLI. in quo adeſt diviſio Sedium Epiſcopalium, cum limitibus Diœceſum Maronitarum, pro diſtributione Diœceſum in tot Epiſcopis, itaut non poſſint amoveri a Patriarcha?*

Articulus Appendicis Synodi de numero, & limitibus Diœceſum Maronitarum.

§. 3. Tenor autem memoratæ Appendicis eſt, qui ſequitur. *Appendix XLI. poſt Synodum Montis Libani, Metropolitanorum, & Epiſcoporum Maronitarum Sedes, & Limites. Patriarcha Antiochiæ, ac totius Nationis Maronitarum Sedem habet in Monte Libano in Cœnobio, quod Canubinenſe dicitur: Sub eo erant Archiepiſcopi & Epiſcopi ſequentes. I. Tyri. II. Damaſci. III. Cypri. IV. Alepi. V. Beryti. VI. Tripolis. VII. Botri. VIII. Aco, ſeu Ptolemaidis. IX. Laodiceæ. X. Apameæ. XI. Arcæ. XII. Eden. XIII. Sareptæ. XIV. Paneadis. XV. Liſtræ, ſeu Bybli. XVI. Neapolis. Sed in Synodo Montis Libani die xxx. Septembris* MDCCXXXVI. *decreverunt Patres, ut Maronitarum Diœceſes impoſterum ad octo tantum redigerentur; ſalva Reverendiſſimo Domino Patriarchæ Epiſcopos nonnullos titulares ordinandi poteſtate; videlicet I. Alepi, ſeu Berœæ, & adjacentium Locorum. II. Tripolis: Hujus Pontificis juriſdictio extenditur a Tripoli, & Jania ad Arcam Balaneam, Aradum Orthoſiadem, Gabalum, Laodiceam, uſque ad finem Alepi. III. Bybli, & Botri: hujus juriſdictio extenditur in Diœceſes Bybli, & Botri, Acuræ, Dairalamali, & Regionis Biſarajæ. IV. Heliopolis,*

Congregationis judicium.

Pontifex, expenſis iterum capitibus in ſuſpenſo relictis.

Epiſcopalium, cum limitibus Diœceſum, earumque reductionem, prout in Appendice præinſerta continentur, omnino neceſſariam, utilem, ac ſalutarem eſſe: Hinc eſt, quod Nos, qui inclytam Nationem Maronitarum quamvis Hæreticis, Schiſmaticis, Maumethanis, & Idololatris, undique circumſeptam, tamen veluti roſam inter ſpinas, & ſcopulum inter undas, ſemper in Catholica Romana Fide conſtantem, ac propterea a Romanis Pontificibus Prædeceſſoribus noſtris tantopere exiſtimatam, ad eorumdem Prædeceſſorum noſtrorum exempla plurimi facimus, & Apoſtolica caritate complectimur; motu proprio, & ex certa ſcientia, ac matura deliberatione noſtris, deque Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine, tenore præſentium, primum utrumque Canonem, & in eis contenta quæcumque, ac præinſertam Appendicem approbamus, & confirmamus, illiſque Apoſtolicæ firmitatis robur perpetuo adjicimus, atque in perpetuum deinceps obſervari præcipimus, & mandamus.

Canones, & Appendicem confirmat.

Patriarcham, ejuſque Deceſſores, ab avaritiæ, aut Simoniæ nota purgatos, declarat.

§. 6. Deinde modernum Patriarcham, ejuſque Prædeceſſores, nec non tam eos, qui dediſſent, quam qui accepiſſent dictas oblationes pecuniarias, vel alterius rei præſtationes, eaſque ſive datas, vel dandas, ſive acceptas, vel accipiendas pro Sacrorum Oleorum diſtributione eſſe exiſtimaſſent, ab omni Simoniacæ labis pravitate, & turpi avaritiæ quæſtu immunes fuiſſe, & eſſe, neque impoſterum a quoquam auſu temerario, veluti Simoniacos, & avaros, inſimulari poſſe, & debere declaramus.

Eidem, ejuſque Succeſſoribus, annuum Caritativum Subſidium, pro alimentis attribuit.

§. 7. Præterea, ne moderno, & pro tempore exiſtenti Patriarchæ, ut præmittitur, deſint alimenta, & ſubſidia, ſtatuimus, & quatenus opus ſit, præcipimus, &